

702

கண்ணதாசன்

சுயச்ரிதம்

வனவாசம்

கண்ணதாசன் நாலகம்

க. க. அரங்கநாசன்,
அழிவு நூல் விலைப்பால்,
கலைஞர்ச்சாலை வூர் அஞ்சல்,
திருச்சியாவட்டம்.

கண்ணதாசன்

சுயச்ரிதம்

வனவாசம்

கண்ணதாசன் நாலகம்

வானவாசம்

1172
312-5

கண்ணதாசன் நூலகம்
3 லெடி மாதவன் நாயர் ரோடு
சென்னை - 34

முதற் பதிப்பு ஏப்ரல் 1965
இரண்டாம் பதிப்பு செப்டம்பர் 1968
பதிப்புரிமை பெற்றது

விலை ரூ. இரண்டு

அச்சிட்டோர்:
ராமன்ஸ் பிரின்டிங் பிரஸ்,
81/5 பாண்டி பஜார்.
தி. நகர், சென்னை-17.

முதற்பதிப்பின்
முன் வூரை

கவிஞர் கண்ணதாகள் அவர்களுடைய வாழ்க்கை வர்வாற்றைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு இந்தப் புத்தகம் ஒரு வாய்ப்பளிக்கிறது. இது வாழ்க்கை வரவாடை இருந்து பொதிலும், இதை அவர் எழுதியுள்ள ஓரளவு நிறுத்தம் போன்றுக்கிறது.

தங்களுடைய வாழ்க்கை வரவாற்றைத் தாங்களே எழுதி வெளியிடும் பழக்கம் நம்முடைய நாட்டிலும், பிற நாடுகளிலும் உண்டு.

பெரியவர்கள், களைஞர்கள், கவிஞர்கள் முதலியோரின் வரவாற்றை மற்றவர்கள் வாய் மொழியில் கேட்பதைவிட, அவர்கள் மொழியிலேயே கேட்பது கவனமானது.

கண்ணதாகள் வாழ்க்கை வரவாற்றுக் குறுப்பிலிருந்து. அவருக்கு இயற்றியாகவே கவிதை பாடும் ஆற்றல் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது தெரிய வருகிறது.

இன்று தமிழகத்தில் இவருடைய கவிதைகளுக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பும், மதிப்பும் உண்டு என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது.

பாரதியாருக்குப் பிறகு எழுச்சிமிக்க ஆவேசக் கவிதை கள் இவரிடமிருந்தே பிறக்கின்றன.

கடந்த காலங்களில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளையே இந்தப் புத்தகத்தில் அவர் சொல்லி இருக்கிறார். எதிர்காலம் இதை விடப் பிரகாசமாக இருக்குமென்பதில் ஜயமில்லை.

ஜனநாயகத்தைப் பற்றியும், சோஷலிசத்தைப் பற்றியும் பாடுவதற்கான வாய்ப்பு இனி இவருக்கு அதிகம். அந்தத் தத்துவங்கள் நிலையானவை கவிதைகளும் நிகையானவை. இரண்டும் தேசத்துக்கு வெற்றி தேடித் தரும் என்பதில் ஜயமில்லை

பலதரப்பட்ட துண்பங்களில் உழன்று கரையேறி நெடுஞ்சொலையான தேசியச் சாலைக்கு உற்சாகமாக வந்து சேர்ந்துள்ள கவிஞர், மேலும், மேலும் தனது கவிதைகள் மூலம் நாட்டுக்குச் சிறந்த தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுகிறேன். அவ்வாறு செய்வார் என்ற நம்பிக்கை யும் எனக்கு உண்டு.

சென்னை—17
16—4—1968

காமராஜ்

கவிஞர் வாழ்க !

கவிதை வளத்தாலே கண்ணித் தமிழ்வளர்க்கும்
கண்ணன் அடியானே கவிதை நிதியானே
தென்னர் திருநாட்டார் தென்பாண்டி வளநாட்டார்
செந்தமிழில் மேன்மை தெளிந்துணரும் வேலையிலே
சிறுகூடற்பட்டியிலே செந்தமிழை அள்ளிக்
குடிக்கப் பிறந்தாயோ கொடுக்கப் பிறந்தாயோ !
தென்பாண்டி நாட்டின் திருவூராம் காரைநகர்
தனினில் வளர்தற்குத் தடம் பார்த்து வந்தாயோ !
செலிவமிகும் செட்டிமார் சீர்சொல்லும் பாவையர்தாம்
செந்தமிழை அள்ளி அடுக்கிவரோ உன் மடியில் !
தென்னகத்து முக்கணியும் சேரக் குழைக்கின்ற
தென்பாங்கை எங்கு, தெளிவாகக் கற்றாயோ !
செந்தமிழை உண்டார் தெவிட்டினார் யாருமில்லை
தெவிட்ட நீ செந்தமிழைச் சேர்த்துக் குழைப்பாயோ
என்றநான் அஞ்சுவதில் ஏதும் பிழையில்லை,
இன்றதனைக் கூறுவதில் எக்குறையும் காணவில்லை.
கொஞ்ச தமிழ்பாடிக் குழைகின்ற கோமானே
அஞ்சினேன்; ஆனாலும் அஞ்சாமை கொள்கின்றேன்.
மிஞ்சிக் கிடக்கின்ற தெல்றெவரும் எண்ணோமல்
கெஞ்சி உள்ளக் கவிதை கேட்டுவருவார்க்கெல்லாம்
வஞ்சமில்லை என்னினைவில் வந்து குழைந்தோடுகின்ற
வார்த்தெடுத்த முத்துக்கள் கோர்த்தெடுக்க நேரமில்லை
என்று சொல்லிக் கெஞ்சவைத்து இம்மியளவும்
மதிப்பின்
ஏற்றம் குறையாமல் எழுதிக் கொடுத்திடுவாய்
வாழிய நீ செந்தமிழில் வண்ணங்கள் சொல்லிடவே!
வாழிய நீ செந்தமிழும் வாழ்ந்து களிப்புறவே!

வெந்தனைப்பட்டிட, பெரி. சிவன்தியான்.

சுயசரிதம் எழுதுகிறவனுக்கு இரண்டு பெருமைகள் வேண்டும்.

ஓன்று, அதை எழுதும்போது அவன் புகழ் ஒங்கி நிற்க வேண்டும்.

இரண்டு, அவன் வாழ்வில் வியக்கத்தக்க சாதனைகள் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

இந்த இரண்டும் இருந்தால்தான் அவனது சரித்திரத் தைப் படிப்பதற்குச் சிலபேர் கிடைப்பார்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரை, என் புகழ் குன்றிவிட்ட விளக்காக ஒளிவிசிகிற தென்று நான் பெருமைப்பட முடியாது.

என் வாழ்வில் வியக்கத்தக்க சாதனை என்று எதுவும் இல்லை.

ஆயினும் எந்தத் துணிச்சலில் நான் சுய சரிதம் எழுதத் தவங்கினேன் ?

இது கேள்வி !

நான் நடந்துவந்த பாதை, தனி வாழ்வில் நான் பட்ட துயரங்கள், இவையெல்லாம் ஒரு கதைபோல இருப்பதாக நான் கருதினேன்.

ஆகவே, வேறு கதாபாத்திரங்களை உற்பத்தி செய்து கதை எழுதுவதைவிட, என்னையே பாத்திரமாக்கி உண்மையைக் கதை வடிவில் சொல்ல நான் விரும்பினேன்.

அந்த முயற்சியே இந்த நூலாக எழுந்தது.

"நான்" என்று எழுதுவதற்குத் தகுதி போதாது என்ற தனினடக்கத்துடனேயே "அவன்" என்று என்னைக் குறிப் பிட்டேன்.

இதில், நான் பிறந்த கடை சொல்லவில்லை, அப்படி யொன்றும் நான் அதிசயப்பிறவி அல்ல என்பதனால்.

நான் வளர்ந்த கடை சொல்லவில்லை, அப்படி யொன்றும் நான் ராஜபோகத்திலோ, கொடிய ஏழ்மையிலோ வளர்க் கப்படவில்லை என்பதனால்.

நடுத்தரக் குடும்பத்தின் சாதாரண மகனுக்கு வயதும் மனதும் வளர்ந்ததிலிருந்தே கடை தொடங்குகிறது.

1943-விருந்து 1961 ஏப்ரல் வரை என் வாழ்க்கை நடந்த விதம் இதில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

சில உண்மைகளை நிர்வாணமாகக் காட்டியிருக்கிறேன்.

சில துயரங்களைத் தாழ்வு கருதாது கூறியிருக்கிறேன்.

எனது மேன்மைகள் என்று நான் கருதுபவற்றைப் பயத் துடனேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

ஒரு பெரிய அரசியல் தலைவரின் வரவாறல்ல இது ஒரு மாபெரும் கவிஞரின் காவிய வாழ்க்கையுமல்ல இது.

வாழ்க்கை வழிப்போக்கன் ஒருவனின் உயர்வு, தாழ்வு களே இந்நால்.

இதைப் படிக்கின்றவர்கள் என்னை ஒரளவு புரிந்து கொள்ள முடியும்.

சில ரசிகர்களுக்காக இந்தச் சரிதம் பலகாலம் காத்துக் கொண்டிருக்க நேர்ந்தாலும் நான் வருந்த மாட்டேன்.

ஏனென்றால், என் காலத்துக்குப் பிறகு இது ஓர் அதிசய மாக இருக்கும் என்பதில் எனக்கு ஆழந்த நம்பிக்கையுண்டு.

இதில் நான் "வனவாசம்" என்று குறிப்பிடுவது ஓர் அரசியல் கட்சியில் நான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையையே ஆகும்.

அந்தக் கட்சியிலிருந்து வெளியேறியதோடு வனவாசம் முடிந்து விடுகிறது.

அடுத்த பகுதியை மனவாசம் என்ற தலைப்பில் எழுத நினைத்துள்ளேன்.

இந்த வனவாசத்தின் ஒரு பகுதி முதலில் தென்றலிலும், பிறகு இனமூக்கத்திலும் வெளிவந்தது.

அந்த ஏடுகளுக்கும், அவற்றின் நிர்வாகிகளுக்கும் எனது நன்றி!

முடிவுரூமல் நின்ற சரிதத்தை முடிப்பதற்காகப் பல நாட்கள் என்னிடம் நடந்து, பெரும் முயற்சியில் இதை எழுதி வாங்கிய திரு. நாகசண்முகம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி!

என்னிடத்தே பெரும் பற்றுக்கொண்டு, உற்ற நேரத்தில் உதவிய நண்பராசவுமிருந்து இதன் முதற்றிப்பை அழகாக வெளியிட்ட வேந்தன்பட்டி திரு. பெரி. சிவண்டியான் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி!

இந்நாலில் சில அச்சுப் பிழைசள் உள்; இலக்கணக் குற்றங்கள் உள்; அவசரமோ பக்குவக் குறைவோ எது காரணமாயினும் 'குற்றம் மறந்து குணங் கொள்வது' தமிழர் பண்பு.

அடுத்த பதிப்பில் குறைகள் திருத்தப்பெறும்.

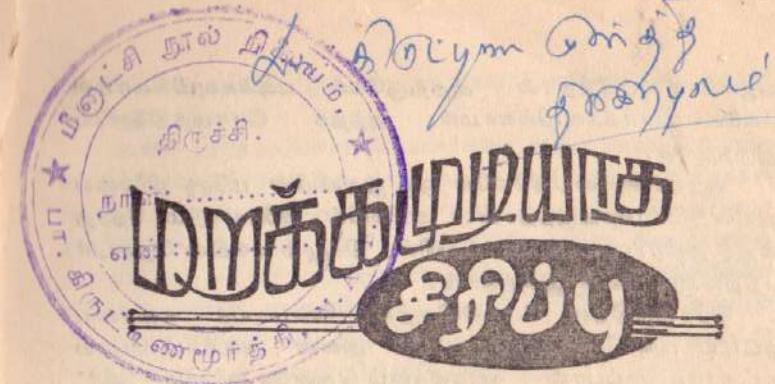
விசாலாட்சி இல்லம்
16, எங்கமென் ரோடு,
சென்னை-17.
14—9—68

கண்ணதாசன்

காணிக்கை

கம்பனுக்கு ஒரு சடையப்பவளில், கண்ணதாசனுக்கு ஒரு சின்னப்பவளில் என்று சொல்லத்தக்க அளவில் மணம் நிறைந்த அன்பும், என்னிடத்தே நீங்காத பற்றும் — பரிவும் காட்டி, என் வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் கைகொடுத்துவரும் திரு. எம். எம். ஏ. சின்னப்பாதேவர் அவர்களுக்கு இது காணிக்கை

கண்ணதாசன்

“நான் ஒரு கதை எழுதி வைத்திருக்கிறேன். உங்கள் பத்திரிகையில் பிரசரிக்க வேண்டும்” — கையிலிருந்த எண் பது பக்க நோட்டுப் புத்தகத்தை நீட்டி மிகவும் பணிவான குரலில் அவன் சொன்னான்.

ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்த ஆசிரியர் தன் கண்ணுடிக் கண்களை மெதுவாகத் தூக்கி அவனைப் பார்த்தார்.

“என்ன எழுதியிருக்கிறோய்...?” என்று இழுத்தார். மிகவும் பயத்தோடு, ‘கதை’ என்றான் அவன்.

“கதையா...?” ஆசிரியர் ஓங்கிக் கிரித்தார்.

“நீயெல்லாம் ஏன்பா கதை எழுதுகிறேய! போய் வேறு ஏதாவது நல்ல வேலையைப் பார். கதை எழுதுவதோன்றும் சாமான்யமான வேலையல்ல...” என்றார்.

ஆமை தலையை ஓட்டுக்குள்ளே இழுப்பதுபோல், நீட்டிய நோட்டுப் புத்தகத்தைப் பின்னுக்கு இழுத்துக்கொண்டு, தலைகுனிந்து வெளியேறினான் அவன்.

ஆசிரியரின் அந்தச் சிரிப்பு அவன் காதுகளில் இடைவிடாமல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆம்; ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. இன்றைக்குப் பதினான்கு வயதுகளைக் கடந்துவிட்ட அந்தச் சிரிப்பு, இளமை மாருமல் இன்னும் அவன் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

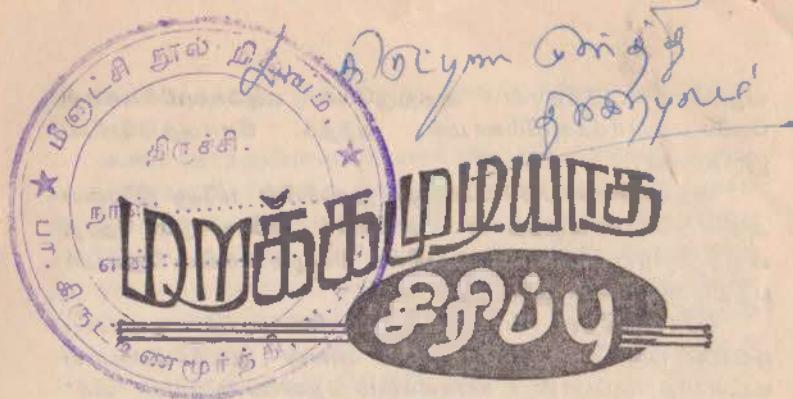
இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒரு கிராமத் தில் அவன் பிறந்தான். அப்படியும் இப்படியுமாக எட்டா
Rend. No. 39/91.

காலீக்கை

கம்பனுக்கு ஒரு சடையப்பவளிள்,
கண்ணதாசனுக்கு ஒரு சின்னப்ப
வளில் என்று சொல்வத்தக்க அள^{கி}
யில் மனம் நிறைந்த அஸ்தும், என்னி
டத்தே நீச்காத பற்றும் — பரிவும்
காட்டி, என் வாழ்வின் ஒவ்வொரு
கட்டத்திலும் கைகொடுத்துவரும்
திரு, எம். எம். ஏ. சின்னப்பாதேவர்
அவர்களுக்கு இது கானிக்கை

கண்ணதாசன்

“நான் ஒரு கை எழுதி வைத்திருக்கிறேன். உங்கள்
பத்திரிகையில் பிரகரிக்க வேண்டும்” — கையிலிருந்த என்
பது பக்க நோட்டேப் புத்தகங்களை நீட்டி மிகவும் பணிவான
குரலில் அவன் கொன்றான்.

ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்த ஆசிரியர் தன் கண்ணுடிக்
கண்ணை மெதுவாகத் தூக்கி அவனைப் பார்த்தார்.

“என் எழுதியிருக்கிறுய்...?” என்று இழுத்தார்.
மிகவும் பயத்தோடு, ‘கைது’ என்றான் அவன்.

“கைதயா...?” ஆசிரியர் ஒட்டுக்கீரித்தார்.
“நீயெல்லாம் ஏன் பொக்கு கைது எழுதுகிறுய்! போய் வேறு
ஏதாவது நல்ல வேலையைப் பார். கைது எழுதுவதொன்றும்
சாமான்யமான வேலையல்ல...” என்றார்.

ஆமை தலையை ஓட்டுக்குள்ளே இழுப்பதுபோல், நிட்டிய
நோட்டேப் புத்தகங்களைப் பின்னுக்கு இழுத்துக்கொண்டு,
தலைகுனிந்து வெளியேறினான் அவன்.

ஆசிரியரின் அந்தச் சிரிப்பு அவன் காதுகளில் இடை
விடாமல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆகும்; ஒலித்துக்
கொண்டிருந்தது. இன்றைக்குப் பதினாற்கு வயதுகளைக்
கடந்துவிட்ட அந்தச் சிரிப்பு, இளமை மாருமல் இன்னும்
அவன் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைச் சேர்த் திரு ஒராமத்
கிள் அவன் பிறந்தார். அப்படியும் இப்படியுமாக எட்டா

வதுவரை படித்தான். எதற்குமோ படிக்கவுமிக்காமல் வேலை பராக்கவுமிக்காமல் அந்தக் ரொமத்திலேயே இருந்தான்.

அந்தச் சிறுவர்களிலேபே ஒரு தந்தியின் மரை நிலைய அவன் கொண்டிருந்தான். மாஸவில் விளையாடும் நேரத் தோற் தவிரப் பாக்கி நேரங்களில், நிகழும் உலகில் தொடர் பற்றவனுக் கூன் இருந்தான்.

ரொமத்திற்கு மேற்கிலிருந்த கண்மாய்க் கரையை ஒட்டிய ஒரு தென்னந்தோப்பில் அவன் அடிக்கடி போய் உட்கார்ந்திருப்பான். கலசலக்கும் தென்மை ஓலையும் 'கிரி' ரென்று பறந்து செல்லும் வள்ளுக்களும் பல கண்கைளில் வருவதை அவன் படித்திருக்கிறான். அவற்றைபே தென்னந்தோப்பில் கண்ட அவன், அவற்றைப் பற்றித் தாழும் பாட எண்ணினால். பாடியும் பார்த்தான். தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டான். அப்போதே ஒரு பெரிய எழுத்தாளனுகில் விட்டதாக அவனே இறுமாந்து கொண்டான்.

தினாணி அவனைத் தென்னந்தோப்பில் கந்திக்கும் பலர், அவன் தன்னிடமிருப்பதாகக் கருதிய 'தெய்வீக' அங்கத்தை உணராயல், பையன் ஏதற்கொ தென்னந்தோப்பில் கற்ற இருன் என்று எண்ணினார்கள்.

புதுவிலோச் சிந்தனைகளின் மீத அவனுக்கு கிடாப்பிடி பாள பற்று இருந்தது. தான் ஒரு பெரிய எழுத்தாளனுக்கு ஆகியிட்டதாகக் கற்பண செய்து பார்ப்பதில் அவனுக்கு நிம்மதியும் தெம்பும் கிடைத்தன.

கடையில் வேலைபாரிக்கும் கண்கொயனுக்கும் கேவிப் பொருளாக இருந்த அவனை, கற்பண ஒன்றுதான் உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துத் திருப்பிப்படுத்திற்ற. ரொமத்திலுள்ள வர்களெல்லாம் தன்மை மிகவும் சாதாரணமாகக் கருத வந்தப்பற்றி அவன் மிகவும் வருந்தினான்.

உலகம் தன்மைக் கவனிக்க வேண்டும், நான் சொல் வகைத்துக்கேட்கவேண்டும் என்னும் ஆகை ஒன்றிருந்தாலும், ரொமத்தில் சிறு தரும்புகூடத் தன்மை அறிந்து கொடுத்துப் பற்றி வருந்தினான். அந்த மனிதர்களிடமிருந்து பிரிந்து, அவர்கள் நடமாட்டமே இல்லாத இடத்தில் அயற்ற

திருப்பதில் ரூபம், ஒர் உயரை மனப்பாள்க்கையை அவன் பெற்றான்.

கூர பிரிந்தபோன காயாக்கடையும், கூட கூட யாக காய்கறிகள் வந்து குவியும் சந்தைக் கடையும், பழக மாள கண்மாய்க் கரையும் வர வர அவனுக்கு வெறுப்பை அளித்தன. அவன் சுற்றிக் கிரும்பிய இலட்சிய உலகத் திற்கும் அந்தக் ரொமத்திற்கும் தளிக்கட சம்பந்தமில்லையே என்ற அவன் எண்ணினால். அந்தபடும்போது அமைதி யிக்க குழ்நிலையில் காட்சியளிக்கும் அந்தக் ரொமத்தைவிட்டு விட்டு. ஒருநாள் அவன் வெளியேறினான்.

கையில் ஒரு சிறு பெட்டி. அதில் சாதாரணமான இரண்டு கட்டகைள், வெட்டிகள், சில பழைய புத்தகங்கள், கைத் தழுதிய நோட்டுப்புத்தகங்கள், உடைந்தபோன ஒரு பழங்கடம் பேசு. இந்தக் கோலத்தோடு எங்கே போவது என்ற திட்டமில்லாமல், வீட்டிலும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் அவன் வெளியேறினான்.

அருக்கு மேற்கே ஒரு மைல் தூரத்திலிருந்த, அருளிக் கரைக்கு அவன் வந்தான். அங்கோதான் வெளியூர் பஸ்கள் போகும் பாகத இருந்தது. மதுரையிலிருந்து திருச்சி செல்லும் பஸ்களும், திருச்சியிலிருந்து மதுரை செல்லும் பஸ்களும் அந்தப் பாகதமில் உட்டு. எந்த பஸ் முதலில் வருகிறதோ அந்த பஸ்ஸில் ஏற்கிடுவது என அவன் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவனுக்குத் தான் எங்கே போவது என்ற திட்டமில்லையோ ஒர் அரைமணி நேரம் அந்த அருளிக் கரையில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

வீட்டிலே தாய் நந்தையர் தன்மைத் தேடுவாரிகளே என்ற பழமும் வைக்கும் அவனை வாட்டி வகைத்தன. அவன் கண்கள் கல்கின. சிறு வயதிலிருந்தே குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிவாமல், கோழிக்கிரகில் குஞ்சாக அடைப்பட்டுக் கிடந்த அவன், பெற்றோரைப் பிரிந்து எப்படி இருக்கப் போகிறோம் என்று எண்ணினால்.

அங்கையை அவனது குடும்பத்தை, அவன் மனத்தை அதிக வேதனைப் படுத்திற்ற. பேசாமல் வீட்டுக்கே திரும்பி விடவாம் என்றாக்க எண்ணினால். திரும்பி என்ன

ஒருவது ஒரு காலனுப் பயன்கட அற்றவனாக குடும்பத் திறகு மேறும் பாரமாக அவன் இருந்தாகவேண்டும்.

இந்தச் சிந்தனைகளில் அவன் முழுகிகிடத்தபோது, நீங்கென்று மதுரைப் பாதையிலிருந்து பஸ் வருவதைக் கொட்டான். படபடக்கும் நெஞ்சோடு கையை நீட்டி பஸ்ஸை நிறத்தினான். முன் சிட்டியிருந்து கொண்டான். பஸ் புறப்படும்போது திரும்பி, இராமத்துப் பாதையைப் பார்த்தான். கெங்கிய அவன் கண்கள் மழையே பெய்தான்.

இருவில் அவன் வரக் கொஞ்சம் நேரமானாலும் அவன் பெற்றிருக்கின்ற மனம் பொறுக்காது. கையில் அரிக்குகின்ற எனக்கை எடுத்துக்கொண்டு இராமம் பூராவும் சுற்றி வந்து விடுவார், அவன் தந்தை. அங்கையோ வையறுக்கொன்று, சில மாசிக் காலங்களைப் பத்திரிமாக வைத்திருப்பான். இதை எண்ணிக்கொண்டபோது, பஸ்ஸிலிருந்தே குதித்துயிடவாயா என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

அவன் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டான். திருச்சிக்குப் போய் எங்கேயாவது வேலை தேடிக்கொண்டு, குடும்பத்திற்கு நிறையைப் பணம் அனுப்பவேண்டும் என்று முடிவு கட்டிக்கொண்டான். அந்த முடிவைக் கொண்டானாலும் இல்லையோ, அவன் மனத்தில் கற்பணிபொங்க ஆரம்பித்தது.

அவனுக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது போலவும், ஜருக்குப் பணம் அனுப்புவதபோலவும், அவன் பெற்றேர் அதைப் பெற்றுக்கொள்வதுபோலவும். மற்றவர்களிடம் சொல்லிப் பெருமைப்படுவது போலவும்—முடிவை ஓரம் பத்திலேயே சிற்றித்துப் பார்த்து அவன் பெருமைப்பட்டான்.

அவன் மனத்தில் புதிய உற்சாகம் பிறந்தது. ஆரம்ப பஸ்ஸையிட வேகமாக அவனைத் திருச்சிக்கு அழைத்துக் கொண்றது. திருச்சியில் இறங்கியதும் எங்கே செல்வது என்று அவன் திட்டமிட்டுக்கொண்டான். பஸ் புதுக்கொட்டுக்கு வந்ததும், கீழே இறங்கிக் காபி காப்பிட்டான்.

தனியாக வெளியூர் சென்று, தானுக ஒன்றை வாக்கி உண்டு அவனுக்குப் பழக்கமில்லை. காப்பிட்ட காப்பிக்குத் தானே பணம் கொடுத்தபோது, ஏதோ சம்பாதித்த பணத்திலிருந்து கொடுப்பதுபோன்ற திருப்பதி அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

திருச்சிக்கு வந்தான். சிறிய தசைப் பெட்டிகைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கீழே இறங்கினான். பராபரப்பான் அந்த நாரத்தை அப்போதுதான் அவன் முதன் முறையாகப் பார்க்கிறான்.

இராமத்தைக் காட்டிலும் நகரம் விளக்காக இருந்த நைக்கண்டு அவனுக்குப் பயம்கட ஏற்பட்டது. நைத்தை நாகரியம் ஆக்கரியமாக இருந்தது.

பெட்டிகை கீழே வைத்துவிட்டு, வெட்டிகையை திருத்திக்கொண்டு, சட்டையின் காலங்கள் கொஞ்சம் நூக்கி கிட்டுக்கொண்டு நைத்தை ஒட்டித் தன்மை நாகரிகப் படுத்திக்கொண்டான்.

ாளிலே இருந்த பூட்டி பழையதானாலும், அது நைத் தாகரிக்கத்தில் சின்னங்களைவார் அப்படி ஒரு பூட்டி நை காளிக் கிருப்பதற்காக அவன் பெருமைப்பட்டான். பெட்டி வைத் தாக்கிக்கொண்டு ‘நாகரிக’மாக நடந்தான்.

திருச்சி ஜாபர்சா தெருவில் ஒரே ஒருவரை மட்டும் அவனுக்குத் தெரியும். ஆமாம்; திருச்சி நகரிலேயே அந்த ஒரு வரைத்தான் அவனுக்குத் தெரியும்! தெரியுமென்றால் நேரில் பார்த்துப் பழகியல். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னால் அவன் ஒரு கதை எழுதினான். அந்தக் கதையைத் திருச்சி ஜாபர்சா தெருவிலிருந்த பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு அவன் அனுப்பிய வைத்தான். அவர் அதைக் கொஞ்சம் திருத்தம் கொட்ட பிரசரித்து விட்டார். அதனால் அவனுக்கு அவனரைத் தெரியும்!

அவர் விட்டிற்கு அவன் கென்ற நகரைத்தானே அறி முகப்படுத்திக் கொண்டான். அவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு அவனை வரவேற்றார். காப்பிட்ட கொண்டார். அவனுக்கு இதெல்லாம் அநிசயமாக இருந்தது. நகரைப்பற்றிய நம்பிக்கை அவனுக்கு வளர்ந்தது. அவர் கொள்ளுதல் மறுக்காமல் அவன் காப்பிட்டான். மறுத்தான் பட்டினியல்வாக கிடக்க நேரிடும்! அவன் கையிலிருந்த எட்டே அனு. அடுத்த வேலைக் காப்பாடு எங்கேவோ! அவன் நிம்மதியாக காப்பிட்டான்.

அதை நன்றாகி ஒரு பாரிப்பனர். மூச்சு தோக்கமுடையவர். அவருடைய அங்கீர்யார் அங்கீர் வடிவம். அவரது மணியியார் அங்கும், பஸ்தும் நிறைந்தவர். தங்கள் அருகிலேலேயே அவனை வைத்துச் சாப்பிடச் செய்தார்கள். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் “எது சிறையாகத் திருச்சிக்கு வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று பேட்டார் அவர். ஒரு பெரிய எழுத்தாளருக் கூறுவதை அவனில், தனக்குள்ள ஆசையை அவன் வெளியிட்டார்.

“டட்டே அவர், வானுளி நிலையத்திற்கும், இரண்டு பத்திரிகை நிலையங்களுக்கும் பிபாரிக்க வடிதங்கள் கொடுத்தார்.

அதை எடுத்துக்கொண்டு அவன் என்ன இடமிட்டார்க்கும் ஏற்று இறங்கினால். ஆயாம்; ஏற்றான், இறங்கினால்; அவனுடைய வெளி கிடைக்கவில்லை. கூட மட்டுமல்ல, “நீயாவது, கந்தாவது, எழுதுவதாவது?” என்றால் எல்லோரும் கொள்கிறார்கள்.

ஒரே ஒருவர் மட்டும் “‘கந்து’ எழுதுவது என்னால், அதிலேயே வாழ்க்கையை நடத்துவதென்பது தமிழ்நாட்டில் முடியாது; கந்த வேண்டுமொன்று எழுதிக் கொடுக்கவன். பிரசரிக்கிறோம். அது கொடுக்க மாட்டோம்,” என்றார். “கந்த பிரசரமானாக்கட் போதுமே!” என்ற என்னம் அவனுக்கு இருந்தது. யாராவது இவைசமாகச் சாப்பாடு போட ஒப்புக் கொண்டிருந்தால், அவனும் இவைசமாகவே கந்த எழுதித் தந்து கொள்கிறுப்பார். அதற்கும் ஆளில்லை. ஆவேல் இதற்கும் வழியில்லை.

இரண்டு அவன் திரும்ப நன்பாரைப் பாரித்தார். “இதற்கு மேல் நான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னுடைய நிலையமும், நன்றாக இல்லை. இருந்தால் என்னவோ செய்ய ஆணை?” என்று அவர் கூறியிட்டார். பெட்டியை அவர் விட்டிருப்பதற்கு மட்டும் அதுமதி பேட்டுக் கொண்டு. பெட்டியை வைத்துவிட்டு அவன் வெளி பேற்றான். ரத்தினவேலுந்துதேவர் மறைந்திரு அருகிலிருந்த புங்காலில் வந்து அமர்ந்தான்.

உவமையும், பயனும் அவன் ஆட்கொள்ளத் துவங்கினா. கையிலே நாள்களுமே மிச்சமிருந்தது. என்ன செய்வ தென்ற திங்கத்து போசித்துக் கொண்டிருந்தான். அது வரை அவன் ஏந்தித்த பத்திரிகைகளிர்யான், அவன் ஓர் எழுத நாடாரும் ஆவேல் முடியாது என்று கூறியிருந்தார்கள்.

“எட்டாவதுவரை படித்தவர் எழுத்தாளராக முடியுமா?” என்றாகட் ஒருவர் பேட்டிருந்தார். ஆனாலும் அவனுக்கு தமிழ்க்கை இருந்தது. எழுத்தாளராவதற்குப் படிப்புத்தான் தகுதியா? அவன் நம்பவில்லை, படிப்பு வேறு, சித்திரை வேறு என்பதில் அவனுக்குத் திடமான நம்பிக்கை இருந்தது.

சிந்தனையை ஒழுங்காகச் செய்யபடுத்தத்தானே மொழி! அந்த அனால் அவனுக்கு மொழி அறிவு இருந்தது. பயத்தின் வாய்ப்பட்டிருந்த சிந்தனையை மீண்டும் அவன் துளிவிக்குக் கொண்டு போனான். நான் ஓர் எழுத்தாளருக்கவும், கவிதை எழுதுபவனுக்கவும் ஆகியே திருவுது என்று முடிவு கட்டிக் கொண்டார். இரண்டு நாட்கள் பசி, பட்டினியோடு திருச்சி நகர்ந்தை வலம் வந்தான். திருச்சி அவனுக்குச் சுற்றித்தது. கருணை உணவர்களே திருச்சியில் இருக்கியில் இங்கே என்பது போல் நொன்றிற்று.

அடுத்த நாளே அவன் கொள்கிக்கு ரயிலேறியிட்டார். ‘திக்கட்’ இல்லாமல் ரயிலில் பிரயாணம் செய்வது தவற என்பது அவனுக்கும் தெரியும். அவனிடம்தான் பண மில்லைபே, அவன் என்ன செய்வான்? ரயிலில் அவனும் ஏற்ற உட்கார்ந்து கொண்டார். ஒவ்வொரு நிலையத்திலும் வண்டி நிற்கும்போது அவன் நெஞ்சம் படபடவெற்ற அடித்துக் கொள்ளும். பரிசோதனை வந்துவிடுவாரோ என்று மொல்ல மெல்ல எட்டிப் பாரிப்பான். குலைவள்ளுத்தலைவர் (கார்டு) அந்தப் பக்கம் வந்தாலும் அவன் நெஞ்சம் நடுங்கும். ஆனால் அவனுடைய நல்க காலம், செங்கிணை எழும்பூர் வரும் வரை பாரும் அவனைப் பரிசோதிக்கவில்லை. ‘பரிசோதகர்கள் மிலைம் நல்வர்கள்! ’திக்கட்’ இல்லாதவர்களை அவர்கள் நொக்குப்படுத்துவதற்கிணங்க போகிறுக்கிறது’ என்று என்னிக் கொண்டார்கள் அவன்.

எழும்பு நிலையத்தில் இறங்கியாகிவிட்டது. இனி வெளியே போவது எப்படி? அது சுலபமல்ல. வெளியே போக ஒரு வழிதான் உண்டு. அங்கேயும் பரிசோதனை நிற்பார். அவன் சுற்றும் மூற்றும் பார்த்தான். தன்டவாளத்து ஓரமாகவே நடந்து, நிலை வரம்பு டாந்தவுடன் கூரபேறி விடலாமா என்ற யோசித்தான். அவன் கையில் பெட்டி விருந்தது. பெட்டி உள்ளவனெல்லாம் பிரயாணி என்பது தான் ரயில் நிலையத்து விதி! பெட்டியோடு நடக்கும்போது ஏவராவது பிடித்துவிட்டால்? இந்த யோசனை முன் வந்த யோசனைக்கு முடிவு கட்டிற்று.

அது வெள்ளைக்காரர்கள் நாட்டை ஆஸ்த காலம். அதாவது இறுதிகாலம். 1943-ன் தொடக்கம். அப்போது போலீஸாருக்குக் கொஞ்சம் அதிகாரமிருந்தது. குடி யக்க ஆக்கு அவர்களிடம் பயமும் இருந்தது. அவர்களுக்கும் கொஞ்சம் காதரியம் இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் அவனுக்கும் போலீஸ் என்றால் கொஞ்சம் நடுக்கம்தான்! ஒதோ அடுத்த ரயிலுக்குக் காத்திருப்பவக்கோல, மெது வாகப்போய் ஒரு முலையில் பெட்டியோடு உட்கார்ந்து கொண்டான் அவன். ஒர் அரை மணி நேரத்திற்குப் பிறகு நிலைம் வெறிக்கோடியது. பரிசோதனை பழைய ‘திக்கட்டு’ மூட்டை கட்டிக்கொண்டு முறப்பட்டுவிட்டார். அதை காலித்த அவன் கம்பிரமாக நிலையத்தைவிட்டுவெளியேறினார்:

இது சென்னை நகரம். இதுவரை இந்த நகரத்தைப் படக்கவிலேதான் பார்த்திருக்கிறோன்.

‘காயங்கால நேரத்திலே
சமுத்திருக்கரை ஒரத்திலே
மாயமான மீபம் ஒன்றே
மனுசம் போலவே.....’

.....பாடுவதை அவன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். சென்னை தெருக்களைப் பார்த்து அவன் பிரமித்தான். மனிதாகள் அவசரமாக நடப்பக்கத்தும், கார்கள் வெளு வேகமாக ஒடு வதையும், சிக்காக்கள் துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு சென்ற வதையும் பார்த்த அவன். சென்னையின் ஏழைப்பை என்னும் வியந்தான். அப்படியோகால் கடையாகவே வழி

நெடுக் குலவொருவகையும் பாலை சொரித்துக்கொண்டே பிராட்வேக்கு வந்தான்.

அங்கே அப்போது சிறப்பாக நடந்து கொண்டிருந்த ஒரு பத்திரிகையைப்பற்றி அவன் கேள்விப்பட்டிருந்தான். அந்தப் பத்திரிகை அலுவலகத்திற்குக் கெள்ளுஞ் படபடக்கும் தெரு கோடு பெட்டியைத் திறந்து, கைத் தூநிதிய நோட்டுப் புத்தகம் ஒன்றை எடுத்தான். உள்ளே சென்று ஆசிரியரிடம் நீட்டினான். அப்பொழுதுதான் அவர் ஒங்கிச் சிரித்ததும், உணக்கென்று தெரியும் என்ற கேட்டதும்!

அந்தச் சிரிப்பை அவனுல் மறக்க முடியவில்லை. திருச்சி தான் ஒதுக்கித் தன்னிற்று; சென்னையுமா? அவனுக்கு அழு கையே வந்துவிட்டது.

தொடர்ச்சியாக இரண்டு நாட்கள் பட்டினி விடந்ததாக தானமுடியாத பகி. நெடுஷ்தாம் நடத்தால் கால்களில் கடுமையான வலி அவன் முன் இறகிறத்தது. எழுத தானாகுக்கும் ஆசை மறைந்தது. பிழைத்தால் போதும் என விட்டு என்னும் வளர்ந்தது.

அவனது நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் அதே தெருவில் இருந்தார். அவரைப் போய்ப் பார்க்கவாமென்று அங்கே போனான். உள்ளே நுழைந்ததும் நுழையாததுமான அவர் கொடுத்த வரவேற்பு ‘ஏன் வந்தாய்?’ என்ற கேள்வியோடு தொடங்கிறது. அவன் நன்றாகவே அழுதுவிட்டான். அவர் இரங்குவதாக இல்லை. அவன் சிறு வயதில் கட்டித் தனக்கள் செய்தவன். பாரையும் எதிர்த்த எதிர்த்துப் பேசிப் பழகியவன். ஆகவே அவனுக்குத் தெரிந்தவர்களில் கருணை காட்டுவோர் குறைவாகவே இருந்தார்கள். அந்த உறவினர் அவனை வெறுந்தவர்களுள் ஒரவர். ‘இப்பொழுதே வெளியே போ! இங்கு காலடி எடுத்து வைக்காமே’ என்றார். ஒரு வேளை காப்பாடாவது காப்பிடச் சொல்லி அலுப்பமாட்டாரா என்ற என்னினாலும். அவசர பகியை அவர் அறிய மாட்டார். அறிந்திருந்தால் உணவிட மறக்கும் அளவுக்குக் கொடியவர்கள் அவர். ஏததம் போட்டுக்கொண்டு உதவும் காத்தினிட்டு உள்ளே போய்விட்டார் அவர்.

நீத அருள்பாடு எழுத்தான், சொக்கில் வோதை
யடியமாகத் தலையில் கையை வைத்துக்கொண்டு அங்கேயே
உட்டார்ந்து விட்டான்.

கொஞ்ச நேரம்தான் அப்படி இருக்கான். அவன்
மான் உணர்ச்சி குத்திக் குடைந்தது. உடனே எழுத்தான்.
யையில் பெட்டியைத்தாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டான்.

சமுதாயத்தில் பண் வாதிப்பற்றவனுடைப் பிள்ளையை
அவன் முழுக்க உணர்ந்தான். காரியே வருபவர்கள், காரியே
வருபவர்களைத்தாங் கட்டித் தழுவுகிறார்கள். மாடியில் நிற
பவன், மாடியில் நிறபவனுடைய சொந்தம் கொண்டாடுகிறார்கள். வெள்ளாகட உடுத்தவன், வெள்ளாகட
உடுத்தவனைப் பற்றித்தான் யினரிக்கிறார்கள். இருப்பவன்
வேறு, இல்லாதவன் வேறு, என்பதை நூர்த்தில் ஒன்றோடு
தெருவும் அவனுக்கு உணர்ந்திற்று. ‘வரட்டும், வரட்டும்! நாஹும்
ஒரு நாளைக்கு வாழ்க்கை நாற்தில் உயர்ந்து
விட்டான், இத்தப் பண்காரர்களைப் பார்ப்போம் ஒரு கால்’
என்ற எண்ணிக்கொண்டாடான்.

பிராட்சே திருப்பத்தில் திரும்பி, ஒரு உணவு கிடுத்து
முக்குல் அவன் நடந்து வேற்றபோது, திமிரச்சூர் அவன்
நோன்றே ஒரு கால விழுந்தது. திரும்பினால்.

அவனுக்குப் பழக்கமான ஒரு நன்பர் நிறைவேண்டி
ஏற்றான். ‘என்ற இப்படி பெட்டியும் வையுமாகப் புறப்
பட்டாய்?’ என்ற வினாக்கிறார்.

‘கம்மா உதாவது வேலை பார்க்கவேண்டுமென்று அந்தேன்,
என்ற அவன் உறிஞ்ஞான்.

ஏற்கிறமதியின் நாளி அரிசைகிருஷ்ணர் தெரிந்த
மாதிரி. அவனுடைப் பகி அவருக்குத் தெரிந்தென்ற என்
ஏனோ, ‘ஏப்பி காப்பிடவாம், வா!’ என்ற அந்தத்தார்.

அவனுக்கிறந்து பரிசீலனை மறைக்கவை
அவன் தயாராயில்லை. அவனைப் பிடி தொடர்ந்தாங். காப்
பிட்டான். விடைபெற்றுக்கொண்டு வெறியேற்றான்.

மாலை நேரம். இது சென்னைக் கடற்கரை. அப்பாடா
என்னாவு கட்டம்! அவன் உடம்பில் இப்போது தெம்பு
தனிர்த்தது. கடற்கரையில் உள்ளாயில் போக் அமர்ந்தான்!
சிந்தனை சிறைடித்துப் பறந்தது.

நூர்த்தில் மனிதர்கள் தெருக்கமாக வாழ்கிறார்கள். ஒரு
வரை ஒருவர் இடுத்துக்கொண்டுதான் நடக்கிறார்கள். ஆன
ஷம் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் இல்லாமலேயே வாழ்
கிறார்கள். ‘வைலம் கடாது வைலம் கடாது’ என்ற
வெகு காலமாக சொல்லப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், ஒரு
வொரு மனிதனுடைப் பிடியத்திலிரும், சுபநலமே முதலிடம்
விடக்கிறது. கடல் நோக்கி ஒரு குழந்தை வேகமாக
ஓடினால், அதன் நாய்தான் பிடிக்கு ஒடுக்கிறார்கள். மற்றவர்கள்
வெட்டிவை பார்த்துக்கொண்டுதான் திறகிறார்கள். கருப்பு
என்பது மனிதனுடைப் பிடியத்தில் சுபநலத்துக்கு அடுத்த
இடத்தைத்தான் விடக்கிறது. மெருகு எலுபாத வட்டியில்
கிறந்து இறங்குபவன், தக்கை மற்றவர்கள் வெளிப்பதில்
பெருமைப்படுகிறார்கள். அவனுடைப் பிடிக்காரர்களுக்குக்
கொடுப்பதானாலும், மற்றவர்கள் வெளிப்பதற்காகவே
கொடுக்கிறார்கள்.

ஆகையை அடக்க வேண்டுமென்ற உபயோகம் அவன்
உண்ணாவும் நிறைவேற்று. ஆகையை அடக்கிக்கொண்டு
கிட்டாக்கை அட்டுக்கு ஒடுக்கி வேற்கப்படும்; கால் ஆகை

ஒன் அடக்கம் கொண்டவன் என்பதைப் பிறர் காண வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறுன். ஏதோ ஓர் உருவத்தில் ஆசை அங்கேயும் ஆதிக்கம் வகிக்கிறது.

கடற்கரையில் நேங்காய், மாங்காய், பட்டாணி, கண்டல் விற்றுக்கொண்டு வந்தார் ஒருவர். அழகான பட்டுப் பாவாடை கட்டியிருந்து ஒரு குழந்தை, அதைப் பார்த்து விட்டு ‘அம்மா! அம்மா! பட்டாணி! பட்டாணி!’ என்ற கூத்திற்று. நன் ஆசையை அம்மாவிடம் குழந்தை நெரியிட தடும், அந்தக் குழந்தையிடம் ஆசை வைத்திருந்த தடப்ப ஞா. அதற்குப் பட்டாணி வாங்கிக் கொடுத்தார். அந்தப் பட்டாணியை அந்தக் குழந்தை நின்பதை, ஒரு பிச்சைக் காராக் குழந்தை பார்த்து ஆசையோடு கையை நீட்டிற்று. ‘ஓ! போ. அந்தப் பக்கம்! என்ற கடுமையான ஞா. கூப்பகுரிடமிருந்து வந்தது.

அவன் இதைக் கவனித்தான். இரண்டு குழந்தைகள் ஒரு பொருளின்மீது ஆசை வைக்கின்றன. ஒன்று அதைப் பெற்று விடுகிறது; மற்றொன்று விரட்டப்படுகிறது. அவனுக்குச் சமுதாய அடிப்படை புரிந்தது. முதலாளித்துவத்தைப் பற்றியும், பொதுவுடமையைப் பற்றியும் தத்துவமுறைப்படி அறிந்து கொண்டவனால் அவன். ஆனால், கண்முக்குவே சிறிய வடிவத்தில் அதை அவன் கண்டார். இதான் உக்கமா? இரு வேறு உறுதுகள் தவிர்க்க முடியாதா? மேற்கொள்ளும் இருந்துதான் திருமா?

இராமத்தில் அவன் வண்டியளை நிறைப்புப் பார்த்திருக்கிறான். அவன் தந்தையே பூரணி மாடுகள் பூட்டுகிற பெரிய விளவுடை வைத்திருந்தார். அந்த வண்டியின் இரண்டு செங்களும் ஒரே அளவில் இருந்தன. ஒரே அளவில் இருந்தான், வண்டு ஒழுங்காக உடியும்.

ஆனால் உலக வண்டியின் இரண்டு செங்களும் ஒன்றிற்கொன்று சிறிதுகூட தொடர்பற்ற நிலையில் இருக்கின்றன. உயகம் என்னவோ ஒடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது! இதைப் புதிரை பார்தான் தீர்த்து வைக்க முடியும்! அவன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திற்குச் சிறிது நாசத்தில், ஓர் இறைஞானம், இனம் பென் ஒருந்தியும் அருகாலே அமர்த்தும் மேலையிலிருந்து கொண்டுகொண்டு வருகிறான். அவன் ஏதாவது கொல்லுவான். அவன், அவன் தொடையில் ஒரு தட்டுத் தட்டியிட்டுச் சிரிப் பான். ஒவ்வொரு தட்டுவது இப்படியே செய்தான். அதில் என்னவோ அவனுக்கு ஓர் ஆசை! அவனும் அதை மகிழ்வோடு ஏற்றுக்கொண்டு, யேறும் மேறும் பேசுவான்...

இந்தக் காதலர்களை அவன் கவனித்தான். இவர்களுக்குக் கவனியே இல்லையோ! எவ்வளவு மகிழ்கிறார்கள்? கவனை இருக்கிறதோ, இல்லையோ, பசி இல்லை! அது இருந்தால் காதல் இவ்வளவு உற்சாகமாக இருக்காது! அந்தக் காதலர் களிடத்தில் அவனுக்குப் பொருமை ஏற்பட்டது. அவனும் காதலித்திருக்கிறார். ஆனால் இப்படியெல்லாம் பேசிக் கொண்டிருந்ததிலீலும், நாடைய் கண்களிலேயே தோற்றி, கண்களிலேயே முடிந்தது. அவன் வேலெருவலுக்குக் கட்டப்பட்டுள்ளடாளி. கண்களோடு நிறப்புதான் காதல் தக்குவும் என்று அவன் கருதி இருந்தான். ஆனால் கடற்கரையில் நடந்த காதல், அருகருடே இருந்து செயல்பட்டது, அவனுக்குப் புதுமையாகவும் பொருமையாகவும் இருந்தது.

அவர்களைப் பார்த்து விரிவிருந்து விலக்கிவிட அவன் விரும்பினான். எழுந்து போய் கடல் அணி மோதும் இடத்திலேயே அமர்ந்தான்.

அவன் அமர்ந்திருந்த இடத்தின் இருமகுங்கிலும், ஏராளமான படகுகள், தோணிகள், கட்டு மரங்கள் கிடைத்தன. அவன் அவனுக்கு என்னத்தை காந்தன.

ஒரு கட்டுமரத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தான். புரட்டியும் பார்த்தான். இதில் ஏறிக்கொண்டா பரதவர்கள் கடவில் வெகு தூரம் போகிறார்கள்! உயிருக்க உறுதி இல்லாமலா அவர்களை நிசைரி வாழ்வு நடக்கிறது! ஒவ்வொருவருக்கும் எத்தனை குழந்தைகளோ! அவற்றைக் காப்பாற்றாவும், வயிற்றை நிரப்பவும் இந்தக் கடினமான தொழிலை மேற் கொள்ளுத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. கரையில் நிற்று பார்க்க

குபோத, டெல் எவ்வளவு பயனிருமாகக் காட்சியளிக்கிறது இந்தக் கமிழர், சராயிரம் குமுடுகளுக்கு முன்னுடைய, பூப்ளோட்டிலுள்ள எண்பது பொப்பங்கள். தயிற்கு அவன் கடவிலேயே பசு காலம் மிதநிதிக்கிறுன். சிங்கங்கள், புட்பங்கள், காலம் குடியிச் சிவுகள் பயங்கு என்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்தக் கணிச அவனுக்கு எப்படி வந்தது? கொழுக்குப்பில்லை. உயிரையும் வாழ்க்கையும் பற்றி அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

காலை வாழ்க்கையே கண்டிருக்கிறார்கள். கிட்டுவிடப் போகுது பீர், விட்டவுடன் உடலைச்சுட்டுவிடப் போகிறார்கள் நிற்தான் என்ற மெய்த்ராகாத்தை முழுகம்பெற உணர்க்கிறார்கள். அவனுக்குத் தணிசு வந்துவிட்டது. பரதவார குமுக அப்படித்தானே!

ஆனால் ஒரு வேறுபாடு. பழந்தமிழன் குழுக்காகத் தணிந்தான். புதுத்தமிழன் வயிற்றுக்காகத் தணிந்தான். காலைப் பற்றி பயம், ஓரளவாவது பழந்தமிழனுக்கு இருக்கிறுக்கலாம்! பரதவார் தோழனுக்கு அது வராது! கட்டுமரம் கட்டிக் கட்டுவேற்க சென்றால், செத்துவிடுவோமே என்ற பயந்து விட்டுவேயே அவன் இருந்தால், பட்டினி அந்தச் காலை விட்டுவேயே கொண்டுவந்து விடும்! துணிச்சு இறங்காமல் வேறு என்ற செய்வது.

டெல் அலை, படபடவென்று கரையில் மோதுவதை அவன் கண்டான். ஒங்களொரு தடவையும் உள்ளே போய்த் திரும்புகிற அலை, எதையாவது கொண்டு வந்து வெளியிட பொடுகிறது. நன்றான், ஒருவகை நட்சதான். சிவவகைக் கிளிந்துகள், சங்கள், தெறிக்கூப்பட்டு விழுந்த சில கட்கடங்கள்—எதையாவது கரைக்கு கொண்டுவந்து வேலை கிறது.

அறிவு எண்பது என்ன? இதுநான்! படிக்கிறபொழுது உள்ளே போய், ஒரு புதுப்பொருளை வெளியே கொண்டு வந்து நன்றாகிறது. அவனுவதான்!

நல்ல நிலவொளி, வெள்ளிற நுரைங்கள் பொக்கிப் போங்கிக் கரைக்கு வந்து செருவதை, அவன் வணித்துக் கொண்டு இருந்தான். பந்துப்பதினாற்கு அடி உயரமாக்க

கூட மேலை ஏழும்பிற்று. இவ்வாறு பெரிச் சுக்கிளையார். சிறை தோணிகள் கிறித்தாக்கொண்டு செஷ்கிளையார்! இல்லை கடவிலை கரைப்பகுதியைப் பாட்டிரும் உட்பகுதியில் அவன் மிகவும் நாடித்திருக்கும் என அவன் படித்திருக்கிறார்கள். ஆழம் அதிகமிருந்தால் அவன் அதிகம் கருவாது. ஆமால், நிறையப் படித்தலாறுக்கும் படிக்காதலாறுக்கும் உள்ள பேதம்தான்!

ஒர் அலை மூலம் மிகப் பெரிய நன்று ஒன்று கரையில் வந்து விழுந்தது. பயந்த அவன் எழுந்த நின்றுமிட்டான். நன்று கரையிலேயே ஒடும் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான். ஆனால், அது மிக்கும் கடலூக்குள்ளேயே ஒடிற்று. டெல் அந்த ஏற்றுக்கொண்டது.

அவனுக்கு ஒரு நம்பிக்கை தோன்றிற்று. சமுதாயம் நம்மை வெளியிட நாக்கி எறிந்தாலும் நாம் மீண்டும் சமுதாயத்திற்குள்ளேயே ஒடித்தான் இடம்பிடிக்க வேண்டும். வெறுப்பினால் அல்ல அலை நன்றை வெளியே தணியிட. நன்று சரியாக கூன்றிக்கொள்ளாததனாலுமோன், வெளியிட வந்து விழுந்தது. சமுதாயத்தில், ஒர் உயர்ந்த இடத்தில் காலூன்றி நின்று விடுவது என அவன் முடிவுக்கடிக் கொண்டான்.

வரவறியாமல் செவலிடுபவன் பொருள்போல கடற் கரைக்கு வந்திருந்த கூட்டம் கரைந்தது. ஒன்பது மணிக் கெல்லாம் கூட்டம் முழுதம் மறைந்தது.

அந்தச் 'சித்தாண்யாளன்' மட்டும், அங்கேயே இருந்தான். கடல் ஒளியைத் தவிர, வேறு ஒன்றி இல்லை. அவன் மெதுவாக எழுந்து, பாகதையை உட்டிய மணற்பகுதிக்கு வந்தான். 'மெரினு'யின் உள்ளாய் மின்சார விளக்குக்குச் சிறிது நாரத்தில் டட்கார்ந்து, கடல் மண்ணைத் தோணிடிப் படுக்கை தபாரிந்துக் கொண்டான். பின்னால் மண்ணைத் தோணிடத் தாங்களே உள்ளே விழுவதில்லை. உயிரோடிகுப் பவன் அப்படிச் செய்து பார்க்க முடிகிறது! தோணிடிய பிறகு, அந்தப் பளிக்கத்தில் படுத்துக்கொண்டு, தனியளையாகப் பெட்டியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டான்.

பசி இல்லை இப்பொது! பயம் தோன்றிற்று. பாசம் குருப் பெருகிற்ற நாய் தந்தையர் நிலை அவனை அமை

மீதது. நாய்ப்பாசம், பின்னொப்பாசம் என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்வே, தெரியாமலா? பல ஆண்டுகளைம் நாவிள அருகிலேயே இருந்துவிட்டுப் பிரிந்திருப்பவனுக்குத் தான் அந்த வெந்தை தெரியும். அவர்கள் எப்படித் தழுவி கிறார்வோ, என்ற எண்ணில் எண்ணித் தழுத்தான். பிரித் திலிருந்து கடிதமே எழுதாததால். அவன் மனம் படாத பாடுபட்டது. உடனே பெட்டியைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தான்.

தங்கைப்பற்றி அவர்கள் வேலையே படாமலிருக்க வேண்டும், என்பதையே கடிதத்தின் முழுக் கொள்கையாக வைத்துக் கொண்டான். வேலை கிடைப்பதற்கான ஒரு வழியும் இல்லாத அந்த நிலையில், 'நாளையே வேலை கிடைத்து விடும்' என்று எழுதினான். கடிதத்தைப் படித்து, பெற்றேர் மகிழ்வேண்டும் என்பதே அவனுத் தழுகிய நோக்கமாக இருந்தது.

எழுதி முடித்த கடிதத்தை, மீண்டும் அவன் பெட்டிக் குன்னேதான் வைத்தான். என்றாலும், அது ஏதோ பெற்றேர் கைக்குக் கிடைத்து, அவர்கள் மகிழ்வது போன்ற ஒர் எண்ணம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அவன் மீண்டும் குழியிலேயே சாய்ந்தான். கண்களை முடினான். எதிர்காலத்தைப் பற்றிய எனவுகளில் ஆழுந்தான்.

அந்தக் கணவு, அவனை ஒரு மாளிகையில் வைத்திருக்கும் நேரத்தில், நிகழ்வாலம் ஒரு தடியின் உருவத்தில் அவன் நிலையில் நட்டிடற்ற. விழித்துப் பார்த்தான். ஒரு போலீஸ் அரார் நின்று கொண்டிருந்தார்.

வேஜை க்ஞாத்தநு

"ஏய் யார் நீ?" போலீஸ்காரர் அதட்டும் குரலில் கேட்டார். அவன் மௌனமாக இருந்தான். மீண்டும் கடுமையான குரலில் அதே கேள்வியைக் கேட்டார் போலீஸ்காரர்.

யார் அவன்?

ஓர் எதிர்கால எழுத்தான். உலகக் கடலிலே நீந்தி உடச் சிடத்தில் கால் ஊன்ற விழையும் ஒருவன். அவனைப் பற்றி அவனுக்கே அதிகமாக எண்ணம். ஆனால், அவற்றைப் போலீஸ்காரரிடம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கவா முடியும்? தன் பெயரை மட்டும் கொண்டனான்.

"இங்கே உணக்கு என்ன வேலை?"

"வேலை தேடுவதே வேலை!"

"சொந்த யார் எது?"

"இராயநாதபுரம் மாவட்டத்தில் ஒரு கிராமம்!"

"மதராசுக்கு எதற்காக வந்தாய்?"

"வேலை தேடி வந்தேன்!"

"ஏற்றங்களில் படுத்துத் தாங்க காடாது. தெரியுமா?"

"தெரியாது!"

"எழுந்திரி! எழுந்திரி! வேறு எங்கோவது போய்த் தான்கு!"

"எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் இங்கு யாருமில்கீ!"

"யாரும் இல்லாதப்போ, ஏன் வந்தே? யாரில் இருக்க முடியாம் கொழுப்புப் புடுச்ச வந்துப்பறந், கத்தரது!

பண்ணக்கும் கடையானுல் அரிசி அளக்கலாம். துணிக்கை வானும் முழும் போடலாம். காப்புக் கடையானுல் ஏறி வெட்டலாம். சிலை அவங்களைக் கடையானுல் முடிவெட்ட காம். ஏதாவது ஒரு வேலை நேடினிட அவன் முடிவுக்கடிக் கொட்டான்.

பைச்சாப்பிடல் ரோடு வழியாக நடந்தான். துணிக்கூர் உணவு விடுதியில் ஏறி வேலை கொட்டுவிட்டான். விடுதி முதலாளி அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். நான் இன்ன சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று சொன்னதும், அவர் 'ஆ' என்ற வாயைப் பின்தார். அந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவனு உணவு விடுதியில் வேலை கேட்கிறுன் என்பது அந்த வாய்த் திறப்பில் எழுந்த கேள்விக்குறி!

அவன் பிறந்த முழும், ஆன் தொகையில் சிறியது என்றாலும், பண்க்காரர்களை அதிகமாகக் கொண்டது. அந்த சமூகத்தில் ஏழைகளே இருக்கமுடியாது என்றான் வெளி உலகம் நம்பியிருந்தது. அந்த வெளி உலகத்தில் அவர் ஓர் உறுப்பினர்!

சில நேரங்களில் வகுகிற தொல்கை இத்தான். இருப்பவன் என்று கருதப்பட்டு இவ்வாதவனுக் காழ்பவன் திண்டாட நேருகிறது. இவ்வாதவன் என்றே முத்திரை போடப்பட்டால்தான் ஏதாவது நிம்மதி கிடைக்கிறது.

அரசாங்க நடைமுறையிலேகூடப் பார்க்கிறோம், பின் தங்கிப் பகுப்பினர் என்று சிலருக்கு முத்திரை போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் சொந்த வசதி அதிகம் படைத்தவர்கள்கூட, அரசாங்கத்தின் இந்த உதவியை அனுபவிக்க முடிகிறது.

அரசினரால் 'முன் போகும்' வகுப்பினர் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்களில் இருக்கும் பின்தங்கியவர்கள் பாடு ஆபத்தான். அவர்களுக்குச் சொந்த வசதியும் கிடையாது. அரசாங்க வசதியும் கிடையாது.

அந்தப் பண்க்கார வம்சத்து ஏழையிடம் பரிதாபமாகப் பேசிக் கொடுத்தார் விடுதி முதலாளி. இறுதியில், "உங்களை யெல்லாம் இங்கே வேலை பார்க்கச் சொல்ல என் மனது

நடவடிக்கை" என்ற கூறி அனுப்பிக்கிட்டார்.

இக்குழும் அந்த முதலாளி இருக்கிறார். அவரைப் பார்க்கும் போதெல்லாம். அவனுக்குப் பழைய ஞாபகம் எழுந்த கோண்டிருக்கிறது.

அடுத்தாற்போல் அவன் வெளிந்தது ஒரு சிலை அளவிக் கடையை. அந்தக் கடையில் அவனுக்கு இருங்கு வகையான தேவைகள். ஒன்று அவனே முடிவெட்டிக் கொள்ள வேண்டும். மற்றிருந்து யாருக்காவது முடி வெட்டு கொள்ள வேண்டும். இதில் முன்ன தெப்ப் பற்றி அவனுக்குக் கவனியில்லை. இன்னதுதான் பெருங் தேவை. முடி வெட்டுவதிலோ, முகம் வழிப்பதிலோ அவனுக்குப் பழக்கம் இல்லை. ஆனாலும் பார் தலையிலாவது பழகிக் கொள்ளலாமென்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

எவ்வளவு ஒரு பட்டிக்காட்டால் வராமலா போவான். அவனுக்கெல்லாம் முடிவை இப்படி இப்படி வெட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற திட்டம் ஒன்றும் கிடையாது. எப்படி வெட்டினாலும் சுதித்துக்கொள்வான். அதனால்தான் அந்த வருங்கால எழுந்தான், அந்த வெளியாவது கிடைத் தால் போதுமென்ற தீர்மானித்தான். படிக்கட்டுகளில் ஏறி, "வேலை இருக்கிறதா?" என்று கேட்டுவிட்டான். உணவு விடுதியில் நடந்ததே இங்கும் நடந்தது. அந்தப் பரிதாபத் திறகுரியல் வெளியேறிறுகிறது.

அங்கிருந்து பெள்ள ரோட்டிக் கிருமிப் படைத்தான். அவனுக்குத் தெரிந்த சிலபேர், கெள்வையில் பட்டாளத்துக்குச் சட்டை காத்கும் 'காஷ்ட்ராக்ட்' எடுத்திருந்தார்கள். அவர்கள் எக்கொரும் நங்குவதற்கும் காப்பிடுவதற்கும் பெற்ற ரோட்டிக் கூரு கிடுதி பிடித்திருந்தார்கள். அந்த ஞாபகம் வந்ததும், அவர்கள் நாடியிருக்கும் கிடைத் தெடிக் கண்டு பிடித்தான் அவன்.

அவர்களி எல்லோருமே அவன் போன நேரத்தில் அந்தப் பிடிக்குத் தெரிந்தார்கள். அவர்களில் அவனை ஏற்றுவற்றவர்கள் கூடி சிலர் இருக்கிறார்கள். அப்பாடா ஒரு பெரும் பிரச்சினை நோட்டீசு நாட்டுத் துயிட்டது. அதோடு வெளியும் கிடைத்துயிட்டது. அந்த வெளிக்குக்

கனி, வேளா வெளிக்குச் சாப்பாடு; அவ்வளவுதான்!

அவன் அன்றிருந்த நிலைமைக்கு அது போதாதா? உற்று கொண்டு விட்டான். என்ன வேலை? நினைவி ஜாம்பஜாரி மார்க்கெட்டுக்குப் போய் காய்கறி வாங்கிவர வேண்டும், அவ்வளவுதான்!

அவன் நன் டக்கமைப்பை செய்ய ஆரம்பித்தான். இரண்டொடு நாள்வரை என்ன விளைக்குக் காய்கறி வாங்கினாலும், அதே விளைப்படி கணக்குக் கொடுத்து வந்தான். அதற்குப் பிறகு அவனது கைச்செலவுக்குக் கொஞ்சம் எங்க நெவைப் பட்டது. நெவைப்பட்டவை திருடுவதில் தவறிக்கூட என்பது அவனது அப்போதைப் பழையம் வருந்த சித்தாந்தம். நால்கு முனிசெப்பை ஜந்து ஆட்கிளுன். ஒரளூ கீரு நாலுவை ஓர்க்கர அது ஆயிரம். இப்படி எல்லாக் காப்பறினாலும் அவனுக்காகத் தங்கள் விளையைப்பற்றிக் கொண்டான். இந்த மூலம் அவனுக்கு நினைவி எட்டனுவுக்கும் குறைவாக விடத்தூ வந்தது. இந்தைக்கும் பெம்க மோட்டிலுள்ள அந்த விட்டைப் பார்க்கும்போதும்கொடும் அவனுக்கு அந்த குாபஸம் வருகிறது.

நினைவி மாண் நேரமினவும் வடிவாரங்குப் போக அவனுக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. படம் பார்க்கவும் சந்தீப் பம் சிடைத்தது. இந்த வாழ்க்கையில் மூலம், இரண்டொடு மாற்றங்கள் வழிப்பூர்வம் வருத்தான். இன்றைய வாழிப்பு எனப் போலவே, அவனுக்கும் அந்த ஒர் அரசு திமிரெந்த ஏழுத்தை. நிரப்புத்தானில் தடுத்தாலேன்று? என்ற ஒரு இன்மினைக் கால்க்குந்தானே, போட்டுக்கொண்டான்.

நன் பேசுவர் 'ஏதிருமானன்' என்ற மாற்றிக்கொண்டான். அப்போது அடையாறிலிருந்து, இப்போது 'பாரதி' வாழிவிட்ட ஒரு படப்பிடிப்பு நிலைப்பந்திரங்கு விளையைப்பற்றிக் கொண்டான். அவர்கள் பறிக் கூறுவதில் மிகவும் கூறுப்பு பார்வரினான். 'வேலை இங்கே' என்ற உடனேவே பறிக் கூறி விட்டார்கள்.

பறிக் கூடுதலாக எங்க வாரிக்கும் எடுத்து, நன் ஒரு நடைஞ்சிட்ட முடியும் என்ற நூலினை எடுத்து இருக்க விரும்புகின்றேன்.

நினைக்கார் ஒற்றை

இந்த சேதத்தில்தான் பறிக்குற வபத நிரம்பாத அல்லது. ஒரு புதுமையான அலுபவம் ஏற்பட்டது. அந்த அலுபவத்தை உடன்டாக்கித் தந்தது. அந்த இருந்த டிராம் வாணி. ராப்பிபேட்டக்டமில் அந்த டிராம் வண்டியில் ஏறி உடன்டான். அவன் எதிரிலே ஒரு பெண் உடன்டார்ந்திருக்கிறான். இந்தைக்கு ஜங்க ஆக்டூனுக்கு முன்னால் இரத்துவிட்ட அந்தப் பெண்ணில் பெயர் எமிலி. கிருந்துவ வகுப்பைச் சார்ந்தவான். அவன் கையில் 'குவண்டியடர் மார்டு' என்ற ஆக்கிலப் புத்தகம் கைத்திருந்தான். ஒழுங்கு கங்கிலியில் சிறுவை மின்னிக் கொண்டிருந்தது. சிறித கூட கள்ளம் வெடம் கைவாத தெளிந்த மூலம். நினைவி கேள்வும், வெண்ணிற ரவிக்கையும் அவைந்திருந்தான். இடத்தை விரவில் ஒரு சிறுவை மோதிரம் அவைந்திருந்தான். அந்தப் பறிதாபத்துக்குரிய வாலிப்பனை, அவன் மிகவும் அலுதாபத்தோடு பார்ந்தான் அவனும் அவனைப் பார்ந்தான். அவன் அவளிடம் கேட்கவேண்டியது எதுவும் இல்லை. அதுத் து அவளிடம் ஒதோ கேட்கவிரும்பியவள்போல அவன் காணப் பட்டான். அவனது பார்க்கவில் அந்தப்பொருள் தெளிந்தது. ஒதோ பேசுப் போகிறான் என்ற எதிர்பார்ந்து அவன் பார்க்கவை வேறு முறை திருப்பிக் கொண்டிருந்தான். அவன் எதிர்பார்ந்தது கடத்தது. அவன் கேட்டான்:

"உடன்கூட எந்த அர்டு?"

அவன் கொண்டிருந்து:

"இருமாநாதபுரம் மாவட்டத்தில் ஒரு சிராமம்."

"உங்கள் பெயர்?"

அவன் தன் பெயரைச் சொன்னான்.

"இங்கே எங்கே இருக்கிறீர்கள்?"

அவன் நான் இருக்குமிடத்தைச் சொன்னான்.

புதிய அறிமுகம். இதற்குமேல் அவன் கேட்ட வேண்டியது என்ன இருக்கிறது? ஆனாலும் அவன் மேற்கூரம் போன்றதான். அதை அவன் துவக்கி வைத்தான். அவனது பெயர் எமில் என்பதையும் ராணி மேரி கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதையும். சொந்த வரி காரைக்காலி என்பதையும் பேச்கக் கொடுத்துத் தெரிந்து கொண்டான்.

இந்த நிமையில், ராணி மேரி கல்லூரியின் விடுதியில் கருகில் நாள்கு பாதை ஏற்றிப்பில், டிராம் வசூடி நின்றது. தான் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்துவிட்டது என்பதை குறியபடி. "நிமைக்கும் வாருங்களேன்" — என்பது போது அவன் அவனைப் பார்த்தான். இந்த அழைப்புத் தொற்றும் அவனுக்குப் புதுமையாக இருந்தது.

அவனும் இறங்கி விட்டான். எமில், புத்தகத்தை விடுதிக் குள் வைத்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தான். இருவரும் எப்பாறு எனியட்டி ரோட்டிலேயே நேராக, நடந்து போகுவான்.

நடக்க நடக்க, ஏதோ வெகு காலம் நெருங்கிப் பழகிப் பயர்கள் போன்ற பாச உணர்வு அவர்களுக்குள் ஏற்பட்டது. ஆகும்; பாச உணர்வுதான். அதைக் காதல் உணர்வு என்று அவர்கள் இருவருமே ஏற்றில்லை. கட்சையை மனமிக் கொய் இருவரும் அமர்த்தாக்கன்.

கைதளில் நடக்கும் திட்டமின்மீது வாழ்க்கைக்கு ஒத்து வராதலை என்றநாள் அறையிலை அவன் என்னை விடுந்தான்.

திட்டமின்மீது பெண்ணைக் கந்தித்து உணர்வாட்டி கொண்டிருக்கும் நிலையை என்னைப் பார்த்தபோது, அவனுக்கு ஆச்சரியம் பிறந்தது. ஓர் உற்சாகமான உணர்வை போடு அவனோடு பேச்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனிடத்திலே போ வேண்டுமென்ற எண்ணை அவனுக்கு ஒர் ஏற்பட்டது? அரசுத்தை அவன் விடக்கிறான். டாஸ் பிறந்த நாமையாக ஒருவர் இருந்தானும் அவ-

னுக்கு. இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்புதான் இறந்துவிட்டானும். அவனைப் போலவே அந்த எழுத்தாளன் இருந்ததாக அவனுடன் பேச்கக் கொடுக்க விரும்பினாராம். தன் கைத்தையை முழுக்க அவன் அவனிடம் கொண்னான்.

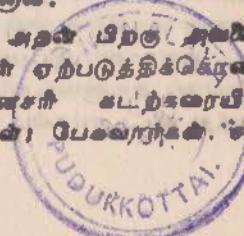
இளம் வயதில் கருவிப்போன அவன் வாழ்க்கையில் இனிப்பங்களைச் சுலவக்கவேண்டிய கட்டத்தில் வளமிழந்து போனவன். பதினெந்தாவது வயதில் பெரியவளான் அவனுக்கு, பதினாறுவது வயதில் மணம் முடித்து வைத்தார் கனமா சரியாக ஒன்பது மாதங்களில் கணவன் இறந்து விட்டானும். அந்த வேதமை தாங்க முடியாமல், இரண்டாண்டு காலம் விட்டுக்கொண்டேயே அடைபட்டுக் கிடைத்தா காமல்! அதன் பிறகுகூட மறுமண நிலை அவனுக்கு ஏற்படவில்லையாம். தாய் தந்தை அற்ற அவன், தன் அண்ணையிலே இருந்தாளாம். அண்ணை கொடு கைக்காரியாக இருக்கவே, அங்கிருந்து வெளியேற அவன் விரும்பினாராம். அண்ணை தன் உறவினர் ஒருவர் உதவி பிள் மூலம் அவனைச் செல்லக்கு அனுப்பி கல்லூரியில் கொந்தாராம்.

அவன் தன் கைத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும் போது அடிக்கடி கண்ணீர் வடித்தான். அவனிடமிருந்த அனுதாப வார்த்தைகளை எதிர்பார்த்தான். ஒன்பத்தைப் பிறரிடம் கொண்டுல் மனத்துக்கு ஆரத்தி கிடைக்கிறது என்றாலும், கேட்பவரினிலை கேளி கேப்பவரிக்கிறதாக அதிகமாக இருக்கிறார்கள்.

அவன் கெளி செய்யக் கூடியவன் அதன் என்பதை உணர்ந்தெந்த தன் இதுபத்தைத் திறந்து பேசினால் அவன்.

அவன் அவனைத் தேற்றினான். வேதாந்தம் போக கூடிய வயது அவனுக்கிள்ளை. ஆனாலும் அவன் வேதாந்தம் பேசினால், மிகுந்த அன்பு பாராட்டினான்.

பிறகு அவர்கள் பிறிந்தார்கள். அதன் பிறகு நாமை அடிக்கடி சந்திக்கிற வாய்ப்பை அவன் ஏற்படுத்திக்கொண்டான். அவனுக்காக அவன் திட்டமின்மீது வேற்காரியில் வந்து காத்திருப்பான். ஏந்திப்பார்கள்! பெங்கார்த்தி. "ஏ

நிலை முடிவின்கூட என்றுக் கருதலைப்படுவார்கள். ஆனாலும் அது காற்றாக இல்லை.

அவன் மிகவும் நல்லவன் என்ற அவன் நினைத்தான். அவன் மிகவும் அன்புள்ளம் கொண்டவன் என்ற அவன் நினைத்தான்.

உக்கியங்களைச் சிலரிடத்தானே கொஞ்சம் முடிகிறது! இரு வரும் ஒருவருக்கொருவர் உக்கியங்களை வாங்கிக்கொள்ளும் குருவினால் அமைத்தார்கள்.

இந்தப் புதிய பாசத்தில் ஒரு வினாத் தொகை இருக்க தது. என்றாலும் அவர்கள் ஒருவரைபொருவர் எப்பாற்றி கூடிய நிலையிலே இல்லை. பெற்று ரோட்டிக்குத் துறை மைல் தாரம் ஜ. ஜி. கீபிஸ் டெற்றைக்கு அவன் தட்டித் தவருவான். “தட்டிதா வந்திருக்கி ஜீயா என்ன வரிக் குமே!” என்ற அவன் வருந்துவான்.

நன் துயரத்தைப் பறிந்து கொண்ட இடங்களுக்கு இருக்க துயரத்தைக்கு ஆறுதல் கிடைக்கிறது. அதுவும் அவன் பென்னால் இருந்தால் என்னவை மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது ஆதாரமில்லாமல் எதுவும் நிறுப்பில்லை. எதன் தலையின்றித் தனிக்கியங்கும் பொருள்களே இல்லை. ஓரளவும் இன்னோர் அனுமதி தலையின்தான் இருக்கிறது என்ற அஞ்சிக்கொண்டு ஏற்கிறான். ஒழுக்கொண்டு உதவியாக இருப்பதாக்கான் உயந்தின் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஏற்படும் குழப்பங்கள் மொன்றிக்கொடுக்கின்றன. அவனும், அவனும் ஒருவருக்கொருவர் ஆதாரமானார்கள். இரண்டு அனுதைகள் அன்புள்ளத்தோடு கூட்டுச்சேரும் நிலை தான் அது.

அவன், காப்பறி வாங்கிய வகையில் மிகசம் பிடித்த அனைப் பத்திரிகைக்கட்டியைக்குக் கொண்டு அருவான். வறுகடலையும், முறைக்கும் அவனுக்கு வாங்கித் தருவான். அவன் மிகச் சாதாரணமான பொருள்கள்தான். ஆனால் அவன் தருகிறான் என்பதை அவனுக்கொடை கிருப்பது.

ஒருநாள் இப்படி அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது, அவனுடைப் பஞ்சாரித் தொழிலைச் சிறையில் அம்மே வந்து விட்டார்கள். எதைப்பற்றிப் பேசினாலும், அதுவும்

பென்னாலும் நனியாக இருந்த பெசினால் அது காந்தி என்று நானே உலகம் முடிவு கட்டுகிறது.

அந்தத் தொழில்கள், எமிலிக்கு அவன் மிகு காந்தி பிறந்த விட்டதாகக் கருதினார்கள். ஆரத்திலிருந்தே அவர்கள் கேளி செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அவன் அவர்களை அருகில் அமைத்து உட்கார்க்கவேண்டும் கொண்டார். அவனை அவர் கண்டு அறிமுகப்படுத்தினார். அப்பொது அவன் மிரவுடே போய்விட்டார். பட்டினத்துக் கட்டியையில், பத்துப் பெண்களுக்கு மத்தியில் நாள் உட்கார்க்கு பேசுவோம் என்று சிற்கிக்கூட இல்லை அவன்.

அவர்கள் எல்லோருமே அவனை ஒரு குழந்தை மாதிரி கருதினார்கள். அதற்குப் பிறகு அடுத்துத்த நாட்களில் அவள்கள் இரண்டொரு தொழில்தும் வர ஆரம்பித்தார்கள். அவனைச் சந்திப்பதிலும், பெசுவதிலும் அதிக அக்கறை காட்டி அடிக்கடி டெற்றைக்கு வர ஆரம்பித்ததால் அவன் குக்கு இருந்த ஒரே உத்தியோகமும் போய்விட்டது.

அவனது உறவினர் இருவெற்றியூரிலிருந்த அஜாக்கில் தொழிற்சாலையில் அவனை ஒரு குமாங்கதையாகச் சேர்த்து விட்டார். சாப்பாடு போட்டு மாதம் இருபது ரூபாய் கீழ்ப்பளம். அதை வாரத்திற்கு ஜங்க ரூபாய் கீழ்ம் கொடுப்பார்கள். ஒவ்வொரு வாரமும் சளிக்கிழமை மாணி அந்த ஜங்க ரூபாய் கிடைக்கும். அதை வாங்கிக்கொண்டு அவன் சென்னைக்கு வந்து விடுவான். குாபிற்றுக்குழுமம் சென்னை நகரில் சுற்றுவான். எமிலியையும், தோழிகளையும் சந்திப்பாள். திங்கட்சியமைக்காளை திருவெற்றியூர்க்குத் திரும்பி விடுவான்.

திருவெற்றியூரிலேதான் பட்டினத்தார் சமாதி இருக்கிறது அதுவும் அஜாக்கில் தொழிற்சாலைகளுக்கு சிறிது தூரத்தில் இருக்கிறது. ஒரே வெள்ளனற்பாக்காக இருந்தாந்தப் பூமியில் சிறிய, பழைய சமாதி கட்டிடம் அமைந்திருந்தது.

வேளை முடிந்ததும், மாணி சேர்க்காளில், அந்த சமாதி அருகில் அவன் வந்து அமருவான். சிற்றிப்பாள்; பழக்கமான நீப்பனாயிக் கறப்பாள். இருட்டியதும் இரும்பி விடுவான். கெப்பல்வெப்பாலுக் கிருவெற்றியூர்தான் அவன் எழுத்தாடு அதற்கான குழினையை வர்த்துதான்.

இரண்டு வாரங்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சென்னைக்கு வராமலே அவன் இருந்தான். காரணம் எதுவுமில்லை. வாரக் கடைசியில் கிடைக்கும் ஜந்து ரூபாயை கடைகளுக்குக் கொடுத்துப் பாக்கியைத் தீர்த்ததால் கையில் பணமில்லை. அவ்வளவுதான்.

மூன்றாவது ஞாயிற்றுக்கிழமை அவன் சென்னை திரும்பிய போது ஒரு பெரிய அதிர்ச்சி அவனுக்காகக் காத்திருந்தது.

நினைவுக்கு

அஜாக்ஸ் கம்பெனியின் தலைமை நிலையம் சென்னையில் இருந்தது. அதன் உரிமையாளரும் சென்னையிலேயே இருந்தார். வாராவாரம் சென்னைக்கு வரும் அந்த 'எழுத்தாளி' அவரைப் போய்ப் பாரிப்பான். பார்க்கும் போதெல்லாம் தன்னைச் சென்னை அலுவலகத்திற்கு மாற்றிக் கொள்ளும்படி கேட்பான். சென்னையின் இனியை குற்றினியிலேயே தினமும் வாழ்க்கை நடத்த அவன் விரும்பினான். அவன் வாராவாரம் நன்னைச் சந்திப்பதைத் தொல்கொயாகக் கருதினார் அந்த உரிமையாளர். மூன்றாவது ஞாயிற்றுக்கிழமை அவரை அவன் சந்தித்ததும் வேலையை விட்டு நினைவுக்கும்படி கற்றிட்டார். கொஞ்சம் கடுகடுப்பாகவும் பேசிவிட்டார். அதிர்ச்சியடைற்ற அவன், எட்வர்டு எனியட்டு சாலையிலிருந்த அவரது விட்டி விருந்து வெளியேறினான்.

சென்னையிலேயே யேலையில் இருந்தால் மதிழ்ச்சியாக இருக்குமே என்ற எண்ணியவனுக்கு இருந்த வேலையும் போய் விட்டது. கையிலிருந்த இரண்டு மூன்று ரூபாயை வைத்துக் கொண்டு, இரண்டொரு நாட்கள் சென்னையிலே கற்றினான் அவன். திட்டமில்லாத வாழ்க்கையில் தொல்கொள் குறை வடையிக்கை. ஆனால், திமர் திமர் என்று குறைவதுபோல் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கும். அவன் மீண்டும் சென்னை யைக் கற்றினான், சற்றினான், கால் வலிக்கச் சுற்றினான்.

விசித்திரமான இந்த வாழ்க்கையைப்பற்றி, அவன் ஒன்

உறவினருமான ஒருவரை 'மெயிச் காட் டெட்' அருடிக் அவன் எந்திந்தார். அவர் அவனை விசாரித்தார். நன் நிலையை அவன் கூறினான். வீட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டு; அங்கே காப்பிட்டுள்ள இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது, அவருக்கு ஒரு பத்திரிகை வந்தது. புதுக்கோட்ட கடையை அடுத்த இராமச்சந்திரபுரத்திலிருந்து அந்தப் பத்திரிகை வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

பத்திரிகையைப் பிரித்துப் பார்த்து அவர் கொண்ட ஒரு செய்தி அவனுக்கு எல்லையில்லா மகிழ்ச்சுவத் தந்தது. அந்தப் பத்திரிகையின் உரிமையாளர் அவரது காலைதான். "இந்தப் பத்திரிகைக்கு வேண்டுமானால் போகிறீர்களா?" என்று அவர் கேட்டார்.

அதை மறுத்துவிடக் கூடிய குழந்தையில் அவன் இல்லை. உடனே உற்சாகமாக ஒப்புக்கொண்டான். "இதற்கு முன்னால் ஏதாவது பத்திரிகைகளில் இருந்திருக்கிறீர்களா?" என்று அவர் கேட்டார்.

"இல்லை" என்று கொல்லப்போன அவன், தயங்கினான். இந்த உலகத்திற்குத்தான் பொய் தேவைப் படுகிறதோ இரண்டு மூன்று பத்திரிகைகளின் பெயரைச் சொல்லி அங்கெல்லாம் இருந்ததாகச் 'சாடு' விட்டான்.

அவர் ஓர் அறிமுகக் கடிதம் எழுதி, அதில் அவனைப் பற்றிப் பிரமாதமாகக் குறிப்பிட்டு, வெளையில் வைத்துக் கொண்டும்படி சிபாரிசும் செய்திருந்தார். அதைப் பெற்றுக் கொண்டு அவன் மிகுந்த நன்றி யுணர்ச்சியோடு வெளி போறினான். அறிமுகக் கடிதம் கிடைத்துவிட்டது. போன்ற வேலையும் கிடைத்துவிடும்! ஆனால் போவதற்குப் பணம் தான் இல்லை! சரி, அதை எங்கேயாவது தேடுவோம் என்று அவன் நடந்தான்.

மேலெடுவவன் காலையில் அவன் வந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு வட்டிக்கடை அவன் கண்களுக்குத் தட்டுப் பட்டது. அதை அவனது ஊரைச்சேர்ந்த லில்பேர் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். சிறிதுகட்டத் தபக்கமின்றி அவன் அந்தக் கடையிலுள்ளே நுழைந்தான். அங்கு கிடைத்த வரவேற்பு அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. வரும்போது

எவ்வாம் சேர்ந்து வரும் என்பார்களே, அது மெய்யாயிற்று. அவன் கேட்டவுடனேயே அங்கே பணம் கிடைத்தது. பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

இப்போது உலகம் அவனுக்குத் தொல்லை நிறைந்த தாங்கள் நொன்றுவில்லை. சௌ சௌ இதல்லவா உலகம்!

முந்நவிஞர்

இதோ வந்தவிட்டது இராமச்சந்திரபுரம். அவன் பள்ளை விட்டுக் கீழே இறங்கினான்.

இராமச்சந்திரபுரம் ஓர் அழியிந்தாம். ஆம் உயர்தாக கிராமங்களில் அது கேள்கப்பட்டாலும், நகரத்துக்குரிய சிறப்பியல்களைத் தன்னகத்தே - கொண்டு விளங்குகிறது. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் எந்த நூர்த்திலிலும் காண முடியாத அளவுக்கு அகற்ற பெரிய நடுச்சாலை அதன் தனிச் சிறப்பு. ஏற்குறைய அந்தச் சாலையின் அகலம் 200 அடி இருக்கும். சாலையில் இருமருங்கிலும் இறிய சிறிய கடைகள் உள்ளன. ஊருக்குள் சென்றுவிட்டால், எல்லாச்சாலைகளுமே ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

செடிநாட்டின் மற்றைய நகரங்களைப் போலவே, இங்கும் வாளனாவில் நிற்கும் மாடமாளிகைகள் ஏராளமாக உண்டு. நார்த்தின் நான்கு எல்லைகளிலும் முறையாகக் கட்டப்பெற்ற நான்கு ஊருணிகள் உண்டு. அடர்த்தியாக வளர்ந்த அரசு மரங்களும், புளிய மரங்களும் நகரத்தின் எழிலுக்கு மகுடம் வைப்பன. ஒரு சிறிய பள்ளியும் அங்கே உண்டு.

பள்ளலைக்கு இராமச்சந்திரபுரத்தில் நடுச்சாலையில் கீழே இறங்கிய அவன், அங்கே நிறைவாரே சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். சில இடங்கள் மனிதனுக்குப்பார்த்த உடனேயே பிடித்துவிடும். சில இடங்கள் பழகிய பின்னும் வெறுப்புத் தரும். மனத்துக்கு சிறுநூறு வியாதி, கணக்கைப் பகைத்துக் கொண்டு அது, நானே, தனியாகச் செயல்படுகிறது.

அந்த இளைஞனுக்கு, இராமச்சந்திரபுரத்தைப் பார்த்த உடனேயே பிடித்துவிட்டது. அதனால்தான் அவன் அதை நாரம், நகரம் என்கிற வார்ணிக்கிறான்.

மெதுவாக, அவன் பத்திரிகை அலுவலகத்தை சிசாரித்துக் கொண்டு அங்கே சென்றான். ஒரு சிறிய கட்டிடம். பார்த்தால் பிள்ளையார் ஜேயில் மாதிரி இருக்கும். முன் பகைத்துச் சுவரில், முட்டை வெந்த வெண்சாந்து பூசப் பட்டிருந்தது. செடிநாட்டு முறைப்படி, முன் வாசதும், படிக் கற்களும் தலைக்குடையும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் மேற் பகுதியில் வழக்கம்போல் ஒரு சிலை இருந்தது. அந்தத் தெருவிலேயே அதுதான் கடைசிக் கட்டிடம்.

அவன் மெதுவாக உள்ளே நுழைந்தான். பத்திரிகைக்கு அலுவலகமாக அமைந்திருந்த அந்த வீடு அமைதி தவறும் இடமாகக் காட்சியளித்தது. காலில் பழைய பூட்சம், கையில் தகரப்பெற்றியுமாக நின்ற அவன், 'சார், சார்!' என்று குரல் கொடுத்தான். பதில் இல்லை! இன்னும் உள்ளே நுழைந்தான் அந்த எழுத்தாளன்.

இரண்டு திண்ணைகள் நடுவே ஒர் ஷஞ்சல், வெப்புறத்துந் திண்ணையின் மேல் உடம்பில் சட்டைபோடாயல், வெறும் துண்டை மட்டும் போர்த்திக்கொண்டு, ஒருவர் உடாந்திருந்தார். அவர் கையில் ஒரு கணக்குப் புத்தகம் இருந்தது. கீழே ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் கையில் ஒரு கணக்குப் புத்தகம் இருந்தது. அவருக்கு முன்னால் ஒரு கைப்பெட்டியின்மீது மற்றிருக்க கணக்குப் புத்தகம் விரித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது இருவரும் ஏதோ ஒரு கணக்கைப் பெயர்த்த எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பது, அவர்கள் இருந்த நிலையிலிருந்து தெரித்தது. தலைகுளிந்து, கணக்கை ஆழ்ந்திருந்த அவர்கள், அந்த எழுத்தாளை நீஷ்டாது பார்த்தார்கள்.

"பார் நீங்கள்?"

"இருச்சியிலிருந்து வருகிறேன்."

"யாரைப் பார்க்க வேண்டும்?"

"பத்திரிகையின் அழிப்பைப் பார்க்க வேண்டும்."

"என்ன விஷயம்?"

"அவரது கலை ஒரு கடிதம் கொடுத்து அனுப்பி யுள்ளார்!"

"நான்தான்" என்று கூறிய அவர், கடிதத்தைக் கையில் வாங்கி, பிரித்துப் பார்த்தார். அவரது மூகம் மலர்ந்தது. அப்பாடா! சிபாரிசுக் கடிதம் படித்துவிட்டு ஒருவரின் மூகம் மலர்ந்ததை, அப்போதுதான் அவன் கண்டான்! அவனது அகழும் மலர்ந்தது.

"உட்காருங்கள்" என்று கூறிய அவர், தொடர்ந்து, "என்ன காப்பிடிகிறீர்கள்?" என்றும் கேட்டுவிட்டு, காப்பிக்கு உத்திரவிட்டார்.

இதுவும் அவனுக்குப் புதுமையாகத்தான் இருந்தது. தாய் நந்தையரைத் தவிர அவனை அண்போடு உபசரித்த வர்கள் கிடையாதல்லவா? அவன் ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்தான். அவன் காலில் இருந்த பழைய மூட்சை, தானும் தலை நிமிர்ந்து நின்றது. அதாவது, அதிலிருந்து ஓர் ஆணி கழன்று மேல் பாகம் தலையைத் தூக்கிக்கொண்டு நின்றது.

"என்ன பெயரில் இதுவரையில் கலை, கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறீர்கள்?" என்று அவர் கேட்டார்.

சொந்தப் பெயரைச் சொல்லவந்த அவன், கொஞ்சம் தயங்கினான். புளைபெயரிருக்குச் செல்வாக்கு இருந்த காலம் அது! அதிலும் தான் என்று வரும் புளைபெயரிருக்கு மரியாலைதேயே தனி பாரதிதாசன், கம்பதாசன், சக்திதாசன், காளிதாசன் என்ற பெயர்கள் நாலு பேருக்குத் தெரிந்த பெயர்களாக விளங்கின. அவன், "என்னதாசன்" என்று சொல்லலாம் என்றுதான் யோசித்தான். சில வினாக்கோசிக்குப்பின் தான் யோசித்துக் கொல்லுதை அவர் அறியாமல் மறைக்க, எங்கேயோ நினைவில் இருந்தவன் போல், "என்ன கேட்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

மின்னும் அவர் பழைய கேள்வியையே திருப்பினார். அப்போதே அவன் முடிவு கட்டியபடி, பளிச்சிக்கென்று, "கண்ண தாசன்" என்பது, என் புளைபெயர் என்றான். அவரும் அது ஏதோ அறிமுகமான பெயர்போல், "பார்த்திருக்கிறேன் பத்திரிகைகளில்" என்றார்.

இதற்குப் பெயர்தான் சந்தர்ப்பம் என்பது! உண்மையில்

அவர் அந்தப் பெயரை, எந்தப் பத்திரிகையிலும் பார்த்திருக்க முடியாது. அந்தப் பெயரே இரண்டு நிமிடங்களுக்கு முன்னால்தான் பிறந்தது!

தெரியாததுபோல் காட்டிக் கொள்வது பெரிய மனிதர் களுக்கு அழகில்லை யல்லவா? அவர் தெரிந்ததைப்போல் காட்டிக் கொண்டார். அவனும் சர்க்கார்தானு? "நீங்கள் பார்த்திருக்கக் கூடும்" என்று மட்டும் கூறினான்.

கீழே உட்கார்ந்து கணக்கு எழுதிக்கொண்டிருந்தாரே ஒருவர், அவர் திறந்த வாய் மூடாது அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நிறத்தில் அவர் கறுப்புத்தான். ஆனால் அமைப்பான உருவம், ஜிப்பா போட்டிருந்தார். தலையை அழகாக வாரியிட்டிருந்தார். கணக்குப் புத்தகத்தில் அவர் எழுதிய எழுத்துக்கள் மணிமணியாக இருந்ததை அவன் கவனித்தான்.

"உங்கள் பெயரென்ன?" என்று அவரைப் பார்த்து அவன் கேட்டான். அவனைப்போலவே வயதில் இளையவரான அவர் தன் பெயர் "சோமநாதன்" என்றார்.

பிறகு அவன் அவரைப்பற்றி முழுவதும் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டான். அன்றிலிருந்து, அவனது நெருங்கிய நண்பனுக் கூவிட்ட அவரது சொந்த ஊர், வகையபட்டி என வழங்கப்படும் வலம்புரியாகும். அவர்தான் இந்நாளில் "வலம்புரி சோமநாதன்" என்ற அழைக்கப்படும் எழுத்தாளர் ஆவார். நட்புக்கு அவர் ஒருஇலக்கணம். சொல்லுகிற கருத்தைக் கூறந்து கவனிப்பதிலும், எதையும் ஆழந்து கவனத்துப் படிப்பதிலும், தான் கவனத்தை தெளிவாக, அழகாக பிறநூலுக்கு மயக்கம் தரும் வகையில் எடுத்துரைப்பதிலும் அவர் வல்லவர். அந்த எழுத்தாள னுக்கு அங்கே கிடைத்த வேண்டியக் காட்டிலும், அந்த நண்பர்தான் உயர்வாகத் தோன்றினார். நிற்க.

கடிதத்தைப் பத்திரிகை அதிபர் பார்த்தவுடனேயே அவனுக்கு வேலை கிடைத்து விட்டது. மிகுந்த மரியாதையோடு அவன் நடத்தப்பட்டான். முதலில் அவனுக்குக் கொடுக்கப் பட்ட வேலை, 'புருப்' திருத்துவது. பழக்கமில்லாத அந்த வேலையையும் இரண்டு நாளில் அவன் பழக்கிக்கொண்டான்.

வித்தை தலைக்குறி
 விரைவில்லவளி யேறு "மெண்டேன்
 "கன்னே" எனக்குவிக்
 கரத்தைப் பிடித்துவிட்டூர்!
 சுரம்பறிக்க எத்தனித்தேன்
 காதல் நடுத்தையோ!
 கட்டிப் பிடித்தீர்!
 கனிமுத்தம் கொடுத்தீர
 காதற் களஞ்சியத்தைக்
 கலவியினால் கட்டிவிட்டூர்
 பின்னர் பிரிந்த உழைப்
 பேதை இன்னும் காணவினை
 ஒரு நாளை இனிப்பமன்று
 உருவாகி விட்டதையோ!
 ஒன்றும் புரியவில்லை
 உடன்வந்து காவிரோ!
 சொல்லாலே கொல்லுகிறோ?
 சோர்வு பொறுக்கவில்லை!
 உற்றூர் உளங்களிக்க,
 ஹராரின் வாய்டைக்க
 பெற்றூர் உடன்வந்து
 பேதையெனக் காவிரோ!

இங்ஙனம்,
 காதலி

மாலை மணி ஆறடித்தது. கோவில்மணி ஓங்கி ஓவித்தது.
 ஹரிலே யாருடைய கணனுக்கும் அநிசயமாகத் தோன்
 குத ஓர் எளிய மனிதன், அந்த நடுத்தர நகரத்தின் தெருக்
 களில் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமாரிகள் நன்றாக வாழ்ந்த
 காலம் அது.

ஆகவே கோவில்கள் எப்போதும் தீபாவங்காரத்துடன்
 விளங்கும்.

அந்தக் கோவில்களில் ஒன்றை நாடித்தான், அவன்
 சென்று கொண்டிருந்தான்.

பயம் வரும்போது இறைவனிடம் முறையிட்டுக் கொண்டால், பயன் கிடைக்குமென்று அவன் திடமாக நம்பி
 யிருந்தான்.

பக்தர்கள் காக்கப்படுவாரிகள்; பாவிகள் ரட்சிகப்படு
 வாரிகள் எனிபதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை அவனுக்கு
 இருந்தது.

கோவில் மண்டபத்தில் குழந்தையைப்போல அவன்
 அமர்ந்திருந்தான்.

கண்களை மூடி கைகளைக் கூப்பி, தண்ணீயும் தன் குடும்பத்தவரையும் நிம்மதியாக வாழுவைக்கும்படி இறைவனிடம்
 வேண்டிக் கொண்டான்.

கோவிலில் அப்போது கட்டமில்லை. ஆர்ச்சர்கள் குறக்கும் நெடுக்குமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த ஆலயத்திலுள்ளே அவன் உள்ளம் அமைதியறி நிறுந்தது.

நாய்யப் பிரிந்து பழக்கமே இல்லாத அவன், தன் நாய்க்காகவே அதிகம் வேண்டிக் கொண்டான்.

ஆறு சகோதரிகளோடும் இரண்டு சகோதரர்களோடும் பிறந்த அவன், அந்த எண்மரையும் காப்பாற்றும்படி இறை வணிடம் இறைஞ்சினான்.

நல்லுக மழை பொழிந்து ஒப்பிட பிற்பாடு, மண்ணிலே தெங்கி நிற்கும் அமைதியைப் போல் அவன் உள்ளமும் சவுயமறிந்து நிறுந்தது.

அந்த அமைதியை இன்று நினைத்தாலும், அவன் உள்ளம் ஆண்தந்தத்தில் திணைக்கும்.

மாதம் இருபத்தைந்து சூபாய்தான் சம்பளம் என்றாலும், அதிலும் பத்து சூபாய் மீதமாகும்.

ஆலயத்தில் இருந்தபடியே தான் அன்று எழுதி முடித்த கட்டுரையைப் பற்றி, அவன் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

எதிர் காலத்தைப் பற்றிய ஆசைகள் அவன் நெஞ்சில் துளிர்விட ஆரம்பித்தன.

இன்று அவன் எழுதியதை இரண்டாயிரம் பேர் படிக்கப் போகிறார்கள்.

நாளை அவர்கள் அதிகமாகலாம். அதிகமாக வேண்டுமென்பது அவனது ஆசை.

என்னவன் எழுதலாம்? எப்படி எப்படி எழுதலாம்? இந்தக் கேள்விகள் அவனது சிந்தனையைத் தொடர்ந்தன.

இறைவனிடத்தில் அவன் நம்பிக்கை வைத்திருந்ததாக, எதிர்காலத்தையும் அவன் நம்பிக்கையுடனேயே கணக்கிட்டான்.

"இன்று கட்டுரை எழுதிவிட்டோம்; நாளை கதை எழுத வேண்டும்; அடுத்த நாள் கவிதை எழுத வேண்டும்." இப்படி அவன் நன்னொங்களை வளர்ந்தான்.

"என்ன தம்பி?" என்று ஒரு குரல் பேட்டது. நிரும்பிப் பார்ந்தான்.

"நீ சாதிதப்பன் மகனில்லை...?" வற்றவர் பேட்டார்.

"ஆமாம்" என்றார். எழுந்து நின்றார்.

"இங்கேதானிருக்கிறாயா...?"

"ஆமாம்..."

அவர்கள் பேச்கத் தொடர்ந்தது.

அவன் தந்தைக்கும் அவர்க்குமுள்ள உறவுவ அவர்விளக்கனார்.

பர்மாவில் 'கையான்' என்ற மூரில், இருவரும் ஒன்றாக இருந்ததாக அவர் சொன்னார்.

"எப்படியாவது முன்னுக்கு வந்து நல்ல பேர் எடு" என்று சொல்லிவிட்டுச் சொன்றார்.

முன்னுக்கு வர ஆசைதான்.

காற்று பின்னுக்குத் தள்ளாமல் இருக்க வேண்டும்.

அவன் நடக்கத் தயார்.

பாதை தெரிய வேண்டும்.

அந்தப் பாதையைக் காட்டும்படி அந்த எனிய பக்கை இறைவனை வேண்டிக் கொண்டான்.

கைநிறையத் திருநீரெடுத்து நெற்றியில் பூசிக் கொண்டான்.

ஆலயத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

ஆறு மணிக்கெல்லாம் அந்த நஸரம் அமைதியில் ஆழ்வது விடும்.

சிறு ஓளி காட்டும் தெரு விளக்கங்களுக்கு நடுவே நடந்த அவனது காலடி ஒரை எல்லோருக்குமே கேட்டிருக்கும்.

அவ்வளவு அமைதி.

அலுவலகம் வந்து சேர்ந்தான்.

அலுவலகத்தில் அவனேடிருந்த நண்பர், நிறைந்த ஆழுபவங்கள் உடையவர்.

அவரும் வயதில் குறைந்தவர் என்றாலும், அடிப்பட்டுத் தேறியவர்.

அவர் கோவிலுக்குப் போவதில்லை; ஆகுதும் நாத்தீசுவர்.

அவனுடைக் கிடையும் திறந்து உறவாடினார்.

மறுநாள் 'காதலீயின் கடிதம்' என்று ஒரு கவிதை எழுதினான்.

'முழுந்த உள்ளம்' என்று ஒரு கட்டுரை எழுதினான்.

'எப். சி. எப்.' என்று ஒரு கதை எழுதினான்.

பத்திரிகையின் நாற்பத்தெட்டுப் பக்கங்களில் இருப்பு பக்கங்களை அவனே அடைத்துக் கொண்டான்.

பத்திரிகை வெளி வந்தது.

படித்தவர்களின்—சுடிதங்கள் வந்தன.

புத்தம் புதிய எழுத்தாள்துக்கு அவற்றை விட வேறொன்றை வேண்டும்...? தொடர்ந்து எழுதினான்.

ஆனால் இந்த வாழ்க்கை சில மாதங்களே நீடித்தது.

அலுவலகத்தில் அவனுக்குந்தவர் விலகினார்.

அவருக்கு அனுதாபம் கெரிவித்து அவனும் விலகினான்.

பத்திரிகையும் நின்றது.

அங்கிருந்து மீண்டும் சென்னைக்குப் புறப்பட்டான்.

சென்னையிலே 'மூலஸைப் பதிப்பகம்' என்று ஒரு பதிப் பகம் இருக்கிறது.

முத்தையா என்பவர் அதன் உரிமையாளர்.

அங்கே போய்த் தங்கினான். அங்கேதான் அவன் ஒரு நண்பரைச் சந்தித்தான்.

அந்த நண்பர் ஒரு நடிகர். திராவிடர் கழகத்தில் திவிரப் பற்றுக் கொண்டவர்.

இது 1945ஆம் ஆண்டு.

அன்னைத்துரை முதலியோர் திராவிடக் கழகத்திலேயே இருந்த காவல்.

அவன் சந்தித்த நடிக நண்பரி மிகவும் நல்லவர்.

பழகுவதற்கு இளியவர், பண்புள்ளவர்.

அப்போதுதான் டி. கே. எஸ். நாடகக் கம்பெனியிலிருந்து அவர் விவகியிருந்தார்.

'நக்கப்பட்ட நாடகத் தொழிலாளர்கள்' என்று ஒரு புத்தகமும் எழுதியிருந்தார்.

அந்தப் புத்தகத்தை லொன்றை, அவர் அவனுக்குத் தந்தார்.

அவனையும் ஒரு பகுத்தறிவாளனுக்க அவர் விரும்பினார்.

அதற்காக அல்லும் பகலும் சுயமரியாதைக் கொள்கையே பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

அவரோடு பழகுவது அவனுக்குப் பிடித்திருந்தாலும். அவர் சொன்ன 'சுயமரியாதை'யில் அவனுக்கு உடன்பாடு ஏற்படவில்லை.

தலைவனை நம்புவதைவிட இறைவனை நம்புவதையே அவன் பெரிதாகக் கருதினான்.

வைதீக எண்ணங்களில் வளர்ந்தவன் ஆதலால், சுயமரியாதை உணர்ச்சிகள் அவனை கூறபத்தில் ஆட்கொள்ள முடியவில்லை.

கையில் வசதியில்லாத நிலையில் அங்கிருந்து மீண்டும் கிராமத்திற்குப் புறப்பட்டுவிட அவன் விரும்பினான்.

அந்த நடிக நண்பரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டான். அவர் பெயரை அவன் சொல்லியே ஆக வேண்டும்.

அங்கே தங்கியிருந்த நேரத்தில் அவனுக்குக் கிடைத்த மற்றொரு நண்பர், பதிப்பகத்தின் பொறுப்பிலிருந்த சொக்க விங்கம் என்பவர்.

தேவகோட்டையைச் சேர்ந்தவர். அவருக்கு 'அம்மை' நோய் கண்டது. ஊருக்குப் புறப்பட வேண்டியவரானார். ஆணைக்கு அவனையும் அழைத்துக் கொண்டார்.

அவரைத் தேவகோட்டையில் விட்டுவிட்டுத் தன் கிராமத்திற்குத் திரும்பினான் அவன்!

கிராமத்தில் சில நாட்களே இருந்தான்.

மீண்டும் புறப்பட்டான்.

அவனுடை குருகுலத்தில் படித்த நண்பர்கள் சிலர் 'கோனுபட்டு' என்ற ஊரில் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அங்கே போய் அவர்களை அவன் சந்தித்தாள்.

'குருகுல'த்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த காவத்தில், அவர்கள் அணைவருமே பக்கி உள்ளவர்கள்.

'கோனுபட்டி'ல் அவர்களை அவன் சந்தித்தபோது அணைவருமே 'திராவிடர் கழக' அனுதாபிகளா யிருந்தனர்.

'கோனுபட்டு' கோவிலுக்கு அவன் போய் வந்தான்.

அவனைக் குளக்கரையிலேயே உட்கார வைத்து, 'திரா

ஷ்டாணர்கள் ஷட்ட ஆரம்பத்தார்கள், அந்த நன்பர்கள்!

இரண்டு மணி நேரம் விவாதம் நடந்தது.

பார்ப்பனர் பித்தவாட்டம், புராணங்களின் பொய்மை, ஆரிய திராவிடர் போராட்டம், இவையே விவாதத்திற்கு வந்த கருத்துக்கள்.

பொய்யைப் பொய்யென்று ஏற்றுக்கொள்ள அவன் தயார்.

ஆனால் தெய்வமும் பொய்யென்று என்ன அவன் தயாராக இல்லை.

அன்னாத்துரையின் 'திராவிட நாடு' இதழ்கள், அவன் அவனுக்குப் பரிசாகத் தந்தார்கள்.

முழுதும் படித்துப் பார்க்கச் சொன்னார்கள்.

'குடியரசு' வெளியீடுகள் சிலவற்றையும் தந்தார்கள்.

பெற்றுக்கொண்டு அவன் புறப்பட்டான். மீண்டும் சென்னைக்கு வந்தான்.

நாறிய வழிம்

எழும்பூர் புதக வண்டி நினையத்தில் அவன் இறங்கிய தும், 'மூல்கைப் பதிப்பக்'த்தில் பணி புரிந்த ஓர் வழியரையும் அவன் கண்டான்.

அவர், ஒரு நன்பரை வரவேற்ற அங்கு வந்திருந்தார்.

தான் பவழக்காரத் தெரு 'நகரத்தார் விடுதி'யில் தங்கப் போவதாக, அவன், அவரிடம் சொன்னான்.

"அப்படி என்றால் சாயங்காலம் கோகவே மண்டபத் திறகு வாருங்களேன்" என்றார் அவர்.

ஏனென்று அவன் கேட்டான்.

'தளபதி அன்னை' பேசுகிறார் என்று அயரி சொன்னார். அன்னாத்துரையை 'தளபதி' என்று அழைப்பதுதான் அந்தாளைய வழக்கம்.

"சரி" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் சென்றான்:

அன்றைய மாஸீப் பொழுது, அவன் வாழ்வில் முக்கிய மான பொழுதாகும்.

அவனது பக்தி நெஞ்சத்தைப் பிளந்து கொண்டு, பசு நீலிர என்னங்கள் அன்ற மாலைதான் வெரோட்ட தலைப் பட்டன.

அந்த மாலை...

சரியாக ஆறு மணிக்கு அவன் 'கோகவே மண்டப'த் திற்குன் நுழைந்தான்.

மன்றம் நிறைந்திருந்தது.

ஒரு முலையில் போய் அவன் அமர்ந்தான்.

குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு வெகு நேரம் கழித்து, கூடி விருந்தவர்கள் கை தட்டினார்கள். “தளபதி வாழ்க்” என்ற முக்கீசு எழுந்தது.

அவன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவர் வந்துகொண்டிருந்தார். சரியாக எட்டு மனிக்கு அவர் பேச்த தொடங்கினார்.

நீரோட்டம் போவத் தாவிலும் வார்த்தைகள், வரிக்கு வரி அழகான வவுமைகள், புதிய புதிய சொல்லாட்சி, தமிழ் இலக்கணத்திற்கே அப்பாற்பட்ட புதிய ‘பாணி’கள்...

அவன் மெய்மறந்திருந்தான்.

அன்றைய அண்ணேத்துரை அவன் நெஞ்சில் அழிக்க முடியாதவரானார்.

அவரது பேச்சு, காலமறிந்து ஒரு பேரறிஞர் அவதறித் திருக்கிறார் என்றே அவனை எண்ண வைத்தது.

நெர விடுதிக்கு அவன் திரும்பியபோது, இனம் தெரி யாத ஒர் உணர்ச்சியில் அவன் உள்ளம் ஆழ்ந்திருந்தது.

அந்த எளிய பக்தன் தன் வடிவம் மாறுவது கண்டான்.

“தெய்வம் பொய்யா?

புராணங்கள் பொய்யா?

ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக அசைக்க முடியாமல் இருந்து வருகிற இதிகாசங்கள் பொய்யா?

சுதாநிரத்தில் படிக்கிற ஆரியர்கள் என்போர், இந்தப் பார்ப்பனர்கள்தானு?

கடவுள்கள் எல்லாம் திராவிடர்கள் என்போரை ஏமாற் றப் பிறந்த கட்டுக்கதைகளா?”

அவன் உள்ளம் அங்கெல்லாம் இவற்றையே சிற தித்தது.

அண்ணேத்துரையின் பேச்சு அவன் இதயத்தைச் சுற்றிக் கந்தி வட்டமிட்டது.

அதிலும் குறிப்பாக பார்ப்பனைச் சமுகத்தின் மீது அவர் தொடுத்த தாக்குதல்கள், அவனுல் மறக்க முடியாதவை கணாயின்.

“பாம்புக்குப் பல்விலை வீஷம்; பார்ப்பானுக்கு உடம் பெல்லாம் வீஷம்.”

“வேதமோதிகள்; மாட்டாட்டிகள்” என்கெல்லாம் அவர் பார்ப்பனைச் சமுகத்தை வர்ணித்திருந்தார்.

“உலகத்தில் சொற்ற நாடே இல்லாத இணங்கள் இரண்டு:

ஒன்று யூத இனம், மற்றெல்லாறு ஆரிய இனம்.

மத்திய ஆசியானிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த ஆரியர்கள் தமிழ் நாட்டில் வேருண்டி, தமிழகத்தின் பூர்வ குடி கணைத் தாழ்த்தி வைத்துவிட்டார்கள்.”

இப்படியெல்லாம் அவர் கொள்ளது, அவனுக்கு மிகவும் புதுமையாய் இருந்தது.

அந்தக் கருத்து அவனைப் பற்றிக் கொள்ளவும் ஆரம்பித்தது.

தெரியாமலா கொல்லார்!

“பார்ப்பனர்கள் நங்கள் ஜாதி வாழ்வதற்காக யானர் யும் சாப்பதற்குத் தயாராய் இருப்பார்கள். யேதியா காால் வீழ்ந்த வெந்தர்கள் பலபேர்” என்று ஆதாரத் தொடு கொள்கிறே. அது உண்மைதான். என்று அவன் என்னத் தலைப்பட்டான்.

அவன் பிறந்த யாரில் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்த நாளையில் குடைபெற்ற சில நிகழ்ச்சிகள் அவன் நினைவிற்கு வந்தன. அந்தப் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் பெயர் சாப்பசிவ ஜூர் என்பது. அவர், அவனை மிகவும் கொடுமையாக நடத்தியவர்.

பீட்சைகளில் பார்ப்பனை மாணவர்களுக்குத்தான் அதிகமான மார்க்குகள் வழங்குவார்.

அவர் காப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதும் வீட்டிற்குள்வாராவது வந்துவிட்டால் கடுமையாகத் திட்டுவார்.

அந்த யாரில் ‘பாரதமாதா வாசகசாலை’ என்று ஒன்றுண்டு. அதன் ஆண்டு விழாவில் பேச வந்திருந்த ஒரு பேச்சாளா:

“ஆட்டுக்கும் மாட்டுக்கும் இரண்டு கொம்பு: ஜயங்கார் கவாமிக்கு மூன்று கொம்பு” என்று பாட்டுப் பாடினார்.

அவன் அந்தப் பாட்டை விளையாட்டாக பள்ளிக்கூடத்தில் பாடினான். அதற்காக அவன், தலைமையாசிரியரிடம் வாங்கிய உலை அவன் கவனத்திற்கு வந்தது.

'பார்ப்பன்கள் எல்லோருமே சமூகத்தின்விரோதிகள்,
என்ற அவ்வூத்துரையின் கருத்தை அவன் பரிபூரணமாக
ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார்.

அவன் வடிவம் யேறும் அதிகமாக மாறத் தொடங்கி
படு.

எது சரி, எது நவரை என்று ஆராய்வதையிட, அவன்
குத்துரை கொள்ளுத்தை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வதில்
நாட்டுக்கு நல்லை இருக்கிறதென்ற அவன் நடவிழுன்.

பதினேழு ஆண்டு வைத்து உணர்ச்சி, மூன்று மணி
நேரத்தில் நல்ல காப்பக்கத் தொடங்கியது.

கண்ணன் நினைக்கும் பக்தர்களுக்கு பார்க்குமிடமெல்
வாம் கண்ணனே தொன்றுவதுபோல, அவ்வூத்துரையைப்
பார்த்த அவன் கண்கள், எங்கும் கவருமே கண்டன.
'கயமரியாதை' என்ற சொல் அவனைக் கவர்ந்தது.

'நானும் மனிதன்தான், என் மரியாதையைக் கெடுத்
துக் கொண்டு எவ்வுக்கும் நான் மரியாதை தர மாட்டேன்.

அரசனுயிலும் சரி, ஆண்டவனுயிலும் சரி.
என் மரியாதைக்கு மேல் அவர்களிடம் ஒன்றுமில்லை'
இவையே கயமரியாதை பற்றி அவனுக்குத் தோன்றிய
கருத்துகள்!

அவன் உள்ளம் உணர்ச்சிகளில் மிதந்தது.
கணிக் குறுகிப் போய் நேவாயத்து மண்டபத்தில்
உட்கார்ந்திருந்த அவன் வேறு.

நகர் விடுதியில் இப்போது இருக்கும் அவன் வேறு.
அவன் புதிய பிறகி ஆனான்.

ஆனாலும், விட்ட குறை தொட்டகுறை போகவில்லை.
விழுதிஎடுத்துப் புசிக்கொண்டு காப்பிடுட்கார்ந்தான்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு கடைவிதிக்குச் சென்று
சில கயமரியாதை இயக்கப் புத்தனங்கள் வாங்கினான்,

அவ்வூத்துரையின் பேச்கக்களை சிவர் சிறு சிறு குத்த
கண்ணாக அவளியிட்டிருந்தாரிகள்.

அவற்றையெல்லாம் விடாமல் படித்தான்.

அன்றைப் பயணமுத்துரையை அவனுக் கறக்கவே
முடியவில்லை.

ஆனாலும் அவன், நல்லை கயமரியாதைக்காரனுக்
ஆகிக் கொள்ளவோ, காட்டிக் கொள்ளவோ விரும்ப
வில்லை.

காரணம், அவன் விரும்பிச் செல்ல முயல்கிற பல துறை
ஏனுக்கு அது இடைப்பூரு என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான்.

அந்தாளில் கயமரியாதைக்காரன் விரும்பியவர்களை
ஷட் வெறுத்தவர்களே அதிகம்.

ஒரளை வசதியும், எதிரா நீச்சல் போடும் துணிச்சலூம்
இருந்தாலொழிய அந்தாளில் ஒருவள் கயமரியாதைக்கார
ஞகத் தொடராந்து வாழ முடியாது.

அவனைச் சுற்றி இருந்தவர்கள், அவனை வாழ்வைக்க
வேண்டியவர்கள், அத்தனை பேருமே பழுத்த கவதீகர்கள்.

கயமரியாதை இப்பக்கத்தின் கடுமையான பகவவர்கள்.

'சிவனுடியார் திருக்கூட்டம்' என்ற கெட்டி நாட்டில்
ஒரு திருக்கூட்டம் உண்டு.

எங்கே சுற்றிருந்தும் அவன் திரும்பிப் போகவேண்டியது
கெட்டி நாட்டிற்குத்தான்.

ஆகவே, அவன் இதயத்தில் கயமரியாதையையும்,
நெறநியில் கயதீகத்தையும் அமர்த்திக் கொண்டான்.

நூற்பாராந்வேந்தீ

மீண்டும் அவன் வேலை நேடத் துவங்கினான்.

அந்நாளில் பட்டப்படிப்பு இல்லாதவலுக்கு என்ன வேலை கிடைக்கும்?

பத்திரிகைத் துறையிலிருந்த ஒரளவு அலுபவத்தைக் கொண்டு, பத்திரிகைக் காரியாலயங்களுக்குப் படையெடுக்க துவங்கினான்.

பதினெட்டு வயது; பாரிவைக்கும் சாதாரணத் தோற்றும்; 'ஆசிரியர் வேலை பார்த்தேன்' என்றால் யார் நம்பு யார்கள்?

படியேறி இறங்கியதைத் தவிர, வேறு எந்த வாபஸும் இல்லை.

இருந்த பணம் தீர்ந்துவிட்டது.

கைமாற்று வாங்க இடம் வேண்டும்.

செட்டி நாட்டைச் சேர்ந்த சிலர் திருவல்லிக்கேணியில் குடியிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவரையும் போய்ப் பார்த்தான்.

ஒரேயொருவர் மட்டும் பத்து ரூபாய் கொடுத்தார்.

நல்ல பசி.

திருவல்லிக்கேணி பைக்கிராப்ட்ஸ் ரோட்டில், இறை மூரளி பேபீ' என்றழைக்கப்படும் உணவு விடுதிக்குள் நுழைந்தான்.

சாப்பிட்டு முடித்தான்.

மனத்தில் அதுவரை இருந்த கலிப்பு அடங்கிறது.

வாழ்க்கையில் மீண்டும் நம்பிக்கை பிறந்தது.

முன்பு தேவக்கோட்டையில் கொண்டு போய் அவன்

நெடுஞ்செழுவு வந்த நண்பர் சௌக்கலிங்கம், அப்போத சென்னையில் இருந்தார்.

அவரும், 'அருடுதேயம்' வன்ற பெயரில் இப்போத பதிப்பகம் நடத்தும் அருடைலை என்பவரும், கவிஞர் குயி எனும் கூட்டாக 'தென்றல்' என்னும் தின்கள் இதழைத் துவக்கியிருந்தார்கள். [ஆம்; அதே பெயரைத்தான் பின் ஞானில் அவன் கவிகரித்துக் கொண்டான்.]

அந்த நண்பர்களைப் போய் அவன் பார்த்தான்.

அவர்களுடைய அலுவலகம், தியாகராயநார் உல்மான் ரோட்டில், இப்போது 'சப்ரிஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸ்' இருக்கும் பட்டிடத்திற்கு அடுத்தாற்போல் இருந்தது.

அரைகுறையாகக் கட்டி முடிக்கப்பட்ட நிலையில் இருந்த அந்தக் கட்டிடத்தில், ஒரு மேஜை நாற்காலிகட இல்லாமல் பாலை விரித்தே அலுவலகம் நடந்தது.

அவன் அங்கே தங்குவதற்கு நண்பர்களின் அலுமதி கிடைத்தது.

அவனது வயிற்றுப் பிரச்சினையை சொக்கவிங்கம் வைந்துக் கொண்டார்.

தினம் இரண்டு ரூபாய் கொடுப்பார்.

'தென்றல்' முதல் இதழுக்கு, அவன் 'பீவினீ' என்ற ஒரு சோற்குதித்திரம் எழுதிக் கொடுத்தான்.

சோழன் நெடுமுடிக்களினையைப் பற்றிய சித்திரம் அத.

இந்தப் பத்திரிகைக்கு முதலீடு. ஆளுக்கு ரூபாய் ஜநாற விதம், மொத்தமே ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய்தான்.

இதில் நான்குபேர் சாப்பிட்டுக்கொண்டு பத்திரிகையும் நடத்துவதென்றால், எவ்வளவு காலம் முடியும்?

இரண்டு இதழ்களிலேயே 'தென்றல்' நள்ளாடத் தொடங்கியது.

உல்மான் ரோடு அலுவலகம், பழைய மாம்பலத்தில் ஒரு குடிசைக்கு மாற்றப்பட்டது.

ஒட்டவில் சாப்பிட்டால் கட்டி வராது என்ற. அங்கே கூம்பாகம் ஆரம்பமாயிற்று.

மண்பாள்டங்கள் பல வாக்கி, ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் கையை செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

அந்த வாழ்வும் ஒரே மாதம்.

அவனிப் பற்றிய பிரச்சினை மூலம் கூட்டாளிகளுக்கும் பெரும் பிரச்சினையாகி விட்டது.

அதை அறிந்து கொண்ட அவன், சொக்கவிளங்கிடம் பத்து ரூபாய் பெற்றுக்கொண்டு சொந்தக் கிராமத்திற்குப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

அவன் கண்களுக்கு ஒரு காலத்தில் அவனிகாரமாயிருந்த அறிந்து கிராமம், இப்பொழுது பாலைவனம்போல் காட்சி யளித்தது.

பதினைந்தீர் நாட்கள்!

கிராமத்தில் ஒருவரிடம் பதினைந்து ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டு, புதுக்கோட்டைக்கு வந்தான்.

புதுக்கோட்டையில் 'நிருமன்' இதழில் அவனிடு வேலை பார்த்த நண்பர் சோமநாதன், 'செலவ்பா, கிடோரின்' என்ற பெப்பர் கடையில் பணிபுரித்தார்.

அவரை வந்து எந்தித்தான்.

இரண்டொரு தினங்கள் அவரோடு இருந்தான்.

அங்கே செட்டியார் ஒருவர் மூன்றால் கஷ்தத்தடுத்து கொண்டிருந்தார்.

அதை மாஸ்டலிக் தகுகி ஏதாவது வேலை கிடைக்குமா என்ற கேட்டினான்.

அங்கே 'நாய்நாடு' என்றிரு பத்திரிகையை க. ஜாரா பண்ண என்பவர் நடந்திருக்கொண்டிருந்தார்.

'அரிசையை' என்றிரு பத்திரிகையை, ஒரு செட்டியார் நடந்திருக்கொண்டிருந்தார்.

இந்தப் பத்திரிகைகளுக்கு ஏதாவது எழுதிக் கொடுத்து, ஜங்கு ரூபாய் வாங்கிக் கொள்வான்.

அந்தப் பணமும் கேலவாகிவிடும்.

மாஸ்டலிக் கடை ஏற்கிற கொண்டே உட்கொடு.

மாஸ்டலிக் கடை ஏற்கிற கொண்டே உட்கொடு.

இனி அங்கே சாப்பிடமுடியாத எங்க நினைம் வாரா தும் சிரையில் கடை ஏற்கிற தருவதால் கொங்கிவிட்டு, சோமநாதனிடம் பதிடே அது ரூபாய் பணம் வாங்கிக் கொண்டு செலவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

சென்னையில் அப்போது இரண்டாவது தமிழ் எங்க தாளர் மாநாட்டுக்கால செயற்கையும் கூட்டம் (ராஜாட் ஜாலில் என்ற ஞாபகம்) நடந்துகொண்டிருந்தது.

எழுத்தாளர்வும் மிக அவன், எழுத்தாளர்களைப் பாரிப்ப நிறைக் கூகே போன்றன.

போன இடத்தில் 'பெப்பலையடிய தமிழன் வ. க. தி.' அவர்களுடைய மகன் சப்பிரமணியபத்தின் தொடரிபு கிடைத்தது.

அவன் அப்போது 'தினமணி'யில் உதவி ஆசிரியாக இருந்தார்.

கொஞ்ச நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்த ட்டனேவே அவர் கேட்டார், "ஒரு பத்திரிகையில் ஆசிரியர் வேலை காலியாக இருக்கிறது: போகிறீர்களா?" என்று.

அவனுக்கு எப்படி இருக்கிறது?

அதைத்தானே அவன் தேடுக்கொண்டிருந்தான்.

"இப்பொழுதே கடிதம் கொடுக்கவே, இதற்கொலை புறப்படுகிறேன்" என்றார்.

கடிதத்தை எழுதி வாங்கிக் கொண்டான்.

அவரிடமே இருபது ரூபாய் கடறை வாங்கிக்கொடுக்கான்.

புதுமை கொடுக்குமாறு என்றிருவே அவன் புறப்பட்டான்.

இதிரே வேடுக்கை என்றவென்றால், அந்தப் பத்திரிகை நடந்த வர் அவன் ஏற்கொலை வேலை பார்த்த இராமச் சந்திரபுரத்திற்கு நான்காவது மைலில் இருந்தது.

ராயவரம் என்பது அந்த அரிசு பெயர்.

'மேதாவி' என்பது பத்திரிகையின் பெயர்.

முதலில் அதை மூம்பித்தவர் சோ. க. என்று கந்தரம் என்பவர்.

அதற்குமுன் 'தந்தி' எங்க நினைப் பத்திரிகையில் ஆசிரியாக இருந்தவர். (அதற்கு இப்போது 'தெந்தந்தி' என்ற வழங்கப்படுகிறது.)

அவர் விலகிப் பிறகு 'மேதாவி' பத்திரிகையில் மூழுப்

பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொண்டவர். அருப்புக்கொட்டை வேகரத்தினம் என்பவர்.

அவரிடம் கொண்டுபோய் அவன் சுடித்ததைக் கொடுத்தான்.

உடனே வேலை கிடைத்துவிட்டது.

அவன் 'மேதாவி'யின் ஆசிரியரானான்.

அவன் அங்குபோய்க் கேரிந்த அச்சே. ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

அவன் அஹுவலகத்தில் உடனார் வைத்துவிட்டு அஹுவலக நிர்வாகி கொஞ்சநேரம் வெளியே போய்த் திரும் பினார்.

திரும்பி வந்து, பெட்டிலைத் திற்குது பார்த்தவர் நூறு ரூபாய் காலேனும் என்றார்.

அவனுக்குப் பகிரேன்றது.

அவன் திருடியது உண்டு, என்னும் வெளியிட்ட திருடியதில்கூ.

தன் தாயாளின் பணத்தைத்தான் திருடியிருக்கிறான்.

அங்கே நூறு ரூபாய் காலேனும் என்றார். அவனுக்கு மயக்கமே அந்துவிட்டது.

ஆன் அடையாளம் கண்டு கொள்வதற்கு முன்னாலேய இப்படிவொரு சம்பவம் நிகழ்ந்துவிட்டால் யார்மது சந்தேகம் வரும்?

ஆனாலும்கூட, அஹுவலக நிர்வாகி அவனைச் சந்தேகிக்க வில்லை.

அக்காலத்தில் அவன், சிக்ரெட், காபி எதாயும் தொட்டாளி.

அதுவொன்றே அவன் அயர் நம்புவதற்குக் காரணமாய் அமைந்தது.

ஆபீஸ் பையன்மீது சந்தேகம் வந்தது.

ஷாரிவே முக்கியமான பிரமுகர் ஒருவர்.

ராமசினிவாசன் என்பது அயர் பெயர். (இத்தான் தனில் குதந்திராகி கட்சியின் காரிபில் திரும்பம் தொகுதி யில் மந்திரி ராஜையாவுடன் போட்டியிட்டுத் தோற்றவர்.) அவருக்குத் தாவல் தரப்பட்டது.

அவர் வந்தார்.

பையனீ மிரட்டினார்.

பலன் இல்லை.

பையனிடம் அவன் கெஞ்சினான்.

பலனனித்தது.

சமையலறையில் ஒளித்துவைத்திருந்த நூறு ரூபாய் பையன் எடுத்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

அவனுக்கு கூபிர் வந்தது.

பையனீ மன்னித்து மீண்டும் வேலைக்கு வந்துக் கொள்ளும்படி அவன் நிர்வாகியிடம் கேட்டுக் கொண்டான்.

அதுவும் பலனனித்தது.

இருந்தும் அது நீண்டநாள் பலன் அளிக்கவில்லை.

சில நாட்களிலேயே அந்தப் பையன் இருபது ரூபாய் திருடிக் கொண்டு ஓடிவிட்டான்.

நல்ல நண்டங்கள்

'மேதாவி'யின் இரண்டோர் இதழ்கள் வெளிவந்தன. சென்னையில் 'இரண்டோவது எழுத்தாளர் மாதாடு' ஒற்றைவாடைக் கொட்டுக்கூடியில் நடைபெறப் போவதாகப் பத்திரிகைகளில் செய்தி வந்தது.

மாதாட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்று அவனுக்கு குடும்பம் பிரந்தது.

அதுமதி பெற்றுக்கொண்டு குறிப்பட்டார்.

புதுச்சேர்த்தையிலிருந்தும் பல நண்டங்கள் அவனுடு சென்றுக்கொண்டார்கள்.

மறநாள், ஒற்றைவாடைக் கொட்டுக்கூடியில் எழுத்தாளர் கட்டம் திரும்பிருந்தது.

'தினமனி' வெங்கடாச்சாரி, ஆசிரியர் டி. எல்., சொக்கவிளக்கம், நாமக்கல் கவிஞர், 'கடேசமித்திரன்' 'ஸ்ரீநித்து' துணையாசிரியர்கள், 'இந்துக்கால்' நாராயண ஜூபங்காரி, சிலம்புக் கெல்வர் ம பொ. ஸி. சோழர் ஜீவானந்தம், 'நாராதர்' சினுவாசராம், 'பிரசஷ்டவிஜான்' நாராய் துரைக் கண்ணன், எம். எஸ். கமலா, கவிஞர் குபிலன், இன்னும் பரை அங்கே கூடியிருந்தனர்.

மாதாடு ஒவ்வுமிற்று.

நாமக்கல் கவிஞர் தலைமை வகித்தால் நினைவு. பறை பேசினார்கள்.

ஒவ்வொருவர்பேசிகிலும் அவனுக்கு அறுப்புத்தட்டியது.

இந்த நேரத்தில் மேடையில் உட்கார்ந்திருந்த ஆசிரியர்கள் வாசல் பக்கம் கூந்து வெளித்தனர்.

உட்கார்ந்திருந்த எல்லா எழுத்தாளர்களும் திரும் பிப் பார்த்தார்கள்.

அவனும் திரும்பினான்.

துள்ளிக் குதித்தான்.

தன்னந்தவியாக அவன் மட்டும், "அவனு வாழ்வா" என்று ஏதினான்.

அவனுத்துரை வேகமாக மாதாட்டிற்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தார்.

அவரை மேடைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அவரைப் பேசி சொல்வார்களோ, இல்லையோ என்றென்று பயம் அவனுக்கிருந்தது.

"அவனுவைப் பேசி சொல்லுங்கள்" என்று அவன் ஏதினான்.

மேடையில் உட்கார்ந்திருந்த நாராய்துரைகள்கள். "அவன் பேசுத்தான் போன்றார்" என்கிற பாவனையில் கூறுபவர்கள் காட்டினார்.

அவன் காருவாறு தீட்டிக்கொண்டு அமர்த்தான்.

"அவனுத்துரை பேசுவார்" என்று, "இந்துக்கால்" நாராயண ஜூபங்கார் அறிவித்தார்.

அவனுத்துரை எழுந்து ஒவ்வொருக்கியிழுமிழு வந்தார்.

எழுத்தாளர்களைப் பற்றித்தான் அவர் பேசினார். எப்படி எழுதுவேண்டும் என்பதை கீர்க்கினார்.

தலையே மெத்தை விரித்து அதன் மீது குட்டுவது போல் சில பத்திரிகாசிரியர்களையும் கூட்டினார்.

புராண இதயத்திற்கும், அவிவுள்ளத்திற்கும் இடையே உள்ள பேதங்களைக் கட்டிக்காட்டினார்.

நாமக்கல் கவிஞர் தலையிலை ஒரு கட்டு, டி. எல்., சொக்கவிளக்கத்தின் உச்சி குளிரும்படி இரண்டு வார்த்தை. இவை கார் காலத்து மழைக் காம் போல பேசுவேறு பேசுவா வந்து விழுந்தன.

"விஞ்ஞானத்தைப் பற்றிக் கேட்டால் தமிழ்நா

கந்த தெரியாது. 'எமனுக்கு வாக்கம் என்ன?' என்றால் 'எருமைக் கடா' என்பான் என்று அவர் சொன்ன கருத்து, அங்கே சொன்னதுதான்.

முடித்தளமான பக்தியில் ஆழந்திருக்கும் ஏந்த மனித ஆம், தன் கவற்றுக்கு வெட்டித் தலைகுனியும்படி அமைதி திருந்த அந்தப் பேச்சு எழுத்தாளர்களையும் கவர்க்கின்தது.

ஆனாலும் ஏந்த எழுத்தாளரும், அந்த எண்ணங்களுக்குச் சாதகமாகத் தங்களைக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

அவன் ஒருவன் மட்டும் அந்தப் பேச்சினுடைய கதியில் வயித்துக் கிடந்தான்.

அதே போல், சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி. அவர்கள் மாநாட்டில் வந்த இரண்டொரு தீர்மானங்களில் காட்டிய பிடிவாதமும் நேர்மையும் அவைக்கவர்ந்தன.

மாநாடு முடிந்த பிறபாடு, அப்போது விங்கிச் செட்டித் தெருவிலிருந்த ம. பொ. சி. அவர்களிடும் 'தமிழ் முரக' அலுவலகந்திற்குச் சென்றன.

கவிஞர் குயிலனும் மற்றையோரும் உடன் வந்தார்கள்.

பல பிரச்சினைகளைப் பற்றி விவாதித்தார்கள்.

திரு. ம. பொ. சி. அவர்கள் ஒரளவிற்குத் தீவிரமாகக் காங்கிரஸை எதிர்த்த காலமறு.

அவரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, யேற சில விஷயங்களையும் அவன் தெரிந்து கொண்டான்.

வெந்தும் வேகமாலும் பரிமாறப்பட்ட உணவு போல், சில விஷயங்கள் அவனுக்கு விளக்கியும் விளங்காமலும் இருக்கன.

தனது பக்குவமற்ற தனிமைக்கு அவன் வெட்டப் பட்டான். பதினெட்டு, பத்தொன்பது வயதில் பெரும் பக்குவமடைய முடியாது. ஆனால், அவனுக்கிருந்த ஆசை அண்ணுத்துரையைப் போலவும் ம. பொ. சி. யைப் போலவும் தனக்குப் பக்குவமில்லையே என்ற அவனை வருந்தச் செய்தது.

சென்னையில் பெற்ற புதிய அனுபவங்களோடு அவன் இராயவரத்திற்குச் சிறுமிகுன்று.

எழுத்தாளர் மாநாட்டு விபரங்களை அவன் 'தாய்

நாடு' இதழில் எழுதினால்.

அக்காலத்தில் கயமரியாதைக்காரர்களின் பேச்சை எந்தப் பத்திரிகைகளும் பிரச்சிப்பதில்லை.

உதாவது ஒரு முலையில் தங்களைப் பற்றிய செய்தி வந்து விட்டால், கயமரியாதைக்காரர்கள் எவ்வளருமே அதை வாங்கிப் பார்ப்பார்கள்.

அண்ணுத்துரையின் பேச்சைப் பற்றி அவன் எழுதி யிருந்த இதழ். அதன் சக்திக்குமேல் விற்பனையாயிற்று.

அந்தக் கட்டுரைக்குக் கிழே அவன் தன் பெயரை 'வணங்காருடி' என்று போட்டிருந்தான்.

பின்னாலும் சமயம் கணவாண்டோடு சென்ற அவன் அண்ணுத்துரையைப் பார்த்தபோது, அறிமுகப் படலம் முடிந்ததும் அண்ணுத்துரை கேட்ட முதல் கேள்விக்கு, "நாய் நாடு இதழில் எழுதியது நீங்கள்தானு?" என்பதுதான். இதழைப் பின்னர் விவரிப்போன.

அந்தக் கட்டுரைக்குப் பிறகு புதுக்கோட்டையில் அவனுக்குச் சில புதிய நண்பர்கள் அறிமுகமானார்கள்.

அப்போது 'பொன்னி' என்ற பத்திரிகையை நடத்தி வந்த தோழர் முருகு. கப்பிரமணியன் அவர்களும், தோழர் பெரியண்ண் அவர்களும் அவனுக்கு வாய்த்த இனிய நண்பர்களாவார்கள்.

பெரியார் அவர்கள் கடவுளாக்கொண்டாடியவர்கள். அண்ணுத்துரையை யிருக்குபிராக் நேசித்தவர்கள்.

திராவிடர் கழகத்தை ஆளரிக்கும் ஏடுகள் மிகக் குறைவாக இருந்த காலம்.

அவனும் அழகில்லாமல், அக்கூப் பிழை மிகுந்த வெளி வந்தன.

அந்த நேரத்தில் வண்ண முகப்பு அட்டை போட்டு அழகாக நடந்த இதழ் 'பொன்னி' நால்.

பத்திரிகைத் துறையில் மற்றவர்கள் செய்து காட்டாத புதுமை எல்லாம் அவர்கள் செய்து காட்டினார்கள்.

இன்றும் தமிழகத்தின் ஸ்வரை அக்கூப் கூலை நிபுணர்கள் என்று தோந்தெடுத்தால் அவர்களில் பெரியண்ண் மிக முக்கியமானவராக இருப்பார்.

'பொன்னி'யில் ஆசிரியர் முருகு. கப்பிரமணியம் குழந்தையுள்ளாரும், குளிர்ந்த சுபாவும் கொண்டவர்.

'நாய்நாடு' இதற்கட்டுரையைப்பற்றி அவனிடம் வெளுவாகப் பாராட்டினார்.

'பொன்னி' ஆரம்பமாவதற்கு முன்னால் காரைக்குடி 'குமரன்' பத்திரிகையில் அவர் ஆசிரியராயிருந்தபோது, அவன், அவருக்கு ஒரு கதை அனுப்பியிருந்தான்.

அந்தக் கதையின் தலைப்பு 'ஜெய்ஹிந்த்' என்பதாகும். அதைத் தான் பிரசரித்ததையும் அவர், அவனுக்கு நினைவுட்டி, "இனி நீங்கள் 'ஜெய்ஹிந்த்' காரராக இருக்க மாட்டார்களே?" என்ற கேட்டார்.

அவன் அடக்கத்தோடு தனக்கு நேதாஜியின் மீதுள்ள பக்கியை வெளிப்படுத்திக் கொண்டான்.

அவர் அதிலிருந்தும் அவனை மாற்ற முயற்சி செய்தார்.

'பொன்னி'க்குக் கதை எழுதும்படி கேட்டார். அவன் மிகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக் கொண்டான்.

அந்தக் காலத்து 'திராவிடர் மூக'த்தாரின் கதைகளை அவன் படித்திருக்கிறான்.

பக்கியின் பெண்களை ஆபாசமாகக் கேளி செய்வது அந்தக் கதைகளில் பிரதான அமசமாக விளக்கிறது.

அவனும் அதே பாணியில் 'ஆவர்யத்தைச் சுற்றிய வளுக்கு அடி வயிர வளித்த கதை' 'ஜமின்தார் மகளின் காமக் கதை' என இரண்டொரு கதைகள் எழுதினார். (தலைப்புகள் இவையல்ல, வேறு.)

நல்ல வேளையாக அந்த இரண்டொன்றே அவற்றை நிறுத்திவிட்டான்.

யின் நாளில் அவனை யாரும் கேளி செய்ய முடியாதபடி பண்புள்ள கதைகள் எழுதத் துவங்கினான்.

அப்போது 'பொன்னி' இதழில் 'பாரதிதாசன் பரம பரை'என்ற பெயரில் புதியகவிஞர்களை அறிமுகப்படுத்தினார்.

அந்தப் பகுதிக்கு அவனும் ஒரு கவிதை எழுதினார்: நான்காவது நாள் அந்தக் கவிதை அவனுக்கே திரும்பி வந்தது. கடவே கீழ்க்கண்டவாறு ஒர் இணைப்புக் கடிதமும் இருந்தது.

"அன்புள்ள நண்பருக்கு,

கைதயதுப்பும்படி கேட்டிருந்தேன்; கவிதை அனுப்பி விளீர்கள். தயவு செய்து கைதயே அனுப்பினால் நலம்,

அன்பங்

முருகு கப்பிரமணியன்."

தன் கவிதைக்குக் கிடைத்த மரியாதை அவன் அதிர்ச்சி வடைய வைத்தது! அந்த அதிர்ச்சிதால் கவிதை எழுத வழில் அதிக ஆசையை அவனுக்கு உண்டாக்கிறது.

அதற்குப் பிறகு அவன் எவ்வளவோ கவிதைகள் எழுதினார். ஆனால் 'பொன்னி' மட்டும் ஒரு கவிதையைக் கட வெளியிடவில்லை.

இந்த நிலையில் 'மேதாவி'ப் பத்திரிகையில் அவனது வாழ்வு முடியத் தொடங்கிறது.

அப்போது அதே யூரில் இராம, தியாகராசன் என்பவர், 'திரை ஒலி' 'பாப்பா' என்று இரண்டு பத்திரிகைகள் நடத்தி வந்தார்.

'திரை ஒலி'யில் பொறுப்பேற்றுக்கொள்ளும்படி அவர் அவனை அழைத்தார்; அதற்குத் தோதாக இன்று தமிழரக்கு மூகத்தில் துணைப் பொதுச்செயலாளராக இருக்கும் தோழர் கு. மா. பாலகப்பிரமணியம் அவர்கள் 'மேதாவி'க்கு ஆசிரியராக வந்தார்.

அவனும் 'திரை ஒலி'க்குத் தாவினார்.

'திரை ஒலி' வாழ்க்கை அவனுக்குப் புதிய அனுபவங்களைத் தரவில்லை.

பழைய பசி, பட்டினியையே அவனுக்குப் புதுப்பித்துக் காட்டியது.

மாதம் எழுபத்தைந்து ரூபாய் சம்பளம் என்ற பெயர். ஒரு மாதம்கூட அதை முழுசாகக் கையில் வாங்கியதில்லை.

இந்த நிலையில் புதுக்கோட்டை ஹாஸ்டலில் பட்ட டட்ஜும் எதிரொலிக்கத் துவங்கிறார்.

அந்தக் கடனை ஒரு வழியாகத் தீர்த்துவிட்டு அவன் அமைதியுற்ற நேரத்தில், புதிய கடன் தொல்கை உள்ளுரி வேயே ஆரம்பமாயிற்றார்.

பத்திரிகையில் பலமாதங்கள் சம்பளமே கிடைக்கவில்லை. ஒருநாள் பத்திரிகை முதலாளி அவர்கள் யழைத்து சென்னைக்குப் போவதற்கு ஆஸிரியர் என்றும், போய் 'ஆர்ட் பேப்பர்' வாங்கி வரும்படியும் இருநூறு ரூபாய்களை அவன் கையில் கொடுத்தார். அவன் மிகுஷ்டியோடு அந்தப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். மனத்திற்குள்ளேயே அந்தப் பணத்தைத் தன் கணக்கில் வரவு வைத்துக்கொண்டான். இராயவரத்திற்கு ஒரு குழ்ப்பு போட்டுவிட்டு சென்னைக்கு ரயிலேறினான்.

'திரை ஒனி' உரிமையாளர் இராம. தியாகராசன் அவர்களுக்கு இரண்டு கோதரர்கள் உண்டு. ஒருவர் நாள் சென்ற இதழில் குறிப்பிட்டுள்ள இராம. 'சிவிவர்சன்' அவர்கள். மற்றொருவர். அன்று மிகப் பிரபலமாக விளங்கிய திரு. வை. கோவிந்தன் அவர்கள்.

திரு. வை. கோ. அவர்கள் மிகுந்த இரக்க குணம் வாய்ந்தவர்! அவர் நடத்திய 'சக்தி' காரியாலயம் அன்று மிகப் பெரிய புத்தக நிலையமாக விளங்கிறது. பெரும் ரூல் களை எல்லாம் அவர்கள் வெளியிட்டு வந்தார்.

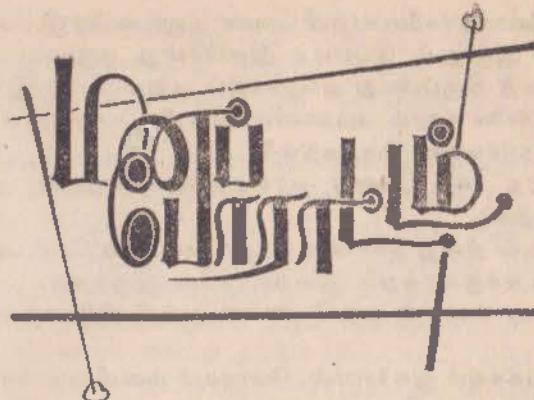
அங்கு உதவி ஆசிரியர் கூட்டமே ஒன்றிருந்தது.

தன் தமிழியில் பத்திரிகை சம்பந்தப்பட்டவர்கள் வந்தாரும், அவர்களை அங்கேயே நான் அனுமதிப்பார்.

அவரது அலுவலகம் அப்போது 'திவகங்கா' ஹவல், என்ற அழைக்கப்பட்டதும், இப்போது திரு. எஸ். எஸ். வாசன் அவர்களின் இல்லமாக இருப்பதுமான ஒரு கட்டிடத் திற்கு எதிரே 'மோபரிஸ்' ரோட்டில் இருந்தது.

அங்கே அவன் வந்து சேர்ந்தபோது, தனது பழைய நன்பர் வலம்புரி சோமநாதனும் அங்கே துணையாசிரியராக இருக்கக் கண்டான். மற்றும் அவரோடு இன்று 'குழுதம்' துணையாசிரியராக இருக்கும் திரு. ரா. கி. ரங்கராஜன், 'கல்கண்டு' ஆசிரியராக இருக்கும் தோழர் நமிழ்வாணி, தோழர் கா. பம்பாபதி பி. ஏ., பி. எஸ். ஆசிரியோர் இருந்தனர்.

இன்று 'மஞ்சரி' ஆசிரியராயிருக்கும் திரு. தி. ஜ. ஏ. அவர்கள்தான், அன்று 'சக்தியின்' ஆசிரியர்.

'சக்தி' காரியாலயத்தில் அவன் தங்கிய நாட்டன் மிக அங்கு இனிமையான நாட்கள். அந்த நாட்களிலேதான் அவன் வாழ்க்கையில் பல நிலைகளைக் கண்டான்.

சில நல்ல பழக்கங்கள், சில கெட்டு பழக்கங்கள் அந்தக் காலத்திலேதான் ஏற்பட்டன.

ஒருநாள்.....

அவன் கையில் நூற்றைம்பது ரூபாய்கள் இருந்தன. அன்று இரை சூன்பது மணியிருக்கும்.

மோபரிஸ் ரோட்டில் இருந்த பல ஸ்டாப்பில் அவன் தின்று கொண்டிருந்தான்.

ஒரு ரிக்ஷா வந்து அவன் பக்கத்தில் நின்றது.

"கார்!"

அவன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

ரிக்ஷாக்காரன் சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு "வேலூமா?" என்று கேட்டான்.

"பதினெட்டு வயது !"

அவன் விழித்தான்.

"புதுப் பொண்ணு கார்!"

அவனுக்குப் புரிந்தது.

யினைமாதர்களைப்பற்றி அவன் அனுபவமீடு இல்லாதவன் அவன். ஆனாலும் இப்படித் திடமிரென்ற ஒருவன் அவனது தனைவைத் திருப்பியது அவனுக்குப் புதுக்கமயாக இருந்தது.

சென்னை நகரம் அந்நாளில் இன்றிகுப்பதுபோல் அவன் எவு நெரிசலாக இருந்ததில்லை.

இந்த எட்டாண்டு காலத்திற்குள்ளேதான் குடியேற்றம் அதிகம்.

அவன் நின்ற கொண்டிருந்த 'மோபாஸ்' ரோட்டிலேயே கூட போக்குவரத்துக் குறைவாகவே இருந்தது.

ரிக்ஷாக்காரர்கள் ஒரு பெண்ணைப்பற்றி விரிவாக வரணித்தான்.

மறுக்கவும் முடியாமல், போகவும் மனமில்லாமல் அவன் தயங்கினால்.

கடைசியில் துணிந்து ரிக்ஷாவில் ஏறி விட்டான்.

ரிக்ஷா போகப் போக அவன் மனத்தில் பயம் கல்வியது.

"யாராவது போலீஸ்காரர்கள் பிடித்துவிட்டால்... சே...எவ்வளவு அவமானம்!"

இறங்கி விடலாமென்று நினைத்தான்.

அவன் நினைக்க நினைக்க ரிக்ஷா போய்க்கொண்டு இருந்தது.

அவன் நினைப்பதை ரிக்ஷாக்காரர்கள் புரிந்துகொண்டானே என்றோ, அவனுக்குத் தைரியம் கொடுக்க ஆரம்பித்தான்.

"உன்னைப் பார்த்தால் புதுக்கோல் இருக்கு சார்.....நீ எதுக்கும் கவனப்படாதே சார். போலீஸ்க்கு எல்லாம் நாங்க அப்பப்ப 'காச்' கொடுத்திடுவோம். நம்ப ரிக்ஷாக்கிட்டே வைத்தும் வரமாட்டான். நாங்களைல்லாம் உயிரைக் கொடுத்துக் காப்பாத்துவோம் சார். துரோகம் பண்ண மாட்டோம். ஏதோ வயற்றுப் பிழைப்புக்கு இந்தக் காரியம் செய்கிறோம்...."

நெஞ்சம் 'திக்' 'திக்'கள்று அடித்துக்கொள்கிற நிலை, இதையும் அவன் மௌனமாகச் செட்டுக்கொண்டு வந்தான்.

ரிக்ஷா 'லாயிட்ஸ் ரோட்' டில் திரும்பி 'மவுனிட்ரோட்' டில் ஏற்றிற்.

ஆயிரம் வினாக்கில் ஒரு குழுவான சந்திக்குள் புகுந்தது.

இன்று 'ஹாட்டல் இந்தியா' என்ற அகாமிகப்பட்டும் ஹோட்டல், அதற்கு 'ஹாட்டல் ஹோஸ்டல்' என்ற பெயரி விருந்தது.

மதுவும் வினியோடிக்கப்படும் ஆகிளை 'பாஸி' ஹாட்டல் அது. [அகிளைத்தில் 'மதுவிலக்கு' இல்லை.]

அந்த 'ஹாட்டல்' முக்கு எதிரே இருந்த சந்திலேதான் ரிக்ஷா நுழைந்தது. அதிலிருந்து இன்னைரு சந்திற்குள் நுழைந்ததும் ஒரு 'காம்புவன்டு' தெரிந்தது.

அந்தக் 'காம்புவன்டு' நிறுள் வரிசையாக நான்குவீடு வன். அவ்வளவும் நாட்டு ஒருக்கி வேயப்பட்ட பழங் கட்டிடங்கள். என்ன விட்டிற்கும் பொதுக் கநவு 'காம்புவன்டு' கநவுதான், ஒரு விட்டிற்கும் தனிக் கநவு கிடையாது. கோவிக்கொத் தைந்துத் தொங்க விட்டிற்குந்தார்கள்.

ரிக்ஷா காம்புவன்டு நிறுள் நுழைந்து ஒரு விட்டின் மூன்திடுத்தது.

மற்ற விட்டுக்காரர்களெல்லாம் 'குச் குச்' வென்று பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

என்ன விட்டுக்காரர்களோடும் ரிக்ஷாக்காரர்கள் பழகிய சிதந்திலிருந்து நாலு விடுகளிலுமே வினைமாதர்கள் இருப்பது தெரிந்தது.

அவன் நுழைந்த விட்டிற்குள் ரிக்ஷாக்காரர்களுக்கு வர்ணிக் கப்பட்ட பெண் இருந்தான். அவள் கருப்புதான்; என்றாலும் நால் உடற்றப்பட்டு.

அவன் கொன்ன வயதுக்கட சரியேன்றே தோன்றிற்ற. ஒரு 'ஜமுக்காஸம்' விரிக்கப்பட்டது.

அவன் பயத்தோடு அதிலே அமர்ந்தான்.

இருபத்தெந்த ரூபாய் கொடுக்கும்படி ரிக்ஷாக்காரர்களோடுள்ளுன்.

பணம் கைமாறியது.

அவன் அயளோடு வெகு நேரம்வரை பேசிக்கொண்டு இந்தான்.

அவன் கல்யாணமானவன். ஆன இரண்டாவது மாதமே கொவனுக்கி கையிடப்பட்டவன்.

அடைக்கலம் புகுந்தான் ஒருவளிடம்.

அவன் அவளை இந்தத் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தி விட்டான்.

ஒருவளிடம் வாழுவே அவன் விரும்பினான்.

அந்தப் பாக்கியம் அவனுக்குச் சிடைக்கவில்லை என்ற வருந்தினான்.

அவன் கேட்ட ஒரே ஒரு கேள்வி அவனைத் திணை வைத்தது. “நீயே என்னை வைத்துக் கொள்ளுகிறோயா? ஒழுங்காக இருந்து விடுகிறேன்” என்றான்.

நீந் ஒரு மனிதனும் சிந்திப்பது இந்த இடத்திலேதான்.

இப்பக்காரம் தீய பழக்கம்; அது ஒழிக்கப்படவேண்டியது யெத்த சரி.

எத்தனை சீர்திருத்த வீரர்கள் வழி தலறிய பெண்ணுக்கு வாழுவ நரக்கடியவர்கள்?

பேசுவதற்கு கவையாக இருக்கிறது.

எழுதிப் பார்த்தால் இரத்தம் கொடிக்கிறது.

நடத்திக்காட்ட நேரும்போது சித்தம் தடுமாறுகிறது.

“செய்யுங்கள்” என்ற வருக்குச் சொல்ல முடிகிறதே நல்ல, தானே செய்ய முடிவதில்லை.

சமுதாயத்தின் மேல் தடைத்தில் இருக்கிறவர்கள், இப்பக்காரத்தை ஊக்குவிக்கிறார்கள்.

ஆனால் அதற்குக் காரணமானவர்கள் எல்லாத் தனங்களிலும் இருக்கிறார்கள்.

பின் நாளில் அவனும் அவனது அரசியல் நண்பர் ஒருவரும் ஒரு பெண்ணைச் சந்தித்தபோது, உலகம் தெரிந்த அந்தப் பெண் ஒரே ஒரு வார்த்தை கொள்ளுன்..

“சினிமாவில் உங்கள் கருத்தைக் கேட்டிருக்கிறேன். மேடையில் உங்கள் முகத்தைப் பார்த்திருக்கிறேன். நேரில் இப்பொழுதுதான் பார்க்கிறேன்.”

திதில் எவ்வளவோ அரித்தங்களை அவன் அடக்கி விட்டான்.

இதனைப் பின்னர் விரிவாகவே எழுதுவேன்.]

வாழ ஆசைப்படும் ஒரு பெண்ணின் இதயதாகம் அவனுக்குப் புரிந்தது.

ஆனால் சாதியையும் சமூகத்தையும் நான்டி திவிரமாகச் செயல்படக் கூடியவனுக் கூவன் இல்லை.

அவளை நம்பவும் அவன் தயாராக இல்லை.

நம்பிக்கை பிறக்கக்கூடிய முறையில் அவன் நடந்த காட்டினான்.

ஆனாலும் “சாகசம் செய்பவர்கள்” என்ற பெயரைப் பெற்றாலிட்டவர்கள் பேசுகிற உண்மைக்கூட, சாகசம் போவதே தோன்றும்.

இரவு பன்னிர்க்கு மணியளவில் அவன் அந்த விட்டை கட்டு வெளியேறினான்.

அந்தப் பெண்ணின் முகம் அவன் மாத்திரை நின்றது. நாக்கியிருந்த இடத்திற்கு வந்து சேந்தான்.

இரவு முழுவதும் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை.

வேறு வாரும் செய்யாத காரியத்தைத் தான் செய்து விட்டதைப்போல் அவனுக்கு ஒரு பிரசம்.

சீர்திருத் த உண்ட்தை மனம் நாடிக் கொள்ளிட குத்த வேண்டியில் இது சடந்ததால், சீர்திருத்தக்கிறஞ்சுத் தான் காயக்கானவனு என்ற அவன் சிந்திக் கூரம்பித்தான்.

பநாக்கவரை இந்தக் கேள்வி அவன் மனத்திலிருந்தது.

அவன் அரசியக் கூட்டுரிமை ஒருந்து புகுந்து அதிலிருந்த நல்லவர்களோடுபட்டலாம் பழகிய பிறபாடுதான், இந்தக் கேள்வியிலிருந்து விடுபட்டான்.

இப்பக்காரத் தொழில் நடக்கின்ற இடங்களுக்கு அவன் போகுவதும், அங்கே இருப்போரை அதுதாபத்துடன்தான் அவன் வெளிப்பார்.

ஆனால் அவனது பின் நாளைய நன்பர்கள் பயமுறத் திலே காரியம் சாதிக்கிறவர்களாக அமைந்தார்கள்.

‘சீர்திருத்’ உணக்கை அப்படித்தானிருக்குமென்ற அவனுக்கு அப்போது தெரியாதாகவால், இரவுவகையாக அவன் சிந்தித்தான்.

பொழுத சிட்டு உடலைச் சுற்றுமாக்கிய பிறபாடு, உள்ளும் ஏத்தமாகி விட்டதுபோல் தோன்றிற்ற.

இந்தப் புதித்த தன்மையும் அதைப் பற்றிய சிந்தனையும் கில் மனி நேரமே நடித்தன.

மயக்கத் துவக்கம்

அன்ற மாண்பே அவனது நல்பர்கள், அவன் 'மவுட்ரோட்' டிலிருந்த ஒரு மதுக கெடக்கு அழற்று சென்றார்கள்.

அவர்கள் ஒன்றும் அடிக்கடி குடிப்பவர்கள் அல்ல. எல்லோருக்குமே அது புது அலுபவம்.

'பச்ட்டோ ஹோட்டல்' அந்த உழை எழுத்தாயர்களை வரவேற்றது.

முன்று நல்பர்களும் அவனுமாக ஒரு மேஜைபக் கற்றி அமர்ந்தார்கள்.

அப்போது பக்கத்து மேஜைக்கு-அடுத்தேயிருந்ததாற் காலியிக் குருவர், பாதி மஸ்கிய நிலையில் அமர்ந்திருந்தார்.

அவனுக்கு அவர் அறிமுகமாயவர்கள் என்றும், மற்ற நல்பர்களுக்கு அவர் அறிமுகமானவர்.

அவர்க்கு அவர்கள் வணக்கம் தெரிவித்தார்கள். அவர்நாள் வினாக்கரியப்பாடன்.

"இதில் பழக்கமுண்டா?" என்று அவர் கேட்டார். "முதல் நாள்..." என்றார். அவன்.

"பழாதீங்கள். பிடித்துக் கொண்டால் விடாது" என்றார் அவர்.

"இன்று மட்டும்...நான் விட்டு விடுவேன்" என்றார் அவன்.

"அப்படியிட்டுக் 'பீ' சொப்பிடுகின்ற. அது குத்த திக்காத பாலம்" என்றார் அவன்.

பொகி வண்ணத்திலே அந்த முதல் எண் திறந்த வைக்கப்பெற்றது.

அன்று அது பார்த்த பாரியை என்றும் தொடரு மெகரு அவன் நினைத்தான் என்ன?

கவுத்தான். கெந்தது.

கவுக்கச் சுவைக்கச் செப்புக் குறைந்தது.

நேரம் ஆக ஆக அந்தத் 'தெய்வ'த்தில் வரம் பூர்வமாகச் சிடைத்தது.

உவமம் மிக ஸாதாரணம் என்ற அபிப்பிராயம் உருவாகிவிட்டது.

கண்பர்க்கோடு தெருவிற்கு வந்தான்.

"நான் பாட்டுப் பாட்டுமா?" என்ற கேட்டான்.

"ஆரம்பமாக விட்டது. 'தெய்வ'த்தில் வேலை" என்றார் ஒரு நல்பர்.

"இங்கே, நான் நிதானமாகத்தானிருக்கிறேன்" என்றார்.

"அந்தச் 'நிதிதானத்தில் நிதானமேது?' என்றார் அவன்.

"ஆஹா! இத்தலவா உகைம்" என்றார் அவன்.

"உமர்க்கயாம் கொண்டிக்கு வந்துவிட்டார்!" என்றார் நல்பர்.

"எப்போதும் இப்படியே இருக்க வேண்டுமென்ற ஆவணப்படுகிறேன்" என்றார் அவன்.

உமர்க்கயாம் எழுபத்தைத்து குபாப்பாக எல்லை அவர் வணப்படுத்தினார்.

'மோபர்க்' வழியே போகிற பஸ் ஒன்று வந்து நிற்றது. ஒரு கூட்டம் அதற்குள்ளே முன்தியடித்து நுழைந்தது.

"ஓ...இந்தப் 'பஸ்'னில் மனுஷங்கள் போவானு? ஏற்கனவே ஆண்களாக நிக்காலில்..."

நான்கு நிக்காலிகள் பாகையிலே; அதில் நான்கு போ போகையிலே...

'மோபர்க் ஹோட்' வகுகிற வகைக்கும் அவன் பாடுக் கொண்டுவிட்டான்.

ஸாதாரண காலத்தில் அவன் பாட்டுடை வாரும் சமீப மாட்டார்கள்; அத்தகைய பாரிசும்.

அப்பொழுத அவன் பாடியதை நன்பர்கள் ரசித்துக் கேட்டார்கள்.

காரணம், அவனு பாடினால்? 'அது' வல்லவா பாடிற்று! இதோ சக்தி காரியாலயம் வந்துவிட்டது.

"என்னையா, என்னாரையும் எங்கிருந்த நாட்கள் கொன்று வருகிறார்கள்?" என்ற ஒரு குரல் கேட்டது.

சக்தி காரியாலயப் பொருளாளர் அழைப்பன், சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு நின்று கொட்டிட்டிருந்தார்.

"நாங்கள் இப்பொது எங்கள் வரத்திலே இங்கூ என்றார் ஒரு நன்பர்.

"ஆஹா...! முகுட்கவை வாச கிடையாதோ இதற்கு ஏது பணம்?" என்ற அவர் கேட்டார்.

"என்னாம் ஜபங் அருள்" என்ற அனைவரும் அவனைக் கணையக் காட்டினார்கள்.

நாட்கள் நடந்தன.

பணம் கண்ணத்து.

பட்டினி தொடர்ந்தது.

என்னா எழுத்தாளர்களுக்குமே வறட்சி.

யாரிடம் யார் கடன் வாங்குவது?

இந்த நிலையில் பத்திரிகை உரிமையாளர் சென்னைக்கு வந்து சேர்த்தார்,

பணத்தைச் செலவுசெய்து விட்டதற்காகவேகாயித்தார்.

பத்திரிகை வெளியிலிருந்து அவன் கிடைப்பற்றுக் கொண்டான்.

அனுமதி சக்தி காரியாலயத்திலேயே நஷ்டினுடை.

அப்பொது சேலத்தில் 'மாட்டிள் தியெட்டர்'ஸார் சொந்தத்தில் ஒரு பத்திரிகை நடத்தி வந்தார்கள்.

அதன் பெயர் 'சண்டமாருதம்' என்பது.

அதிலோரு வேலை காரியாகப் போவதாக அவன் நன்பர் சோமநாதன் சொன்னார்.

அதற்கொரு சிங்கப்பம் எழுதினார்.

நான்காவது நான் பதில் வந்தது.

நேரில் வரும்படி சூறிக்கிருக்கார்கள்.

அவன் மிகவும் மதிப்புச்சி யடைந்தான்.

ஆனால் ரயிலுக்குப் பணம்...? என்வாயோ சேஞ்சு கேட்டான்; கிடைக்கவில்லை.

அநாளில் தங்காணத் தெருவில் 'காய்பாபா புத்த காலம்' என்ற ஒருக்குறுப்பு.

அதன் அதிபர் காலன்டர்கள், பஞ்சாங்கான், ஆன் பெண் இருக்கிய உறவு பற்றிய புத்தாண்டி போன்ற பகுமான புத்தாண்டி வெளியிடுபவர்.

ஏந்தக் காலமெலுந்தப் பிரதிவையும் கிழக்கு வாக்கிக் கொள்ளுயார். படித்துப் பாரிப்பதில்லை; தீர்த்துப் பாரிப்பது நான் வழக்கம்.

அவனது நன்பர்கள் பலர் அவரத்திற்கு கூறப்படவு எழுதிக்கொடுத்து அங்கோள் பணம் வாங்குவதை வழக்கம்.

அந்தப் பட்டியலில் கல்வூரி முபதான், செ. த.
வண்ணமுகந்தரம் எல்லோரும் இருக்கார்கள்.

அந்தப் புத்தகாலயம் அவன்று தினையிலிருக்கு வந்தது.

அதுவரைக்கும் அவன் பத்திரிகையில் 'அடப் பிறக்க
வர்கள்' என்ற தலைப்பில், நட்புவகைராசங்களை கொடு
நாத், உதயசங்கர் ஆகியோருடைய வரலாறுகளை எழுதி
பிறுந்தான்.

அவற்றைத் தொகுத்தான்.

'சுக்கி' பொருளானிடம் இருந்து கண்டப்பட்டு
இரண்டு ரூபாய் கடன் வாங்கினான்.

இரண்டு இரவுகள், ஒருபகல் முழுதும் வெறும்
மக்கை குடித்துக்கொண்டு மற்றும் பல நாட்புக்
வாரர்களுடைய வரலாற்றை எழுதினான்.

ஆக்கக் கலக்கம், பசி மயக்கம் இவற்றிலூடு கை
பெழுத்துப் பிரதியைக் கையிலெடுந்துக்கொண்டு தங்க
சாலைத் தெருவரை நடந்து போனான்.

அவன் போன நேரத்தில் நல்ல வேண்டியாக ஓயியாபா
புத்தகாலய அதிபர் சும்முகம் அங்கேயே இருந்தார்.

அவரிடம் கைபெழுத்துப் பிரதியைக் கொடுத்தான்.

அதை அவர் நூக்கிப் பார்த்தார். "எத்தனை பக்
கம் வரும்" என்ற பேட்டார்.

புத்தக வடிவில் தூற பக்கம் வருமென்றார்.

"மொத்தம் ஜம்பது ரூபாய்தான், தருவேன். இப்
போது முப்பது தருகிறேன். பிரசரித்த பிற்பாடு இது
பது தருகிறேன்" என்றார்.

அவன் உடனே சம்மதித்து விட்டான்.

மூன்று பத்துரூபாய் நோட்டுகளை எடுத்துக்கொடுத்தார்.
அந்த நோட்டுகள்.....

இன்று வரை அவன் சம்பாதித்த பல கட்ட ரூபாய்
களும் அந்த முப்பது ரூபாய்க்கு ஈடாகமாட்டார்.

(அன்று அவன் அப்பாத் தெடுக்கொடுத்த அடித
தினையில், பின்நாளில் அவர் அம்மைத் தேடுவதை உண்டு
மான நிலைக்கியைப் பின்னர் விவரிப்பேன்.)

பண்டித்தைப் பெற்றுக் கொண்ட அவன் 'கிடைகள்

போன்று' அருகிலெயிருந்த ஹோட்டலுக்கு ஒடினால்.
அது ஒரு தனிக் கட்டிடம்.

ஏற்றிலும் குடிகர வாங்கின் நிற்குமிடம்.

அந்த ஹோட்டலுக்குள் முழுத்தறும் அவசர, அவசர
மாக ஆறு மகால் தோடை என்று 'ஆர்டர்' கொடுத்தான்.
'நாவர்' திகைத்தான்.

"நீங்கள் ஒருவர்தானே வந்திருக்கிறீர்களோ?" என்ற
பேட்டார்.

"எனக்கு மட்டும்தான் ஆறு" என்றுள்ள அவன்.
தோடையை வந்தான்.

அவற்றின் ருசியை வர்ணிக்க முடியுமா?

"காயிபாபா சுன்முகம்! நீ நீலே வாழுவேண்டும்"
என்ற வாழ்க்கினான்.

அந்த இரவே நன்பர்களிடம் கிடைபெற்றுக்கொண்டு
ஒலைத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

'நீவரிரி எக்ஸ்பிரஸ்' லிங் ஏறினான்.

அந்த ரயிலில் ஒரு ரசமால் சம்பவம் நடந்தது.

அவன் ட்டோர்ந்திருப்பை பெட்டியில் கமாரி காறி
பது ஜம்பது பேர் இருந்திருப்பார்கள்.

அவர்கள் யாரும் கவனுக்கு அறிமுகமானவர்களாக
இருக்கின்றனர்.

கொஞ்சம் ஒரு பேப்பகரப் படித்துக்கொண்டிருந்தான்.
அப்படியே அவன்று கண்ண வேறு பார்த்தான்.

ஒரு 'ட்கெட்' அங்கே கிடைத்தான்.

சென்னையிலிருந்து ஒலைத்திற்குப் போவதற்குகை
'ட்கெட்' அது.

அந்த ட்கெட்டைட்க கணவில் எடுத்துக்கொண்டு "இது
மாருடைய ட்கெட்? யாருடைய ட்கெட்?" என்ற ஒரு
கொருவகரையாக விளாரித்தான். எக்ஸோர்டிடம் அவருக்கு
கூடுதல் 'ட்கெட்' இன்கு பத்திரமாக இருந்தான்.

"யாரோ ஓர் அப்பாவி. 'ட்கெட்'-கடப் போட்டு கட
பாள போவிருக்கிறது" என்று 'ட்கெட்'-கட இழந்த

வனுக்குத் தன் அலுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

கடைசியில் 'யிக்கட்' பரிசோதனை வந்து அவனு
கடைய 'யிக்கட்'டைக் கேட்டார்.

தேடினான், தேடினான்; அப்பெடவில்லை.

உடனே பக்கத்திலிருந்த ஒருவர் “நீங்கள் இமே
கிடந்து எடுத்து ‘யிக்கட்’ உங்கள் ‘யிக்கட்’டூதான்
ஈரார்” என்றார். ஆயாம், அவனால் அலுதாபம் தெரி
விக்கப்பட்ட அப்பாவி அவனுக்கே யிருந்தான்.

‘யிக்கட்’ பரிசோதனை முடிந்தது.

பழையபடியும் ‘யிக்கட்’டை இமே போடாமலிருப்
பதற்காக இடுப்பிலே முடிந்து கொண்டான்.

இது சேலம் சந்திப்பு.

மிக உற்சாகத்தோடு இறங்கினான், அவன்.

“இந்த சூரியதோன் நல்ல உத்தியோகம் பார்க்
ப் போகிறோம்” எனும் என்னும் அவனுக்குப் பெரு
மகிழ்ச்சியை அளித்தது.

மறுநாள் காலையில் ‘மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸ்’ விதியோக
இலாக்கா நிர்வாகியாக இருந்த நாளேமாதரஸைப் பார்த்தான்.

திரு. டி. ஆர். கந்தரத்துடை பேசினான்.

அந்த நாளில் திரு. கந்தரத்தைக் கண்டால் ஏது
கொருமே நடுங்குவாரான்.

அவருடைய கபாவத்தை அவன் கேள்விப்பட்டிருக்
கிறான்.

மிகவும் பயத்துடனேயே நின்றான்.

வேலை கிடைத்துவிட்டது, மாதம் 90 ரூபாய் சம்பளம்.

சம்பளம் கிடக்கட்டும். போடப்படும் சம்பளம்
ஒழுங்காகக் கிடைக்கிற இடமாயிற்றே.....! அதில்தான்
அவனுக்கு மகிழ்ச்சி.

நான்கு நாட்களில் மௌனம் வந்து வேலையில் சேர்ந்து
கொள்ளவதாகக் கூறிவிட்டு கிடைப்பெற்றுக் கொண்டான்.

கேள்விக்குப் போய் பெட்டு படுக்கவேண்டும் எடுத்து
ஏற் வேங்கும்.

கையிலிருந்த மணம் தீங்கத விட்டத.

மீண்டும் பாரிடம் என்ற வாங்குவது?

நேரே ஜவகா மீல் ஆக்குப் போனான்.
அங்கே சேது என்ற ஒரு நண்பன் முன்பு சங்கி
வில் வேலை பார்த்தவன்.

அவனிடம் பதினாந்து ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டான்.
கெள்விக்குப் போய் நன்பர்களிடம் விடைபெற்றுக்
கொண்டு, ‘சாயிபாபா’ சங்கமுந்திடம் ‘பாக்கி’யை
வாங்கிக்கொண்டு சேதத்திற்குத் திரும்பினான்.

வேலையில் சேர்ந்து விட்டான்.

- சுதாப் - உஸ்கம்

அழகான ஒரு கொட்டகை; அதன் பின்ஜே ஒரு பழைய கட்டிடம்; கட்டிடத்தில் குடியிருப்பு; கொட்டகையில் அலுவலகம்.

அடுத்த கட்டிடம் 'மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸ்' விற்யோக அலுவலகம். அதன் தொடர்பாக பின்புறத்தில் ஒரு சிறிய கட்டிடம். அது அவர்களுடைய 'கஜலட்சுமி அச்சகம்'.

அதன் நிர்வாகி பருக என்பவர் சுந்தரத்தின் உறவினர். 'மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸ்' இரண்டு 'கடப்பிள்ளை'கள். ஒருவர் இனிரு சினிமா கடர்க்டராக யினங்கும் கி. சிவிவாசன் என்பவர். மற்றொருவர் அவரது கனோ தரரான ராமசாமி.

இவர்கள் அவசது நன்பர்களாயினர்.

அவன் ஆசிரியரான பத்திரிகை அவன் கோரும்போது ஜானாறு பிரதிகள் மட்டுமே விற்பனையாகிக் கொண்டிருந்தது. அவன் கேரந்த பிற்பாடு அறநூற்றி கூம்பதாயிற்று.

அவ்வளவுதான். அதற்கு மேல் உறவும் இல்லை, இறங்கவும் இல்லை.

"தேவலோகத்தில் சில நாட்கள்" என்ற கட்டு ரூபம் அதில் அவன் எழுதினான்.

அதை கீமார் அறநூற்றைம்பதுபேரும் படித்திருக்கி கூடும்.

கேந்திக் கொதுக்கூட்டம் கேப்பதற்கு அவனுக்கு நிறைய வாய்ப்புகள் இருந்தன.

ஒருநாள் நகூ நடுவிலிருந்த மைதானத்தில் திராவி டா மூக் கட்டம்.

"நெடுஞ்செழியன் பேசுகிறோ?" என்பதை அறிவிப்புப் பல்கைகள் பறைசாற்றின.

சங்கோவி சிளம்பும் கட்டிடத்தின் முன்பிருந்த மேடை பில் 'நாவலர்' அமரிந்திருந்தார்.

அப்போதெல்லாம் அவரை "இனந்தாடி நெடுஞ்செழியன்" என்று அழைப்பார்கள்.

ஆனால் அவன் பார்த்தபோது அவர் தாடியின்றிக் காட்சியளித்தார். தாடியை எடுத்து புதிது.

அதை அவரே பேச்சின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டார்.

"உருவும் மாறியிருக்கிறது, உள்ளம் மாறவில்லை" என்கிறோ.

ஒரு மணி நேரப் பேச்சு; கலையான விளக்கங்கள். நெடுஞ்செழியனிடம் அவனுக்கு அன்பு ஏற்பட்டது. தொடர்ந்து பலரது கூட்டங்கள்.

சிறாது பேச்கக்கள் அவனைத் திருப்தி செய்யவில்லை. அன்றைத்துரையின்மீது அவனுக்கு ஏற்பட்ட பரசும், திராவிடர் கழகத்தில் மீது உற்படவில்லை.

இன்று அவனுக்குச் சிந்திப்பதற்கு நேரமில்லை. ஆனால் அன்று அதைத் தவிர வேறு வேண்டியில்லை.

அமைதி தவழும் அலுவலகக் கொட்டகையில் இருந்து கொண்டே அன்று அவன் சிந்தித்த சிந்தனைகளின் அடிப்படை யில்லைதான், இன்று அவனது 'கட்டிடம்' எழுந்து நிற்கிறது.

அடிக்கடி சென்னை வருவான்; நன்பர்களைச் சந்திப்பான்; திரும்புவான்.

ஒரு நாள் சென்னைக்கு வந்தான். மாலை ஆறு மணி.

'நிப்பன் கட்டிட' த்திற்கு எதிரேயுள்ள 'பஸ்ஸ்டாப்' பில் நின்றான்.

கொல்லி வைத்தாற்போல் இப்போதும் ஒரு ரிக்ஷா வந்து அருகில் நின்றது.

ஆனால் இந்த அலுவலகம் மிகவும் கொடுமையானது. மிகப் பயங்கரமானது.

அக்காலத்தில் சென்னையில் நடந்து வந்த பரவலான தொழில் விபச்சாரமாகவே இருந்தது என்பதற்கு, இந்த

இரண்டாவது ரிக்ஷா உதாரணமாக இருந்தது.

அனால் அதே சமயத்தில் ஆணை ஏமாற்றுகிற கட்டமும் அதிகமாயிருந்தது.

இந்த இரண்டாவது ரிக்ஷா அவனை ஏமாற்றுவதற் காலே ஏற்றிக்கொண்டு போனது.

ஒவ்வொரு லீடாக ரிக்ஷாக்காரன் நுழைந்தான்.

ஒவ்வொரு தடவையும் பத்துப் பத்து ரூபாய்கள் அவன் வாங்கிக் கொண்டான்.

சுமார் அறுபது ரூபாய்கள் அவன் வாங்கிக் கொண்ட பிறபாடு, இருட்டான் ஒரு சந்திலே ரிக்ஷாவை நிறுத்திக் கொண்டு 'இன்னும் பத்து ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு இறங்க போய்யா!' என்றான். அவன் நடுங்கிவிட்டான்.

மெதுவாக அவனைக் கெஞ்சி 'பூக்கடை வரையில் கொண்டு போய் விட்டுவிடு' என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

அவனும் சம்மதித்து இழுத்து வரும்போது 'பூக்கடை போலீஸ் ஸ்டேஷன்' வந்தது. கதரியம் பெற்ற அவன் "ஐயா! போலீஸ்காரர்ய்யா!" என்று வந்தினான்.

ஒரு போலீஸ்காரர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

ரிக்ஷாக்காரன் ரிக்ஷாவை வைத்துவிட்டு ஒட்டம் பிடித்தான்.

போலீஸ்காரர் ஒடிப்போய் அவன் தலை மயிரைப் பிடித்து இழுத்து வந்தார்.

"என்ன சார் நடந்தது?" என்று கேட்டார்.

நடந்ததைச் சொன்னான்.

போலீஸ்காரர் அவனை உறைத்து, அவன் பைகைச் சுராத்தையிட்டார். சுமார் இருநூற்றைம்பது ரூபாய் இருந்தது.

எத்தனை பேரை ஏமாற்றிப் பெற்ற பணமோ?

"என் பணம் எழுபதுதான்" என்றான் அவன்.

ரிக்ஷாக்காரனை 'லாக்கப்'பில் தள்ளினார்.

வழக்கு தொடரப் போவதாகவும், அவன் சாட்சிபாக வரவேண்டுமென்றும் சொன்னார்.

"நான் சேவத்திலிருக்கிறேன், வழக்குக்கு வருவது எட்டமாக இருக்குமோ" என்றான் அவன்.

கடைசியில் வழக்கில்லாமலே ரிக்ஷாக்காரன் விடுதலை செய்யப்பட்டான்.

பணம் மட்டும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது.

இந்த நிகழ்ச்சி அங்கைய சமூகத்தின் நிலைமையை அவனுக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டிற்று.

குற்றம் புரிவோர் பலவிதம்; குற்றத்தைத் தொழிலாக கொண்டோர் அதிலே ஒரு விதம்.

அவர்களை எப்படித் திருத்த முடியும்?

இன்று அவர்களிலே பலர் சில அரசியல் கட்சிகளின் பாதுகாப்பிலிருக்கிறார்கள்.

அரசியல் என்ற 'போர்டை'யின் மூலம் குற்றத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

சமூகத்தின் தலைவர்களுக்கு இயர்களே 'வலது சரங்' களாக விளங்குகிறார்கள்.

ஆனால் அக்குறாமூலம் அரசியலில் ஈடுபட்டால் இவர் கணத் திருத்த முடியும் என்று அவன் நம்பினான்.

அவர்கள் அரசியலை 'திருத்தி' விடுவார்கள் என்று அவன் நினைக்கவில்லை.

அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு ரிக்ஷாவைப் பார்க்கும் பொதும் அவனுக்குப் பயம் ஏற்பட்டது.

ரிக்ஷா குற்றவாளிகளின் 'வாகனம்'போல் தோன்றிற்று.

சேவத்திற்குத் திரும்பியபோது அவன் புது மனிதனாக இருந்தான்.

இனி புதிய உகந்ததில் தன்னுடைய வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவன் முடிவு கட்டிக் கொண்டான்.

திருவுக்கூர்

தனியாகப் பிறந்த மனிதனுக்கு வயிற்றுப் பாட்டைத் தவிர வேறு பாடின்கூ.

அதுவும் நாய் தந்தையற்ற அநாதையாக இருந்தால் வேதனை குறையும்.

அவனே உறவும் சுற்றமும் அதிகம் படைத்தவன்.

பாசத்தில் உழங்கவன்.

தாய்ப்பாசத்தின் கொடுமையை அவன் சேலத்தில் அனுபவித்தான்.

தன் தாய் போன்ற தோற்றும் உடையோரை எங்காவது பார்த்து விட்டால் அவனுக்கு அழுகை வந்துவிடும்.

தாயார் எப்படியிருக்கிறார்களோ என்று என்னி, தனியே இருந்து வெங்குவான்.

தேடி வருவார், மாண்ணியிடுவோர், கூட்டத்திற் கைழப்போர் என்று யாருமில்லாத அன்று தனியையே அவன் துணியியாக அமைந்தது.

துயரங்களுக்குத் தனியை பொல்லாதது.

அது துயரை வளர்ப்பதன்றி குறைப்பதில்லை.

மாணி நோத்தில் சேலம் ஜங்ஙன் வரை நடந்து செல்வான்.

எவ்வளவோ சிந்தனைகள், எவ்வளவோ ஆசைகள்..... எவ்வளவோ கற்பணிகள்.....

மனித மஸ்தின் சபலங்கள் முழு வடிவில் திரண்டன.

ஒரே எண்ணமில்லை. மனக்குரங்கு அங்குமிங்கும் தாயிக் குதித்தது.

'வளர வேண்டும்; உயர வேண்டும், ஈறவள் மகிழ காக்கிறானாத் தோன்ற வேண்டும்' இந்த ஆசைகளே அவன் து நெஞ்சில் மேவோங்கி நின்றன.

பயங்கரமான உலகத்தில் பருந்துகளுக்கும், வல்லூறு களுக்கும் நடுவே இந்தக் கிளி எப்படிப் பறக்கப் போகிறத என்ற அச்சமும் அவனுக்கிருந்தது.

தன்மைபிக்கை, துவனிச்சல், திடமான உள்ளம் இவற்றை வழங்கும்படி இறைவனை வேண்டினால்.

காடு மேடுகளில் அலைந்து திரிந்த ஞானிகள், கவிபாடிக் காலம் கழித்த புலவர்கள் இவர்கள் வரிசையிலே அவன் தன்மையும் வைத்து என்னிப் பார்த்தான்.

அது அவனுக்கு வெட்கமாகக் கூட இருந்தது.

ஆனால் அப்படி வரவேண்டுமென்ற ஆசை மட்டும் அளர்ந்து கொண்டே போனது.

சோலையைப் பார்த்தால் அவன் நினைப்பான், "சோலை களைப்பற்றியே கவிஞர்கள் பாடுவார்களே, நாமும் பாடினால் என்ன?"

பாடுவாக; கேட்க ஆளிருக்காது.

சிறிய வயதில் பெரிய ஆசைகள் தோன்றி அவனை ஏற்றித் தள்ளின.

கற்பணியில் தன்மையொரு மகா கவிஞருக் குக்கிக் கொண்டு, அந்தத் தெரிவேயே ஒரு மனி நேரம் பவளி வந்த பிற்பாடு கீழே இறங்கிப் பூமியைப் பார்ப்பான்.

அந்தப் பூமியிலே சராசரி மனிதனிலூம் சாதாரண மனி களுக்கத் தானிருக்கக் காண்பான்.

தன்மைல் காணும் உலகத்தை விட கற்பணை உலகம் கூவயானது. அங்கே தங்கு தகட்டயில்லாமல் எங்கேயும் போக முடிகிறது.

எந்தச் சின்ன மனிதனும் தன்மை எவ்வளவு பெரிய மனிதனுக்கும் நினைத்துக்கொள்ள முடிகிறது.

ஆனால் உள்ளம் காட்டுகிற இடமெல்லாம், கைக்குக் கிடைத்து விடுவதில்லை.

அவன் நிறையைப் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

புரியாத கவிதைகளைக்கூட மனப்பாடம் செய்தான்.

கம்பளின் இராமகாலை, புறநா ஞானி, கவித்தொகை, முத்தொள்ளாயிரம் என ஒன்றொன்றிலும் சில பாடல்களை மன்றம் செய்து கொண்டால்.

பொருள் விளங்காமலேயே அவன் மனத்தில் படிந்தன. பிற்காலத்தில்தான் பல கவிதைகளுக்கு அவன் பொருள் விளங்கிக்கொண்டான்.

அவனைப் பொறுத்த வகரசில் தமிழின்மீது அவனுக்கு ஏற்பட்ட பற்றுதல் அரசியல் ரீதியானதற்கு.

அவன் ஆங்கிலம் படிக்கவில்லை.

படித்ததே தமிழ் ஒன்றுதான்.

ஆகவே தமிழ்தான் தனினாக காத்தாக வேண்டும் என்ற தன் நலமும், அந்தத் தமிழ்ப்பற்றில் நிறைநிருந்தது.

ஒவ்வொர் இலக்கியத்தையும் அவன் படிக்கும்போது, அந்த அளவிற்குத் தானும் எழுத வேண்டும், எழுத முடிய மென்று நம்பினான்.

அன்று அவனிருந்த நிலைமையில் இதை யாரிடம் சொல்லி பிருந்தாலும் சிரித்திருப்பார்கள்.

ஆனால் அவனே அந்த 'ஊற்று' தலைக்கிருப்பதாக நம்பினான்.

அன்றும் சரி, இன்றும் சரி, வெறும் கல்வியறிவு மட்டுமே ஒருவளை உலகின் கண்ணிற்குத் துவங்க வைக்கும் என்று அவன் நம்பவில்லை.

இயற்கையான உள்ளுணர்ச்சி ஒன்று அவனுக்குத் துணை புரிந்தது.

அந்த உள்ளுணர்ச்சி எதனுலே விளாந்தது என்று எண்ணிப் பார்க்கவும், அவனுல் முடியவில்லை.

தம் மகனை பி. ஏ., எம். ஏ. என்ற படிக்க வைக்க முடியவில்லை என்று பெற்றோர் வருந்தியது கண்டு அவன், வணங்கிய தெய்வம் அவனுக்கு அதை அளித்த நாகத் கருதிக் கொண்டான்.

அப்போது அவனுக்குக் கிடைத்த நன்சபர்களிலே சிலர், ஓர் இசைக்குழுவில் வாத்தியக்காரர்களாக இருந்தார்கள்.

அவர்களிடமெல்லாம் தனது கவிதை ஆசைகளை அவன் கொலமாக வெளிப்படுத்துவான்.

"காலம் வரும்" என்ற ஒரு வார்த்தைதான் அவர்கள் கொன்றார்கள்.

ஒருநாள்.....

தூங்கி விழித்தபோது ஒரு துபரம் அவனுக்கு காத்துக் கொண்டிருந்தது. ஊரிலிருந்து அவனது தந்தை வந்திருந்தார்.

அவரைக் கண்டதில் அவன் மிகிழ்ச்சியடைந்தான் என்றுலும் அவர் சொன்ன செய்தி கேட்டு வருந்தினான்.

அவன் தந்தை சிட்டாட்டப் பிரியர்.

சிட்டாட்டத்தில் பண்ணதைத் தோற்றுவிட்டு வீட்டிலே கோபிப்பார்களே என்று சேலத்திற்கு வந்து விட்டார்.

அவனும் அலுவலகத்தில் ரூபாய் அறுபது அச்சாரம் வாங்கிக்கொண்டு, தந்தையோடு தானும் ஊருக்குச் சென்று திரும்பினான்.

உறவினரைப் பார்த்துத் திரும்பியதில் அவனுக்கு கொஞ்சம் அமைதிப்பிருந்தது.

உலகத்தில் எப்படியும் மேலோங்கி வரவேண்டும்; வந்த நிலையில் பெற்றோரைக் காண வேண்டும் என்ற எண்ணம் வளர்ந்தது.

இப்படி ஆணையும் ஏஞ்சலமுமாக ஓராண்டு சேலம் காழ்க்கூட ஏழ்த்தது.

அந்த வாழ்க்கை முடிவதற்கும் ஒருநாள் வந்தது.

அந்தாளில் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் ஏறுதிப் பட்டுரைவொன்று ஒரு பத்திரிகையில் வெளிவர்த்திருந்தது.

அதை எடுத்து மீண்டும் 'கண்டமாருத'த்தில் வெளிப்பட அவன் முயற்சிடுன்.

அந்தப் பிரதியை எடுத்து அசிகாத்தில் கொடுத்தான்.

அசிகாத்திலிருந்து அதைப்பெற்றுக்கொண்ட பத்திரிகை தீவாகி, அதைப் பிரசுரிக்க கூடாதென்று கொல்லி விட்டார்.

அந்த எழுந்தானவின் தழையான உணர்ச்சி பீற்படு எழுந்தது.

உடனடியாக ஒரு 'ராஜினாமா' எடுத்து எழுதி திடு டி. ஆர். அந்தாளிலின் மேஜையின் மீது வைத்து விட்டார்.

அதைப் படித்துப் பார்த்த திரு சந்தரம் அவனை யழைந்தார்.

திரு. டி. ஆர். எஸ். விடம் ஒரு வழக்கமுண்டு.

யார் 'ராஜினுமா' செய்தாலும், அவர்களை அழைத்துப் பேசுமாட்டார்.

உடனடியாகக் கணக்குத் தீர்க்கும்படிசொல்லிவிடுவார். அவனும் அதைத்தான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அழைப்பு அவனை ஆச்சரியத்தில் முழுமூத்தை. சென்றால்; அவர் எதிரே நின்றான்.

“போகத்தான் போகிறுயா?” என்று கேட்டார்.

அந்தப் பாசு உணர்ச்சி அவனை உருக்கிவிட்டது.

“உணக்குப் பத்திரிகை வாழ்க்கை பிடிக்கவில்லை யென்றால், பத்திரிகையை முடிவிடுவோம். நீ நமது சினிமா இலாகாவிலேயே சேர்ந்து விடு” என்றார்.

மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக்கொண்டான்.

பத்திரிகை நிறுத்தப்பட்டது.

அவன் ‘மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸ்’ கைத் துணாவிற்குத் தாவினான்.

மாதச் சம்பளம் முப்பது ரூபாய் உயர்ந்தது.

ஆனால் அங்கேயிருந்தவர்களாவது அவன் முன்னேற்கிட்டார்களா?

காக்கைக் கூட்டத்திற்குள் அகப்பட்டுக்கொண்ட குயில் போல, அந்தக் கைத் துணாவில் அவன் அவதிப்பட்டான்.

தினம் ஒவ்வொரு கைத்தொகை அவனிடம் தந்து காட்டி யமைக்கச் சொல்லுவார்கள்.

இரவு பகவாக உட்கார்ந்து எழுதி முடிப்பான்.

அது சந்தரத்தின் மேஜைக்கே போகாமல் குப்பைக் கூடங்குப் போய்விடும்!

இது அவனுக்குப் பெரும் கவனம் அகிக்கதென்றாலும், திரைக்கை எழுதிப் பழகுகிற வாயப்பு கிடைத்தலைக்கு மகிழ்ந்தான்.

திரைக் கைத்தோ நல்லியா உள்ள சிறை நங்களை அவன் கண்டு கொண்டான்.

தொழில் நல்லூக்க வாரித்தைகள் சிலவற்றை அவன் ஏற்றுக் கொண்டான்.

அந்த அலுவலகத்தில் அவனுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது ஒரு சிறிய அறை.

அங்கேயே உணவு விடுதியுமிருந்தது.

அங்கே அவன் வாழும் நாளில் ஒரு வெட்கைச் சம்பவம் நடைபெற்றது.

பாடல் எழுதுவதைப் போலவே, எழுதியதைப் பாடு வதிலும் அவனுக்குத் தனி இடுபடம்.

ஆனால் அவனது காரியம் பயங்கரமானது.

ஒருநாள் அந்தச் சாரிரத்தை உச்சகதியில் எழுப்பி, அவன் பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அலுவலகத்திற்கு வந்த சந்தரம், அவன் பாடியதைக் கேட்டு விட்டார்.

அங்கே அந்நாளில் நயாரிப்பு நிர்வாகியாக இருஷ்ட திரு. எம். ஏ. வேஷ்ணவ அழைந்து, “கண்ணதான் எழுதினும் போதும், பாட வேண்டாம்” என்று கொல்லி யலுப்பினார். அந்று முதல் அந்த இடத்தில் பாடுவதை அவன் நிறுத்திக்கொண்டான்.

புதிய நடை

அங்கே இருக்கும்போதுதான் நடிகர் எம். ஜி. சுவீர
பாணியின் தொடர்பு அவனுக்குக் கிடைத்தது.

திரு. சுக்ரூராணி வெடிக்கையான கொலமுடையவர்,
யாரிடமும் சிரித்துப் பழகுவார்.

அந்தாளில் அவரோடுதான் அவன் அதிகமாகப் பழக
ஆரம்பித்தான்.

'கோயம்புத்தூர் வாட்டு' என்ற 'உணவு கிடுதி'யில்
அவர் தங்குவார்.

இரவு வெகுநேரம் வகுரவிலும் அவனும் அவனும்
பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

அவர்தான் கருணாநிதி என்கிற பெயரை, முதலில்
அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

கருணாநிதியின் வசனங்களைப்பற்றி, அவனிடம் அடிக
டி கொள்ளுவார்.

தோழர் கருணாநிதி அப்போது மைகுரிக், மருதநாட்டு
இளைஞர் என்கிற படத்திற்கு வசனமெழுதிக் கொள்
கிறுந்தார்.

அந்தப் படம் 'பஞ்ச கோல்'த்தில் நடைபெற்றது
கொண்டிருந்தது. தயாரிப்பாளரிடம் பண வசதியில்லை.
அதனால் நடிகர் எம். ஜி. ராமச்சந்திரன், சுவீரபாணி,
கடற்கட்டர் காலிலிங்கம், தோழர் கருணாநிதி ஆகியோர் நாள்

களே அதிகம் ஒத்துழைத்து அந்தப் படத்தை எடுத்துக்
கொண்டிருந்தனர்.

அதற்காகத் தோழர் சுக்ரூராணி அடிக்கடி மைகுரி
கொண்டு வருவார்.

ஒருநாள் சேலம் அம்பிகா தியேட்டருக்கு, அவனும்
சுக்ரூராணியும் 'அபிமன்யு' படம் பார்க்கப் போனார்கள்.

அந்தப் படத்தின் வசனங்களைக் கருணாநிதி எழுதிய
நாகச் சுக்ரூராணி கொள்ளுகிறார்.

ஆனால் படத்தில் கருணாநிதியின் பெயரில்லை.

'அபிமன்யு' படத்தில் அவன் கேட்ட தமிழ், என்றும்
மற்க முடியாத இன்பத் தமிழாகும்.

"ஒடிந்த வாளானாலும் ஒரு வாளி கொடுக்கன்."

"அவனை செய்த முடிவைக் கண்ண மாற்றுவதற
கிள்ளு."

"கண்ண மனமும் கல் மனமா?"

"அரச்கண்ணால் கூட வளைக்க முடியாத சுக்ரையூ
ந்தை அபிமன்யு வளைத்து விட்டாவென்றால், அங்கே
தானிருக்கிறது ஆக்காரியாரின் விபீஷண வேலை."

இந்த வசனங்கள் இன்று வரை அவனது காதுகளில்
ஒத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஒரு நாள்கில்...ஆறு நாட்கள் சேந்தாற்போல் அந்தப்
படத்தை அவன் பார்த்தான்.

'அம்பிகா தியேட்டரில் கலையாச காப்பியும்,
'அபிமன்யு'யில் கண்ட கருணாநிதியின் கை வசனமும்
அவன் நென்றுகிலே நினைத்தன.

"காணுமலை காதல்" என்பார்கள். அதைச் 'ாதலே'
பிறந்து விட்டது அவனுக்குக் கருணாநிதியின் மீது...!

"எப்படியாவது கருணாநிதியைச் செலத்திற்குக் கூட்டி
ஊருக்காக்கி" என்று, அவன் சுக்ரூராணியைக் கேட்டார்.

'மாடர்கள் தியேட்டரி' ஸாக்கு அவரை வரவழைக்க
வேண்டுமென்று, அவரிடம் கொள்ளுகிறார்.

அந்த அவன் 'மாடர்கள் தியேட்டரி'ஸாக்குக் கொள்ளிக்
கிறுந்தால் எடுப்பட்டிருக்காது.

சக்ரபாணி சொன்னுரி; அவனும் கூடச் சேர்ந்து பாடினான்.

கருணாநிதியை வரவழைக்க திரு. டி. ஆர். சுந்தரம் முடிவு செய்தார்.

இந்த நிலையில் 'மருதநாட்டு இளவரசி' படம் முடிந்தது.

இரு நாள் கருணாநிதியும், சக்ரபாணியும் சேலம் வத்து சேர்ந்தார்கள்.

திறமை என்பதை யாரிடம் கண்டாலும், நேருக்கு நேரே பலபடப் பாராட்டி விடுவது அவனது கபாவம்.

தலைவர் தாழ்த்திக்கொண்டு இன்னொருவரை உயர்த்துவான்.

அதுதான் திறமைக்குத் தரும் மரியாதை என்றே அவன் கருதினான்.....

இந்தச் சபாவத்தை இறுதிவரை இறைவன் அவனுடு வைத்திருக்க வேண்டும்.

உலகம் அவனைக் கண்டு கொள்ளும் அடை நேரத்தில், அவன் சிலரைக் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

அன்று கருணாநிதியை அவன் முதல் முதலாகச் 'போயம் புத்தூர் வாட்ஜில்' எந்தித்ததும், ஒரு காதலியைக் காலையும் உணர்ச்சியே அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

சக்ரபாணி அவர்களை ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

அன்று முதல் கருணாநிதியும் அவனை உயிருக்கியிரா நேரிக்கை துவங்கினார்.

'மாடர்ஸ் தியேட்டரீஸ்' மாதம் ஜானூரை மூன்று சம்பளத்தில் அவர் வேலைக்கமர்ந்தார்.

இரு நாளாவது ஒருவரை ஒருவர் காலையிலிருந்தால் எதையோ பறிகொடுத்தது போன்றிருக்கும்.

ஒருவர் கையில் இன்னொருவர் நண்ணுத்துத் தாங்குகிற அளவுக்குப் பாசம் வளர்ந்தது.

அவர்கள் ஒருவருக்கிடையில் இரண்டியம் என்பதை இல்லாமலிருந்தது.

அவர்கள் பற்றி யாராவது தவறாகப் பேசி கீட்டால், அவனுல் பொறுக்க முடிவாது. அவருக்கும் அப்படியே.

இந்த நேரத்தில்தான், பெரியாரின் திருமணத்தைச் சாக்கிட்டு அவனுக்குத்துரை, சம்பத் ஆபியோகுடன் ஆயிரக் கணக்காவைகள் திராவிடர் மூகத்திலிருந்து விலகினார்கள். விலகிய அந்த நிலையை அவன் கூர்மையாகக் கவனித்தான்.

பெரியார் செய்த 'கொடுமை'களைப் பற்றி கருணாநிதி அவனிடம் சொன்னார்.

விலகியதில் அவர் பெரு மகிழ்ச்சியடைந்திருந்தார். அவர் மகிழ்ந்ததால் அவனும் மகிழ்ந்தான்.

அப்போது பெரியாரின் திருமணத்தைச் சாடி, கருணாநிதி இரண்டொரு கட்டுரைகள் எழுதினார்.

அவனிடம் பழத்துக் காட்டினார். அவை பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன.

இந்நிலையில் புதிய கட்சியை ஆரம்பிப்பதற்காக கூட்ட மொன்று செல்லையில் நடந்தது.

அந்தக் கூட்டத்திற்கு வரும்படி, கருணாநிதிக்கும் அழைப்பு வந்தது.

கருணாநிதி அவனையும் அழைத்தார். இருவரும் சென்னைக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

அன்று செப்டம்பர் 17-ந் தேதி, அவனும் அவரும், சென்னை 'சென்ட்ரல் ஸ்டெஷன்' லுக்கு அருகாமையிலுள்ள 'நாடாராஜனால் விடுதி'யில் தங்கினார்கள்.

அவர்கள் வந்து இறங்கியதும், பல நஷ்பர்கள் கருணாநிதியைப் பார்க்க வந்தார்கள்.

அவர்களைவருக்கும் அவனை அறிமுகப்படுத்தினார். அன்று மாலை 'ராபின்கால் பாரிக்கில் பொதுக்கூட்டம். அந்தக் கூட்டத்தில், 'திராவிட முகவேற்றக் கழகம்' என்ற புதிய கட்சி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

பலர் பேசினார்கள். குறிப்பாகக் குடந்தைத் தொழுர் செ. செ. நெடுமை மார்காசாரமாகப் பேசினார்.

மழை கொட்ட ஆரம்பித்தது. மேலே கட்டியிருந்த 'கருப்பு சிவப்பு'க் கொடி களின் வரணம்கள் கலைந்து, எல்லா குடைய குடை

கனிலும் புள்ளிமயில் கோலம் போட்டன.

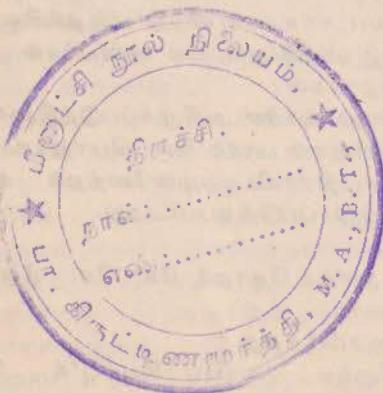
உடனே அங்குத்துவர எழுத்து பேச ஆரம்பித்தார்.
கன்னீர் வருகிற மாதிரி பேசினார்.

"பெரியாரே எங்கள் தலைவர்" என்றார்.

"தலைவர் நாற்காலி காலியாகவே இருக்கிறது" என்றார்.
பெரியாரேப் பற்றி யாரும் தவறாகப் பேசக்கூடா
தென்ற கண்டிப்பாக உத்தரவு போட்டார்.

புதிய கட்சியில் பொதுச்செயலாளர் எந்த முறையில்
தோழர்கள் பிண்பற்ற வேண்டிய வழிமீசு கொண்டார்.

மழையினால் அவர் குறைந்த நேரமே பேச முடிந்தது.
கட்டம் முடிந்ததும், கருணாநிதியும் அவற்றும் ஒரு
வாடகைக் காரில் 'நாடார் கிடூதி'க்குத் திரும்பினார்கள்.
நல்களது அறையைத் திறந்தார்கள்.

மனையறி

மாலையில் அவர்கள் பலகாரம் காப்பிட்ட தட்டு.கட்டில்
மிதே கவுக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்தத் தட்டைக் கருணாநிதி எடுத்தார்.

அதை இன்று நினைத்தாலும் அவன் மெய் சிலிக்கும்.

அந்தத் தட்டின்டியில் கருநாஸம் ஒன்று சுற்றிக்கொண்டு
கிடைந்தது. தட்டை எடுத்த பிண்ணும் அது ஒடு
முயற்சிக்கவில்லை.

அந்த அறை ஜன்னலுக்கு வெளியே, அடுக்கப்பட்டில்
ஞந்த விறகுகளுக்குள் அந்த 'நாகம்' உடிபிருந்திருக்கிறது.

மழையில் அது விறகு வழியாக ஏறி ஜன்னல் வழியாக
உள்ளே வந்திருக்கிறது.

நாகத்தைக்கண்டதும் இருவருமே நடுங்கி விட்டார்கள்.

வெளியிலே மழை பலமாகக் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது.

அந்த மழையிலே நென்று அவனுகு விறை
எடுத்து வந்தான்.

நாகத்தைக் கீழே தன்னி இருவரும் அதைக் கொடு
ங்கள்.

பிறகு அந்தக் கட்டிலில் படுப்பதற்கு, கருணாநிதிக்குப்
பயம் வந்து விட்டது.

இருவரும் ஒரே கட்டிலில் படுத்துறங்கினார்கள்.

அதிகாலை ஆற்றை மணிக்குப் புறப்படுகிற ரயிலில் ஏறி,
அவர்கள் சேலம் போக வேண்டும்.

திருவாரூரிலிருந்து புறப்பட்ட கருணாநிதியின் குடும்பத்
கிளர் அன்றிரவு சேலம் வந்து சேருவதாக இருந்தது.

ஓலை ரயிலில் சென்னையிலிருந்து, புறப்பட்டால் சேலம்
சுறுப்பிலேயே தன் குடும்பத்தாரைச் சந்தித்து விடலாம்

என்ற எண்ணியே, கருணாநிதி காலை ரயிக்கத் தோற் தெடுத்தார்.

இருவரும் 'கெண்ட்ரல் ஸ்டேஷன்' லுக்கு வந்தார்கள்.

கருணாநிதி கையிலிருந்த பணத்தை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தார்.

அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு அவன் இரண்டு முதல் வகுப்பு 'டிக்கட்' குகள் வாங்கி விட்டான்.

அவன் கையில் பணமில்லை.

அதற்கு மேல் கருணாநிதியிடமும் பணமில்லை.

'டிக்கட்' வாங்கியது போக மிச்கமிருந்தது. ஒரே ஒரு குபாய். அதிலும் எட்டணவுக்கு 'சிக்ரெட்' வாங்கியாகி விட்டது.

அதில் இரண்டு வேளை காப்பிட்டாக வேண்டும்.

ரயில் புறப்பட்டதும்தான் இருவரிடமும் பணமில்லை என்பது தெரிந்தது.

ஆனாலும் ஒரு மத்தான் காப்பிட்டிருந்தார்கள்.

"இது தெரிந்திருந்தால் மூன்றாம் வகுப்பிலேயே போயிருக்கலாமே" என்றால் அவன்.

"பரவாயில்லை. பல்கூக்கடித்துக்கொண்டு வாருங்கள். காபந்திரம் சேலம் போய் விடவாம்" என்றால் அவர்.

இரண்டு யேளை உணவில்லாமல் அவனுல் இருக்க முடியுமா?

கருணாநிதியால் முடியும்.

உணவுப் பற்றி அவர் கவனிப்படுவதில்லை.

"எப்படி பால் பூராவும் ரயிலில் பயணம் செய்யப் போகிறோம்" என்ற கவனில் வந்து விட்டது அவனுக்கு!

அடுத்த 'ஸ்டேஷன்'ில் ரயில் நின்றது.

அவர்களிருந்த பெட்டிக்குள் வயது முதிர்ந்தவர் ஒருவர் ஏற்றனர். அவர் கையில் கூடை நிறையப் பழங்கள் கொண்டு வந்திருந்தார்.

அவனும் கருணாநிதியும் அவருக்குத் தங்களை அறிமுகப் படுத்திக் கொட்டார்கள்.

ரயில் புறப்பட்டுச் சிறிது நேரமானதும். அந்தப் பெரியவர் எழுந்து 'பாத்ருமுக்' குள் நுழைந்தார்.

"எனக்குப் பசி தாங்க வில்லையே" என்ற அவன் கருணாநிதியிடம் சொன்னான். "திருடலாமா?" என்ற பேட்டார் அவர்.

திப்படி அவர்கள் விவாதித்துவுக் கொண்டிருக்கும் போதே, 'பாத்ரும்'ந்துள் சென்ற பெரியவர் திரும்பி வந்து விட்டார்.

நல்ல வேளை, வேடிக்கை விழையாகாமல் முடிந்தது. ஜோலார்பேட்டையில் வண்டி வந்து நிறைபோது, பகல் மணி இரண்டு. காப்பாட்டிற்காக அங்கு அரைமணி நேரம் வண்டி நிறுக்கும்.

பிரயாணிகள் காப்பிட வேண்டும் என்ற கருணாயோடு நிறுத்தப்பட்ட வண்டியில், காப்பாட்டிற்கு வழியில்லாத பிரயாணிகளும் இருந்தார்கள்.

அவர்களில் அவனும் கருணாநிதியும் முக்கியமானவர்கள். அந்தாளில் கருணாநிதியோ அவளையோ தெரிந்தவர்கள் அதிகமில்லை. ஆகவே ஜோலார்பேட்டை சந்திப்பில், அறிமுகமான நண்பர்கள் யாரையுமே காண முடியவில்லை.

அவனது உதடு வறண்டு விட்டது. கீழே இறங்கி இரண்டு குவளை தண்ணீர் குடித்தான். இன்னும் நான்கு மணி நேரம் எப்படி ரயிலில் இருக்கப் போகிறோம் என்ற கவனை வந்து விட்டது.

அந்த வேதணையை, கருணாநிதியின் வேடிக்கைப் பேச்சுக்கள் தீர்த்து வைத்ததன்.

பங்கிலக் கடித்துக்கொண்டான்; பசியைப் பொறுத்துக் கொண்டான்.

சேலத்திற்கு மூன்றாலுள்ள ஒரு சிறு சந்திப்பில் அந்தப் பெரியவர் இறங்கிவிட்டார். சமாரி ஏழு மணிக்கு சேலம் சந்திப்பில் அவர்கள் இறங்கினார்கள்.

கருணாநிதியின் குடும்பத்தார் அங்கே வந்திருந்தார்கள். அவர்களோடு கருணாநிதி புறப்பட்டார். அவனும் மாடரின் தியேட்டாஸ் ஒத்திகை விடுதிக்குச் சென்றான். (நல்ல வேளையாகக் கருணாநிதியின் குடும்பத்தாரிடம் பணமிருந்தது)

அப்போது அங்கே 'பொன்முடி' என்ற படம் தவாரிக்கப் பட்டு வந்தது. அதில் இரண்டொரு காட்சிகளுக்கு கருணைத் தசனமெழுதிக் கொடுத்தார்.

பிறகு, அவரது 'மந்திரிகுமார்' கதையைப் படமாக எடுப்பதென்ற முடிவாயிற்று. அந்த சேரத்தில், இன்னும் இருவர் 'மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸ் கதை இகாகா' விற்கு வந்து சேர்ந்தனர். ஒருவர் சி. பி. சிற்றரசு, இங்கின்றுவர் ஆகைத்தமிழ்.

அவர்களுக்கும் அவன் அறிமுகமானான். அவர்கள் மூவரில், கட்சப் பற்றுடையோர் யார் யார் என்பதை அவனுல் தெரிந்து கொள்ள முடிக்கிறது.

அந்த சினிமாக் கம்பெனியில் வேலை பார்த்தும்கூட, கருணைத்திக்குக் கட்சி ஆரவமே அல்லியிருந்தது. அதுரால் சிற்றரசம் கட்சிக் கூட்டங்களுக்குச் சென்று வந்தார்.

ஆனால், வேலைக்குச் சேர்ந்ததும் சேராததுமாக இனிக் கட்சியை யெல்லாம் மறந்துவிடவேண்டுமென்று சொன்னவர் ஆகைத்தமிழ். கருணைத்திக்கு மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸில் செல்வாக்கு ஏற்பட்டது. அவரது எழுதுக்களுக்கு மதிப்பு கிடைத்தது.

ஆனால், சிற்றரசம் ஆகைத்தமிழியும் எழுதி எழுதிக் குவித்தார்களே தவிர எதுவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அவனது நினையையும் அதுவான்.

"பாட்டெழுதுகிறேன், பாட்டு எழுதுகிறேன்" என்ற நிர்வாகினிடம் கேட்டுக்கொட்டுப் பார்த்தான். அந்தப் பாட்டுத்தான் மிகுஞ்சியதே தவிர, சினிமாப்பாட்டுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

அவனுக்கு எழுதத் தெரியும் என்றுகூட யாரும் நம்ப வில்லை. இந்த நிலையில், அவனது உத்தியோகத்தை மாற்றி, ஓரி உத்தரவு வந்தது.

அதாவது, கதை இலாகாவிலிருந்து அவனை விளம்பர இலாகாவுக்குத் தூக்கிப் போட்டார்கள். அந்த உத்தரவு அவனுக்குச் சொல்லப்பட்டதுமே, அவனது தனினம்பிக்கை தளரவாயிற்று.

எவ்வளவோ ஆகைகளை அடக்கி வைத்துக்கொண்டு எழுத்துந் துறையில் முன்னேற வேண்டுமென்றே அவன் கருதினான். அந்த உத்தரவுக்குப் பயந்த, பொறுப்பை மாற்றிக் கொள்வதற்கு இரண்டு நாள் அவகாசம் கேட்டான்; தரப்பட்டது.

அந்த நாளில் மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸில் நடிப்பதற்காக ஒரு பெண் வந்திருந்தாள். மிகவும் அழிய பெண். நாளை கோவிளைச் சேர்ந்தவள், அவளுடைய அழிகில் அவன் மயங்கியிருந்தான்.

ஆனால் ஏற்கட்டுப் பார்க்க விற்குமில்லை. எடுத்துச் சொல்ல வழியுமில்லை!

இந்த சேரத்தில்தான் உத்தியோக மாற்றம் பற்றிய உத்தரவு வந்தது. அந்தப் பெண்ணும் மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸ் வேலை முடிந்து கோயம்புத்தூருக்குப் புறப்பட்டாள்.

அவனும் போய், எழுத்து வேலையும் போகிறதே என்று என்னிய பொழுது அவனுக்கு ஒரே வழிதான் தோன்றிற்று.

ஒரு விலைக் கடிதம் எழுதி சுந்தரத்தில் மேஜையிக் கேல் வைத்துகிட்டான். அதைப் படித்துப் பாரித்த சுந்தரம் அவனை அழைத்தார்.

"என்ன நீ அடிக்கடி ராஜ்ஞாமா செய்துகொண்டே இருக்கிறேய். இந்த எண்ணம் வந்த பிற்பாடு நீ நினைத்திருக்க மாட்டாய், போவதென்றால் போ" என்ற கூறி கிட்டார்.

அவன் சுங்கத்தோடு திரும்பினான். அவர் மீண்டும் அவனை அழைத்தார். "நான் எப்பொழுதாவது கடிதம் எழுதினால் வந்து உதாவது எழுதிக் கொடுத்துகிட்டுப்போ" என்ற பாதி தோடு சொன்னார். அவன் விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

கருணைத்தியிடமும் சொல்லிவிட்டு அன்ற இரவு இரயிலில் கோவை புறப்பட்டான். அவனிருந்த பெட்டியில், ஒரு குடும்பமூலம் ஏறியிருந்தது. தாய் தந்தை மூறை பிள்ளைகள்; மூன்று பிள்ளைகளும் கருடு. அந்தப் பெற்றீரா என்ன பாவம் செய்தவர்களோ? ஒவ்வொரு பிள்ளையையும்

தடங்காட்டி அழற்றுச் செல்லுவதே அவர்களுக்குப் பெரிய வேலையாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

வாடிக் களைத்திருந்த அந்தப் பாவிகளைப் பார்த்ததும் அவனுக்குக் கண்ணரீர் வந்து விட்டது.

“இறைவா! என்ன இந்தக் கதியில் படைக்காமலிருந்த தற்கு உணக்கு நன்றி!”

கண்களை இழந்து விடுவதை விடப் பெரிய துயரம் உலகத்தில் என்ன உண்டு!

கண்ணில்லாதவர்கள் உலகத்தில் வாழ்ந்து என்னபயன்? கண்ணுக்குரிய சிறப்பை யறிந்துதானே ‘கண்ணே’ என்று அழைப்பதை அங்கு வாரித்ததையாக்கினார்கள்.

இறைவன் தலைக்குக் கண்ணளித்ததை எண்ணினான்.

அவன் இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தினான்.

“தமியின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடமை அம்மா பெரிதென்று” அகமகிழ்ந்தான்.

வேலையை விட்டு விட்டதால் வந்த வேதனை, தலைக்குக் கண்ணிருக்கிறது என நினைத்ததால் தீர்ந்தது!

ஈரோட்டிலே ரயில் நின்றது. ஒரு பிக்கைச்காரன், கைப்பிடியில் ஒரு சிறு பெண்ணேடு ஏற்றனன்.

அந்தோ! அந்தப் பெண்ணும் குருடு!

உலகத்தைப்பற்றிய சிந்தனை அவன் மனத்தில் வேரோ டிற்று.

தத்துவஸ் சிந்தனை வளர்ந்தது.

உலகத்தின் பல கூறுகளைப் பற்றியும் நினைக்கத் தொடங்கினான்.

ஒரு முழு ரூபாயை எடுத்து அந்தப் பிக்கைச்காரன் கையில் கொடுத்தான், குருட்டுப் பெண் பாடத் தொடங்கினான்.

பழைய ‘மங்கம்மா சபதத்’ திலிருந்து ஒரு பாட்டு. “சிறிதும் கவலைப் படாதே! மன உறுதியை மட்டும் விடாதே” —ஆம். ஏற்கெனவே அந்தப் பாட்டுத்தான் அவனுக்குத் தைரியத்தை அளித்திருந்தது.

இன்று அதே பாட்டு மீண்டும் வேட்கிறது. அவன் மன உறுதியை மீடப்போவதில்லை. பயங்கர மனிதர்கள் வாழும் உலகத்தில், பாயற்ற சென்று முன்னேறவது என்ற என்னத்தை விடப்போவதில்லை.

என்னம் சரிதான்: வழி எங்கே?

ஆயிரக்கணக்கான வழிகள் உள்ள உலகத்தில் அவன் கண்ணுக்கு ஒரு வழி தெரியாமலா போகப் போகிறது?

நடத்தப்படும் படகு கரை வழித் தேர்கிறது. சிதறி விழுந்த கட்டடத்தும் காலங்கடந்தாவது கரைக்கு வந்து விடுகிறது.

முடியுமானால் படகாவோம்; இல்லை யென்றால் கட்டட யாவோம்; என்றேனும் ஒரு நாள் கரை சேர்வோம்—அவன் நம்பினான்.

பாட மூர்த்தியீ

பெருஞ் சத்தத்தோடு கோவை சந்திப்பில் ரயில் நழைந்தது. அந்தப் பரபரப்புக்களிடையே அவனும் இறங் கினான்.

கோவை ஜெயில் ரோடில் ஒரு சிறிய இல்லம். அங்கே தான் அவனது சகோதரர் இருந்தார். அந்த இல்லம் ஆலாந் துரை துரைசாமிக் கவுண்டர் என்பவருடையது.

அவர், அவனது சகோதரருக்கு மிகவும் வேண்டியவர்; அங்கே போய்த் தங்கினான். கோவை சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் யோவை அப்போது ஜா.பி.டி. பிக்சர்சார் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அதன் நிர்வாகியாக இருந்தவர், திருமதி யூ. ஆர். ஜீவரத்தியத்தின் கணவரான் திரு. எஸ். வெங்கடசாமி அவர்கள். அவன் அவரைப்போய்ப் பார்த்தான். ஏற்கெனவே அவர் கேளம் வந்திருந்தபோது அவனைச் சந்தித்திருக்கிறார்.

அந்த அறிமுகத்தை வைத்தே அவரிடம் சென்றன. அவர் அவனை அனுதாபத்தோடு விசாரித்தார். நினைமை களைச் சொன்னால் பத்தநாள் எழித்து வரச் சொன்னார்.

பத்தநாள்! அடேயப்பா! அதுவரை அவன் என்ன செய்வான்?

என்ன செய்தான்? வேண்டக்குச் சாப்பிட்டான்; மாலை யிலே சினிமா பார்த்தான்.

கோவைத் தெருக்களைக் காலாலே அளந்தான்; கற்பனையில் வாழ்ந்தான்.

புதிய புதிய எண்ணங்கள் தோன்றினால் குறித்து வைத் தாக் கொண்டான்.

அந்த நினையிலும் மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸில் சந்தித்த பெய்யைத் தெடினான். அவள் அங்கே ஒரு ஹாட்டிலில் தங்கியிருந்தாள்.

தனியாக அல்ல; வேறொரு நபரோடு!

அவர் ஒரு படத் தயாரிப்பாரா. அவன் அவளோடு பேசவில்லை. மறக்க முயற்சி நிலைவைத் திருப்பினான்.

இ நாட்கள் கழிந்தன. அடுத்த நாள் காலை சீவி முடித்து சிங்காளித்து சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் யாவை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

“கடவுளே! எப்படியாவது ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்து விட வேண்டும்” — என்று இறைவளை வேண்டிக்கொண்டான்.

சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் பரபரப்பாக இருந்தது. அங்கே ஜான்தாறு படங்கள் எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பல கடைக்டர்கள், எழுத்தாளர்கள், நடிகர்கள் நிறைந்த ஒரு பொருட்காட்சி அரங்கம் போல அழுகட்சியளித்தது.

அவர்களுக்கு நடுவே அந்தச் சாதாரண மனின் அங்கெள்ளி ஒடுக்கிக்கொண்டு நழைந்து. முடி வராந்தாளிக் கோடப்பட்டிருந்த காற்றாவியில் அமர்ந்தான்.

திரு. வெங்கடசாமிக்கு ஒரு சீட்டுக் கொடுத்த அனுப்பினான். வரச் சொன்னார். போய்ப் பார்த்தான்.

“எந்த மாதிரி வேண்டை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்” — என்று கேட்டார்.

“அருமையாகக் கூற எழுதவேன்; அறியுமான வகைமெழுதுவேன்” என்றான்.

“அதற்கென்வாம் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள்” என்றார்.

அவர் கொஞ்சம் வேட்க்கொற்றாகப் பேசவார். “பாட்டெழுதத் தெரியுமா?” என்றார். “ஓ! எழுதவேனே” என்றார்.

“ஓ! அவனுக்குத் தெரியாது! அவனைப் பற்றிய குபிப்பி ராயுமே அவனுக்கு நிறைய இருந்தது.

“அப்படி என்னால் கொஞ்சம் இருங்கள்” என்று பிசால்வியிட்டு உள்ளே போனார். அவன் மனம் அளிர்த்த. அப்பொழுதே அறம்பித்து விட்டான்.

அவர் திரும்பி வந்து அவளை அழைத்துக் கொண்டு டெரச்டர் ராம்னுத்திடம் சென்றார். அப்போது திரு. ராம்னுத் அவர்கள், ஜாபிடருக்காக 'கன்னியின் காதலி' என்ற படத்தை எடுக்கத் தொடர்பியிருந்தார்.

"பாட்டு ஏழுப் புது ஆள் எனக்குப் போதும்" என்ற அவர் கொல்லியிருந்தாராம்.

அந்தப் புது ஆளாக முதன் முதலில் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டவன் அவன்தான்.

மனிதனுடைய திறமை பெரிதல்ல; கிடைக்கின்ற சந்தர்ப்பமே அவளைப் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றது.

நல்ல வேளையாக அவன் ராம்னுத்திடம் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டான். வேறு எந்த டெரச்டரிடம் அவன் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் அவன் மனத்தைத் தளர வைத்து அனுப்பி இருப்பார்கள்.

ராம்னுத் பறந்த உள்ளம் பகுத்தவர். புதியவர் களைக் கைதுக்கி விடுவதில் அவரைப் போக் கூட்டுறை வர் பிறக்க முடியுமா என்பதே சந்தேகம்.

ஒரு பாட்டுக்கான இடத்தை அவர் அவனுக்கு விளக்கி அரை. ஆண்வேடம் பூண்ட பெண்ணெருத்தி, இங்கெலுகு பெண்ணெருக்கு ஆரதல் கொண்ணும் கட்டம்.

"முதலில் எழுதிக் கொண்டு வாருங்கள்; அதன் பிறகு இசையமைப்பாளரோடு உட்காரலாம்" என்றார்.

அவன் ஒட்டமாக ஓடினான். ஒரு கோப்பைத் தேவைக் குடித்துவிட்டு, ஒரு 'பாக்கெட்' சிக்ரெட்டும் கொடுக்க மேற்கொண்டு வாங்கிக் கொண்டான்.

ஜெயில்ரோடு வீட்டில் அமர்ந்த மனத்தில் அடக்க வைத்திருந்த உணர்ச்சிகளைக் கொட்டினான்.

திரைப் படத்திற்கு முதல் பாட்டு பிறந்தது.

"கவங்காதிரு மனமே—உன் கணவெல்லாம் நனவாகும் ஒரு தினமே."

இந்தப் பாட்டு, படத்திற்காக மட்டும் எழுதியதல்ல; அவன் நன்கூகை கொண்ட ஆரதனுமாகும்.

பாட்டு பிடித்துவிட்டது ராம்னுத்துக்கு; 'ஒட்டு' பேசினார் வெங்கடாமி. எனவையு தெரியுமா?

பாட்டுக்கு நூறு ரூபாய்.

அடேயெப்பா! நூறு ரூபாய்!

ஒரு மாதத்திற்கே அவன் அவ்வளவுதானே. வாங்கிக் கொண்டிருந்தான். முதல் நூறு ரூபாய் கைக்கு வந்தது. அவன் உடம்பில் திமிரும் வந்தது!

துணிக் கடைக்குச் சென்ற புதிய தணிமனிகள் வாங்கிக் கொண்டான்.

'நூற்போ தியேட்ட' ருக்குப் படம் பார்க்கப் போனான். 'On an Island with you' என்ற படம்.

ஒரு நடிகையைக் கண்டு ஆஸ கொள்கிறான் ஒரு விமானி. அவள் அவளை வெறுக்கிறான். அவள் நடிக்கும் ஒரு படத்தில் விமானம் ஒட்ட வேண்டிய கட்டம் வருகிறது. அதை விமானி, விமானத்தை ஒட்டுகிறான்.

ஒரு நடியில் முடிந்த பின் கிழே இறக்க வேண்டும். டெரச்டர் இறக்கச் சொல்லிக் கத்துகிறார்.

ஒரு நடியில்கிறகாப் பறந்த அவனே, உண்மையிலேபே பறந்து அவனோடு ஒரு திலில் இறங்குகிறான்.

இப்படிப் போனது அந்தக் கதை. அந்தக் கதையில் எந்த நீதி இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், கிடைக்கிற சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக்கொள்ளும் முறை இருந்தது.

படம் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பினான்.

பால் கெலவையில்கை! படுக்கை கொள்ளவில்கை!

மனிதனுக்குள்ளே இருந்த மிருகம் தனி தூக்கி நின்றது. மெதுவாகத் தெருக்களிலே நடக்க ஆரம்பித்தான்.

இரவு பன்னிரெண்டு மணிவரை, நடந்ததைத் தலை எந்தப் பயனும் காணவில்கை.

வேறு பயன் இல்லாவிட்டாலும் நடந்த கொப்பிள்ளை தூக்கம் வந்தது. தூக்கி விழித்த தொழிலுக்குப் புறப்பட்டான்.

ஒன்று இரண்டாவது பாட்டு எழுதியால் வேண்டும்.

எழுதிக்கொடுத்தான். அதுவும் பிழித்தது.

மூன்றாவது பாட்டு, நாள்காவது பாட்டு— நாட்கள் நாள்நாய்.

என்னிப் பத்தாவது நாள், அவன் எதிர்பாராதது நடந்தது.

மாடரின் தியேட்டரிலிருந்து தந்தி—“உடனே புறப் படவும்” என்றிருந்தது.

இரண்டு நாளில் வருவதாகப் பதில் தந்தி கொடுத்தான். ஜாபிடருக்குரிய எல்லாப் பாடல்களையும் எழுதி முடிந்து, பண்ணதைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு சேலம் சென்றான்.

அங்கே ‘திகம்பர சாமியாரி’ என்ற ஒரு புடம் துவங்கப் பெற்றது. அதற்கு இரண்டொரு பாடல்கள் எழுதினான்.

பாட்டுக்கு முந்நாறு குபாய் என்று அங்கே பண்ணதை வாங்கிக் கொண்டான்.

சென்னைக்குப் புறப்பட்டா.

அவன் கையில் கமார் ஆயிரம் ரூபாய்கள் இருந்தார்.

ஆயிரம் ரூபாய்; போவதோ சென்னைக்கு.

ரயிலிலெல்லாம் அவன் தூங்கவே இங்கொ கொண்டையில் இறங்கியதும் ராயப்பேட்டையில் இருந்த ஓர் உணவு விடு திக்குச் சென்றான்.

ஓர் அறையை வாட்கைக்கு எடுத்துக் கொண்டான்.

குளித்துவிட்டு, கைவாப்பூரிசு இருந்த நன் நன்பர் ஒருவரைப் பார்க்கச் சென்றான்.

பல்லிவிருந்து இறங்கி நடக்கும்போது அவனது காலனியின் தோல் அழுந்து விட்டது.

அதைத் தைப்பதற்காக நடைபாதையில் இருந்த ஒரு தொழிலாளியிடம் கொடுத்துவிட்டு நின்று, கொண்டிருந்தான். அங்கேநாள் அவன் வாழ்வையில் மறக்க முடியாத விபத்து நேரிட்டது.

அவன் சேலத்திலேயும் சோலையிலேயும் ஏற்கிற ஏதெப் பெண் அங்கே வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவனது நாயும் கூட வந்தாள்.

அவனைக் கண்டதும் நினை பேசினார்கள். தனிகள் வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்தார்கள்.

அப்பொழுதே புறப்பட்டான். நண்பரை மறந்து விட்டான்.

யெலாப்பூர் சித்திரிக்குளத்தின் வடக்கரையில் வீடு.

அதிலே ஒட்டுக் குடித்தலை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள்.

உள்ளே போய் அமர்ந்தான். அவர்கள் தனிகள் வறுமை நிறையைச் சொன்னார்கள்.

வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

குறிப்பற்றித் தாய் அக்ளரூள்.

அந்தக் கஷத அனிஞ்சுடு முடியவில்கை!

ஆறு மாத காலம் அவன்து வாழ்க்கையைத் துயரம் கல்விக் கொண்டது.

பத்தே நாளில் ஆயிரம் ரூபாயும் செலவழிந்து, கடன் வாங்கத் தொடங்கினான்.

அவள் பெரிய சாகலைக்காரி.

அவனுக்குப் பீண்ணால் ஒரு சரித்திரமே இருந்திருக்கிறது. அவளால் பொருளிழந்தோர் பலர்.

பெயரிழந்தோர் பலர்.

தொழில் கெட்டு அனிந்தவர்கள் பலர்.

அவர்கள் எல்லோருமே பெரும்பாலும் சினிமாத் தொழில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள்.

ஒர் ஒவிப்பதிவாளர்; படங்களை வெட்டி ஒட்டும் ஒர் எடுட்டார். இப்படிப் பலபேர்!

இதில் எதுவும் அவனுக்கு அப்போது தெரியாது.

புதுமயக்கம் மது மயக்கம்போல் ஒட்டிக்கொண்டது!

யெலாப்பூர் வீட்டைக் காவி செய்ய வேண்டிய அவசியம் வந்த விட்டது; வாடகை கொடுக்காததால்.

குடியிருப்பு மாற்றப்பட்டது.

வேளாள தெனும்பேட்டை காவகி நீண்டத்திற்கு எதிரே ஒரு வீடு.

செந்தல் மட்டுமே அடுக்கப்பட்டிருந்தது; சிமெண்ட் உட பூசப்படவில்கை.

உள்ளே ஒரு கூரை கொட்டகை; அதற்கு மாதம் பத்து ரூபாய் வாடகை.

அதற்குள்ளேயே மேலும் இரண்டு குடித்தலைக்காரர் கணும் இருந்தார்கள்.

ஒரு பக்கமும் அடைப்பு கிடையாது. பழைய * சேலை களையே திரையாகக் கட்டிவிட்டுத்தான் துயில் கொள்ள வேண்டும்.

அதில் இரண்டு மாதம் அவனும் அவனும் வாழ்ந்தார்கள்.

இந்தப் போக்கு, பெரும்பாலும் அவன்து உறவினர்கள், நண்பர்கள் அணவருக்கும் தெரியத் தொடங்கிறது.

பலரும் அவனை வெறுக்கத் தொடங்கினார்கள்.

தான் மிகவும் கீழ்த்தரமாகவும் மரியாதை யற்றவனு ஏம் ஆகிவிட்டதாக அவனே நிறைக்கத் தொடங்கினான்.

ஆனாலும் டட்டுவார்ச்சி மேலோங்கிய நிலையில், அவனுடனேயே தங்கினான்.

இன்நதெரியாமல் குணநதெரியாமல் எல்லோரிடமும் கடன் கேட்கத் தொடங்கினான்.

வழியில் நண்பர்களைச் சந்தித்து விட்டால், அவர்களைப் பார்க்கவே வெட்கப்பட்டு பாநை மாறி நடக்கத் தொடங்கினான்.

உடல் இனிந்த, எனவன் குழி விழுந்து பாரிப்பதற்கே ஏருவருப்பான தோற்றந்தையும் பெற்றார்.

வாழவும் முடியாமல் மீனவும் முடியாமல் கொண்ட தெருக்களிலே அணிவதும், வெறியில் உழவிலதுமாக வாழ்ந்தான்.

நூராயன்ன் இடுஞன்

சிருதாளி அவனுக்கொரு தந்தி வந்தது. உடனே புறப் பட்டு வரும்படி அவனது கோதறர் தந்தி கொடுத்திருந்தார்.

அப்போது சேததுப்பட்டிலிருந்த திரு எண். டி. கீதாரத் திடமிருந்து இருபது ரூபாய் கடன் வாங்கிக்கொண்டு மாருக்குப் புறப்பட்டார்.

அவனது சிற்றிரம் முழுவறையும் கீரியும் ஏற்கிணங்கல் தெரித்து வந்திருந்தார்கள்.

உடனே அவனை மாருக்காவது கவனமாகத் தந்த விடுவதை முடிவு கெட்டினார்கள்.

அதுவரையில் கவனமாய் சேட்டு வந்தவர்களையெல் வாய் கோபித்துக்கொண்டு தாஶ்திய அவனது தந்தையும் அதற்குச் சம்மதித்து விட்டார்.

வெனு நாட்களாகவே அவனைத் தல் மங்குக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஓர் அளவை அவனது விட்டிந்து அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தார்.

கவனம் இழந்த அந்த அளவையார், பள்ளிப்போற இல்லாதவர்கள்.

ஒரு பெரு இருந்து, மன முடிந்த இரண்டு குணு களில் ஓர் மகன் காற்று கணமுடியிட்டார்கள்.

ஆகவே அவனது குல வழக்கப்படி அவனை மங்குக்கிக் கொள்ள அவர்கள் விரும்பிருந்தார்கள்.

பல நாட்களாகவே மறுத்து வந்த அவனது பெற்றேர், அந்த அள்ளையாரையே அழைத்துச் சம்மதம் தெரிவித்து விட்டார்கள்.

சுமார் ஒன்னாக வட்சம் ரூபாய் மதிப்புண்ண சொத் துக்கணை உடையவராக அவர்கள் இருந்தார்கள்.

அவர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள். உடனடியாகவே கவீகாரத்துக்கு நாள் வைக்கப் பட்டது.

அதற்குள் அவன் ஒரு முறை சென்னை சென்று திரும்புவ தாக்க சொன்னான். யாகும் சம்மதிக்கவில்லை.

அதே நேரத்தில், சென்னைக்கு சம்பவனியை மாற்றிக் கொண்ட ஜாபிடர் பிச்சர்சார், அவனுக்கு ஒரு தற்கி கொடுத்தார்கள்.

அதைச் சாக்கிட்டு அவன் சென்னைக்குப் புறப்பட்டான். சென்னைக்கு வந்ததும் வராததுமாக அவனைத் தேடி நடந்தார்.

விடு வழக்கம்போல் திறந்தே கிடந்தது. ஆனால் அந்தோ பரிதாபம்! அவன் அங்கே இல்லை.

விட்டிலிருந்த மற்றவர்களை விசாரித்தான். அவர்கள் ஒரு விவாசத்தைக் கொடுத்தார்கள்.

அதில் குறித்திருந்தபடி மௌலாப்பூரிக் கிருந்த ஒரு விட்டிந்துச் சென்றான்.

தவு தாளிடப்பட்டிருந்தது. தட்டினான். தவு திறக்கப் பட்டது.

அங்கே - அந்தோ!

அதை எப்படி அவன் வரிசீப்பான்?

அந்த விட்டில் ஒருவளைஞு அவன் குடும்பம் நடத்திக் கொண்டிருந்தான்.

துயின்று எழுந்த நிலையிலிருந்தான். அந்தக் காட்சி, இறைவன் அவன் மீது வைத்த கருணையால் தோன்றிய தாகும்.

அன்றுதான் அவன் அகச்சுக்கள் திறந்தன. பாலு ஸரிசீயிலும் தரம் வேண்டும் எனிலை ஞானேதயம் அன்றுதான் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

அவள்டம் அமைதியாகவே சில கார்த்தைகளைச் சொல்லுன:

“நீ நடந்து கொண்ட முறை சரிதான். என் ஆஸப் போதை தயீந்தது. என் விழிகளை நீதான் திறந்து வைத்தாய். இந்தக் கோவங்களை யெல்லாம் இதுவரை நான் கைத்தளில் தான் படித்திருக்கிறேன். கண்ணெடுப்பே இன்று கண்டேன். உண்ணேச் சந்தித்ததையும், உடன்னேடு சில மாதங்கள் அலைந்ததையும், அதனால் நிலை தாழ்ந்து போன தையும் என்னி நான் வருத்தப்படவில்லை, இந்த ஆஸுபவம் எனக்குத் தேவையானது.

“உன் பெயருக்கேற்ப நீ ‘எலா’ விநோதங்களைப் புரிந்து கொண்டிரு; வருகிறேன்.”

அவன் வெளியேற்றுன.

அவன், நான் ஓர் உத்தமி என்று வாதாடவில்லை.

அது அவன் சுபாவம்.

அமைதியாகத் தலைகுளிந்து குறிரங்களை அவன் ஒப்புக் கொண்ட நிலையில், அவன் பிரிந்தான்.

ஏதோ தத்துவம் பேசி விட்டானே தனிர, மனத்துக்குச் சமாதானம் சொல்ல முடியவில்லை!

ஆனாலும், ‘காலத்தால் அந்த வியாதி திரும்’ என்று அமைதியுற்றான்.

அன்று இரவு, அவன் காய்ச்சலில் விழ்ந்தான்.

குடுமையான காய்ச்சலோடு ஷருக்குப் புறப்பட்டான். கவீகாரத்திற்கான நாள் நெருங்கிறது.

ஒருநாள்-அதிகாலை நாள்கு மனிக்கு அவனது கிராம மாள சிறூல்த்தியிலிருந்து காரைக்குடிக்கு அவனை அழைத்துச் செல்வதாக ஏற்பாடு.

அவனுடைய சாதியில் கவீகாரம் என்பது மிகவும் சர்தாரணமானது.

அந்தச் சமூகத்திலாவது குறைந்த பட்சம் சமதரிமம் நிலவட்டுமென்று இறைவன் ஒரு விதியை வகுத்திருந்தான்.

அந்தச் சமூகத்தின் பணக்காரர்களில் பெரும்பாலோருக்கு குழந்தையே இல்லாமல் ஆக்கி விட்டார்.

நடுத்தரக் குடும்பங்களில் நிறைய ஆண் குழந்தைகள் பிறக் கவுத்தான்.

அந்தப் பிள்ளைகளைப் பணக்காரர்கள் கவீகாரம் எடுக்க வைத்தான்.

அந்தச் சமூகத்தில் இந்தச் சமதரிமம் அமைதியாக நிறைவேறிக் கொண்டிருந்தது.

கவீகார நாள்கூர் பிள்ளையை வாங்கிக் கொள்கிற வர்கள் பெரு மகிழ்ச்சியோடு இருப்பார்கள்.

கொடுக்கின்றவர்கள் கண்ணீரும் கம்பணியுமாய் இருப்பார்கள்.

அந்தச் சட்டுக்கே அலாதியானது.

குறித்த நேரத்தில்—அது இரவு பன்னிரெண்டு மனி யாகக் கூட இருக்கும்—

பையதுக்குப் பிறந்த வீட்டில் போட்டிருந்த சட்டை வேட்டிகளைக் கழற்றி, கவீகார வீட்டிலிருந்து வந்த அலங்கார ஆடைகளை அணிவிப்பார்கள்.

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் முதாதையருக்கான ‘படைப்பு’ அறையொன்று இருக்கும்.

அதன் எதிரே கோலம் போட்டு வைப்பார்கள். அந்தக் கோலத்தில் பையிலை நிற்க வைப்பார்கள்.

ஒவ்வொரு கையிலே ஒரு வெள்ளித்தட்டைக் கொடுப்பார்கள். அதில் வெற்றிலை பாக்கு வைத்திருப்பார்கள்.

பையதுக்கு எதிரே முதலில் அவன் தந்தை வந்து நிற்பார்.

குடும்பத்துப் பட்டுத்துண்டு ஒன்றை அவர் தலையிலே கட்டிக்கொள்வார்.

தன் கையிலிருக்கும் வெள்ளித் தட்டை, மகன் தந்தை விடம் தருவான்.

பிறகு அவர் காவில் நெடுஞ்சாண்டையாக விழுந்து கும்பிடுவான்.

“போய் வருகிறேன்” என்பது அதன் பொருள்.

இப்படி வரிசையாகத் தாய் கோதர கலோதரின் எல்லோருமே அறு நிறபாரிகள்.

காவிச் சிழுது மூழ்போத கோவன்று அலறி விடுவாரிகள்.

காரணம், அறநாளிலிருந்து அந்தக் குடும்பத்தில் அவனுக்கு எந்த விதமான உரிமையும் இல்லை.

உறவு கட பையளிச் பாச உணர்சியைப் பொறுத்தே பிறகு நீடிக்கும்.

பெரும்பாலும், குழந்தையை விளைக்கு விற்கிற மாதிரி தான் இது.

பத்தாயிரம் இருபதினுயிரம் என்று அதற்கு விளையே உண்டு.

அவனுக்கு லாங்கப்பட்ட விளை ரூபாய் ஏழாயிரம்.

நடுத்தரக் குடும்பத்திலிருந்து பணக்காரக் குடும்பத் திற்குப் போகிற எந்தப் பையலும், நாளாக நாளாகப் பிறந்த வீட்டுப் பாசத்தை இழந்துவிடுவான்.

ஆனால் அவனுக்கோ குடும்பப் பாசம் என்பது உத்தத் தோடு கலந்தது.

தாய் தந்தையரிடமும் உடன் பிறந்தோரிடமும் விடை பெற்ற போது அவர்கள் அழுதது போலவே அவனும் அழுத விட்டார். இத்தனைக்கும் அவளைச் சுவிகிரித்துக்கொண்ட குடும்பத்தின் சொத்து மிகவும் குறைவுதான்.

பல பையன்கள் பெரும் கோமல்வரர்கள் வீட்டிற்கே சுவிகாரம் போயிருக்கிறார்கள்.

ஆனாலும் பின்னைப் பேறு இல்லாத ஒரு தாயின் மனத் துக்கு அழைதி தரப் போகிறோம் என்கிற மகிழ்ச்சி அவனுக்கு இருந்தது.

அவள் சுவிகாரம் போன இடத்தில், சொத்துத்தான் அதிகமில்லையே தனிர, அரசியலுக்கும் அதற்கும் சம்பந்தமிருந்தது!

காரைக்குடியிலேயே மிகப் பெரிய அரசியலாதி, தியாகி என்றெல்லாம் போற்றப்பட்டவரும், இன்று சுதந்த

ராக் கட்சிப் பிரமுகராக இருப்பவருமான திரு. கா. கணேசனின் சொந்த அத்தையே அவளை கவிகிரித்துக் கொண்ட தாயாவார்.

அவனை அழைத்துப் போக திரு. கணேசனும் வந்தி ரூந்தார்.

அவர் முன்னேற்பாடாகவே அவனைக் காங்கிரஸ் காரனாக ஆக்குகிற நிலையில் வந்திருந்தார்.

தாரி வேட்டியும் கதர்ச் சட்டையும் அவனுக்கு ஏராளமாகத் தைக்கப்பட்டிருந்தன.

காலை ஜந்து மனிக்கெல்லாம் அவன் பிறந்த ஷரிவிருந்து காரைக்குடிக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

கழுத்துக்குச் சங்கிலி, சைக்குச் சங்கிலி, கவரக் கடுக்கள், வைர மோதிரம் என்று ஏராளமான நகைகளை அவன் உடம்பில் பூட்டினார்கள்.

அதுவரை அந்த வீட்டில் கணக்கைப் பிள்ளையாக இருந்த ஒருவர், அவனிடம் வந்து “நான்தான் உங்கள் வீட்டுக் கணக்கைப்பிள்ளை” என்று தன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார்.

“உங்கள் வீடு” என்று அவர் சொன்ன வீட்டிற்கு அவன் இனித்தான் போக வேண்டும்.

முதலில் அவனைக் கொண்டு வந்து இறக்கிய வீடு, அவனது உடன் பிறந்த கோதரர் வீடாகும்.

அவர் ஏற்கெனவே காரைக்குடிக்கு சுவிகாரம் வந்தவர்.

அந்த வீட்டிலிருந்து காலை எட்டரை மனிக்கு ஷர்வலமாக அவனை அழைத்துப் போனார்கள்.

வழி நெடுகிலும் பெண்ணைப் பெற்றார் பலர் நின்று அவனைப் பார்த்தார்கள்.

அவன் கூடவே வந்த புது வீட்டு உறவினர் ஒருவர் ஒவ்வொரு வீதியிலும் வரும்போது பாதி மறைந்து நின்ற சில பெண்களைக் காட்டி, “இந்தப் பெண் வீட்டார் கேட்டார்கள்; அந்தப் பெண் வீட்டார் கேட்டார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தார்.

உதோ மிதிலாபுரியில் ராமன் ஊர்வலம் வருவதுபோல
அவன் வந்து கொண்டிருந்தான்.

புது வீடு வந்தது.

புதிய அள்ளை எதிர்கொண்டார்.

“இவர்தான் உன்தாய்” என்று அறிமுகப்படுத்தினார்கள்.
காலைத் தொட்டு வணங்கினான்.

புதிய வீட்டுக்குள் நுழைந்தான்.

புதிய பெயரொன்றைச் சூடினார்கள்.

அது சல்காரத் தாயின் மாமனூர் பெயர்.

அவனேது பாட்டானார் பெயர்.

பழைய முத்தையாலிலிருந்து அவன் புதிய நாராயண
ஞான்.

அவனைப் பெற்றெடுத்த தாய் தந்தையர் இரண்டொரு
நாள் அங்கேயே தங்கிவிட்டு. கண்ணோடு விடைபெற்றுக்
கொண்டார்கள்.

அவர்களைப் பிரிந்த அன்றிரவு அவன் பட்ட துயரம்
சிறிதன்று!

புதிய இடம் பிடிப்புவதற்கு ஒரு வாரம் ஆயிற்று.

ஒருவாரம் கழித்து, மீண்டும் சென்னைக்குக்கிளம்பினால்.

இந்தி!

இதற்கிடையில், ‘மந்திரி குமாரி’ படத்தை வெற்றிகர
மாக முடித்து மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸில் விடை பெற்றுக்
கொண்டு நண்பர் கருணாநிதி சென்னையில் குடிபேறி
இருந்தார்.

அவன் அவரைப் பார்க்கச் சென்றான்.

உட்டித் தழுவினார்.

இருவருமே சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்ததில் இருவருக்
குமே மகிழ்ச்சி.

தொடர்ச்சியாக சென்னை வாழ்க்கை ஆரம்பமாயிற்று.

அந்தச் சிறிய மனிதனின் உலக அனுபவம், படிப்படி
பாக விரியத் தொடங்கிற்று!

உற்சாவல், கனவு, கற் பண இப்படி வாழ்க்கை
வளர்ந்தது.

இருநாளி—

இரவு எட்டு மணி இருக்கும்.

எவ்வெட்டுஹாட்டல் மாடியில் அவன் குடியிருந்தான்.
பெரிய அறை அது.

அந்த அறை, அவனேது நண்பரீசுனுக்கும் அறிமுகமான
அறையாக இருந்தது.

ஒருநாள் எட்டு மணிக்கு, அவன் வெளியிவிருந்து தன்
அறைக்குத் திரும்பினான்.

போகும்போது அறையைப் பூட்டாமல் போயிருந்தான்.

திரும்பி வரும்போது அறை திறந்தீத கிடந்தது. பெட்டி
உடைக்கப்பட்டிருந்தது. துணிமணிகள் கிதறிக் கிடந்தன.

அது போதாதென்று, ஒரு மதுப்புட்டி தலையணக்கிய
யில் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

திருட்டு நடக்கவில்லை!

ஆனால் விஷமம் நடந்திருந்தது.

அதே நேரத்தில் தோதாக, சில போலீசாரும் சில அறை
களுக்குள் நுழைந்து திரும்பிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவன் மெதுவாக அந்த மதுப்புட்டியை எடுத்து
வராந்தாவில் வைத்துவிட்டு, அறைக்குள் வந்து தாளிட்டுக்
கொண்டான்.

போலீசாரின் காலடி ஒரை கேட்டது.

அவன் மனம் அடித்துக்கொண்டது.

அதோ! அவர்கள் மதுப்புட்டியை எடுத்து விட்டார்கள்.
ஏதோ பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

கதவு தட்டப்பட்டது!

அவன் தணினைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு கதவைத்
திறந்தான்.

ஒரு சப்பிள்ளைப்பக்டா உள்ளே நுழைந்தார்.

சற்றும் முற்றும் பார்த்தார்.

“உங்களோடு வேறு யாரும் தங்கியிருக்கிறார்களா?”
என்று கேட்டார்.

“இல்லை” என்றார்.

படுக்கையைச் சோதனை செய்தார்.

எதுவும் அகப்படவில்லை.

போய் விட்டார்.

அவர் போன பிறகு கதவை மீண்டும் தாளிட்டுக்
கொண்டு ‘அப்பாட’ என்று படுத்தான்.

முதுகில் ஏதோ அமுத்தவது போல் தெரிந்தது.

மெத்தையைத் தூக்கிப் பார்த்தான்.

அடியில் எதுவும் இல்லை!

ஆனால் மெத்தைக்கு உள்ளே வேலெரு பாட்டில் திணிக்
கப் பட்டிருந்தது.

போலீசார் கண்ணுக்கு அது தப்பியதே! அது அவன்
செய்த பாக்கியம், மெத்தைக்குள் வைக்கிட்டு அதை
எடுத்தான்.

உடைக்கப்படாத ஒரு ‘பிராந்தி’ பாட்டில்.

எந்தச் சண்டாளன் இந்த வேலைகளைச் செய்தான்?
அவனுக்குப் பயமும் ஆத்திரமும் கலந்து பிறந்தன.
பிறகு பெட்டியைத் திறந்து சோதனை செய்தான்.
என்ன ஆச்சரியம்!

அது அவனுடைய பெட்டியே அல்ல!

அவனுக்கு மயக்கமே வந்துவிடும் போலிருந்தது!

பிறகு ஏதோ சந்தேகம் வந்து, வெளிப்பக்கம் வந்து
ரும் நம்பரைப் பார்த்தான்.

என்ன அதிசயம்!

அது அவனுடைய ரூமே அல்ல!

அந்த ஒட்டவில் மூன்று நாள்கு மாடிகள் உண்டு.

எல்லா மாடியும் ஒரே மாதிரியே இருக்கும்!

அவனுடைய அறை மூன்றுவது மாடியிலுள்ளது!

அவன் இப்போது புகுந்திருப்பது இரண்டாவது மாடி
அழையில்.

அவனுக்கு வேறு பயம் வந்து விட்டது.

திடீரென்று அந்த அறைச் சொந்தக்காரன் வந்து, அவ
சைத் திருட்டி என்று கொல்லி விட்டால்?

மெதுவாக அவர்களைத் திறந்து கொண்டு வெளி
யேறினான்.

தன்னுடைய அறைக்குப் போனால்.

ஏதவிலேயே சாவி இருந்தது.

சாமான்கள் பத்திரமாக இருந்தன.

அவன் அமைதி கொண்டான்.

மறுநாள், இந்த நிகழ்ச்சியை நஸ்பரிகளிடம் சொலிலிருந்துக் கொண்டிருந்தான்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு, நஸ்பரி கருணாநிதி, மோவை
மாவட்டச் சுற்றுப் பயணத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

அவனும் டட்டி சென்றான்.

அதுதான் அவனது அரசியல் வாழ்க்கை துவங்கிய
நாளென்று கொல்ல வேண்டும்.

முழுக்க முழுக்க அங்ரூதான் அவனது வாழ்க்கை திசை
திரும்பியது.

அன்ற பொள்ளச்சியில் கூட்டம்.

கட்டி பிறந்து சில மாதங்களே ஆண்படியால், இன்றைவு கூட்டம் அன்றில்லை!

ஆனாலும் குறிப்பிடத்தக்க விதத்திலிருந்தது.

அந்தக் கூட்டத்தில் அவனும் பேசும்படி கருணைத் துறப்புறுத்தினார்.

ஐந்து நிமிடம் பேசினான்.

அந்த அரைகுறைச் சமயமிருந்து உணரிச்சியில் என்ன பேச முடியும்?

கூட்டம் முடிந்து கோவை திரும்பினான்.

அவன், தன் நண்பர் ஒருவருடைய மருந்துக் கடையில் இறங்கிக்கொண்டான்.

அங்கேயே அமர்ந்து வெகுநேரம் சிற்றித்தான்.

அரசியல் அவன் மனத்துக்கு ஏற்றதாகக் கொஞ்சம் கூடத் தோன்றியில்லை!

பற்றுத் திரியும் விடுதலைப் பற்றவை ஒன்று, சிறியகூட்டுக் குள் நல்லை அடைத்துக் கொள்வது போலவே தோன்றிற்று.

அந்தோடு, சிறில் அரசியல்வாதிகளோடு பழகிய அனுபவம் வேறு அவனுக்கு இருந்தது.

அவர்களெல்லாம் மேடையிலே பேசியிட்டுக் கீழே இறகு பிப் பட்டவேயே, நாங்கள் கொண்ட கருத்தில் தங்களுக்குள்ள அவநம்பிக்கையை வெளியிடுவார்கள்.

மேடை மனிதர்கள் மேடையிலிருந்து இறங்கியதுமே முரண்பட்டார்கள்.

இதற்கெல்லாம் காரணம் என்ன என்ற அவன் யோசித்தான்.

அரசியல்வாதிகள் பல்வேறு கோணங்களில் நின்ற மக்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள நிலைக்கிழுர்களே தவிர, மக்களுக்குப் பயன்படுகிறவர்கள் அல்ல என்பதைக் கண்டான்

சில அரசியல் வாதிகளோடு சில நாட்கள் நெருங்கிப் பழகியதிலேயே இந்த உண்மை அவனுக்குப் புலப்பட வாய்ந்து.

தாம் கொண்ட கொள்கைகளில், யாருமே உறுதியாக இல்லை!

ஜனங்கள் முட்டாள்கள் என்பதை நன்றாக உணர்ந்து கொண்டு, அதை வெளியில் சொல்லாமலேயே அரசியல் நடந்துகிறார்கள்.

முட்டாள்களின் கண்கள் யோக்கியர்களை அடையாளம் கண்டு பிடிப்பதில்லை!

ஏமாற்றுக்காரர்கள் நடிக்கும் நடிப்புத்தான் அவர்களுக்குப் பிடிக்கிறது.

அவனுக்கு நடிக்கத் தெரியாது.

ஏமாற்றத் தெரியாது!

அவன் எப்படி அரசியலுக்கு வாய்க்காவான்?

அவன் வெகு நேரம் சிந்தித்தான்.

பொதுமக்கள் மீது அவனுக்கு வெகுவாக அலுதாபம் ஏற்பட்டது.

பல்வரத் தலைவர்களாகவும், சிலவரப் பணக்காரர்களாகவும் அவர்கள் பயன்படுகிறார்கள்.

கொடி பிடிக்கிறார்கள்.

குண்டாந்தடிக்கு இரையாகிறார்கள்.

அந்தத் தியாகத்தின் மூலம் குழுக்களுக்கு உணவளிக்கிறார்கள்.

அவர்கள் வினாகச் சாவிருர்கள்.

விழுலுக்கு நீர் இறைக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கென்று ஏற்படும் பிரச்சினைகள் அரசியல் நலைவர்களாலே தீர்த்து வைக்கப்பட்டதில்லை!

காலமை நீரென்ற மாண்ணவதுபோக, கட்சிகளை நம்பி அமைகிறார்கள்!

ஒல்வொரு தொண்டனும், தன் தலைவர்களோடு நான்கு நாள் இருவும் பகலும் தங்கிப் பாரித்தானாலும் அரசியலை விட்டு அவன் காதங்கடந்து ஓடுவான்.

பொதுமக்களை வாத்தியக்காரர்களாக வைத்துக்கொண்டு அரசியலில் அவர்கள் கேள்கை நடவடிக்கைகளை மொட்டுகிறார்கள்.

அந்தக் குறுகிய காலத்திற்குள் அவனுக்கு உற்பட்ட அலுபவம் அதுதான்.

அந்த அரசியலில் அவன் புகுந்து என்ன பயன்?

மேடையில் நிற்கும்போது, பொதுமக்கள் கை தட்டும் போது, உடலும் மனமும் என்னவோ செய்கின்றன.

ஆனால் மணச்சாட்டி உள்ள மனிதன், தான் என்ன செய்கிறான் என்பதை, தனிமையில் உட்கார்ந்து சிந்தித்தானும் மனமற்று ஏமாற்றிக் கொண்டிருப்பது தெரியவரும்.

'உயிரையும் கொடுப்பேன்' என்று ஒவ்வோர் அரசியல் வாதியும் பேசுகிறான்.

அவனுக்கு இருப்பது எத்தனை உயிர்?

எல்லாப் பிரச்சினைகளிலும் உயிரைக் கொடுத்துவிட முடியுமா?

முடியாது என்று தெரிந்தோன் பேசுகிறான்.

வாழ்க்கைச் சிக்கலில் அவதிப்பட்ட மனிதர்கள், அந்தப் பேச்சையே மருந்தாக உண்டு வாழ்கிறார்கள்.

ஆரே மாதங்களில் அவன் பார்த்த அரசியல் உலகத்தில் அவன் இவ்வளவையும் கண்டு கொண்டான்.

அடுத்தடுத்து வந்த கூட்டங்களில், மேடைக்குப் போகாமல் பின்புறமாகவே அமர்ந்திருந்தான்.

ஆனால், வெறும் கூட்டங்களைச் சந்திப்பது அவனுக்கொரு வெடிக்கையாகவும் இருந்தது.

இப்படி ஆசைக்கும் அச்சத்திற்கு மிடையே போராடிய அந்த மனிதன், ஒரு முடிவுக்கும் வராமலேயே இருந்தான்.

அன்றைக்கு உலகில் யாருக்கும் அவளைத் தெரியாது.

அந்தச் சராசரி மனித வாழ்க்கையின் கைம் இப்போது அவனுக்குத் தெரிகிறது.

எல்லோராலும் கவனிக்கப்படுகிற மனிதன்விட, யாராலும் கவனிக்கப்படாதவன் அமைதியாகவே வாழ்கிறான்.

பூங்காவிலே அந்த மனிதன் தனித்திருக்கிறான்.

திரைப்படக் கொட்டங்கைகளிலே கூட்டத்தோடு கூட மாக அமருகின்றான்.

பத்தோடு பதினெட்டாண்டுக்காலத்திட்டப்படுகிறான்.

அந்த ஒளியில் அவன் சிந்தனையாளனாக விளகுகிறான்.

விளம்பரம் பெற்ற மனிதன் பெரும்பாலும் போவி வாழ்க்கையே வாழ்கிறான்.

அவன் தன் உணர்ச்சிகளுமிழுவதையும் வீற்றுவிடுகிறான்.

அவன் தன் சிந்தனையைக் குறுகிய இருட்டறைக்குள் வைத்து விடுகின்றான்.

நாடக மேடையில் ஏறி நின்றுவும் நடுங்குகின்ற அவன், பொதுமக்களிடம் தாராவாக நடிக்கின்றான்.

இத்தனையும் அவன் சிந்தனையில் தோன்றின.

இரண்டு கூறுகளையும் எடைபோட்டுப்பார்க்கத் தெரிந்த அவனுக்கு எதை ஏற்றுக்கொள்வதென்று மட்டும் பிடிபட வில்லை!

அவன் சந்தரிப்பங்களால் உருட்டிச் செல்லப்படும் பற்தாக மாறினான்.

ஸ்ரீநாந்தர் இயவர்கள்

அடுத்து இரண்டொரு கூட்டங்களில் பேசினான்.

அந்த இனிய மனிதன் அன்றைய கொடிய அரசியலில் தன் வகு காலை நுழைத்துக்கொண்டாடு.

இந்த நிலையில் அவன் வாழ்க்கை மறுபடியும் குழப்பத் திற்கும் மயக்கத்திற்கும் ஆட்பட்டது.

ஹரிலே அவனது திருமணப் பேசி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

அவனுக்காகப் பலபேர் பெண் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவனது சமூகத்திற்கென்றே சில அதிசய உபாயங்கள் உண்டு.

நாட்டுக்கோட்டை செட்டியாரிக்கெள்ளருங், பணக் காரர்கள், வட்டி வாங்குகிறவர்கள் என்றால் உலகத் திற்குத் தெரியும்.

அவர்கள், கொடிய உணர்ச்சிகள் பல கொண்டவர்கள்.

யாகரயும் வாழவும் விடமாட்டார்கள், காவும் விடமாட்டார்கள்.

சொந்தச் சாதிக்காரணத்தால் சிகிரமாகச் சுவிழப் பார்கள்.

பொருமை என்பது அதை சாதி பிறக்கும்போதே பிறத கணமாகும்.

அவனுக்காகப் பெண் பேசிய அவனது உறவினர்களிட, அவனுக்கு அழிய பெண் கிடைத்து விடாமலிருக்க, பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

ஒவ்வொரு 'தோஷ'மாகச் சொல்லி, ஒவ்வொரு பேசுசெயும் தட்டிக் கழித்தார்கள்.

அவனே, திருமணப் பைத்தியம் பிடித்தவனுக்கவே இருந்தான்.

பல பெண்களோடு பழக்கப்பட்டவனுதவால் ஒருத்தி யோடு குடும்பம் நடத்த வேண்டுமென்பதிலே ஆர்வம் அதிக முடையவனுக் கிருந்தான்.

ஹரில் ஒரு திருமணப் பேச்சும் முடிவதாக இல்லை!

தினம் தினம் பெண் பார்த்து அலுத்து விட்டான்.

"இஷ்டம்போல் பெசி முடியுங்கள்" என்று சொல்லி விட்டு, சென்னிக்குத் திரும்பி விட்டான்.

சென்னியிலே அவனது நண்பர்கள் வெளு உற்சாகமான முறையிலே வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மேடையிலே தாய்மார்களைப் பற்றி ரத்தக்கண்ணரீ வடிகிளிற அவர்கள், அந்தத் தாய்மார்களிடம் தவிசையில் எப்படி நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பதை அனுபவ மூர்வ மாகக் காணும் கட்டம் ஆரம்பமாயிற்று.

அந்நாளில், திராவிட முனைந்தால் ஏழங்க பிரபவ இயக்கமாக இல்லை.

வாடகைக்காரி டிரைவரிகளுக்கும், அந்தச் சமுத்தைப் பற்றியோ, அதன் தலைவர்களைப் பற்றியோ எதுவும் தெரியாது.

அவனும் ஒரு தலைவனும், ஒருநாள் இரவு, ஒரு பெரிய வாடகைக்காரர் வைத்துக்கொண்டு பெண் வேட்டையில் ஈடுபட்டார்கள்.

ஒவ்வோர் இடமாகப் போய்ப் பார்த்தார்கள்.
கைடசியில், தேஞும்பேட்டை பக்கமுள்ள குடிசைகளில் அருகில் வாடகைக்காரி நின்றது.

ஒரு நாளிந்து பெண்கள்—கிராமத்துப் பெண்கள்— வேறு பெயரில் சொல்வதானால் 'நாட்டுக் கட்டை'கள், மட மடவன்ற வந்த காருக்குள் ஏறிக் கொண்டனர்.

காமுகன் பசிகு ருசியா தெரியும்;

அந்தணியையும் ஏற்றிக்கொண்ட வாடகைக்காரி,
ஒரே சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் பக்கம் உள்ள ஹோட்டலை
நோக்கிப் புறப்பட்டது.

திராவிட விடுதலை வீரர்கள் திராவிடநாடு அந்தப்
பெண்களிடம் இருக்கிறதா என்று தேட ஆரம்பித்தார்கள்.

காமக்கடவில் மூழ்கி எழுந்தார்கள். ஆனால் காரில்
பொவதற்குக்கூட பணம் கொடுக்காமல், அவர்களை வெளியே
அனுப்பி விட்டார்கள்.

அன்றும் அதற்குப் பிறகும், நடைபெற்ற வளியாட்டங்
களை, ஒவ்வொன்றைக் கிவரிக்கத் தேவை இல்லை.

அது சுவைக் குறைவாகவும் போய்விடக்கூடும்.

ஆனால் சில பெண்கள், அவ்வப்போது நறுக்குத் தெறித்
தாற்போல் கேட்ட கேள்விகளை அவனுல் மரக்க முடியவில்லை.

“மேடையில் என்னென்னவோ பேசுகிறீர்களே!
அதெல்லாம் ஊருக்குத்தான் உபதேசமா!”

“நீங்களே இப்படி நடப்பதைப் பார்த்தால், யாரை
நம்புவதென்றே தெரியவில்லை..”

“உங்கள் கையில் நாடு கிடைத்தால்—சட்டசபை யெல்
லாம் பெண்களாகவே இருப்பார்கள்.”

இப்படி ஆணித்தரமான பொட்டுமொழிகள் பலவற்றை
அவர்கள் நந்தித்த பெண்கள் உதிர்த்திருந்தார்கள்.

திராவிட முனிசேந்றக் கழகத்தின் தலைவர்கள் பலரும்,
மூழ்கமற்றவர்களென்றும் காமுகர்களென்றும் எதிர்க்
வட்சியினர் குற்றம் கமத்தும்போது, அவனுக்குக் கொஞ்சம்
கூடக் கோபம் வருவதில்லை!

காரணம்—அதுதான் உண்மை!

அரசியலீபை அவர்கள் வெடிக்கையாகத்தான் நடத்தி
ஏர்கள்.

இரு விடுதலை இப்பக்கமானது, நாசிகு வைத்துக்கொள்கிய
வேண்டிய கட்டுப்பாடுகளை தி. டி. எஃப் என்றும்
வைத்துக் கொண்டதில்லை.

கட்சித் தொடரும் ஒரு வகையான பொழுதுபோக்கு

என்றிருந்ததால் அவனும் தன்னையறியாமல் அதிலே மேலும்
ஏடுபடத் தொடங்கினான்.

கட்சியினுடைய ஆரம்ப காலமான அக்காலத்திலும்,
இரு தலைவர் இன்னென்று தலைவரரைக் கேளி செய்வதே வாடிக்
கையாக இருந்தது!

“ந் இப்படி செய்யலாமா?” என்று ஒருவரைக் கேட்ட
டால், “ஏன் அவர் மட்டும் என்ன யோக்கியராம்?” என்று
பளிச்சென்று பதில் சொல்வார்கள்.

பொதுக்கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்கின்ற தொண்டர்
கள், அன்றும் சரி இன்றும்சரி அவ்வளவு உத்தமமானவர்கள்.

அவர்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவனுக்குப் பரி
தாபமாக இருக்கும்.

“இந்தத் தலைவர்களை நம்பியா நீங்கள் இந்த வேலையில்
ஏடுபட்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்கத் தோன்றும்.

தலறுகளையே செய்து கொண்டிருக்கும் தலைவர்கள்,
அந்த உத்தமமான தொண்டர்களை மிரட்டுவார்கள்.

உள்ளுரிமையே ‘ஜம்பது ரூபாய் கொடுத்தால்தான்
கூட்டத்திற்கு வருவேன்’ என்பார்கள்.

வாடகைக் காருக்குப் பணம் கொடுக்கும்படி மிரட்டு
வார்கள்.

தன் மனைவியின் தாலிச் சரட்டை விற்றுவிட்டுத் தலை
நின் வழிச் செலவுக்குப் பணம் கொடுத்த ஒரு தொண்டரை
அவன் அறிவான்.

‘சட்டிக்கார’ விடம் எழுதிக் கொடுத்துக் கடன் வாங்கி
இரு கூட்டத்தை நடத்தினான் ஒரு தோழன்.

அந்தக் கூட்டத்தில் பேசுவதாக இருந்த ஒரு பேச்சாளர்
பணத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு வெளியூருக்குப் போய்
விட்டார்.

கூட்டத்திற்கு அவர் வராதநால் ஏமாந்த அந்தத்
தோழன் ‘கோ’ வென்று அவறி அழுது கொடிகளை யெல்லாம்
பியத்துக் கிழே போட்டான்.

இப்படிப் பல நிகழ்ச்சிகளை அவன் கண்டான்.
ஜனநாயகத்தின் போலித்தனம் அவனுக்குத் தெரிய
லாயிற்று.

கிரையான் புற்றெடுக்க, குருதாம் குடிபுகுவது போல், நலம் நாடிப் பிறந்த ஜனநாயகத்தில் நாணயம் கெட்ட வர்கள்தான் குடியேறினார்கள்.

போலிகளும் பொய்யர்களும் தவிர, யோக்கியர்கள் பாரும் ஜனநாயகத்தில் பெரும் புகழ் பெற முடியாதே என்று அவன் அஞ்சத் தொட்டங்கினான்.

சுயமரியாதை இயக்கம் தோன்றிய காலத்தில், எதிர்ப்பு களை யெல்லாம் சமாளித்து கட்சியை வளர்த்த உத்தமர்கள், அன்று செல்வாக்கு அற்றாக் கிடந்தார்கள்.

அரை வேக்காடுகளும் ஆர்ப்பாட்டக் குடுக்கைகளுமே நலைவர்களென்று தம்பட்டமடித்துக்கொண்டு ஊர்வலம் வந்தார்கள்.

ஒவ்வொர் அரசியல் கட்சியிலுமே நிலைமை இதுதான்! ஒழுங்காக உழைத்தவன், தியாகம் செய்தவன் என் கேயோ கிடப்பான்.

அவனை ஏமாற்றிக் கீழே தன்னியவன் எல்லாப் பதவி களிலும் அமர்ந்து கொண்டிருப்பான்.

விட்டினுடைய அஸ்திவாரம் பூமிக்குள் மறைந்து கிடப்பதுபோல், அரசியல் கட்சியின் அஸ்திவாரமான உத்தமத் தியாகிகளும் மறைந்து கிடப்பார்கள்.

ஆகவே ஒருவன் அரசியலில் புகழ்பெற விரும்பினால் போலித்தனமான குருக்கு வழிகளைத்தான் பெரும்பாலும் கையாண்டு நீர் வேஷ்டும்.

அவனுக்கு அது தெரியாது!

உழைக்கின்ற தொண்டர்களில் தோளிலே கைபோட்டுக் கொண்டு, அவர்களைத் தணக்குச் சமமாக நடத்தினான்.

கஷ்டங்களைக் கண்டு உருகினான்.

கஷ்டப்படுவோருக்குக் கை கொடுத்தான்.

அவ்வளவும் விழுக்கிரைத்த நீராயிற்றென்றாலும் அவன் நன் வரையில் அமைதியடைய முடிந்தது!

அவனுடைய நன்பர் சரியான அரசியல்வாதி!

தமிழ் நாட்டில் பிச்சைக்காரர்கள் இருப்பது பற்றி அற் புதமான வசனங்கள் எழுதுவார்.

ஆனால் ஒரு பிச்சைக்காரர்ஜூக்குக்கூட கக்கை யட்டுக் காலனு கொடுத்ததில்லை.

தொழிலாளர்களையும், அவர்கள் ரத்தம், நரம்புவளையும் பற்றித் துள்ளும் தமிழில் கட்டுரைகள் தீட்டுவார்.

அவரிடம் ஊழியம் பாரிப்பவர்களுக்கு மிகக் குறைந்த அளவு சம்பளமே கொடுப்பார்.

தான் முன்னேறுவதுபோல் இன்னென்றாலும் முன்னேறி விடாமல் இருக்க சுலப விதமான வழிகளையும் கையாணுவார்.

அரசியல் உலகம் அத்தகைய பிரகிருதிகளுக்குத் தாடு வழி திறந்து வைத்திருந்தது!

ஏன்? வயிற்றுப்பாட்டுக்காக விபச்சாரத் தொழில் புரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணிடம், பணத்தைக் கொடுத்துக் காரியம் முடிந்தபின், சத்தம் போட்டு அந்தப் பணத்தையே திருப்பி வாங்கி வந்தவர் அவர்.

நலையில் ஒரு துண்டைச் கட்டிக்கொண்டு, அந்தப்

பெண்ணின் தகப்பனாடு சண்டைக்குப் போல், அவர் செய்த ஆர்ப்பாட்டங்கள் கவனமானவை!

கெள்ளீராயப்பேட்டையின் ஒரு குறுகலான சந்து.

அந்தச் சந்திலேதான் அந்தப் பெண்ணின் தகப்பனாள் நாட்டு வைத்தியர், தன் மூன்று பெண் மக்களோடும் குடியிருந்தார்.

முத்த பெண்ணுக்கு இரண்டு குழந்தைகள் உண்டு. மற்றும் இருவர் கண்ணியர்.

அவனும் அந்தத் 'துள்ளுதமிழ்த்' தோழனும் இன்னும் ஒரு தற்கால எம். எல். ஏ. யும் இரவு 9 மணிக்கு அந்த வீட்டில் நுழைந்தார்கள்.

மூவருக்குமாக ரூபாய் நூற்றைம்பது தரப்பட்டது.

இனைய பெண்ணுருத்தியை அந்தப் பிரமுகர் சேர்த்துக் கொண்டார்.

அந்தச் சிறிய வீடு, மறைவு தட்டிகளால் மூன்று பகுதி கொடுப் பிரிக்கப்பட்டது.

இரவு பதினெட்டுமணி இருக்கும். ஒரு பகுதியிலிருந்து பரைப்பான பேசிக்க குரல் எழுந்தது.

நேரம் ஆக ஆச, அது வாக்குவாதமாக வளர்ந்தது.

'கொருசிகர்' வெளியிலே வந்தார்.

கையிலிருந்த துண்டைத் தலையிலே கட்டிக்கொண்டார்.

நாட்டு வைத்தியரைத் தட்டி எழுப்பினார்.

'உன் பெண் சரியாக நடந்து கொள்ளவில்லை. மரியாதையாகப் பண்தைத் திருப்பிக் கொடு' என்றார்.

"போலீசைக் கூப்பிடுவேன்" என்று மிரட்டினார்.

போலீஸ் வந்தால் தன்கதி என்ற என்பதை அந்தக் கலா ரசிகர் மறந்தே போனார்.

இறுதியில் ரூபாய் நூற்றைமானதையும் பெற்றுக்கொண்டு தான் ஆளை விட்டார்.

பின், ஒருவாரம் வரை அதை ஒரு வெற்றி விழாவாகவே அவர் கொண்டாடினார்.

அந்த ரூபாயும் அன்று மிஞ்சிபதுதானே தனிர், அடுத்த அடே மாதிரி காரியத்திற்குத்தான் பயன்பட்டது.

இடுதலை இயக்கத்தின் பிரமுகர்களைக் கவனியுங்கள்.

எப்படியோ அப்பாவிப் பொதுமக்களின் நம்பிக்கை யைப் பெற்றுவிட்ட அரசியல் வாதிகளின் யோக்கியதை யைக் கவனியுங்கள்.

சமுதாயத்தின் இருங்ட பகுதியை ஓளி மயமாக்கப் புறப்பட்ட அவர்கள், பொழுது இருங்ட பிறகு தான் நங்கள் வாழ்க்கையைத் தொடங்குவார்கள்.

எந்தெந்தத் துயரங்களிலே இந்தச் சமுதாயம் ஆழ்ந்து விடக்கிறதென்று அவர்கள் புலம்புவார்களோ, அந்தச் சுயரங்கள் பவுவற்றிற்கு அவர்களேதான் காரணம் ஆண்ர்கள்.

அயோத்தாம் நாட்டுக்கு

அந்த நேரத்தில் அவன் அவர்களைப் பற்றி அதிகம் ஆராய் விரும்பவில்லை.

காரணம் அவனும் உடன்பட்டோன் அந்தக் காரியங்களில் இறங்கினான்.

பணக்காரர் மைனர்களைப் போன்று, பகலிரவு பாராமல் அவர்கள் ஆடினார்கள்.

‘கொந்தளிக்கும் கடல்’, ‘குழுறும் எரிமலை’ என்றெல் வாம் படங்களிலே வசனங்கள் வரும்.

அவை, வேறெறவேயுமல்ல!

பல பண்ணுடைய இருதயங்களே!

‘தமிழ்ப் பண்பாடு’ தமிழ்ப் பண்பாடு’ என்ற கூக்குரல் கள் மேடையிலே கேட்கும்.

தன்பாடு திரும்வரைக்கும்தான் அந்தப் பண்பாடெல்லாம்.

இந்தநேரத்தில் அவனுக்குச்சில செய்திகள் தரப்பட்டன! நாம் மட்டும் தவறு செய்யவில்லை!

முக்கியத் தலைவரே அதைத்தான் செய்கிறோர்—என்று அந்தச் செய்திகள் கூறின!

கலாரசிகரும், இன்றைய எம். எல். ஏ. ஒருவரும், அந்த நிகழ்ச்சியினை அவனுக்கு விரிவாகவே கூறினார்கள்.

அந்த எம். எல். ஏ. முக்கியத் தலைவரின் பத்திரிகை பிலே வேலை பார்த்தவர்.

ஆதவின், ஆவர் சொன்னவற்றை அவன் நம்பினான்.

அது இது :

ஓர் இரவு, முக்கியத் தலைவர் தூக்கம் பிடிக்காமல் முன்னும் பின்னும் நடக்கிறார்.

வெளியிலே இருவர் போயிருக்கிறார்கள்.

அவர்களை அவர் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். மனி பத்தடிக்கிறது.

பதினெண்ணு!

கோவிலில் அர்த்த ஜாம மணி அடிக்கிறது.

மணி பளிரெண்டு!

அதற்குள் தலைவர், ஏழைட்டுத் தடவை வெற்றிக் கோட்டுத் துப்பி விட்டார்.

அதோ! அவர்கள் வரும் சத்தம் கேட்கிறது.

கதவு திறக்கப்படுகிறது!

முன்று ஆடவர்கள் உள்ளே நுழைகிறார்கள்.

‘ஆடவரிகள்தானு? அழகு மயில் வரவில்லையா?’

ஓர் ஆடவளின் தலைக்கட்டு அவிழ்கப்படுகிறது.

ஆக உடைனை களையப் பெறுகின்றன.

என்ன ஆச்சரியம்!

அந்த உடைக்குள் ஓர் அழிய மயில்லவா ஒளிந்த கொண்டிருக்கிறது.

அழற்த வந்தோர் குறிப்பறிந்து வெளியேறுகிறார்கள்.

பகுத்தறிவுத் தலைவரின் அறை பண்டார சன்னதியின் மடமாகிறது.

பொழுது விடியுழன்றே பூவை திரும்புகிறார்கள்.

ஓர் இரவு, இங்ப இரவாகிறது.

இந்த நிகழ்ச்சியைப்பற்றி அறிந்த கட்சிப் பிரமுகர்கள், இதற்குக் கொடுத்த பெயரெண்ண தெரியுமா?

‘சந்தர்கோஷ்’ என்பதாகும்.

‘கேலைக்காரி’ படத்தில் ஆண் வேடம் தாங்கிய பெண் ஞெருத்தி ‘சந்தர்கோஷ்’ என்று அழைக்கப்படுவதையே அவர்கள் அப்படி குறிப்பிட்டார்கள்.

இந்தச் செய்தி உண்மையா பொய்யா என்பதை அறிந்துகொள்ள அவன் ஆடித்தான்.

அந்தக் தலைவரிடம் அவன் வைத்திருந்த மரியாதை அவ்வளவு!

கடைசியில், மேலும் சில காட்சிகள் அதனை உறுதிப் படுத்தினார்கள்.

அவர்களும், அந்தக் தலைவருடைய உப்பையே காப் பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தச் செய்தியைவிட, அவனுக்குக் கவனியைத் தந்தது ஒன்றே ஒன்று.

அந்தான் நன்றி மறந்த ஷயியர்களைப் பற்றியது.

அவரிடம் காப்பிட்டுக்கொண்டு அவரைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்த அவர்கள், அவனுக்கோர் எச்சரிக்கையாக அமைந்தார்கள்.

அடுத்தடுத்து அவன் சில பொதுக் கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டான்.

உள்ளத்தில் உறுதிப்பாடு இல்லாமல், தெரிந்தே ஜனங்களை ஏமாற்றுவதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றிற்று!

அதுதான் அரசியல் என்று அவனுக்குப் போதிக்கப் பட்டது.

அந்த அரசியலிலேயே அவன் ஷயிந்து சென்றாலும், சில விஷயங்களில் அவன் எச்சரிக்கையாக இருந்தான்.

கழகத்திற்கென்றே ஒரு தனித்தமிழ் நடை உட்டு.

அன்னைத்துரையின் நடையைப் பிழப்பற்றி, எல்லோருமே ஒரே மாதிரி 'துன்னு தமிழ்' எழுதுவார்கள்.

எழுதியவரின் பெயரை எடுத்துயிட்டுப் பாரித்தால், யார் எழுதியதென்றே தெரியாது.

கதை ஒன்றில் தொடங்கி, பிறகு அதைக் கட்டுரையாக விரிக்கும் அலுத்துப் போன முறையை அணைவருமே கையாண்டார்கள்.

அவற்றில் எதையும் அவன் படிப்பதில்லை!

காரணம், அந்த நோய் தன்னையும் பற்றிக்கொள்ளக் கூடாது என்பதுதான்.

தன்னையை எழுத்துக்களை அவன் படிப்பதில்லை என்பதிலே அவனுடைய நண்பர் கருணாநிதிக்கு அசாத்தியக் கோபம் வரும்.

ஒருநாள் அவர், புதிதாக வெளியாகியிருந்த நாலை இரண்டு புத்தகங்களை எடுத்து அவன் முன்னால் போட்டு "இதையெல்லாம் படியவ்யா", என்றார்.

ஒரு புத்தகத்தை விரித்தான்.

நல்ல பண்பாடு உள்ள கதை அது!

'வாழ முடியாதவர்கள்' என்ற தலைப்பில் வெளியாகியிருந்தது.

கதையென்ன தெரியுமா?

படிக்காதவர்களும் படித்துப் பயண்டைய வேண்டிய புண்ணியக் கதையால்லா!

விவரமாகவே சொல்கிறேன்.

மனைவியை இழந்த ஒரு போவிஸ்காரன்.

வறுமை தவழ்ந்து விணையாடும் சின்னஞ்சிரு வீடு அவன் குடியிருப்பு.

மாண்டுபோல் அவன் மனைவி சம்மா போகச் கூடா தென்ற ஒரு மகனை விட்டுப் போயிருந்தான்.

கதையின் ஆரம்பத்திலேயே அந்த மகன், நூதன வென்று வளர்ந்து, பள்ளவென்று மெருநேரிக் கவர்ச்சிப் பாவையாக விளங்குகிறான்.

சின்னஞ்சிரு வீட்டில் தனிச்சநியாக இருக்கும்வளி, திருமணத்திற்காக காத்துக் கிடக்கினான்.

இருவூள் வந்த போகின்றார்; திருமணம் வரவில்லை.

ஒங்கோர் இரவிலும், தந்தையும் மனும் மட்டுமே அந்த வீட்டில் தயிலுகின்றனர்.

அவனோ கல்யாணமாகாதவன்; அப்படே மனைவியை இழந்தவன்.

தந்தை மகனைபே மனைவியாக்கிக் கொள்கிறான்.

கநாசிரியர் கதையை முடிக்கிறார்.

மேலை நாட்டு ஆபாசக் களஞ்சியங்களான 'மாபசா' கட்டத்தினருக்குக் கூட, இத்தகைய ஏற்பாடு நோக்கிய திடை.

அவர் எந்த நோக்கத்தோடு இந்தக் கதையை எழுதினார்? நாட்டின் வறுமை நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்ட என்பது அவரது வாதம்.

'ஆடெரி படர்ந்த, கோடுயிர் அடுப்பில்' வறுமையைக் கண்டான் தமிழ்ப் புலவன்.

அவைவதற்கு மாற்றுடையில்லாமல், பெண் பாரிக்க வந்தவர்களின் முன்னால் வரமுடியாமல், அடுக்கணைக்குள் தவித்துக் கொண்டிருந்த அழகு மயிலைக் காட்டினான் ஒரு மஜையான ஆசிரியன்.

ஒரு துண்டு ரொட்டிக்காக ஒடித் திணிவதற்கு கதையை ஏற்றுக்கொச்சு சொன்னால் ரஸ்யக் கதாசிரியன்.

கோவண்ணத்திற்குத் துணி இல்லாமல் தேசியக் கொடியையே கோவண்ணமாக்கியவன் கதைபைத் தெளிவாகச் சொன்னால் வட நாட்டு முற்போக்குக் கதாசிரியன்.

வறுமையின் கொடுமையைச் சித்தரிக்கும் 'ஏழை படும் பாடு.' ஏழையின் இருதயந்தைப் படம் பிடிக்கும் 'இளிச்ச வாயன்' இருவரும் விக்டர் பூரோவின் பாத்திரங்கள்.

பண்பாடற்றவர்களேன்களுத்தப்படும் வெளி நாட்டவர்கள், வறுமையைச் சித்தரித்துக் கதையெழுதும்போது. பண்பாட்டோடு எழுதினார்கள்.

ஆனால்,

மகனைக் கெடுத்த நீண்டயை, வறுமைக்கு உதாரணமாகினார் 'முற்போக்கு'க் கதாசிரியர்.

அவன் அந்தப் புதியை முழுவதையும் படித்து முடித்தான்.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் எனிர் வாசத்தைப் பற்றிய பயம், அவன் தெருக்கில் குழந்தை.

அடுத்துத்து 'குமரிக் கோட்டம்' 'சோமாபுரி ராணி கள்' 'போதிபுரக் காதக்' முதலிய நூல்களைப் படித்தான்.

அந்த நூல்களில், பலரிடம் கெட்ட ஒருந்தியை பயப்பட பக்க வருவாரித்திருத்தார் கட்சியின் மூலத் தலைவர்.

சமுதாயத்தில் தாழ்ந்த கிடப்போர், மேலெழ

வெள்ளும், என்ற நன் நோக்கத்திற்கு, இவை எவ்வகையில் நூலை புரியும்?

எழுதுகின்றவனின் வெறித்தனத்தை இவையுள்ளத் துமே யல்லாது, நாட்டுக்கு என்ன பயன் தரும்?

பொது இடத்திலோ, குலமகளிர் மத்தியிலோ வைக்கக் கூடாத அளவுக்குப் பகுத்தறிவு வீரர்கள் புத்தக மெழுதுவானேன்?

பண்பு குள்ளுத பங்கிம் சந்திரார், சாகாவாம் பெற்ற சரத் சந்திரர், நாடக அமைப்பில் கதையெழுதிய ரவிந்தர நாத் தாகூர் இவர்களேன்னாம், வங்காளம் போற்றிப் புதுமும் இலக்கிய மேதைகள்.

இவர்களுடைய கதைகளை யெல்லாம் படிக்கும்போது, பண்பாட்டுக்குப் பெயர் போன்று உலகத்திலேயே வங்காளம் தான் என்று என்னாத் தொழிற்சாலை. வங்கத்தின் இருண்ட பகுதியை அவர்கள் காட்டவே இல்லை. ஒளிமிகுந்த குடும்ப வாழ்க்கையையே உண்ணத்தார்கள் கித்தரித்தார்கள்.

கட்டுப்பாடாள குடுவாழ்க்கையை மேற்கொள்ள விரும்பும்ஒருவன், தன் குடும்பம் முழுதும் தன்னிடத்தே பம்தி கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று என்னும் ஒருவன், தான் வங்காளத்தில் பிறந்திருக்கக் கூடாதா என்று ஆசை கொள்ளும் அளவுக்கு, வங்க இலக்கிய ஆசிரியர்கள் கதைகள் சமைக்கின்றனர்.

மாளிகையைப் பார்க்க வந்தவன் மாட்டுக் கொட்ட கையை ரசிப்பது போல், ஒளி உலகைக் காணவந்த சீர்திருத்தவாதிகள், இருண்ட பகுதிகளையே கவுத்து எழுதி ஞார்கள். அவற்றை 'ஆபாசம்' என்ற வணக்கில் அவன் சேர்க்க வரவில்லை. அவன் என்ன பயன் தரும் என்பதுதான் அவன் கேள்வி.

அன்றிலிருந்தே, எட்சியில் முக்கியில்தார்கள் எழுதும் கதை கட்டுரைகளை அவன் படிப்பதில்லை.

ஒடிப்போனவள் கதையும், உருப்படாதவள் வாழ்க்கைக் கித்திரும், ஆட்டங்கண்ட சிழவனுக்கெழுத்த ஆசையும்,

அந்த நேரத்துக் கந்தரியின் தனுக்கும் நிரம்பி வழிந்த கழகப் புத்தகங்கள், ஆயிரக் கணக்கில் விற்பனையாயின.

இளைஞர்களை அந்த மயக்கம் பற்றியது உண்மை.

வெளியிலிருந்து வந்த விமர்சனங்களை வெறுத் தொதுக்கி அவற்றை இளைஞர்கள் விரும்பிப் படித்தார்கள்.

நாகரிகம் மிகுந்த ஒரு சமுதாயத்தின், அழிவு காலம் அதிலேதான் தொடங்கிற்று என்றும் சொல்லாம்.

கட்சியின் வளர்ச்சியை அவன் கவனிக்க ஆரம்பித்தான்.

ஏராளமானவர்கள் கையில் கழகப் புத்தகங்கள் தவழ் ஆரம்பித்தன. அடிப்படை அமைப்பில்லாத கட்சி, நல்ல வளர்ச்சியினைப் பெறத் தொடங்கிற்று.

பூஷ்டிக்ஞானர்!

நெங்கீல் மாலட்ட திராவிட முன்னேற்றச் சமுகத்தின் தகவராக லீஸங்கிய தோழர் கே. வி. கே. காமி, தனியாகச் சில கூட்டங்களில் பேச வேண்டுமென்று அவன் அழைத் திருந்தார்.

அவனது திருமணம் முடிந்து சில மாதங்களே ஆகி ரிடுந்தன.

பொது வாழ்க்கையில் பிடிப்பில்லாத நிலையிலேயே அவன், அந்தக் கூட்டங்களில் பேச ஒப்புதலளித்திருந்தான்.

நாளை கூட்டம்.

இன்று அவன் புறப்பட்டாக வேண்டும்.

‘இன்று நான் தூத்துக்குடிக்குப் புறப்படுகிறேன்’ என்று அவனுடைய நன்பருக்குச் சொன்னான்.

“நீ தனியாகப் போய் என்ன பேச முடியும்? உணக்கு என்ன பேசத் தெரியும்? எதற்கிந்த வீண் வேலை? வர ஜியலவிள்ளை யென்று நந்தி கொடுத்து விடு” என்றார் அவர்.

தனினைத் தவிர யாருக்கும் பேரும், புகழும் வரக்கூடாதென்பதிலே அவர் மிகுந்த ஈக்கறை காட்டுவார்.

இன்னென்றால் முன்னுக்கு வராமவிருப்பதே, தான் வாழ வழிபெற்றபது அவரது சித்தாந்தம்.

இவை அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தும் கூட, தூத்துக்குடிக்குப் போகாமலிருக்க முடிவு கட்டினார்.

அந்த முடிவுக்கு இன்னொரு காரணம், அவனது சோம பஜுமாகும்.

'வர இயலவில்லை' என்று தாத்துக்குடிக்குத் தங்கி கொடுத்தான்.

கூட்டங்கள் ரத்து செய்யப்பட்டன.

அன்று மாலீஸ் அந்த அரசியல் நண்பரி, வடசௌரையில் ஒரு கூட்டத்தில் பேசுவதாக இருந்தது.

அதற்கு அவனையும் அழைத்துச் சென்றார்.

அன்று அவர் பேசிய பேச்சு முழுவதும், பாரிப்பனை சமூகத்தைத் தாக்குவதாகவே அமைந்தது.

'பாரிப்பனர்கள் அக்கிரமக்காரர்கள்!'

'பாரிப்பனப் பெண்கள் கற்பிழுந்தவர்கள்!'

'ஆரியர்கள், பெண்களைக் காட்டித்தான் திராவிட நாட்டில் இடம் பிடித்துக் கொண்டார்கள்!'

'பாரிப்பாணையும் பாம்பையும் கண்டால், பாம்பைக் கொல்லாதே, பாரிப்பாணைக் கொல்லு.'

இவையெல்லாலம் அவர் அழுத்தமாகச் சொன்ன சித்தாந்தங்கள்!

அவரது கைப்பிடிக்கு, ஆச்சாரியார் மகனும் தப்ப வில்லை. மகளைக் காட்டிக் காந்தியின் மகனை மயக்கின்றார்ம் ஆச்சாரியார்!

"அரசியல் அந்தஸ்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள, "ஆச்சாரியார் காட்டிக் கொடுப்பார்" என்று அவர் ஒரை நயத்தோடு சொன்னபோது, கூட்டத்திலிருந்து ஏழுந்த கையொலி அடங்க வெகு நேரமாயிற்ற.

உஞ்ச விருத்திகளென்றும், உச்சிக் குடுமிகளென்றும், தர்ப்பாயுதபாணிகளென்றும், சாளாக்கியக் கும்பவெள்றும், அவர் பாரிப்பனர்களை வருணித்தார்.

'வேதியர் வெங்கள்மூலா?

தஞ்சை வீழ்ந்ததைச் சொல்லி 'ஜயகோ! ஜயகோ' என்று அவர் அலறியபோது, கூட்டமே சோக மயமாக இருந்தது.

'ஆடும் மாடும் டட்டு வந்த ஆரியங்கா தொவிடை அடிமையாவது?'—என்று கேட்டார்.

இந்து அவன் அவ்வளவையும் நினைத்துப் பார்க்கிறான்.

'ஜயகோ, ஜயகோ!' என்றதான் அவனுக்கும் அவற்றை தொன்றிறிறது.

வேதியர் வெங்கள்மூலாவைக் காட்டி, 'ஆச்சாரியாரின் கூட்டத்தை நம்பாதே!' என்று முழுக்கமிட்ட கும்பல்,

இன்று அதே ஆச்சாரியாரின் காலடியில் விழுந்து சிடப்ப நைகி காண்கிறான்.

பாரிப்பனர்கள் எதற்கும் துணிந்தவர்கள், பதவி கிடைத்தால் போதுமென்று அவர்கள் பேசி வந்தார்கள்.

இன்று, திராவிட மாவிரீர்களே பதவிக்காக எதையும், செய்த துணிந்து விட்டார்கள்.

இன்று அவனுக்கோர் உண்மை விளங்குகிறது. வஞ்சகர்கள் ஒரு சாதியில் மட்டும் இல்லை.

எல்லாச் சாதிகளிலும் இருக்கிறார்கள்.

அன்றிருந்த வகுப்புவாத வேகம், அந்த இயக்கத்திலே இருக்கி.

இல்லை என்று ஆச்சாரியாரே 'ஶர்ட்டிபிகேட்' கொடுத்து விட்டார்.

ஆனால் வகுப்புவாதத்தைத் தீவியாகக் கொண்டுதான், அந்த இயக்கம் இந்த அளவு வளர்ந்தது.

"உயிரும் மயிருமில்லை உருவுச் சிகிச்சைக்கு வயிர முடிகள் ஏன்டா?"
"வாயும் வயிறு மில்லை சாமிக்கு மானியமாகவே வயலும் வாய்க்காலும் ஏன்டா?"
—என்றும்,

"இரங்க நாதரையும் தில்லை நடராசனையும் பிரங்கி வைத்துப் பிளப்பதையும் என்காலம்?"
—ஏன்றும் அவர்கள் பாட்டுப் பாடினார்கள்.
"ஏரோட்டும் மக்களைக்கலாம் ஒங்கில் நவீக்காயிலே

தேரோட்டம் ஏனுள்கு

தியாகராசா?"

—என்று கருணையில் பாட்டெழுதினார்.

அதற்கப் பதிலாக ஒரு காங்கிரஸ்காரர்.

"ஏரோட்டும் மக்களெல்லாம்

எங்கித் தவிக்கையிலே

ஏரோட்டம் ஏனுள்குக்

கருணைதிதி?"

—என்று பதில் பாட்டெழுதினார்.

பெரும்பாலும், அன்று இயக்கத்தினுடைய பேச்சும் எழுத்தும், ஆரியர்கள் மீதும், ஆண்டவன் மீதும், வசைபாடு வனவாகவே இருந்தன.

பார்ப்பனர் அவ்வாதாரிடையே அவை, கவர்ச்சிரமாக விழுந்தன.

'நான் கோயிலுக்குப் போகாதவன்!'

'நான் பார்ப்பன விடுதிகளில் உள்ளுதவன்!'

—என்று சொல்லிக் கொள்வது அன்று பெருமையாகவும் புரட்சிரமாகவும் இருந்தது.

அப்படி சொல்லிக் கொள்கிறவர்களே, சமூகத்திலுள்ள வர்கள் ஆச்சரியத்தோடு கவனித்தார்கள்.

ஒவ்வொருவனும் புரட்சிக்காரன் போலவே தென்பட்டான். அதுதான் அவனுக்குக் கவர்ச்சியளித்த கட்டமாகும்.

அவனுடைய சமூகத்தில் அப்படிப்பட்டவர்கள் சொற்படை.

அவர்களும் தீண்டப்படாதவர்களைப் போல் சமூகத்திலிருந்து ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

பத்துப்பேர் நினைப்புக்கு எதிராக நினைப்பது, புரட்சிரமானது! என்ற தத்துவப்படி, அவனும் புரட்சிக்காரனுத்து திட்டமிட்டான்.

நான் ஒரு கயமரியாதைக்காரணைந்று பரிசுமாகவே சொல்லிக் கொள்ள ஆரம்பித்தான்.

ஒருப்பு புஷ்டோட்டுகள் ஆறு நெத்துக் கொண்டான்.

எந்த ஆண்டவனிடம் இடையறை பக்கி கொண்டிருந்தானே, அந்த ஆண்டவனையே கேளி செய்ய ஆரம்பித்தான். அவன் வடிவம் முழுக்க முழுக்க மாறி விட்டது.

அவனது ஆலய வாசம் முடிந்தது. வனவாசம் தொடங்கிறற்.

அவன் இயற்கைத் தலைவனை மறந்து செயற்கைத் தலைவன் வசப்பட்டான்.

—சமூகத்திலும், நன்பர்களிடையேயும், அவன், கயமரியாதைக் கருத்துக்களைப் பேச ஆரம்பித்தான்.

இருநாள்.....?

அவனுடைய சமூகத்தில் ஒருவருக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது.

வைதீக முறைப்படி, சகல சடங்குகளுடனும் அந்தத் திருமணம் நடந்து கொண்டிருந்தது. உறவினன் என்ற முறையில் அந்தத் திருமணத்திற்கு அவன் சென்றுக் கொண்டும்.

ஆனால், அவன் புதிய கயமரியாதைக்காரன் ஆயிரமே, வைதீகத் திருமணத்திற்குப் போகலாமா?

அவனது பங்காளிகளிடையே ஒருவித வழக்கம் உண்டு.

ஒருவர் வீட்டு நக்கு—கெட்ட நிகழ்ச்சிகளுக்கு வராத பங்காளியை விசித்திரமாகத் தண்டிப்பார்கள்.

அவன் வீட்டிலே நிகழ்ச்சி நடக்கும்போது யாரும் போகாமல் இருந்து விடுவார்கள்.

பலவாருக அவன் யோசித்துவிட்டு, இறுதியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

திருமண வீட்டிற்குச் சென்று, தாரத்திலேயே யிருந்து பார்த்துவிட்டு வந்து விடுவது என்பதுதான் அது!

அந்தச் சமூகத்தின் திருமணங்களில், பலவகையான சடங்குகளில் நாற்றுக்குத் தொண்ணாறு தமிழ்ப் பெயரிலேயே அமைந்திருக்கும்.

மணவறை அமைத்தல்
மாப்பிள்ளை அழைத்தல்
சிர் பார்த்தல்

திருப்பட்டுதல்

இசை குடிமானம் எழுதுதல்
பால் பழம் சாப்பிடுதல்
வேவு இறக்குதல்
மஞ்சள் நீராடல்

—இப்படி வடமொழிக்குத் தொடரிபில்லாத தமிழ் மரபுகள் பல உண்டு.

அவை தமிழ் மரபுகள் என்று அறிந்தும் கூட, அவற் றையும் ஒதுக்க வேண்டியவனுக் அவன் ஆனால்.

எதையும் மறுத்துரைப்பதே தீவிர சுயமரியாதை, என்று அவன் மனத்தில் பதிநிதிருந்தது.

குப்பைகளை வாரிக் கொட்டும் வேகத்தில் குப்பைகளுக்கு நடுவே விழுந்துவிட்ட தங்கத்தையும் வாரிக் கொட்டுவது போல், களையெடுக்கும் வேகத்தில் பயிரையும் எடுத்து விடுவது போல், கண்ணில் விழுந்த தூசியை எடுக்க நீணும் கைகள் கண்ணிலே எடுக்கும் தன்மை போல, நான்கு வடமொழி நிகழ்ச்சிகளுக்கு நடுவே, தனித் தன்மையோடு இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் தமிழ் மரபு களையும் தள்ளிவிட அவன் துணிந்தான்.

இது அவன் மனச்சாட்சிக்கு ஒத்ததல்ல.

அருமையான தமிழ்ச்சடங்குகளை, அவன் ஒதுக்கத் துணிந்ததற்குக் காரணம், எல்லோரும் தனிகைப் புரட்சிக் காரன் என்று கருதவேண்டும் என்பதுதான்.

அந்தத் திருமண வீட்டில் அவன் நுழைந்தபோது, வேவு இறக்கும் சடங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாட்டுக்கூடை நிறைய அரிசியை வைத்து, அதன் உச்சியில் நாளைந்து கந்தரிக்காய்களை வைத்து, ஒருவர் தலையில் ஏற்றி, இன்னொருவர் இறக்குவார்கள். அதன் பொருள், 'ஆயுள் முழுவதும் வறுமை வராமல் ஒருவரையொருவர் காப்பாற்றுவோம்' என்பதாகும்.

இதை வடமொழி மரபு என்று ஒதுக்கிவிட முடியுமா? அவன் கூட்டத்து நடுவில் வந்து நின்றான். வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக.

ஒரு பெரியவர் அவன் தணியிலும் ஒரு தண்டைக் கட்டி விட்டார்.

இன்னொருவர் அதில் அரிசிக் கூடையை ஏற்றினார்; வேறொருவர் இறக்கினார்.

எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

'ஏன்பொ, நீ பெரிய ச. ம. ஸ்ல்' என்று ஒருவர் கேட்டார்.

‘அப்படியே இருந்தாலும் இதேவென்ன தப்பு?’

—என்று இன்னொருவர் பதிலளித்தார்.

அவன் சாப்பிட்டுவிட்டு விடு திரும்பினான்.

திருமண வீட்டிற்கு வந்திருந்தவரிகள் எல்லாம், ஒரு புரட்சிக்காரணைப் பார்ப்பது போல தன்னைப் பார்த்ததை எண்ணி, அவன் பொங்கி வழிந்தான்.

புகழ்!

அதைத் தமிழன் மூன்று எழுத்துக்களுக்குள் அடக்கி விட்டான்,

அதென்ன அவ்வளவு சாமானியமா?

பத்துப் பேர் தன்னைக் கவனிக்கிற மாதிரி, தான் வளர்ந்து விட்டோம் என்பதை நினைக்கும்போதே, மனிதன் உடம்பும் தலையும் கணத்து விடுகின்றன.

அவனும் சராசரி மனிதனே!

அவனும் அந்தப் புகழில் புதுச் சுகத்தைக் காண்த தொடங்கினான்.

அந்தறுமதல் எதையும் மறுத்துரைப்பவனு மாறினான்.

‘தெய்வம் உண்டா?’

‘கிடையாது’

‘கோவிலில் இருப்பது.....?’

‘வெறும் கல்’

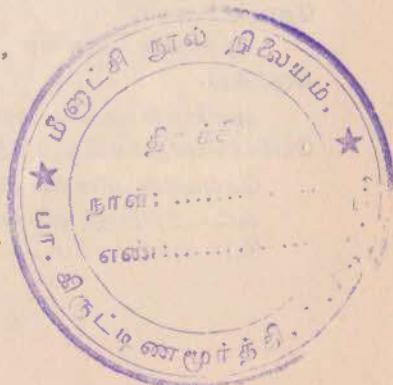
‘அர்ச்சகர்கள்...?’

‘தரகர்கள்’

‘வேதம் என்பது.....?’

‘மோசம் செய்வது.’

‘சாத்திரம் பார்ப்பது.....?’

'முடர் கொன்றை'
 'சுகுணம் பார்ப்பது.....?'
 'மடிசஞ்சித்தனம்.'
 'திருமணத்தில் நாளை கட்டுவது.....?'
 'பெண்ணை அழிமை செய்வது'
 'பெண் தலை குளிந்திருப்பது?'
 'அழிமையின் சின்னம்'
 'மேளம் கொட்டுவது.....?'
 'வேலையற்றவன் செய்வது'
 'விடுதி.....?'
 'அது வெறும் சாணி'
 'பொட்டு வைப்பது.....?'
 'முட்டாள் தனமானது'

—இப்படி எதையும் மறுப்பதிலே ஓர் இனிய சுகம் விளைந்தது. அவனுக்கு!

மேலை நாட்டு இங்கர்காலும் தானும் சமமாகி விட்டது போல் ஒரு மயக்கமே தோன்றியது அவனுக்கு.

வீதியிலே பார்ப்போர் எல்லாம் அவனை 'ச. ம.' என்பார்கள்.

அவனது உச்சி குளிரும்!

வலதிகர்கள் அவனிடம் பயபக்தியோடு பேசவார்கள். அவன் தலை நிமிரும்.

அப்போது காரைக்குடியில் அவனுக்குக் கிடைத்த தி. மு. கழக நண்பர், இராம, சுப்பையா என்பவர்.

உழைப்பைத் தவிர வேறொன்றறியா உத்தமத் தோழர் அவர்.

அந்நாளில், அவரை அந்தச் சமூகம் ஒதுக்கியே வைத் திருந்தது.

அவரோடு அவன் கலந்து பேசி, காரைக்குடியில் ஒரு பெரிய பொதுக்கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தான்.

செலவுகள் அனைத்தையும் அவனை ஏற்றுக்கொண்டான். கூட்டத்திற்குத் தலைவராக அவனேயாகிக்கொண்டான். பேச அழைக்கப்பட்டோர் நால்வர்.

நாவலர் நெடுஞ்செழியன்,
 தோழர்கள், கருணாநிதி,
 டி. கே. சினிவாசன்,
 சி. பி. சிற்றரசு.

இதில் ஆட்சரியமென்ன் வெள்ளுல், நால்வருமே கூட்டத் திற்கு ஒழுங்காக வந்து விட்டார்கள்.

பிரம்மாண்டமான கூட்டம்.

அவன் பதினைந்து நிமிடங்களே பேசினான்.

நாவலர் பேச்சு அன்று அழகாக அமைந்தது.

அதுவரை இரண்டு மூன்று பேர்களுக்குள் இருந்த காரைக்குடிக் கிளைக்கழகம். புதிய இளைஞர்களைக் காண ஆரம்பித்தது.

வெளிப்படையாகவும், மறைமுகமாகவும் பலர் உதவி செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

நம்பிக்கையின்றிக் கிடந்த கழகத் தோழர்களும் கொஞ்சம் துணிந்து வெளியே வந்தார்கள்.

கழகத்தின் வளர்ச்சியில் அவனது பங்கு கணிசமாகவும் அமைந்தது.

அந்நாளில் கழகத்திற்கு எதிராக சில்லரை விஷயங்கள் அடிக்கடி நடக்கும்.

கொடி களவு போகும்.

கூட்டத்தில் பன்றி வரும்.

கவரோட்டியில் சாணி அயக்கப்படும்.

கவரோட்டிகள் கிழிக்கப்படும்.

இன்றைக்கு அந்தக் கழகத்தினர் என்னென்ன செய் கிள்ளுர்களோ அவ்வளவும் அன்று அவர்களுக்கு எதிராக நடந்தது.

'முடர் கொள்கை'
 'சுகுமாம் பாரிப்பது.....?'
 'மடிசஞ்சித்தனம்.'
 'திருமணத்தில் தாவி கட்டுவது.....?'
 'பெண்ணை அடிமை செய்வது'
 'பெண் தலை குளித்திருப்பது?''
 'அடிமையின் சின்னம்'
 'மேளம் கொட்டுவது.....?'
 'வேலையற்றவன் செய்வது'
 'விழுதி.....?'
 'அது வெறும் சானி'
 'பொட்டு வைப்பது.....?'
 'முட்டாள் தனமானது'

—இப்படி எதையும் மறுப்பதிலே ஓர் இனிய கூம் விளைந்தது, அவனுக்கு!
 மேலை நாட்டு இங்கர்சாலும் தானும் சமமாகி விட்டது
 போல் ஒரு மயக்கமே தோன்றியது அவனுக்கு.
 வீதியிலே பாரிப்போர் எல்லாம் அவனை 'ச. ம.'
 என்பார்கள்.
 அவனது உச்சி குளிரும்!
 வைத்திகர்கள் அவனிடம் பயயக்கியோடு பேசவார்கள்.
 அவன் தலை நிமிரும்.
 அப்போது காரைக்குடியில் அவனுக்குக் கிடைத்த
 தி. மு. கழக நண்பர், இராம, சுப்பையா என்பவர்.
 உழைப்பைத் தவிர வேறென்றாலோ உத்தமத்
 தோழர் அவர்.
 அந்நாளில், அவரை அந்தச் சமூகம் ஒதுக்கியே வைத்
 திருந்தது.

அவரோடு அவன் கலந்து பேசி, காரைக்குடியில் ஒரு
 பெரிய பொதுக்கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தான்.
 செலவுகள் அனைத்தையும் அவனே ஏற்றுக்கொண்டான்.
 கூட்டத்திற்குத் தலைவராக அவனேயாகிக்கொண்டான்.
 பேச அழைக்கப்பட்டோர் நால்வர்.

நாவலர் நெடுஞ்செழியன்,
 தோழர்கள், கருணாநிதி,
 டி. கே. சிவியாசன்,
 சி. பி. சிற்றரசு.

இதில் ஆச்சரியமென்ன வென்றால், நால்வருமே கூட்டத்
 திற்கு ஒழுங்காக வந்து விட்டார்கள்.

பிரம்மாண்டமான கூட்டம்.

அவன் பதினைந்து நிமிடங்களே பேசினான்.

நாவலர் பேச்சு அன்று அழகாக அமைந்தது.

அதுவரை இரண்டு மூன்று பேர்களுக்குள் இருந்த
 காரைக்குடிக் கிளைக்கழை, புதிய இளைஞர்களைக் காண
 ஆரம்பித்தது.

வெளிப்படையாகவும், மறைமுகமாகவும் பலர் உதவி
 செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

நம்பிக்கையின்றிக் கிடந்த கழகத் தோழர்களும்
 கொஞ்சம் துணிந்து வெளியே வந்தார்கள்.

கழகத்தின் வளர்ச்சியில் அவனது பங்கு கணிசமாகவும்
 அமைந்தது.

அந்நாளில் கழகத்திற்கு எதிராக சில்லரை விஷமங்கள்
 அடிக்கடி நடக்கும்.

கொடி களவு போகும்.

கூட்டத்தில் பள்ளி வரும்.

வைரொட்டியில் சானி அடிக்கப்படும்.

வைரொட்டிகள் கிழிக்கப்படும்.

இன்றைக்கு அந்தக் கழகத்தினர் என்னென்ன செய்
 கின்றார்களோ அவ்வளவும் அவ்வு அவர்களுக்கு எதிராக
 நடந்தது.

கொதீந்தமுந்தான்

சிறு நாள்—!

அவன் காரைக்குடியிலிருந்து சென்னைக்குப் புறப் பட்டான்.

அவனது சுபாவத்தைக் கிளரிவிட்டு, வெறித்தனமான பக்தியை கழகத்திடம் ஏற்படுத்திய நிலைச்சி ஒன்று ரயிலிலே நடந்தது.

பதினாறு பேர் அமரக்குடிய இரண்டாவது வகுப்புப் பெட்டி அது.

பதினெஂது பேரோடு அவனும் ஒருவருக்கு அமர்ந்திருந்தான். அதில் ஆறேழு பேர் வயது முதிர்த பாரிப்பனர் கலாவார்கள்.

வைதீக நெறி பிறழாத தோற்றுத்தில் அவர்கள் விளங்கினார்கள்.

அவர்களில் இரண்டு பேர் சேவகேட்டை வழக்களினார்கள்.

அவர்கள் அனைவரும் ஆளுக்கொரு பத்திரிகையைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தப் பத்திரிகைகளில் பெரியார் அவர்களுடைய எடுமையான பேச்சு ஒன்று வெளியாகியிருந்தது.

ஒருவர் பத்திரிகையைப் படித்துவிட்டு இரேகா ஆரம்பித்தார்.

“இந்த நாயக்கரை ஒழிச்சாத்தான் நாடு உருப்படும்.”

இன்னானுவர் சொன்னார் :

“அவரைக் கொள்ளி என்ன பயன். சர்க்காரில் எவ்வளை உடனு வர்சான். புத்தியுள்ளவனுக்கு மரியாதை இல்லை. இராஜாஜி இருந்தா இப்படி நடக்குமா?”

முன்னுமவர் சொன்னார்.

“நாமும் கையில் ஆளுக்கொள்ளு எடுத்துக் கிட்டாத தான் நாய்க்கள் அடங்குவான்.”

முதல்வர் சொன்னார் :

“இவனைலாம் கடைசியில் நல்ல கதிக்குப் போக மாட்டான். பழுத்துப் போய்த் தான் காவான்.”

பேச்சு வளர்ந்தது.

பெரியாரைப்பற்றி அவர்கள் மணம்போன போக்கில் பேசினார்கள்.

அந்தப்பேச்சுகள் அவன் மனத்தில் முள்ளாகப்பாய்ந்தன.

ஒரு முழு கூயமரியாதைக்காரன் கோபம் அவனுக்கு வரலாயிற்று. அதுவரை அவன் மனத்தில் ஏற்பிருந்த என்னாக்கள் பூரண ஆதிக்கம் பெற்று விட்டன.

உண்மையிலேயே சிறீர் தமிழ் சமுதாயம் முழுவதை யும் கட்டியான விரும்புகிறார்கள் என அவன் நம்பத் தொடங்கினான்.

அவர்கள் இருயிலில் உணவு உண்ணும்போது கூட மேல் துண்டால் மறைத்துக்கொண்டு உண்டார்கள்.

மேடைகளில் அவன் காதுகளில் விழுந்திருந்த சொற்கள் அன்றை அவன் கண்ணுக்குக் காட்டியாயின.

இனித் தொடர்ந்து கூட்டங்களில் பேச வேண்டும் என்று அவன் முடிவு செய்தான்.

அவனது திருமணம் முடிந்துவிட்ட நிலை.

இனி வைதீகச் செட்டிமார்களைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதினை.

அவனது வைதீகத் திருமணத்திற்கு கருணைதி போன்ற நன்பார்கள் வற்றிருந்து வாழ்த்தியபோதே அவனைப்பற்றி அவர்கள் முடிவு செய்து விட்டார்கள்.

உள்ளுரில் ஒரு கூட்டத்தில் வேறு பேசியிட்டான்.

இனி என்ன தடை?

சென்னை வாழ்வில் சமுதாய சிற்றிருத்தத்திற்கு அவன் நன்கு பயன்பட விரும்பினான்.

அப்போது அவனுடைய சகோதரர் மேவையிலிருந்து சென்னைக்கு வந்து, இராயப்பேட்டை சுற்றுக முதலித் தெருவில் குடியிருந்தார்.

கலைவாணர் என். எஸ். கே. மிஸ் விட்டிற்கு இரண்டாவது வீடு அது.

அந்த விட்டிற் போய் இறங்கினான்.

வழக்கம்போல் நன்பர்களைச் சந்தித்தான்.

அப்பொழுது கலைவாணர் 'மணமகள்' என்ற படத்தை ஆரம்பித்திருந்தார்.

தோழரி கருணாநிதி அதற்கு ஏழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

கூட்டங்கள் ஆபூர்வமாகத்தான் நடக்கும். அன்றைக்குச் சென்னை நாற் தி. மு. கழகத்தில் கிளை அமைப்புகளில் பதவி வகித்தோர் கூட்டங்களை ஆபூர்வத்தோடு நடத்தினார்களேனி ஜூம், பேச்சாளர்கள் சென்னையில் பேசுவதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை.

அதற்குக் காரணங்கள் இரண்டு.

ஒன்று சென்னை நகரத்தில் கழகம் வளரும் என்று அவர்கள் நம்பவில்லை.

மற்றொன்று வெளியூரிக் கூட்டங்களுக்குத்தான் பணம் கிடைத்து வந்தது.

அவளைப் பொறுத்தவரையில் சென்னையிலேயே அதிகம் பேச விரும்பினான்.

காரணம் வெளியூருக்குக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் போவ தென்பது அவனுல் முடியாதது.

சென்னைக் கூட்டங்களிலே பேசினான்.

தட்டுத்தடுமாறிப்பேசப்பழகினான் என்பது பொருந்தும்.

ஆரம்பத்தில் பதமான வார்த்தைகள் அவனுக்குப் பிடிப்பட வில்லை.

கடுமையான சொற் பிரயோகம்! கண்முடித்தனமான நாக்குதல்கள்!... அவனே நினைத்து வெட்கப்படத்தக்க வகை யில்தான் அவனது பேசு அவைந்தது.

அவன் மட்டுமென்றே, அண்ணுத்துரையைத் தவிர மற்ற

அனைவருமே கடுஞ் சொற்களைத்தான் பிரயோகித்தார்கள். பேச்சுக்கலை தனித்தனிமை வாய்ந்தது.

நயமான வார்த்தைகளின் மூலம் பயமுறுத்துவது அதில் நிருவகை.

அது எல்லோருக்கும் பிடிப்படுவதில்லை.

அந்த வகையில் அண்ணுத்துரையின் பயிற்சி ஈடு இல்லாதது.

அவர் பின்னாலில் பெற்ற பெருமைகளுக்கெல்லாம் அதுவே காரணம்.

எந்தச் சமயத்திலும், எந்தச் சூழ்நிலையிலும் ஆத்திர மட்டையாமலிருப்பது என்பது அசாதாரணமான குணம்.

சபலங்களுக்கும், சஞ்சவங்களுக்கும் இரையாகும் சராசரி மனித மனம் ஆத்திர உணர்ச்சிக்குச் சீக்கிரம் அடிமையாகி விடும்.

இதைப் பேசலாம், இதைப் பேசக்கூடாது என்றும் பகுத்தறிவே அடிப்பட்டுப் போகும்.

அந்த நேரத்தில் மனத்தைத் தெளிவுபடுத்திக்கொண்டு வைதோரை வாழ்த்துவதென்பது செயற்கையாக முயன்ற பார்த்தாலும் கிரமமை.

அதற்கு அண்ணுத்துரை ஒருவர்தான் தாக்குதல்களைத் தாங்கிக்கொள்ளக் கூடிய சக்தியினையும் நாக்கடக்கிப் பேச வின்ற வள்ளமயினையும் பெற்றிருந்தார்.

அதனால் ஏந்த கயமரியாதைக்காரனும் ஏற முடியாத சமையிலே கூட அவருக்கு இடம் கிடைத்தது.

கல்லூரி மாணவர்கள் அவரை விரும்பி அழைத்தனர்.

அந்தப் பயிற்சியைப் பெற அவன் விரும்பினான்.

ஆனால் அவனுடைய பழக்கம் கருணாநிதியைப் போன்ற நன்பர்களிடமே அதிகமிருந்ததால், அவரிகளுடைய பாணியே வரலாயிற்று.

இந்த நேரத்தில் நானுகில் மாவட்ட திராவிட முன்னேற நக் கூட மாநாடு நாகர்கோயிலில் ஆரம்பமாயிற்று. அவனும் போயிருந்தான்.

மாநாட்டிற்குத் தணிவர் இளம்வழுதி.

திறப்பாளர் இளக்கோ.

பன்மொழிப் புலவர் அப்பாத்துரையாரும் அவனேடு வந்திருந்தார்.

பெருங்கூட்டமென்று சொல்லிவிட முடியாது.

இருப்பினும் நாஞ்சில் மாவட்டத்தில் தி. மு. கழகத்தின் வளர்ச்சிக்கு அடிகோஸப்பட்டது.

பேசுக்கன் பெரும்பாலும் சமுதாய சர்திருத்தத்தைப் பற்றியவையாக இருந்தன.

அந்த நாளில் சென்னையின் முதலமைச்சராக திரு. குமாரசாமி ராஜா இருந்தார்.

கழகத்தின்மீது அவர் எடுத்துக்கொண்ட கடும் நடவடிக்கைகள் அங்கே வியர்ச்சனம் செய்யப்பட்டன.

அந்தாளில் கலை வாணிகளுக்கும் அண்ணுத்துரைக்கு மிகடையே பின்வரப்பட்டிருந்தது.

'நல்வதம்பி' படத்தின் கதையை கணவாணர் மாற்றி யமைத்ததாலே ஏது உருவாகியிருந்தது.

இருப்பினும் அதை மனத்தில் வைத்துக்கொள்ளாமல் மாநாடு நடந்த நாளில் கணவாணர் நாள்கோயில் வந்து தங்கியிருந்தார்.

முதல் நாள் மாநாட்டை முடித்துக்கொண்டு, அவனையும், கருணாநிதியையும், அப்பாத்துரையாரையும் அழைத்துக் கொண்டு வீமனியீடுகிளினுயமெ் பின்னையைப் பார்த்துவர அவர் புறப்பட்டார்.

வீமனியைப் பார்த்துப் புறப்பட்டதில் அவனுக்கு மெத்த மதிழ்ச்சி.

வீமனியீடு வீடு நாள்கோயிலுக்குச் சில கீடு தொலைக் கீடுக்கிரமம் என்ற அளிக் குமைத்திருந்தது.

அவர்கள் அணிவரும் எங்கு போன்போது வீமனி ஒரு கால்வர நாற்காலியில் காய்திருந்தார்.

அணிவரையும் அணிபுடன் வரவேற்றார்.

வீடும் கலையான உரையாடல் கட்டித்து.

தி. மு. கழகம் குமியர்ச்சை மாநாடுகளைப் பற்றிப் பொதுத் தேவோபாட்டை அவர் சொன்னார்.

அப்பாத்துரையார் அதைக்கொண்மயாகமற்றுவதற்காரதார்.

"ஆரியர்கள் தமிழர்களின் விரோதிகள் என்று நான் நினைக்கவில்லை" என்றார் கவிமணி.

"ஆமாம். அவர்கள் உலகத்திற்கே விரோதிகள்" என்றார் அப்பாத்துரையார்.

சிரித்துக்கொண்டே பல கருத்துக்களைச் சொல்லி வந்த வீமனி, இடையில் ஏதோ கேட்க வந்து, "என்ன அப்பாத்துரை..." என்று ஆரம்பித்தார்.

எங்கோ ஞாபகமாக இருந்த அப்பாத்துரையார், பளிச்சென்று 'கா.அப்பாத்துரை' என்று பதில் சொன்னார். நன்பரிசனிடம் சிரிப்பொலி கிளம்பிற்று.

கமார் ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேலாக கவிமணியோடு பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு எல்லோரும் திரும்பினார்கள்.

அன்று கலைவாணர் இவ்வத்திலேயே எல்லோரும் தங்கி அர்கள்.

மறுநாள் காலையில் குளித்துவிட்டு வரலாமென்று கண்ணியாகுமரிக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

நாவலர் நெஞ்சுகெழுமியன், எ.வி. நடராசன், கணவாணர், கருணாநிதி, அவன் ஆகியோர் அந்தக் குழுவிலிருந்தார்கள்.

அன்று குமரியிலே கடலாடிய காட்சி அவன் நெஞ்சில் பசுமையாக அமர்ந்தது.

மாநாடு முடிந்து அணிவரும் கெள்ளை வந்தபோது குமாரசாமி ராஜாவின் ஆட்சி அடக்குமுறைக்குத் தயாராகி இருந்தார் அவன் கண்டான்.

பெரியார், அண்ணுத்துரை ஆகியோரின் புத்தங்கள் வில் நடை செய்யப்பட்டன.

அவனுக்கு ஆட்சியின் மீதும் கோபம் வரலாமிற்று.

நன்னாசுந்திரன்

அரசியலில் படிப்படியாக வெறி ஏற்றாயிற்று.

இனிற அரைகுறையாக ஆளிக்கூத் தொடங்குகிறவன் ட ஒவ்வொரு நிமிச்சிகளாலும் வெறியடைந்து முழு ஆதாவாளனுக்கான மாறி விடுகிறான்.

அவன் கடையும் அதுதான்!

மேடைகளில் காங்கிரஸ் அமைச்சரிகளை மிகக் கடுமையாகத் தாக்கத் தொடங்கினான்.

பேச்சரிமை, எழுத்துரிமைகளுக்குப் புதுப்புது வியாக்கியாண்களைத் தரத் தொடங்கினான்.

அரசாங்கம் ஏதோ பெரும் அந்தியை இழைத்துவிட்டது போவவே கூட்டம் கேட்கிற மக்களும் என்னத் தொடங்கினார்.

இனிறைய தி. மு. மூத்திர் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் காரணமா யமைந்து குமாரசாமி ராஜாவினுடைய அரசாங்கம் என்றால் மிகையாகாது.

சாதாரணப் புத்தகங்களைக் கூடத் தடை செய்ததை மூலம் அவற்றைப் பரப்பான புரட்சி நால்கால ஆக்கிட்ட பெருமை அவர்க்காகும்.

தீர் புத்தகங்களில் பேரால் வழக்களும் தொடரப் பட்டா.

அந்த வழக்குகள் பொது மகிளிலையே பரப்பப்பை ஏற்படுத்தியதோடு, மூத்தைப் பற்றித் தெரியாதவர்களை மும் தெரிந்துகொள்ளச் செய்தன.

அந்தாளில் தமிழகத்தின் கிராமங்களில் கழகத்திற்குச் கொஞ்சங்கூட செல்வாக்குக் கிடையாது.

கிராமங்கள் என்பன ஒரு பெரிய மனிதனுக்குக் கட்டுப் படுகிற சில குடும்பங்களைக் கொண்டதாகவே காட்சி யளிக்கும்.

ஒவ்வொரு கிராமத்துப் பெரிய மனிதரும் பெரும்பாலும் ஆனால் கட்சியிலைச் சார்ந்தவரிகளாகவே இருப்பார்கள்.

அந்தாளில் கிராமத்தில் இருந்த இணைகளிடமிக்கூட முகனேற்றக் கழகம் பரவவில்லை என்பது உண்மை.

நடுத்தர நகரங்களில் கழகத்திற்கு நல்ல செல்வாக்கு இருந்தது.

குமாரசாமி ராஜாவின் அரசாங்கம் தொடுத்த வழக்கு களும், அவற்றின் முடிவுகளும் கழக வளர்ச்சிக்குத் தீவிர போடத் தொடங்கின.

அப்போதிருந்துதான் முன்னேற்றக் கழகக் கருத்துக்களை வெளியிடும் புத்தகங்கள் புற்றிச் சூலைப் போலப் புறப்படத் தொடங்கின.

வியாபாரத்திற்காலவே பலர் அந்தக் கருத்துக்களை எழுதத் தொடங்கினார்கள்.

பயங்கரமானதலைப்புக்களில் 'திஹரி' வெளியிடுகள் வந்தன.

சில புத்தகங்கள் கம்பெனிகள் இத்தகைய புத்தகங்கள் மூலம் பல்லாயிரக் கணக்கில் கம்பாதித்தன.

குறிப்பாக அன்னாத்துரை கருணாநிதி ஆகியோரின் புத்தகங்கள் பலராலும் வெளியிடப்பட்டன.

கழகக் கருத்துக்களை வைத்து 'அமெச்குர்' நாடகங்கள் ஆரம்பமாயின.

இவ்வளவும் குமாரசாமி ராஜாவின் நடவடிக்கைகளால் என்னத் தீர்மானம் செய்யப்பட்டது.

அன்றை முன்னேற்றக் கழகத்தை கருத்து என்பது பாரிப் பண்ணத் தாக்குவதாய்ந்தான் இருந்தது.

அரசியல் கருத்துக்கள் அதிகமாக அன்ற வற்புறுத்தப் படவில்லை.

அரசியல் பேசினாலும் அதில் பார்ப்பனருக்கு இடம் கூடாது என்றே பேசப்பட்டது.

தடை நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து திராவிட முடி னேற்றக் கழகத்தின் மாநில மாநாடு சென்னையில் ஆரம்ப மாயிற்று. அதுதான் முதல் மாநில மாநாடு.

மாநாட்டிற்காகப் போடப்பட்ட பந்தலைப் பார்த்த அண்ணுத்துவர் இவ்வளவு பெரிய பந்தலுக்குக் கூட்டம் வருமா? என்றே அஞ்சினார்.

ஆனால், அவரும் வியச்கத்தக்க வகையில் பந்தல் நிரம்பி வழிந்தது.

அவனும் அந்த மாநாட்டிற்குப் போனால்.

அந்த நேரம் அவனுக்கும் கருணாநிதிக்கும் தராறு ஆரம்ப நேரமாகும்.

அவன் நன் வாழ்க்கையில் இரண்டாவது ஏற்பாடு ஒன்றையும் செய்து கொண்டிருந்தான்.

அது அவனுடைய சொந்த விவகாரம் என்றாலும் கருணாநிதி அதனைக் கண்டிக்கத் தொடங்கினார்.

அவன் கட்டையில் குத்தியிருந்த மூச்சு சின்னத்தைப் பறித்துக் கொண்டார்.

மாநாட்டில் கலந்துகொள்ளக் கூடாது என்றும் அவனுக்கு உத்தரவிட்டார்.

கழகத்தில் கருணாநிதியைத்தவிர அவனுக்கு உற்றநன்பரிகள் என்று அன்று யாருமிக்கை.

அப்படியிருந்தவர்களும் கருணாநிதிக்குப் பின்னால் நின்றார்கள்.

அண்ணுத்துவராயுடன் கூட அவன் நெருங்கிய மழக்கம் வைத்துக்கொள்ளவில்லை.

ஆகவே, அவன் உடனே யீடு திரும்பி அண்ணுத் துணையின் பேருக்கு மாநில மாநாட்டு முசுவர் போட்டு ஒரு கடிதம் எழுதினான்.

அந்தக் கடிதத்தில் மழக்கியிருந்து நான் விலகிக் கொள்வதைக்கி குறிப்பிட்டிருந்தான்.

பழில் வருமென்ற அவன் ஏதீர்பார்க்கவில்லை.
பழிலும் வரவில்லை.

அன்ற கல்வத்தாலியிருந்து அவனுக்கு ஒரு கடித வந்தது.

வங்காளத்தின் பிரபல திரைப்பட இயக்குநர் தேவகி போல் அந்தத் தந்தியைக் கொடுத்திருந்தார்.

அவர் நம்பிக் கூடியத் தோடங்கிய ‘ஏத்தின் தீபம்’ என்ற படத்திற்கு வரவை ஏழு அவன் அழைத்திருந்தார்.

ஏற்கெனவே அவர் சொல்லி வரித்திருந்தபோது, அவன் தாது ஏனோதாரிக் கீட்டும் அவனுக்கு ஒரு விருதை கொடுத் திருந்தான்.

அதற்கு, அதை விருத்தி அவனுடை பேசி கொள்கிட்டு நேரவிடபோல், “நன் ஒரு தமிழ்ப் படம் எடுக்கப் போகிறேன். அப்பொது உண்ணாக வைப்பு காலுப்பு கிரேக்” என்ற சொல்லியிருந்தார். அதை அழைப்பே அன்ற அவனுக்குக் கிடைத்த அழைப்பாகும்.

நேவகிபோனின் பிரதிரதியாக சென்னையிலிருந்த பி. என். மலையம் எம்பெள்ளியர் அன்ற இரு மீமாந்தி வைபே அவனுக்கு ஒரு டிக்கெட் வாங்கி கிட்டார்கள்.

மூச்ச மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள முடியவிக்கவே என்ற பெருக் கவனமோடு மீமாந்தில் அவன் புதப்பட்டார். அதிகாலி ஆறு மலைக்கு ‘டம்படி’ மீமாந் நினைத் திடு இருக்கின்றது.

இறங்கியவன் நன் பேட்டுக்கொக்கி ஏற்றுக்கொள்கிட்டு நேராயுடு அதை மீமாந்தியைச் சிப்பதற் குறுவா—தமிழ்நாட்கைத் தேர்தலார் அவனிடம் வந்த ஆசைப்பதற்காடு ஒன்றையைக் கேட்டார்.

"என்ன சார் மாநாடு நடக்கிறதே, நீங்கள் கண்டு கொள்ளவில்லையா? இங்கே வந்து விட்மானன்...?" என்றார்.

அவன் கண்களில் கண்ணீர் பெருகிவிட்டது.

தனக்குக் கல்கத்தாவில் முக்கியமான வேலை என்று சொல்லித் தப்பித்துக் கொண்டான்.

நேரே சென்றங்கியிலுள்ள 'பிராட்வே' ஹோட்டலுக்குச் சென்ற ஓர் அறையை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டான்.

கல்கத்தா வாழ்க்கையில் காத்தையே அவனுல் அறுப விக்க முடியவில்லை. நினைவு மழுவதும் சென்னை மாநாட்டுவேயே இருந்தது. 'ஏழாக்கிள்மீட்டு ஏன் பற்றாக் கொண்டோம்' என்றே அவன் கல்லுக்குத் தொடங்கினான். பாசும் கூத்து பொருள் பறிபோனால் வருகின்ற துயரம் அவனுக்கு வற்றது.

கல்கத்தா வாழ்க்கை

'ரத்தின தீபம்' என்ற படம் ஏற்கனவே வங்காள மொழி யில் எடுக்கப்பட்ட படமாகும்.

அதனைத் தேவகிபோல் அவனுக்குப் போட்டுக் காட்டினார்.

வங்காளியிலிருந்து மொழிபெயர்ந்துச் சொல்வதற்கு வங்காளம் படித்த தமிழ் நண்பர் ஒருவரையும் அவனுக்குத் தனியாக அமர்த்தினார்.

அந்த நண்பர் ஒரு சாஸ்திரியார், மிகவும் உண்டமான மனிதர்.

'வங்கத் தமிழன்' என்றும் புனை பெயரில் தமிழ்ப் பத்தி ரிசைவனில் கட்டுரைகள் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

வங்காளத்திலேயே பல ஆண்டுகள் வசித்து வருபவர். 'சதாசி அவினஷு'யில் ஒரு சிறு வீட்டில் அவர் குடியிருந்தார்.

கல்கத்தாவில் 'சதான் அவினஷு' என்பது தமிழரிகள் அதிகமாக வசிக்கும் பகுதியாகும்.

அந்த நண்பர் வங்காள 'ரத்தின தீபத்' தைத் தமிழில் மொழிபெயர்ந்துக் கொடுத்தார்.

எழுதுவதில் அவனுக்கு ஆசையிருந்தும்கூட... நினைவேல் காம் மாநாட்டில் இருந்தால் எழுதாமலேயே பொழுதைக் கழித்தான்.

இரண்டாவது ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுத் தொடர்ந்து அவனுக்கு எற்படுத்திய இடம் என்றதா நாசமாகும்!

மொழி பெயரிப்பாளாவிய சாலிரியார் மினவும் நல்ல வர். அவர் மதுவைத் தொடம்பாட்டார்.

அனுபவமுட்ட நட்புகுறையில் அவளை அவர் வெறுத்த தில்லை.

அந்தச் சுவை வந்த உடனே மாநாட்டின் நிலைவை அவன் மறந்து ஆவங்கினால்.

'ரத்தின தீப' தீர்த்த தமிழில் ஏறுதி முடித்தான்.

அதற்காக அவன் பெற்றுக்கொண்ட யதியம் ஹோட்டல் பாக்டிக்கே சரியாக இருந்தது.

க்கற்றா அனுபவங்கள் கூவயானவை.

அங்கே 'கிராண்டு' ஹோட்டல் என்ற ஒரு ஹோட்டல் உண்டு.

இரண்டு மணி வகையிலே 'பால் கும்' நடனம் நடை பெறும்.

அந்த ஹோட்டலுக்கு அவன் போனால்.

'கோட்டும் குட்டும்' போடாதவர்களை அங்கே அனுமதிக்க மாட்டார்கள்.

வேட்டி கட்டிய மனிதனுக்கு அங்கே இடமில்லை என்று அவனைத் திருப்பி யதுப்பி கிட்டார்கள்.

கோட்டும் குட்டும் தேவை கிடைக்க சிறிய 'பால் ஒன்றை அவன் நாட்டுக்கூடும்.

'டெம்பிள் பாரி' என்பது அதன் பெயர்.

அங்கேயும் சிறிய அளவில் 'பால் கும்' நடனம் உண்டு.

ஆனால் 'கிராண்ட் ஹோட்டல்'க்கு வருவது போக உயர்ந்த ரஸப் பெண்ணை அங்கே வருவது இல்லை.

மீத்தரமான விளை மாதுவரை அங்கே வருவது வழக்கம்.

அங்கே போக சிறிது நேரம் காப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

ஒங்களாகு பெண்ணும் ஆடி முடித்த பிறபாடு அந்தப் புதிப் பாதைத் தெடுவது பேசினார்கள்.

அவன் சார்பிலே மதுவிற்கு 'ஆர்டர்' கொடுத்தார்கள். சாப்பிட்டு கிட்டு பிள்ளை அவனிடமே கொடுத்துகிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

ஒது அந்த இடத்து மரபு என்பது அவனுக்குத் தெரியாது.

நல்ல வேளையாகக் கையில் நிறையப் பணம் வைத் திருந்தான்.

அந்த கூட்டத்திலும் வங்களைத்துப் பிராமணப் பெண் ஒருந்தி அடக்கமாக ஓர் ஆடவளைஞருடு உட்கார்ந்து சாப் பிட்டுக்கொண்டு இருந்தான்.

அந்த ஆடவள் அவனைப் பொஞ்சு நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பிறகு அவனுக்கு எதிரே யிருந்த நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்தான்.

அவனுக்குப் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

"நீங்கள் மதலூஸ்காரரா?" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம்" என்றால் அவன். மெது மெதுவாகப் பேசுத் தொடங்கி அந்தப் பெண்ணைக் காட்டி 'அவளை உங்குக்குப் பிடிக்கிறதா?' என்று கேட்டான்.

அந்த ஆடவள் நல்ல ஆங்கிலம் பேசினான்.

அவனுடைய ஆங்கிலத்தில் அவனுக்குப் பதில் கொண்டான்.

"எனக்கு அந்தப் பெண்ணைப் பிடிக்கிறது" என்றால்.

"நாம் போவாமா?" என்ற அவன் கேட்டான்.

மகிழ்ச்சியாடு அவனும் புறப்பட்டான்.

ஒரு பஞ்சாபி டிரைவர் ஒட்டிய 'டாக்ஸி'யை மூவரும் அமர்ந்திக் கொட்டார்கள்.

அந்த ஆடவள் 'டாக்ஸி' டிரைவரிடம் ஏதோ ஓர் இடத்தைப் பெயர் கொள்ளிக் குறிப்பிட்டான்.

'டாக்ளி' புறப்பட்டது. அந்த ஆடவள் முன்னால் அமர்ந்திருத்தான். அவனும் அவனும் பின்னால் அமர்ந்திருத்தாரிகள்.

அவள் வங்காளி மொழியில் பேசினாள்.

அதில் எதுவும் அவனுக்குப் புரியாவிட்டாலும், பேசிய 'தொனி' குழைவாக இருந்தது.

ஏறக்குறைய பதினைந்து மைசூருக்குமேல் டாக்ளி போய்க் கொண்டிருந்தது. கல்கத்தா நகரின் கிழக்கு எல்லை வரையில் போய் விட்டது. அங்கே ஒரு சிறிய அழிய வீடு. அது சிராமச் சூழ்நிலையில் தோற்றமளித்தது.

ஒரு குடும்பம் அதில் குடியிருந்தது. அதற்குள்ளே அவனை அழைத்துச் சொன்றார்கள்.

அந்த வீட்டுக்காரர்களுக்கும், அந்த ஆடவளுக்கும் உறவு இல்லை.

ஹோட்டல்களில் போல்சார் சோதனையிடுகிறார்கள் என பதற்காக அந்த மாதிரியான வீடுகளைப் பயனிப்படுத்துவது வழக்கம்.

அன்றை அவன் அங்கே தங்கினான்.

மொழி புரியாத காதல் ஊழைக்காதல். அந்த ஊழைக்காதலர்கள் ஓர்சென் அங்கே குடியிருந்தனர்.

வங்காளிகளின் கபாவும் பொதுவாகவே உயர்ந்தது. வயற்றுப்பாட்டிற்காக அவர்கள் தீய காரியங்களை செய்தால் கட நாணைத்தோடு நடந்து கொள்கிறார்கள்.

பொதுவாக பஞ்சாபி 'டாக்ளி' டிரைவர்கள் மிகவும் உத்தமமாகவர்கள்.

அந்தப் பெண்ணின் பெயர் 'ஸாரதா' என்பதாகும்.

வங்காள தொனியில் 'ஸாரதா' என்று அழைப்பார்கள். புதிதாக வந்து அக்பபட்டுக்கொண்ட மனிதனைக் கொள்ளையடிக்கலாம் என்ற எண்ணம் கிஞ்சிற்றும் அவளிட மில்லை.

அதிகாலையில் அவனுடைய முகவரியைப் பெற்றுக் கொண்டு பிராட்டவே ஹோட்டலுக்குத் திரும்பினான்.

கவையான அனுபவங்களோடு கல்கத்தாவை விட்டுப் புறப்பட்டாள்.

அப்போது சென்னையில் 52-வது ஆண்டு பொதுத் தேர்தல் ஆரம்பமாகி விட்டது.

அந்தத் தேர்தலில் கழகத்தின் பத்திரத்தில் கையெழுத் துப் போடுபவர்களுக்கு கழகம் ஆதரவு தரும் என்ற அறிவிக் கப்பட்டிருந்தது.

கழகத்திலிருந்து அவன் விவரியது பற்றி அண்ணாத்துறை யும் நெடுஞ்செழியனும் என்ன அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அவன் அறிய விரும்பினான்.

குளித்துவிட்டுத் தன் டகோதரின் காரை எடுத்துக் கொண்டு சேத்துப்பட்டிலிருந்து நெடுஞ்செழியனைப் போய்ப் பார்த்தான்.

ஜாமினி இருண்டு!

நெடுஞ்செழியன்டம் கூட அவனுக்கு அதிகமான பழக்கமில்லை. அதாவது அந்தரங்கங்களைப் பரிமாறிக் கொள்கிற அளவுக்குப் பழக்கமில்லை.

அவன் போன்போது அவர் வெளியே செல்வதற்காகப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். என்றாலும், அவன் அது போடு வரவேற்று விஷயங்களை விகாரித்தார்.

எவ்வளவு தூரம் பிரிந்து போனாலும் அவனுல் மறக்க முடியாத முகம் நெடுஞ்செழியன் முகமாகும். குழந்தை சபாவழும் புன்னகை முகமும் கொண்ட உயர்ந்த மனிதர் நெடுஞ்செழியன். எவ்வளவும் அணியத்துக்கொண்டு போக வேண்டும் என்ற எண்ணமுடையவர் கழகத்திலேயே அவர்தான். அவர் நிறை குடம்!

தான் கட்சியிலிருந்து விலகியது பற்றி அவருடைப் பிரோயத்தை அவன் கேட்டான். “வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சொந்த விவகாரங்களை அரசியலில் கவனிக்க வேண்டிய தில்லை. என்றாலும், அண்ணாலைப் பாருங்கள்” என்ற அவர் சொன்னார். அவன் அவர்டம் விடை பெற்றுக்கொண்டு காஞ்சிபுரத்திற்குப் புறப்பட்டான். காஞ்சியில் அண்ணாத துறையின் பழைய வீட்டிற்கு எதிரே சிறிய புதுவீடு ஒன்றை அவர் அப்பொழுதுதான் கட்டியிருந்தார்.

அவன் போன நேரத்தில் பல கயேச்சை அபேட்சர்கள் அவரை மொய்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனைப்பார்த்து

அவர் புன்னகை புரிந்தார். அது அவர் கூபாவம்! அதுதான் அவரது அண்பான வரவேற்புக்கு அடையாளம். “உட்கார்” என்றார். பிறகு வெகுநேரம் வரை வந்திருந்த அபேட்சர் களோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார். பெரும்பானோர் அவரைக் கூட்டத்திற்கு அழைக்க வந்திருந்தார்கள். சிலருக்குத் தேதி கொடுத்தார். சிலரைத் தட்டிக் கழித்தார்.

இறுதியாக ராணிப்பேட்டைத் தொகுதி கயேச்சை அபேட்சர் வரதராசன் என்பார் “யாராவது ஒருவரை அனுப்புங்கள்” என்று அவரிடம் கெள்ளினார்.

அண்ணேத்துரை சற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு, அடக்கமாக அமர்ந்திருந்த அவனைப் பார்த்து “நீ போய் வா” என்றார். அவன் எப்படிப் போக முடியும்? அவன்தான் இராஜிமாக் கடிதம் அனுப்பியிருக்கிறானே...!

அவன் அதைச் சொல்ல வாயெடுத்தான். அவர் உடனே புரிந்து கொண்டார். ‘எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்! போய் வா’ என்றார்.

அந்த அன்பு அவன் கண்களைக் கண்ணிரால் நிரப்பியது. “வா! நம் விட்டிலேயே சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம்” என்றார். சாப்பிடச் சென்றான். நாலூந்து விருந்தாளிகளோடு அவனும் அமர்ந்தான். ஆள் கொஞ்சம் கணமான ஆள் ஆத லால் இரண்டு இலைக்கு ஒருவானுக் அமர்ந்தான்.

அவர் ஜாகையாக அவனைப் பார்த்தார். “என்ன நீ எல்லாவற்றிலும் இரண்டு இரண்டு கேட்கிறோய்?” என்றார் புனினகையோடு. அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

அவரது அபிப்பிராயம் அவனுக்குப் புரிந்தது. அவனது இரண்டாவது ஏற்பாட்டைப் பற்றி அவர் சாதாரணமாகத் தான் நினைக்கிறார் என்பதும், பெரிய விபத்தாகக் கருதவில்லை என்பதும் புரிந்தது. உற்சாகத்தோடு அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

மாலை, இராணுப்பேட்டையில் கூட்டம்.

மேடைக்கு முன்னால் காவிய மைதானம் நிறைய இருந்தது. ஏதோ பேசினான்.

"எல்லோரும் வரதராசனுக்கு ஒட்டு போடுகள்" என்று கேட்டுக் கொண்டால்.

மேடையை விட்டு இறங்கியதும் அடுத்த அழைப்பு அவனுக்குக் காத்துக் கொண்டிருந்தது.

குடியாத்தம் தொகுதியில் ஓர் அபேட்கரி. பெயர் ராஜ்ஜோபால் நாயுடு என்பது. அவரது சோதரர் அவனுக்கு மிகவும் வேண்டியவர். அவன் ராஜ்ஜோபால் நாயுடு ஏக்காக பேசுவதற்கு அழைத்தார்.

தாட்சௌஷயத்தாலேயே தொல்லைகளை அனுபவித்த அவன் மறுக்க முடியாமல் சென்றான்.

இரவு ஒன்பது மணிக்கு குடியாத்தம் கூட்டம்.

மேடைக்கு முன்னால் சமார் ஆயிரம் பேர் அமர்ந்திருந்தார்கள். மேடையில் ஏறி அவன் பேசி தொடங்கினான்.

அவ்வளவுதான் தாமதம். உடனே முக்குலி இருந்த கூட்டம் எல்லாம் எழுந்தது. சமார் நூறு துண்டுச்சிட்டுகள் அவனிகையில் தரப்பட்டன. எல்லாச் சிட்டுகளிலும் ஒரே கேள்விதான் இருந்தது. 'இன்று ராஜ்ஜோபால் நாயுடுவை நமது மழகம் ஆதரிச்சுவிக்கி. மக்குத் தெரியுமா.....?'— இதுதான் கேள்வி. அவன் திடுக்கிட்டான்.

ஒவிபெருக்கி மூலமே பதில் சொன்னான். 'ஏன்குத் தெரியாது! இன்று காலைதான் கல்வதொயிலிருந்து வந்தேன். எனது நன்பர் வந்து அழைத்தால் வந்து விட்டேன்' என்றான்.

அதன் பிறகு கழகத் தோழர்கள் அவனை ஒரு சிறிய விட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டார்கள்.

கழகம் ஆதரிக்கும் அபேட்கரான் அண்ணல்தங்கோ என்பவருக்காகப் பேசுவதற்கு ஒரு நாள் குறித்துத் தரும்படி கேட்டார்கள்.

அவனும் ஒரு நாளை குறித்துக் கொடுத்துவிட்டுப் புறப்படத் தயாரானான். அப்போது ஒரு வேடிக்கை நடந்தது. எங்கே கழகத் தோழர்கள் அவனைத் தாக்கி விடுவார்களோ என்று ராஜ்ஜோபால் நாயுடுவின் ஆட்கங் கண்ணவிப்பதற்

காக இரண்டு கார்களில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். எங்கே அவர்கள் அவனைத் தாக்கி விடுவார்களோ என்று கழகத் தோழர்கள் அவனைப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவன் து காருக்கு முன்னும் பின்னும் சமார் ஐம்பது கூக்கிள்களில் கழகத் தோழர்கள் பத்துமைல் தூரம் வரை அவனுக்குப் பாதுகாப்பாக வந்தார்கள்.

அந்தப் பத்துமைல் தூரமும் இராஜ்ஜோபால் நாயுடு விளக் கார்களும் அவனுக்குப் பாதுகாப்பாக வந்து கொண்டிருந்தன.

இப்படி இரண்டு பகுதியினரின் அன்புக்கும் பாதுகாப்பிற்கும் நடுவே அவன் பத்து மைல்களைக் கடந்த பாக்கித் தூரத்தை தனியாகவே கடந்தான்.

காரில் வரும்போதெல்லாம் அண்ணுத்தரை தன்னிடம் பிரியம் வைத்திருப்பதை என்னிப் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

இனித் தன்னை யாரும் தடுக்க முடியாது என்ற வத்ரியம் அவனுக்கு வந்தது.

அதன் பிறகு தனிக்கூட்டங்கள் பலவற்றிற்கு ஒப்புதல் அளிக்கத் தொடங்கினான்.

வாழ்க்கையைச் சீர்செய்துகொண்டு முழு அரியல்வாதி யாகத் திங்க அவன் உறுதி கொண்டான்.

ஆனால், அந்த நேரமும் வருமானத்திற்கு வழிமில்லாமல் இருந்த நேரமாக இருந்தது.

அந்தக் கலக்கம் அவனை ஆட்கொண்டது. எல்லாம் இரண்டே நாட்கள்தான்...! இறைவன் அவனை எப்போதுமே கண்ணான்றித்துக் கொண்டிருந்தான் போலும்! சேலம் மாடர்கள் தியேட்டர்ஸிலிருந்து அவனுக்கு ஒரு தந்தி வந்தது.

உடனே புறப்படும்படி அது உத்திரவிட்டது. சேலத் திற்கு வந்தான்...! 'ஸ்ரவாதிகாரி' 'ஷ்வராணி' இரண்டு படங்களுக்கு ஆறு பாடல்கள் எழுதினான். சூபாய் மூவாயிரத்தைக் கையிலே வாங்கிக்கொண்டான்.

"தொடர்ந்து எல்லாப் படங்களுக்கும் அவனே எழுத்டும்" என்று டி. ஆர். எலி. சொல்லி விட்டார்.

உற்சாகத்தோடு, அதுவரை அவன் கண்டிராத பணத் தோடு சென்னைக்குப் புறப்பட்டான்.

இப்போது அவன் முதல் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்தான்.....!

முதல் வகுப்பின் கக்த்தை அவன் தூங்கி அனுபவிக்கவில்லை.

விழித்த கண்களிலேயே ‘சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன்’ வந்த நிற்றது.

பரபரப்புக்கிடையே அந்தப் பாதி மனிதன் வண்டியை விட்டு இறங்கினான்.

அன்றிலிருந்து தான் குடியிருப்பதற்கென்ற ஒரு வீடு தேட்ட தொடாங்கினான். இரண்டு நாளில் அதுவும் கிடைத்தது! இராயப்பேட்டை கணபதி முதலி தெருவில் ஒரு வீடு.

திரு. வி. க. வீட்டிற்கு நேர் எதிர் வீடு. நூறு ரூபாய் வாடகை! குடியும் குடித்தனமுமாக ஒரு தனி வீட்டில் சென்னையில் வாழத் தொடங்கியது அன்றுதான் முதல் தடவை.

சேவத்திற்கு போய் பாட்டு எழுதவேண்டியது. கிடைத்த பணத்தைக் கொண்டு சென்னையிலே வாழ வேண்டியது.

இப்படியே ஒடிய ஆண்டுகள் இரண்டு.

இந்த நேரத்தில் கிராமத்திலிருந்து வந்த அவனது தந்தையார் கொஞ்ச நாள் கிராமத்திலிருந்து விட்டு வரலாம் என்று அவனை அழைத்தார்.

அவன் பிறந்த கிராமம் அன்று அவனை வெறுக்கவில்லை. அந்த நேரத்தில் மும்முகைப் போராட்டம் ஒன்றினை முன் வேற்றாக ஏழங்கம் அறிவித்திருந்தது. சக்கரவர்த்தி இராஜ கோபாலாச்சாரியார் ஆட்சியிலிருந்த காலம் அது! அந்தப் போராட்டங்களுக்கு இன்னின்னார் ‘தளபதிகள்’ என்ற நியமித்திருந்தார்கள். அவற்றில் எதிரும் அவன் இல்லை. ஒரு நாள்.....! மதிய உணவிற்காக அவன் அமர்ந்திருந்தான்.

காரைக்குடியிலிருந்து அவனது நண்பர் — உழைப்பின் உருவும் இராம். கப்பையா அவர்கள் ஒபோடி வந்தார்.

“தெரியுமா சேதி?” என்று கேட்டார்.

அவரது பத்தடத்தைக் கண்டு அவனும் பதறினான். “சென்னையில் அண்ணுவை எல்லாம் கைது செய்து ஸ்டீடார் கள்” என்றார் அவர். அவன் திகைத்தான். “நாம் கம்மா இருந்தால் நன்றாக இருக்காதே.....?” என்றார்.

“என்ன செய்யலாம்.....?” என்று அவன் கேட்டான். “திருச்சிக்குப் போய் டால்மியாபுரம் போராட்டத்தில் கலந்து கொள்வோம்” என்றார் அவர். அவன் உடனடியாகப் புறப்பட்டான்! கையில் இருந்தது இரண்டே ரூபாய்!

போராட்டம்

உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போராட்டத்திற்கு அவன் புறப்பட்டு விட்டான்.

ஆனால், பள்ளில் ஏறி உட்கார்ந்து பதினைந்து நிமிடங்களுக்கெல்லாம் அவன் குழப்பமடையத் தொடங்கினான்.

எவ்வித வசதியுமற்ற நிலையில் குடும்பத்தை விட்டுவிட்டு போராட்டத்தில் ஈடுபடுவதால் நீண்டகாலச் சிறைவாசம் அனுபவிக்க வேண்டியது வந்தால்.....?

எவ்வதும் அவனுல் தெளிவாகச் சிந்திக்க முடியவில்லை. உணர்ச்சி மட்டுமே அவனை நடத்திச் சொன்றது.

காரைக்குடியில் இறங்கி, ஒரு வாடகைக் காரை இரு வரும் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

திரும்ப வந்ததும் பணம் கொடுப்பதாகவும், பெட்டு ஓடுவதும் அவரே போட்டுக் கொள்ளும்படியும், டிரைவரைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

மாலை கூமார் 7 மணிக்கெல்லாம் 'லாக்குடி'க்கு வருத் தேந்தார்கள்.

லாக்குடியில் ஒரு பொதுக்கூட்டம் நடந்த கொண்டிருத்து.

தோழர்கள் கருணாநிதி. அதில் தருமலிங்கம் குடி போர் அதிக பேசுவதாய் ஏற்பாடு.

அமைவரும் வந்து அமர்ந்திருத்தார்கள்.
அவனும் மேடையில் போய் அமர்ந்தார்கள்.

வெறும் மந்திரம் போலவே அவன் இயக்கினான்.
கருணாநிதி அவனைப் பார்த்து "நிரும் போராட்டத்திற்கு கலந்து கொள்ளப் போகிறீரா?" என்ற கேட்டார்.

"ஆமாம்" என்றான்.
"ஏதோ யோசித்து முடிவு செய்யும்?" என்றார் அவன்.
அவனைப் பேச அழைத்தார் தலைவர்.

பேச ஏழுந்தான்.
பெரும் உணர்ச்சி வசம்!

"போகிறேன்.....சாகிறேன்!" என்றான்.
ஐந்து நிமிடப் பேச்சு!

அடுத்துப் பேசியவர் கருணாநிதி.
ரத்தம் தெறிக்கும் வீர முழக்கம்!

ஒருமாத காலமாகவே போராட்டத்தைப்பற்றி, டாக் மியாபுரத்தைச் சுற்றியிருந்த கார்கள் பலவற்றிலும் அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

அன்று கூடைபிப் பேச்சு!
தாயிடம் விடை பெற்றதையும், மணவியிடம் விடை பெற்றதையும் பற்றி மிக உருக்கமாகப் பேசினார்.

"ஒன்று 'டாக் மியாபுரம்' 'கல்லக்குடி'யாக வேண்டும். இல்லை யென்றால் என் 'பிணம்' விழ வேண்டும்" என்று முடித்தார்.

கூட்டம் கைத்திக் கண்ணது.
இரவு எல்லோரும் டாக்மியாபுரம் கொண்டார்கள்.

அங்கு போராட்டக்காரர்கள் தங்குவதற்காக என்ற ஒரு பற்றல் போடப்பட்டிருந்தது.

எல்லோரும் அதிக தங்கினார்கள்.
எப்படிப் போராட்டத்தை நடத்துவதற்கு பேசு ஏழுந்தது.

பலர் பலவிதமான கருந்துக்கணைக் கூறினார்.
வெளியிருக்கவில்லைந்தும் பல பெர் போராட்டத்திற் கென்று விட்டிருந்தார்.

அவர்களுடைய பெயர்கள் குறித்துக்கொள்ளப்பட்டன.

பிறகு, குறிக்கப்பட்ட பெயர்கள் மூன்று அணிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன.

இத்தகைய திட்டங்களில் கருணைதியை யாரும் மிஞ்ச முடியாது.

மூன்று அணிகளுக்கும் தலைவர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள்.

முதல் அணியின் தலைவர் கருணைதி!

இரண்டாவது அணிக்கு இராமசுப்பையா!

மூன்றாவது அணிக்குத் தலைவராக அவன் நியமிக்கப்பட்டான்.

இரவு முழுக்க அவன் தூங்கவே யில்லை.

ஆசைக்கும் அச்சத்திற்குமிடையே அவன் ஊடாடினான்.

பேர் கிடைக்குமென்று எண்ணியபோது, பெருமிதம் தொன்றிற்று.

“எவ்வளவு நாள் சிறை வாசமோ?” என்று எண்ணியபோது, “ஏன் வந்து மாட்டிக்கொண்டோம்” என்று தொன்றிற்று.

வந்தபின் என்ன செய்வது?

‘வருவது வரட்டு’ என்று அவன் காத்திருந்தான்.

பொழுது புலர்ந்தது.

போராட்ட உறுப்பினர்கள் அணைவரும் தயாரானார்கள். முதல் அணி ‘கிழு’ வரிசையில் நிறுத்தப்பட்டது.

பந்தவிலிருந்து புகைவண்டி நிலையம் அரை மைல் தூரத்திலிருந்தது.

அதுவரை ஊர்வலமாகப் போக வேண்டும்.

ஊர்வலத்திற்குக் கருணைதி தலைமை தாங்கினார்.

மூழுக்கங்களோடு முதலனி இரயில் நிலைத்தை அடைந்தது.

ஏற்கனவே ‘கல்வகுடி’ என்று அச்சடித்த போஸ்டர் கள் கொண்டு வரப்பட்டிருந்தன.

ஸ்டேஷனுக்கு வெளியிலே கவரில் ஏழுதப்பட்டிருந்த ‘டால்மியாபுரம்’ என்ற பெயரின் மீது ஒரு போஸ்டரை கருணைதி ஓட்டினார்.

நூற்றுக்கணக்கான போலீசாரும், சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டரும், சப்ரின்ஸ்பெக்டர்களும் அங்கே குழுமியிருந்தனர்.

யாரையும் அவர்கள் கைது செய்யவில்லை.

பிறகு முதலனி ஸ்டேஷனுக்குள் நுழைந்தது.

எல்லோரும் ‘பிளாட்பார்’ டுக்கட்டுகள் வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

இரயில் வருவதற்குப் பத்து நிமிடமே இருந்தது.

எல்லோரும் உள்ளே சென்று பிளாட்பாரம், பெயர்ப் பலகைகள் இரண்டிலும் ‘கல்வகுடி’ போஸ்டரை ஓட்டினார்கள்.

அப்போதும் யாரும் கைது செய்யப்படவில்லை.

கட்சியின் தீர்மானம் என்னவோ போஸ்டரி ஓட்டுவது தான்.

அனால் கருணைதி அதோடு நின்றுவிடத் தயாராக இல்லை.

தான் கைது செய்யப்படுவதற்கு வேறு என்ன வழி என்று பார்ந்தார்.

இரயில் வந்து நின்றது.

டடனடியாகத் தன்னேடு வந்தவர்களில் நாலு பேரை அழைத்துக்கொண்டு தண்டவாளத்தில் படுத்துவிட்டார்.

போலீசார் தினகத்தார், கட்சியின் தீர்மானத்தை அவாக்கும் அறிந்திருந்தார்களாகையால் இதை அவர்கள் எதிர் பார்க்கவில்லை.

சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் முத்து வெங்கட்டராமன் என்பவர் படுத்திருந்தவர்கள் அருகிலே சென்று ‘உங்கள் தீர்மானத்தில் இந்தச் செயல் இல்லையே? எழுந்து சென்று விடுங்கள்’ என்று கேட்டுக்கொண்டார்।

கருணைதி மறுத்து விட்டார்.

பிறகு அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள்!

அதே வழியைப் பின்பற்றிய மற்றவரிகளும் கைது செய்யப்பட்டார்கள்!

எல்லோரும் போலீஸ் ‘வேணி’ ஏற்றப்பட்டு, டால்மியாபுரம் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள்.

இது நடந்து காலை 9-45 மணிக்கு.

அடுத்த இரயில் 11 மணி.

இரண்டாவது அணி புறப்பட்டாக வேண்டும்.

தோழர் இராம சுப்பையானின் அணியில் கமார் 30 பேர் பந்தலில் இருந்து ஊர்வலமாகப் புறப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் ஸ்டேஷனில் வந்தடைந் தோது உராளமான கூட்டம் கூடிவிட்டது.

வெளியீரிலிருந்து வந்த இரயில்கள் முழுவதிலும், கழு ஆதரவாளர்களும் வேட்க்கை பார்ப்போருமாக ஆயிரக்கணக்கானார் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்.

கருணாநிதி காட்டிய அதே வழியில் இரண்டாவது அணி முழுவதும் இரயிலுக்கு முன்னால் படுத்து விட்டது.

அணியில் பதிவு செய்து கொள்ளாத சில பேரும் படுத்து விட்டார்கள்.

எல்லோரையும் போலீஸார் கைது செய்தார்கள்.

எஞ்சியிருந்த பெருங் கூட்டத்தை ஸ்டேஷனுக்கு வெளியில் விரட்டி இரயிலைப் புறப்பட வைத்தார்கள்.

கைது செய்யப்பட்டோர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள்.

மூன்றாவது அணி புறப்படுவதற்கு வகுத்திருந்த நேரம் பகல் 1-30 மணி.

அதுவரை அவன் எதுவும் சாப்பிடவில்லை.

சாப்பாடு செல்லவில்லை.

அவன் புறப்பட வேண்டிய நேரம் வந்ததும் தோழர் டி. ஜே. சினிவாசன் இரண்டு மசால் வடையும், 'ம'யும் வாங்கி வந்தார்.

அதையும் அரைகுறையாகச் சாப்பிட்டான்.

ஒரு கவிதை எழுதித் தரும்படி கேட்டார்.

பத்தடத்தில் எதையோ எழுதிக் கொடுத்தாள்.

மூன்றாவது அணி புறப்பட்டது.

அவன் தலைமை மாங்கினான்.

இரயில் நிலையத்துக்கு அவன் வந்து சேர்ந்தபோது பெரிய திருவிழா நடப்பதுபோல் அந்த இடம் தோற்ற மளித்தது.

போலீஸார் 'விழுகம்' வகுத்து அவ்வளவு பேரையும் விலக்கி வைத்திருந்தார்கள்.

போலீஸ் அதிகாரிகள் அணைவரும் ஆத்திரமடைந்த நிலையிலிருந்தனர்.

அவர்களுக்கும் பதி.

துணைக் கலெக்டரும் அங்கே வந்து விட்டார்.

அது நீதி நிர்வாகம் பிரிக்கப்படாத காலம்.

அந்தக் துணைக் கலெக்டர்தான் அரியலூர் மாஜிஸ் டிரெட்.

மிகவும் இனினார்.

ஐ. ஏ. எஸ். படித்து விட்டு, உடனடியாக இந்த உத்தியோகத்திற்கு வந்தவர்.

அவனுடைய அணி ஸ்டேஷனுக்குள் வந்தது.

உடனே சர்க்கிளி இனிஸ்பெக்டர் வந்தார்.

'எல்லோரும் வெளியிலே போங்கள்' என்றார்.

எல்லோரும் கையிலிருந்து 'பிளாட்பாரம்' டிக்கட்டு களைக் காட்டினார்கள்.

"நான் உங்களை இரயிலின் முன்னால் படுப்பதற்கு அனுமதிக்கப் போவதில்லை" என்றார் சர்க்கிளி இனிஸ்பெக்டர்.

'படுப்பது எங்கள் கடமை' என்றார்கள் அவன்.

போலீஸார் திவிரமடைந்தார்கள்.

இரயில் வந்தது.

இரயில்

இரயில் முன்னால் படுப்பதற்கு அவனும் நண்பர்களும் ஓடினார்கள்.

ஆயுதம் தரித்த போல்சார் அவர்களைத் தடியாலடித்துத் தாரத்தினார்கள்.

சிவரை அலாக்காகத் தாக்கி அருகில் நின்ற கூடல் இரயிலுக்கு அந்தப் பக்கம் ஏறிந்தார்கள்.

அவனும் கூடல் இரயிலுக்குப் பின்பக்கம் தள்ளப் பட்டான்.

அடுத்து என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.
கணநேரம்.

'விசில்' சத்தம் கேட்டது.

இரயில் புறப்பட்டது.

தாரத்தில் நின்ற டி. கே. ஜெவாஸ் பக்கத்தில் ஓடி வந்தார்.

"போய்யா, போய்யா, ஒடுகிற இரயிலுக்கு முன்னால் படு அய்யா!" என்றார்.

அருமையான யோசனை!

அவனுக்குக் கோபம் வந்தது.

"நீங்களும் வாருங்கள். இரண்டு பேருமே சாவோம்"
என்றார்.

அதற்குள் ஓடிய இரயில் ஒரு பரிவாங்கு தாரத்தில் நின்றது.

அவன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அங்கே தண்டவாளத்தில் கமாரி ஜயாயிரம் பேர் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அவன் மெய் சிலிர்த்தது.

ஆவிசம் பிறந்தது.

ஒரு பர்லாங்கு தூரமும் ஓடினான்.

இரயிலுக்கு முன்னால் அமர்ந்து விட்டான்.

கூடியிருந்த பெருங்கூட்டம் கைத்தியது.

எதிரே அவன் பார்த்தான்.

இரயிலின் இரண்டு பக்கங்களிலும் கமாரி ஜம்பது பேர்—
ஆயுதந்தரித்த போல்சார்—அணிந்தை போட்டு வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் முத்து வெங்கட்ராமன், அரிய ஹார் டேபுடி கலெக்டர், சில சார்ஜுஸ்டுகள் முன்னால் வந்தார்கள்.

தடியடிக்கு உத்தரவிட்டார்கள்.

போல்சார் தடியடிப் பிரயோகத்தை ஆரம்பித்தார்கள். அவன் முதுகிலும் பலமான அடியிழுந்தது.

ஆனால் வளி இல்லை!

அடிக்கும் தடியை ஓடித்துவிட்டுக் கொண்டு அடித்த அந்தப் போல்சாரில் சிலர் கழகத்தின் அனுதாபிகள் என்பது பிறகு அவனுக்குத் தெரிந்தது.

ஒரு பகுதிக் கூட்டம் கலையாமலேயே இருந்தது.

உடனே சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் பூண்போட்ட தடியால் அடிக்கத் தொடங்கினார்.

ஒரடி அவன் தலையில் பலமான விழுந்தது.

அவன் நிலைவு கலங்கிற்று.

கண்கள் இரண்டும் வெளியே வந்து விழுவதுபோல் தோன்றிற்று.

சர்க்கிள் தன் பூட்டல் காலால் அவனை உடைத்து தண்டவாளத்துக்கு வெளியே தள்ளினார்.

கூடியிருந்த கூட்டம் சிற்றமடைந்தது.

கற்கள் சரமாரியாகப் போல்சார் மீது விழத் தொடங்கின.

கல்விகளைக் கண்டு போல்லீ அதிகாரிகள் ஆத்திர
மடைந்தனர்.

“கடும்பகி!!” என்ற உத்தர யிட்டார் டெபுடி
கலெக்டர்.

கிழே சிடற்ற அவன் மெதுவாக எழுந்தான்.
துப்பாக்கிகள் வெடித்தன.

சேலம் வழக்கிறான் சிவப்பிரகாசம் ஓடிவந்தார்.
அவனைக் கைத்தாங்கலாக அளித்துக் கொண்டார்.
இருவரும் நடந்தார்கள்.

துப்பாக்கிகள் கட்டுக் கொண்டிருக்கும் இடத்திலேயே
அவர்கள் நடந்த போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவனும் அஞ்சு கடப்பட்டிருக்கக்கூடும்!

குடு அவன்மேல் படாத்தற்குப் போல்சாரின் ஜாக்கிர
தையே காரணம் என்று கூற வேண்டும்.

அந்த இடத்தைத் தாண்டி, டாஸ்மியா சிமெண்ட்
தொழிற்சாலை அருகே வந்தார்கள்.

காரைக்குடியிலிருந்து கொண்டு வர்த்திருந்த வாடகை
கார் அங்கே காத்துக் கொண்டிருந்தது.

சிவப்பிரகாசமும், அவனும் அதிக ஏறிக்கொண்டார்கள்.
அவன்து இடது கை மூட்டு இறங்கியிருந்தது.

லாக்குடி ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.
அங்கே வந்து சேர்ந்த முதல் ஆளி அவன்தான்.

லாக்குடி ஆஸ்பத்திரி டாஸ்டர் மிக உயர்நிதி மனிதர்.
டாஸ்டர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய கருவை முழுவதும்

பெற்றவர்.

அதுவும் ஏழை நோயாளிகளை அவர் கவனிக்கின்ற முறை
பற்றி லாக்குடி வட்டாரம் குழுவதுமிட புதிந்து பேசும்.

அவருக்கு அமைற்ற சம்பவங்களுடையும் அப்படியே.
அவர்கள் இருவரும் அவன்டிடம் வந்தார்கள்.

அவனும் இடது கையைத் தூக்கவே முடியவில்லை.

பிறகு சட்டையையும், பணியளையும் வெட்டி எடுத்
நார்கள்.

முட்டைத் தூக்கி நிறத்தி கைக்கு ஒரு தொட்டில்
போட்டார்கள்.

இந்து நேரத்துக்கெல்லாம் ஒரு போல்லீ வேன் வந்தது.

காயம் பட்டவர்கள் சிலரை அதில் ஏற்றி வந்தார்கள்.

ஒரு தொண்டனுக்கு வயிற்றுச் சுதையிலேயே குண்டு
தேங்கியிருந்தது.

அதன் பாதிப் பகுதி வெளியே தெரிந்தது.

தடியடியான் மண்டை உடைந்தவர்களும் இரத்தம்
உழிய வந்தார்கள்.

ஒரு தொண்டனுக்கு மட்டும் காயம் மிகப் பலமாக
இருந்தது.

அவனைத் திண்ணையில் படுக்க வைத்தார்கள்.

அவனித்தலைவன் என்ற முறையில் காயமஷடந்தவர்களை
அவன் சந்தித்தான்.

அந்தம் தொண்டர்களின் தினிர உணர்ச்சி மறக்க
முடியாதது.

நங்கள் வலியையும் யறந்து, தலைவன் உடம்பு எப்படி
இருக்கிறது என்றே அவர்கள் விசாரித்தார்கள்.

அவர்களிலே மிகக் குறைவான் காயம் அவனுக்குத்
நான்.

அது அவனுக்கே வெட்கமாக இருந்தது.

இன்னும் கொஞ்சம் காயம் பட்டிருக்கக்கூடாதா
என்ற ஏங்கினுள்.

படுகாயமடைந்த சிலரைத் திருச்சி பெரிய ஆஸ்
பந்திரிக்குத் தூக்கிப் போயிருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

ஏந்தானம் ஜோசப் என்ற பந்தை வது இளைஞருக்கு
இடை கை தண்டிக்கப்பட்டு விழுந்து விட்டது.

கந்தரராஜன் என்ற பையனுக்கு வது கையில் ஒரு
விரல் தண்டிக்கப்பட்டு விட்டது.

துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்து கொண்டிருந்தபோது
அவன் இரண்டு கைகளையும் உயரத் தூக்கி, “தோழர்களோ!
அமைதி! அமைதி!” என்ற சத்தம் போட்டாலும், ஒரு
குண்டு அவன் வீரஸைக் கொண்டுபோய் விட்டதாம்.

இந்தச் செய்திகளை அவர்கள் சொன்னார்கள்.

வால்குடி ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திருந்தவர்களில் மண்டை
உடைந்தவர்களிலொருவர் சேலம்—வேலூவர் சேர்ந்த
சதாசிவம் என்பவர்.

பதினெட்டு வயது இளைஞரான அவர் மிகவும் உற்சாகத்
தோடு காணப்பட்டார்.

“தலைவரே! உங்களுக்கு ஆபத்தில்லை என்பதின்தான்
எங்களுக்குப் பெருத்த சந்தோஷம்!” என்றார் அவர்.

அவன் கண்களில் கண்ணீர் பெருகிறது.

சிறிது நேரத்தில் அங்பில தர்மவிளங்கம்—அவர்தான்
திருச்சி மாவட்டச் செவலாளர்—ஆகுகே வந்தார்.

ரயிலுக்குள் குண்டு பாய்ந்து, கேவன், நடராசன்
என்ற இருவர் மாஸ்டுபோய் செய்தியை அவர் தெரிவித்தார்.

அவர்கள் யாரோ பிரயாணிகள்.

கட்சிக்கும் அவர்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை.

தர்மவிளங்கம் எல்லோரையும் விசாரித்தார்.

அந்த நேரத்தில் ஒரு போலீஸ்-ஜீப் ஆஸ்பத்திரிக்குள்
நுழைந்தது.

நீச்சட்டி-கோவிந்தன் எனப் பெயர் பெற்ற விசுவநாத
நாயர் திருச்சி ஜில்லா போலீஸ் குப்பிரண்டெண்டாக இருந்தார்.

அவர்தான் அந்த ‘ஜீப்’ பில் வந்திருந்தார்.

அவர் நேரே டாக்டரிடம் போய், டால்மியாபுரத்தில்
ஊயம்பட்டு வந்தவர்கள் யார் யார் என்று கேட்டார். அவர்
அங்கே கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதே கம்பவுண்டா
அவனிடம் வந்து, “நீங்கள் கைதாக விரும்புகிறீர்களா?”
என்று கேட்டார்.

“விரும்பினால் இங்கே இருங்கள். இல்லையென்றால்
எழுந்து போய்விடுங்கள்!” என்று அவர் சொன்னார்.

அவன் போகத் தயாராக இல்லை.

கைதாவது தியாகம் என்பதற்காக அல்ல. வெளியே
போனால் அவமானம் என்பதற்காக!

டி. எஸ். பி. உடனே தர்மவிளங்கத்திடம் போனார்.

“நீ யார்?” என்று கேட்டார்.

“திருச்சி மாவட்ட தி. மு. க. செயலாளர்!” என்றார்
தர்மவிளங்கம்.

“அப்படியென்றால்...?”—டி. எஸ். பி. கேட்டார்.

“ஜில்லா கலெக்டர் மாதிரி!” என்று பளிச்சென்று
பதில் சொன்னார் தர்மவிளங்கம்.

அவரை விட்டுவிட்டு அவனிடம் வந்தார் டி. எஸ். பி.

நூற்று

நெருங்கி வந்த டி. எஸ். பி. அவுனிக் கேட்டார்.
 "நீ யார்?"
 "நான் நாசன்!"
 "டாக்மியாபுரத்தில் அடிப்பட்டவரு?"
 "ஆமாம்! நான்தான் குகுப் பிடா."
 "உங்களைக் கணக் கொடுக்கிறேன்."

அயர் கொள்கூரோ இக்கூபோ. இரண்டு போல்க் காரர்கள் அவன் அருகில் வந்து நின்றார்கள்.

கட்டையில்லாத அந்த நிற்கை நிருமேனி முதன் முதலாக போல்க் காலங்கு ஆணாக்கு.

வேறூர் சொசியம், அரிசார் வடிவேலு, நாத்தை பங்கார் பேட்டை தல்லை உட்பைப் பகும் கூட செய்யப்பட்டார்கள்.

அந்த ஆஸ்பத்திரியிலேபே குதிப கட்டிடமொட்டு கட்டப்பட்டிருக்கத்.

இறப்பு விழாவும்காக கூட அறதுக்கொண்டிருக்குந்தது.

மந்திரிகள் வற்ற நிற்கை வைக் கேவுடிப் பிரதீக
கட்டிடத்தை அந்தக்கூடிசை அந்று நிற்குதலைவத்தார்கள்.

ஆஸ்பத்திரியில் வேறு இடம் இருங்காததால் அந்த
கட்டிடத்தில் போட்டு அயர்கள் பூட்டப்பட்டார்கள்.

ஆஸ்பத்திரியைச் சுற்றினும் ஆயுதப் போல்க் கிராந்துப்
பட்டது.

அந்று மட்டும் கைத்திக்கூப் பார்ப்பதற்கு யாரும் ஏறுமதிக்கப்படவில்லை.

அந்று இரவும் அவன் எதுவும் உட்கொள்ளவில்லை.

கொடிய வெயிலில் கடுமையான தடியடிப் பிரயோகம் நடந்திருந்ததால், அவனுக்குத் தாகமே அதிகமாயிருந்தது. அவனுக்காக வந்திருந்த உணவுப் பொட்டலம், பிரிக்கப்படாமலே கிடந்தது.

கிட்டத்தட்ட ஒரு சொம்பு தண்ணீர் முழுவதையும் குடித்துவிட்டு அவன் தரையில் காய்ந்தான்.

அவனைப் பார்த்துப்பரிதாபப்பட்ட கம்பவுண்டர், அகல மாணதும், கணமானதுமான பூத்துண்டு (டாக்கி டவல்) ஒன்றை அவனுக்குக் கொடுத்தார்.

அது ஒரு மெத்தை போலவே இருந்தது.

அவன் உயர்த்துக்கும் அது சரியாக இருந்தது.

அவன் கொண்டு வந்திருந்த வாடகைக் காரின் டிரைவர், போல்க் கெட்டுப்பிடிக்குப் பயந்து பணம் கூடக் கேட்காமல் காரர், காரக்குடிக்கே கொண்டு போய்விட்டார்.

அவனுடைய கட்டையும் அதிலே போய்விட்டது.

அந்தப் பூத்துண்டை விரித்து, அந்று இரவு அவன் பிரக்கு இல்லாமல் தூக்கினான்.

இரவு கமார் பள்ளிரண்டு மணி இருக்கும்.

பூட்டியிருந்த கதவு திறக்கப்பட்டது.

ஜில்லா குப்பிரோட்டான்ட் விள்வநாதனநாயர் இரண்டு ஜவாங்கஞ்சுடு உள்ளே நுழைந்தார்.

அங்கிருந்த ஒல்விவாரு கைத்தையும் கூர் பேராக் கேட்டுக் குறித்துக்கொண்டார்.

அவன் தூக்கம் கூந்த போதிலும் தூக்குகிற பாவனையில் படுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் முதலில் கைத்தடியாக மெதுவாகத் தட்டினா குப்பிரண்டன்ட்.

உடனே ஒரு குரல் ஆதிரமாகக் கேட்டது, "நலை வரைத் தொடாதே" என்று.

"சாரி," என்று வருத்தம் தெரிவித்த குப்பிரண்டன்ட்

"அவர் பெயரையும் கண்டது நீங்களே சொல்லுங்கள்" என்று. அந்தக் குரல் கொடுத்தவரைக் கேட்டார்.

அந்தக் குரலுக்குரியவர்தான் அபிஷூர் வடிவேலு. அவனுடைய சூரி, பெயரை வடிவேலு சொன்னார். குறித்துக்கொண்ட குப்பிரண்டன்ட் தகலைப் பூட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார்.

பொழுது குறிந்தது!

அவன் எழுந்து ஜன்ஸல் வழியாக வெளியே பார்த்தான்.

நாய்த் தூரத்திற்கு ஒரு போலீஸ் விதம், நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர்.

வெளியூர்களிலிருந்து கைதிகளைப் பார்க்க வந்தவர் களில் பலபேர் உள்ளே வர முடியாமல் தெருவிலேயே அனைத்து கொண்டிருந்தனர்.

அந்த ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிடத்தின் ஜன்னலுக்குப் பின் பக்கத்தில் கடைத் தெருவின் ஒரு பகுதி இருந்தது.

ஜன்னலுக்கும் கடைகளுக்கும் இடையே சமார் நாற்பது அடிதாரம் தானிருக்கும்.

ஒரு கடையில் பத்திரிகைகளில் வால்போஸ்டரிகள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன.

அவன் கூறிந்து கவனித்தான்.

ஒவ்வொரு வால்போஸ்டரிலும் "ஒன்றைக் கொடுக்க மரணப்படுக்கையில்!" என்றிருந்தது.

"தூந்துக்குடியில் துப்பாக்கிப் பிரபோகம்" என்ற இன்னொரு தலைப்பும் இருந்தது.

பத்திரிகை பார்க்க அவன் துடித்தான்.

தெவு திறக்கும் சுத்தம் கேட்டது.

ஒரு சொம்பு நிறைய காப்பியோடும், குவளையோடும் எம்பவுன்டர் வந்தார்.

தனக்குச் சில பத்திரிகைகள் வாங்கித் தருமாற அவன் அவரிடம் கேட்டான்.

அடுத்த சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் பத்திரிகைகள் வந்தன.

அவன் இறந்தபோய்விட்டதாகவே சில பத்திரிகைகள் கேட்கிக் குறியோடு செய்திகள் போட்டிருந்தன.

திருச்சி நேரத்தில் கொடுகள் அரைக்கம்பத்திலேயே பறந்ததாகவும், இங்கேரு ஊரில் அனுதாபத் தீர்மானமே நிறைவேற்றப்பட்டதாகவும் செய்திகள் வந்திருந்தன.

அவனைச் சுற்றிலும் மற்ற கைதிகள் உட்கார்த்து கூலோடு பத்திரிகைகள் படித்தனர்.

சமார் பதினெட்டு மணிக்கெல்லாம் குறிப்பாகச் சில பார் வையாளர்களை மட்டும் போல்சார் அனுமதித்தார்கள்.

அவனுடைய சொத்தராம், மற்றும் சில நஷ்பர்களும் வந்திருந்தார்கள்.

அந்த நேரத்தில் அவன் தைரியமாகத்தான் இருந்தான்.

தான் நன்றாக இருப்பதாகவே அவர்களிடமும் சொன்னான்.

அவர்கள் போய் விட்டார்கள்.

அன்று மாலையே வால்குடி சப்றெயிலுக்கு அந்தக் கடை கள் மாற்றப்பட்டார்கள்.

சிறைச்காலையில் உட்பகுதியை அற்றநான் அவன் முறை முதலாகப் பார்க்கிறேன்.

அங்கே போய்ச் சேர்ந்தபோது மணி ஜந்து!

ஒரு மணி நேரம் நஷ்பர்களோடு சப்றெயிலைப்பற்றி வேடிக்கையாகத்தான் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

வால்குடி சப் - மாஜிஸ்ட்ரேட்டான் ஜெயிலுக்கும் அதிகாரி.

அவர் இனிஞர்!

மிகவும் நல்லவரி!

ஆரு மணிக்கெல்லாம் அவர் சிறைச்காலைக்கு வந்தார்.

"அறையிலே நீங்கள் தனியாக இருப்பீர்களா? தனிக்கு யாரும் வேண்டுமா?" என்று கேட்டார்.

"தனியாகவே இருப்பேன்" என்ற தைரியமாகவே சொல்லி விட்டான்.

எல்லோரையும் 'ஹக்-அப்' பண்ணும்படி அங்கிருந்த வார்டரிடம் சொல்லிவிட்டு அவர் போய்விட்டார்.

அவன் ஒரி அறைக்குள் நுழைந்தான்.

தெவு பூட்டப்பட்டது

அவ்வளவுதான் தாமதம். அதுவரை தெரியத்தோடு இருந்த அவன் 'ஓ' என்ற அழுத கிட்டான்.

அறைச் சுவரைப் பார்த்தான்.

பழைய சூக்கிளெல்லாம் அந்தச் சுவர்களிலே பெண் சித்திரங்களை வரைந்திருந்தார்கள்.

ஒவ்வொன்றும் அவனுக்குப்பயங்கரமாகத் தோகிறிற்ற. உடனே சுத்தம் போட்டு வார்ட்டரைக் கூப்பிட்டான்.

தணக்குத் துணைக்கு அரியலூர் வடிவேலுவை அனுப்பும் படி கேட்டான்.

வடிவேலு வந்து சேர்ந்தார்.

அவன் மனம் கொஞ்சம் தெரியமடைந்தது.

அரியலூர் வடிவேலு ஒரு விவசாயி சொற்றமாக நில புலன்கள் உள்ளவர். நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அப் போது அவனுக்கும் இருபத்தி ஐந்து, இருபத்து மூர் வயது தான் இருக்கும்.

ஏற்கனவே ஒரு முறை அவர் சிறை சென்றிருந்தார்.

நாரணமங்கலத்தில் 144 தடையுத்தரவை மீறி மூர் மாத தண்டனை அடைந்தவர்களில் அவர் முக்கியமானவர்.

(பின்னாலில் அவன் கழகத்தை கிட்டு விலகியபோது. அவரும் விலகி ந. தே. க. வுக்கு வந்து, ந. தே. க. அபேட்ச கராக் அரியலூரித் தொகுதியில் தேரிதலுக்கு நின்றார். வேலூர் சதாசிவமும் விலகி வந்தவர்களில் ஒருவர்)

வடிவேலுவுக்கு சிறை விவகாரம் பழக்கப்பட்டதாகவே இருந்தது.

இருவு வெகுநேரம் வரை வடிவேலு அவனுக்கு மூர்கள் கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

மறுநாள் மாலை நண்பரிகள் சி. பி. சிற்றாச., டி. ஓ. சீனிவாசன் முதலியோரும் மற்றும் சிவரும் அவளைப் பார்க்க வந்தார்கள்.

அவர்களைப்பார்த்ததும் பழையபடியும் அழுதுகிட்டான்.

அவர்களைல்லாம் அவனுக்கு வெகுவாகத் தெரியும் சொன்னார்கள்.

போராட்டம் நடந்த அன்று அவர்களிலே பலர், -சி.பி. சிற்றாச உட்பட-அவர்களேயே இல்லை!

ஒது செய்யும் கட்டம் முடிவடைந்த பிறகு நான் அவர்கள் தலைங்கூட்டினார்கள்.

நாங்கள் வெளியிலிருக்கிறோம் என்ற தெரியத்தில் அவர்கள் அவனுக்குத் தெரியம் சொன்னார்கள்.

அவளைக் கோயை என்றார்கள், தலைமறைவாக இருந்த தப்பிய அந்த லீரர்கள்!

சரியாகப் பதினைந்து நாட்கள் 'ரிமாண்டில்' அவனும், நண்பர்களும் இருந்தார்கள்.

அவனை முதல் எதிரியாக வைத்து இருபத்திநான்கு பேர் மீது, கிரியினல் வழக்கு பதிவு செய்யப்பட்டது.

நான்கு கிரியினல் செல்லுக்களிலும், இரண்டு இரயில்லை செல்லுக்களிலும் வழக்கு தொடரப்பட்டது.

பதினைந்தாவது நாள் சொந்த ஜாமீனில் அவர்கள் வெளியே விடப்பட்டார்கள்.

வழக்கு வாய்நா போடப்பட்டது.

கமார் நாக்கு மாதங்களம் அந்த வழக்கு தடந்தது.

அந்த வழக்கு முடிவதற்கு முன்பே ஒன்று மாத தண்டனையை அனுபவித்துவிட்டு கருவுறிதி-இராம சுப்பையா குழுவினர் வெளியே வந்து கிட்டார்கள்.

வழக்கு நடந்த நாக்கு மாதங்கள் அவனுக்குத் துயரி நிறைந்த மாதங்களாகும்.

அவனது 'ரிமாண்ட்' காலம் வரை ஒது செய்யப்படாமல் இருந்த அங்கில் தர்மமின்மூம் அந்த வழக்கில் எதிரியாகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார்.

நாக்கு மாத காலம் அவர்கள் பட்டபாடு சொல்லும் தரமற்று!

காயிலே காலனு இல்லாத நிலையில் வாயும் வயிறும் காய்ந்த வயனைம், கோர்ட் வாய்வில் அவனும் நண்பர்களும் காந்தாக்கிடப்பார்கள்.

சிறையிலிருக்கும் லீரர்களுக்குத் தினமும் பனியாரம் செய்த அனுப்பும் திருச்சி தெரப் பிரமுகர்கள், ஒவ்வொரு

வேளைச் சாப்பாட்டிற்கும் அவனை ஆலாய்ப் பறக்க வைத் தார்கள்.

இரண்டு நாட்களுக்கு ஒருமுறை வழக்கு நடந்த கொண்டே இருந்ததால் அவன் அடைந்த துண்பங்கள் அதிகம்.

ஒவ்வொரு வேளையும் யாரிடமாவது சென்று கையேந்தி நிறைவேண்டி வந்துள்ளது.

அவனுடன் சேர்ந்த மற்ற கைதிகளுக்கோ அதுவயில்லை.

இந்த நிலையில் திருக்கியில் பத்திரிகை நடத்திக்கொண்டிருந்த சி. பி. சிற்றரசு, 'கல்லக்குடி வழக்கு நிதி' என்ற பெயரில் ஒரு நிதியை தல் பத்திரிகை வாயிலாகச் சேர்த்து வந்தார்.

அந்த நிதியில் காலனூக்ட வழக்கு நடத்தவோ, கைதி வளின் பசியைத் தீர்க்கவோ பயன்படவில்லை.

அங்கேயும் காத்துக்கிடந்து அவன் அலுத்தான்.

தனது கஷ்ட நிலையிலும் அள்பில் தருமலிங்கம் ஓரளவு அவனுக்கு உதவினார்.

அந்த நான்கு மாதங்கள்—எழுத்திலே சுருங்கிட்ட அந்த நான்கு மாதங்கள்—அவன் இதயத்தை வேக வைத்த மாதங்களாகும்.

ஊருக்கு ஊர் தனக்கென்று ஒரு 'ஜால்ராக்' கூட்டத் தைச் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டிருந்த குட்டித் தலைவர்கள் சிறையிலும்கூட ஜீவரசம் அருந்திக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு தயிர்சாதப் பொட்டலத்தைப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு, பசியெடுத்த காக்கைபோல் அதை விழுந்து விழுந்து சாப்பிட்டு அவன் அரை வயிற்றைக் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

நிதிப்பணங்கள் எங்கேயோ போய் முடங்கி விட்டன.

வழக்கறிஞருக்குப் பணம் கொடுக்கப்படவில்லை.

அதனால் சில வாய்தாக்களுக்கு அவர் வரவுமில்லை.

அந்த வழக்கிற்கே சம்மந்தமில்லாத சிலரும் அந்த வழக்கில் மாட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அசல் போராட்ட வீரர்கள் பலர் எங்கோ ஒடி மறைந்து விட்டதால், மாடு விறகப்போன குடையையும், வழியிலே

போய்க்கொண்டிருந்த பலரையும் போலீசார் அந்த வழக்கிலே பின்னாத்திருந்தார்கள்.

147-வது செக்டங்கபடி கூட்ட விரோதமான கூட்ட மெற்று நிருபிப்பதற்காக அவர்கள் பலரையும் பிடித் திருந்தார்கள்.

வழக்கறிஞர் கவனிக்காமல் விட்டதாலும், போலீஸ் தரப்பு சுறுசுறுப்பாக இருந்ததாலும் அப்பாவிகளும் சேர்ந்து தன்டிக்கப்பட்டார்கள்.

பிறந்த விட்டிலே மனைவி மக்களை விட்டுவிட்டு திருச்சித் தெருக்களிலே அனுதை போல அலைந்து கொண்டிருந்த அவன், வழக்கு கீக்கிரம் முடிந்துவிடாதா என்று ஏங்கினான்.

வழக்கு மேலும் இரண்டு மாதம் நடக்கும் என்ற நிலை இருந்தபோது அவன் கேலத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போனான்.

"மாடர்ஸ் தியேட்டர்ஸில்" செலவுக்காவது கொஞ்சம் பணம் வாங்கி வரவாம் என்றான் அவன் அங்கே போனான்.

அங்கே அவனுக்கு வரவேண்டிய பாக்கி எதுவுமில்லை. தன் நிலைமையைச் சொல்லி ஒரு ஐநூற் ரூபாயாவது கொடுக்கும்படி டி. ஆர். சந்தரத்திடம் கெஞ்சினான்.

"நான் பணம் தரமுடியாது" என்று அவர் கண்டிப்பாக மறுத்து விட்டார்.

ஏக்கந்தோடும் கண்ணரோடும் அன்று மாண்பே அவன் ஊருக்குப் புறப்படத் தயாரானான்.

மாண்யில் டி. ஆர். சந்தரம் ஒத்திகை விடுதிக்கு வந்தார். அவன் விடைபெற்றுக் கொள்வதற்காக அவரிடம் கொடுக்கும்.

அவரைக் கண்டதும் அவர் மணம் இளகிறறு.

"ஒரு முழுப்படத்துக்கு கணத வசனம் எல்லாம் எழுத விருயா" என்று அவர் கேட்டார்.

"எழுதுகிறேன்" என்றால் அவன்.

ஒரு ஐநூற் ரூபாய் கொடுக்கும்படி மாவேஜரிடம் கொடுக்குர்.

"செலத்திலேயே தங்க வேண்டும்; காய்தாவுக்கு மட்டும் போய் வரவாம்" என்ற நிபந்தனையில் பேரில் அவனை வழிவழுப்பினார்.

மறநாளே வாய்தாவை முடித்துக் கொண்டு அவன் கூடும்பத்தோடு சேலத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

இரண்டு மாதங்களில் எட்டு நாள் வாய்தாவிற்காகப் போய் வந்தான்.

'இன்றைதோதி' என்ற படத்திற்கான கதை—வசனம் பாடல்களை எழுதி முடித்தான்.

வாழ்க்கைக்கவனை குறைந்தாலும் வழக்குக் கவனி அதிகமாகவே இருந்தது.

பல தட்டை இரயிலிலே தூங்கி, சேலம் வரவேண்டியவன் திருப்பூருக்குப் போயிருக்கிறான்.

இரயிலை விட்டுவிட்டுத் திட்டாடியிருக்கிறான்.

தன்னுடைய அசதி, மறதி, செம்மைப்பாடற்ற தன்மை இவற்றுக்காக அவன் மிகவும் வருந்தினான்.

கடைசியில் தீர்ப்பு சொல்வதற்கு இரண்டுநாள் முன்னாக கூடும்பத்தினரைக் கொண்டு போய்க் கிராமத்தில் விட்டுவிட்டு, சேலம் விட்டையும் காலி செய்து விட்டு திருச்சிக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அங்கு தீரிப்பு!

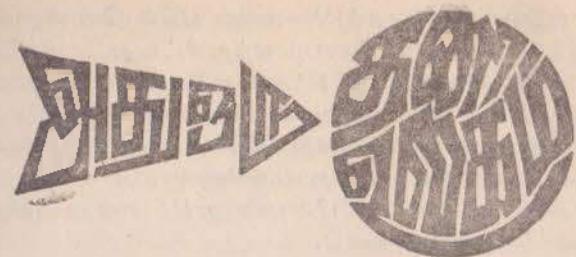
சப்டிவினால் மாஜிஸ்ட்டிரேட் கோர்ட்டின் முன்பு கமார் ஜம்பதுபேர்தான் கூடியிருந்தார்கள்.

மாஜிஸ்ட்ரத்தான் நிதிபதி தீர்ப்பை வாசித்தார்.

அவனுக்கும் அவன் நண்பர்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாக ஒன்றாக ஆண்டு கடுங்கால தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

விடுதலையாகி வெளியிலேயே இருந்த பெருந்தலைவர் கனில் ஓருவர்கூட அங்கு அவர்களை வழியலூப்ப வரவிக்கை

ஒரு போல்கு வேன் அந்த அனுதாக்களை ஏற்றிக் கொண்டு திருச்சி மத்திய சிறைக்குப் புறப்பட்டது.

சிறைச்சாலைக்குள் அவர்கள் நுழையும்போது மாஸை குற மணி இருக்கும்.

சிறைச்சாலை மூடப்பட்ட நிலையிலேயும் உதவி ஜெயிலர் அவர்களுக்காகக் காந்துக் கொண்டிருந்தார்.

எவ்வாக கைதிலேயும் அங்க அடையாளம் குறிக்கப்பட்டு உள்ளே அனுப்பப்பட்டார்கள்.

அவர்களுக்குச் சிறைச்சாலையிலேயே உணவு சொல்லப் பட்டிருக்கிறதென்று மாஜிஸ்ட்டிரேட் கொல்லியிருந்தார்.

ஆனால், சிறைச்சாலையில் அப்படி எந்த ஏற்பாடும் இல்லை. அன்று இரவு மட்டும் அவர்களை 'காமளி பிளாக்' என்னும் பொதுக் கொட்டடியில் அடைத்தார்கள்.

அங்கே ஏற்கனவே பல வழக்குகளிலும் கம்பந்தப்பட்ட கைதிகள் கொர் ஜம்பது பேர் நிறைவிட்டார்கள்.

புதிய கைதிகளைப் பார்த்ததும் அவர்கள் உற்சாகத் தோடு வரவேற்றார்கள்.

அவனிடமும் ஒரு கைதி வற்று "என்ன காரி, பேங்க் கேளா?" என்று கேட்டார்.

திருச்சி நாசத்திலிருந்த ஒரு பேங்க் அப்போதுதான் திவாவா விபிருக்கத்.

அதுசம்பந்தப்பட்ட கைதிகள் போலிருக்கிறது இவனும் என்ற கருதி அந்தக் கைதி அழுதாபத்தோடு சொரிந்தான்.

"இவனையப்பா நான் டாக்மியாபுரம் கொடு!" என்ற அன்றை பதில் கொள்ளுகிறேன்.

"எத்தனை மாதம் காரி?" என்ற அவன் கேட்டான்.

“பதினெட்டு மாதம்!—அவன் பதில் சொன்னான்.
அந்தக் கைதிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“எந்த மாஜிஸ்ட்ரேட்?” என்ற வேட்டான்.
நிதிபதியின் பெயரை அவன் சொன்னான்.

உடனே அந்தக் கைதி நிதிபதியைக் கடுமையான
வார்த்தைகளில் திட்டத் தொடங்கினான்.

“விடாதே சார்; அப்பீல் பண்ணு!” என்ற அவனுக்கு
யோசனை சொன்னான் கைதி.

அன்று இரவு அவர்களுக்குச் சாப்பாடுக்கு எதுவுமில்லை
என்று தெரிந்ததும், எல்லாக் கைதிகளும் அவரவர் சேமித்து
வைத்திருந்த பழைய கஞ்சியைக் கலைத்தோடு எடுத்துக்
கொடுத்தாரிகள்.

கழுவப்படாத கலைங்கள்!

முடப்பட்டிருந்துதோ அமுக்குப் படிந்த துணிகள்!
அவன் அந்தக் கஞ்சியைத் தொடக்கூட விரும்பவில்லை.
ஆனால் வேறு வழி?

இருந்ததிலேயே கொஞ்சம் கத்தமான கலைத்தைப்
பார்த்துக் கையில் வாங்கிக் கொண்டான்.

மோரிலே ஊறப்போட்டிருந்த கஞ்சியை நன்றாகக்
காரத்தான்.

“மட, மட” வென்று குடித்து விட்டான்.

என்னைய் படிந்து கருத்துக்கிடந்த தரையில் நன் மேல்
துங்கட விரித்து அவன் படுத்து விட்டான்.

பொழுது விடிந்தது.

திருச்சி மத்திய சிறையின் பரப்பளவை அவன் அப்
போதுதான் பார்த்தான்.

உட்பக்கமாகச் சிறையின் மதிலைச் சுற்றி, வருடதெநு
ரூபை ஒரு மணி நேரமாகும்.

பிரம்மாண்டமான ஒரு தொழிற்சாலை உட்பக்கமிடய
நிலம் சிறைசாலையாக வடிவெடுத்திருப்பதுபோகி தோன்
றிறிய.

கைத்தறி நெசவு, கையல் வேலை, மாடு வரைப்பது
போன்ற பல தொழில்கள் உள்ளே இருந்தன.

பல்வகுப்பான் தொழிலாளிகளும் குற்றவாளிகளாக
வரக்கூடுமல்லவா!

கிடைத் தொழிலாளி வற்றால் அவனுக்கு அதே வேலை.
சல்வைத் தொழிலாளிகளேன்று தனி ‘போடி யார்டு!!’
சமையல் தொழிலாளி என்றால் என்பது வருஷங்களாக
இடைவிடாமல் எரிந்து கொள்கிறுக்கும் அடுப்பிலே சமை
யல் வேலை.

தபால் ஊழியர்கள் வந்தால் உள்ளுக்குள்ளோயே பட்டு
வாடா.

ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்கள் குற்றம் புரிந்து வந்துவிட்டால் உள்ளுக்குள்ளோயே ஆஸ்பத்திரியில் வேலை.

மாடு மேய்ப்பவர் பால் கறப்போகுக்கொறை நூற்றுக்
கணக்கான மாடுகள்.

சிறைச்சாலையின் தேவை பெருமளவு பூர்த்தியாகும்
வண்ணம் காப்பறித் தோட்டம்.

படித்தவர்கள் மேலும் படிக்க விரும்பினால் அதற்
கொரு புத்தகசாலை.

அது ஒரு தனி உலகம்!

எல்லாவகையான மனிதர்களிலேயும் குற்றவாளிகள்
இருப்பார்கள் என்பதற்கு அந்த இடம் ஒர் உதாரணம்.

குடும்பக் கலை இல்லாதவனுக்கும், உணவைப் பெரிதாகக் கருதாதவனுக்கும் சிறைச்சாலையையிட இனிமையான கொர்க்கம் கிடையாது.

வெளி உலகத்தின் பரப்பரப்பு அங்கே இல்லை.

அமைதியான சிற்றனைகள் அங்கேபூந்துகிழுவுகின்றன.

தீவிரம் அவன் ஒவ்வொரு குற்றவாளியாகக் கூப்பிட்டு
வைத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய கதையை சிகாரிப்பான்.

பயங்கரம், மரிமம், பரிதாபம் அனைத்தும் அந்தச் கதை
களில் வரும்.

சில கொலையாளிகளை அவன் அங்கே சந்தித்தான்.

கொலை செய்யும்போது அவர்கள் இருந்த நிலைமை
வேறு; தன்டனை பெற்றபின் இருந்த நிலைமை வேறு!

தாங்கள் உணர்ச்சிக்கு வசப்பட்டு விட்டதற்காக அவர்கள் தலையிலே அடித்துக்கொண்டார்கள்.

அங்கு போன சில நாட்களிலேயே எந்த வகையால் குற்றங்கள் அதிகம் எளிப்பது அவறுக்குத் தெரிந்துள்ளது. என்னிக்கையில் அதிகமாக இருந்த குற்றவாளிகள் கள்ளச் சாராயம் காய்க்கவோர்.

இரண்டாவது இடத்தை வகித்தவர்கள் 'பிக்பாக்ஸ்ட்' அடிப்பாக்ஸ்ட், ஆடு மாடு திருப்பவர்களும்.

மூன்றாவது எண்ணிக்கை 'ஜாமின் ஜேஸ்கள்' என்ப மடும் நிரபராதிகள்.

நான்காவது கொண்காரர்கள்.

கொண்காரர்களிலேயும் எந்தக் காரணத்திற்காகக் கொலைபுரிந்தோர் அதிகம் என்பதையும் அவன் குராய்ந்தால். பெண் தாராத் காரணமான கொலைகளே அதிகம். அடித்து யான் யரப்பு சம்பந்தப்பட்ட கொண்கள். தண்டனையை ஏதிர்பார்த்து அந்தக் கொண்கைச் செய்தவர்களிபோல் அவர்கள் காணப்பட்டார்கள்.

ஜாமின் கேள் எஃபா மிக விதித்திரமானதாகும்.

அனுநோதியாக ஒருவன் அரிவே சுற்றிக்கொண்டிருந்தால் அவரைப் போல்சார் பிடித்துக்கொண்டுபோய் நிதிபதி முன் நிறுத்தி, சுற்றைத்திருக்கிடமாகச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த தாக்கு குற்றம் காட்டுவார்கள்.

உடனே நிதிபதி அவளைப் பார்த்து, "உணர்கு ஜாமின் கொடுக்க யாராவது இருக்கிறார்களா?" என்று வேட்பார். அப்படி யாரும் இல்லை பெற்றுக் கொள்ள முடிய மாறும் நிதிபதி நன்றாக இடுவார்.

ஆதரிக் குளில்லாத காரணத்தால் ஒரு நிரபராதி குற்றவாளியாகப்படுவார்.

அது ஒன்று போதும் அவறுக்கு.

அவன் வாழ்க்கையே சிறை வாழ்க்கையாகிவிடும்.

ஜாமிழுக்கு ஆளிகள் என்ற நன்றாக்கப்பட்டவன் விடுதலையானதும், இடங்கு அரிவே போல்சார் அவளைப் பிடிப்பார்கள்.

வோட்டியே கொண்டு போய் நிறத்தவார்கள். 'சுற்றைத்துக்கிடமான நிலையில்' எந்த பழைய பல்லவை போடு குற்றசாட்டு துவக்கும்!

அவன் சுற்றைத்துக்கிடமான ஆசாமிதான் என்பதை ஏற்கவே அவன் ஜெயினிலிருந்துதைக் கொண்டு நிருபிப பார்கள்.

அவன் மறுபடியும் தண்டிக்கப்படுவான்.

பிறகு விடுதலை, மறுபடியும் கைது; நண்டனை!

நான்கு நாட்கள் வெளியெழும், மூன்றுமாதம் உள்ளேயுமாக அவன் காலம் கழியவேண்டியதுதான்.

சிறைப்பறவைகளான சில 'கேடி'களைப் போல்சார் துணைக்கு வைத்துக்கொள்வார்கள்.

பல சிறைச்சாலைகளையும் கண்ட அந்தக் கேடிகள், கைதிகள் விடுதலையான உடனே அவர்களைப் போல்சாருக்குக் காட்டிக் கொடுப்பார்கள்.

பிடிப்பதற்கு வேறு ஆள் கிடைக்காதபோது அந்தக் கேடிகளையே சுற்றைத்துக்கிடம் என்று போல்சார் உள்ளே பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிடுவார்கள்.

போல்சாருக்கு உளவு சொல்பவர்களுக்குச் சிறைச்சாலைப் பரிபாலனையில் 'கை காட்டிகள்' என்று பெயர்.

"இவன்தான் எண்ணைக் காட்டிக்கொடுத்த கைகாட்டி" என்று சொல்லிவிட்டால் போதும், உடனே எல்லாக் கைதி களும் ஒன்று சேர்ந்து சிறைச்சாலைக்குள் அந்தக் 'கைகாட்டி'யை அடித்து நொறுக்கிவிடுவார்கள்.

ஜாமின் வழக்குக் கைதிகளின் பரம விரோதிகள் இந்தக் 'கைகாட்டி'களும் லோகல் போல்சாரும் தான்.

லோக்கள் போல்சாரர்களின்யாராவது குற்றம் செய்து விட்டு உள்ளே வந்துவிட்டால் எவ்வாக் கைதிகளும் அவர்களைப் பந்தாடிவிடுவார்கள்.

காரணம் அவர்களில் பலர் நிரபராதிகள்.

ஒரு நிரபராதி நிரந்தரக்குற்றவாளியாவது ஆசரியமே! சட்டத்தின் எந்தப் பாதுகாப்பும் அவர்களுக்கு இல்லை!

போல்சாரர்களின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கிடற்ப அவர்கள் ஆட்டிவைக்கப்படுகிறார்கள்.

ஜாமின் கொடுக்க ஆளில்லை என்ற ஒரே காரணத்திற்காக ரூற்றுக்கணக்கான நிரபராதிகள் சிறைச்சாலைக்கு வந்திருப்பதை அவன் கண்டான்.

சட்டம் தவசுலைத்து அவன் கருதவில்லை.
சட்டத்தின் ஏற்றங்களுள் மாற்ற நிலையம்
போல்காராலேயே இந்த நிலைத்துப்படியிருக்கிறது.

அதிர் குற்றவாளி செட்டாந்துபோத நிலையமைக்க
குற்றவாளியாக்குவது அவனால் வழக்கம்.

பதைதலை ஒருவன் சிறைச்சாலைக்கு வந்தால் அவனு
கடையகுலிலைக் கருப்புப் பொட்டு வைத்து கீடுவார்கள்.
சிறைப் பதையை என்பது அதிர் பொருள்.

கொண்டார்களின் குல்லாலிக் கிவப்புப் பொட்டு
வைத்து கீடுவார்கள்.

அங்கே கருப்பும் கீவப்பும் நிலையக் குற்றவாளியினை
கிளினமாகும்.

மனிதன், சமுதாயம் என்பதைப்பற்றியெல்லாம் அவன்
அங்கேதான் சிறைக்கும் தலைப்பட்டான்.

குற்றவாளியின் உணந்திகோள் நிலையமைக்க
வைக்கப்பட்டிருக்கான்.

ஒன்றை மனிதர்களிலைப்பற்றிய இறைவெள்ளாக் குற்றுக்கு
அங்கே வந்தது.

குடும்பம் வைத்து அவனுக்கு அடிக்கடி ஓலைத்திற
என்றபோதித்தும், சிறை வாழ்வு அற்றிய துவக்குமாக
இல்லை.

அவனுக்கும் 'இ' வகுப்புத்தான் தூப்பட்டிருந்தது.
சிறை தடிரைக்கும், சட்டையும் தூப்பட்டா.

அவனுக்குப் பற்றாத தடிரைக்குப் போட்டு
கொண்டு இருக்கும் நாள் படாதபாடுபட்டான்.

சிறைக்கு எத்துப்பத்து நாட்கள்தான் ஆகை.
ஓராண்டுக்கால்தான் அப்பீசு ஒவ்வொன்றை

அப்பீசு ஏற்றுக்கொண்ட இருமலை நாயர் என்ற நீ
பதி அவர்களை ஜாமனிக் கிடுதலை செப்ப உற்றுவிட்டார்.

அவனும் ஜாமனிக் கெவி வந்தான்.
மறுபடியும் உழாவது நாளே செஷ்டை விரோதம்

உபாடப்பட்டது.

அதற்குள் ஒருமுறை யெருக்கும் செஞ்சு குடும்பத்
நிலையைப் பார்த்துவந்தான்.

செஞ்சில் விசாரணை இருக்கும் நாட்கள்.
பதிவெட்டு மாதத் தண்டனையைப் பற்றி செய்து
கிட்டார் நிதிபதி.

வெளியேவந்த மத்தாவது நாளே மறுபடியும் அவர்கள்
உள்ளே வந்துவிட்டார்கள்.

இனி ஒன்றார் வருடமும் உடலேநாக் கிருஷ்ணவேண்டும்
ஏன்று அவனுக்குத் தோன்றியிட்டது.

மனத்தை வெகுவாகத் திடப்படுத்திக்கொண்டான்.
இருந்தாலும் கணவுவில் நடப்பவன் போன்றே நடந்து
கொண்டிருந்தான்.

அங்கே மாலை ஐந்து மனிக்கெல்லாம் உள்ளே தள்ளிப்
பூட்டிவிடுவார்கள்.

இரு பத்துமனிவரை தூக்கம் வராது.
ஏதை ஜந்துமனி நேரம் மட்டும் பெரும் வேதனியாக
இருக்கும்

ஷந்தான்டோ

திரைக்காலையில் நிறைந்து கிடந்த வேப்பமரங்கள் ஆடி அசைந்து கொண்டிருந்தன.

காற்று இ கூ க ளை அசைத்தவன்னம் பறந்து கொண்டிருந்தது.

அந்தச் சத்தத்தை மட்டுமே கேட்கக்கூடிய நிலையில் சிறிய கூண்டுக்குள் அவன் அமர்ந்திருந்தான்.

மின்கார விளக்கின் ஒளி லேசாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. அவன் சிற்றலை நதியில் முழுகிக் கிடந்தான்.

பிறப்பு, வாழ்க்கை, இறப்பு ஆகிய மூன்று பகுதிகளுக்கும் போய்ப் போய்த் திரும்பினான்.

இளம் பருவத்தில் வாழ்க்கையைத் துறந்த ஞானியைப் போல ஞானத் தத்துவத்தில் ஆழந்து கிடந்தான்.

“ஒன்று நடந்ததான் திருமென்றால் அதிலே கவலைப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது...?” என்ற மராட்டிய ஆசிரியன் ‘காட்கரியின்’ பொன்மொழி அவனுக்கு நினைவிற்கு வந்தது. பதினெட்டு மாதங்கள்...!

அவன் உடம்பு களிர்ந்தது...! எப்படி அவனாவு காலம் திரைக்குள்ளேயே இருப்பது?

அவன் மனத்திற்கு ஒத்த வேலையைத்தான் அவன் செய்தானு? பெரிய தியாகியாக வேங்குமென்று திட்டமிட்டுக் கொண்டுதான் திரைக்காலைக்கு வந்தானு...?

அரசியலில் உயர்ந்த பதவிகளை அடைவது அவன் இலட்சியமாக இருந்ததா...?

எதுவும் இல்லை...!

படிப்பதும் எழுதுவதுமே அவனுக்கு உற்சாகமான வேண்டல்.

இனம் விளங்காத சபலத்திற்கும் சலனத்திற்கும் இரையாகி அவன் அரசியலில் கலந்துவிட்டான்.

அரசியலை வாழ்க்கைத் திட்டமாக ஆக்கிக் கொண்ட வர்கள் மட்டுமே முழுநேர அரசியலில் ஈடுபட முடியும்.

ஒன்று: அரசியல் பிழைக்கவேண்டும்; அல்லது ஈடுபட்ட வரு பிழைக்கவேண்டும்.

அரசியல் மூலம் பிழைப்பு நடத்தவேண்டும் என்று அவன் கொஞ்சம்கூட எண்ணியதில் ஸில்.

அரசியலைக் காப்பாற்றவேண்டிய பொறுப்பில் தனக்கும் பங்கிருப்பதாகவும் அவன் கருதியதில்ஸில்.

பின் ஏன் அவன் அந்தப் பெரிய காரியத்தில் ஈடுபட்டான்...?

பேச்சக்களைக் கேட்டுப் பேசுப் போனான்.

இழுத்தவர் இழுப்புக்குச் சென்று அந்தப் போராட்டத் தில் ஈடுபட்டான்.

தாடு அறிய மனமறியத் தன்னை அவன் இயக்கிக் கொள்ளவில்லை.

அன்றைய அவன் நிலையை ‘எடுப்பார் கைப்பிள்ளை’ என்பது பொருந்தும்.

வந்தாகி விட்டது : இனி என்ன செய்வது...?

மேலும் மேலும் பலவினத்தையே வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தால் செய்யும் தியாகத்திற்கும் மரியாதை இவ்வாமல் போய்விடும்.

சரியாகவோ தவறாகவோ, விரும்பியோ விரும்பாயவோ அவன் தியாகியாகி விட்டான்.

வெளிபிலே அவனுக்காக அரசியல் உயிர்கள் துடுத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது உண்மை.

ஆனால், விடுதலை பெற்றுப் போகும்போதாவது மரியாதை இருக்காதா...?

நாலுபேருக்கு நடுவே “நானும் திபாகிதாடு” என்று பெசிக்கொள்ள முடியாதா?

இதுவும் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அனுபவம்தானே!

அவன் தலைத்தாலே சமாதானப்படுத்திக்கொண்டான்.

ஆனால், கட்சியின் பிரமுகர்கள் என்று கொல்லிக்கொள் வோர் நடந்துகொண்ட விதம் அவனை அறந்துக் கொட்டே இருந்தது.

அவனை அவர்கள் யாரும் மதித்ததில்லை.

வாழுத் தெரியாத கோமாளி ஒருவன் சிக்கவில் வந்து மாட்டிக் கொண்டுவிட்டான்; சிரிப்பதற்குச் சுலவயான அம்சம் என்று அவர்கள் கருதினார்கள்.

உள்ளுக்குள்ளேயே புதைந்து கிடந்த எண்ணால்களை வெளிப்படுத்தச் சுதியற்ற நிலையிலே அவன் மிகச் சாதாரண மனிதனாகத் தோற்றியளித்தான்.

கட்சிப் பிரமுகர்கள் மட்டும் அவனை பதிக்கவில்லை என்பது உலகத்தில் யார் தான் அவனை மதித்தார்கள்?

தூங்குகிற நேரம் போக பாக்கி நேரங்களில் ஒரு நாளைக்கு இரண்டு மணி நேரமாவது அவன் அவமானப் படாமல் இருந்ததில்லை.

எல்லாவகைகளிலும் அவன் வேலிக்கு ஆளாக நோற்ற தால் அவன் பேசிய உயர்ந்த நத்துவங்களை வேலிக்கே ஆளாயினா!

உலகத்தில் மதிப்பை எப்படிப் பெறுவது...? அதற் கென்ற ஏதாவது திட்டம் இருக்கிறதா...?

வாழ்க்கை வசதிகளற்ற மனிதன் அந்த மதிப்பைப் பெற முடியுமா...?

பாகவதர் கதிகெட்டுப் பாடினாலும் பக்கவாத்தியங்கள் உச்சத்தாயியில் இருந்தால் கேட்டகை வெளியே வராமல் போகிறது. மரியாதையும் ஏற்பட்டு விடுகிறது!

உலகத்தில் மரியாதை என்பதும் அப்படித்தான்.

பந்து வாத்தியங்கள்கூடி “அவனைப்போல் உண்டா?” என்று ஒருவரை வரிசிக்க ஆசம்பித்து விட்டால், அவன் எப்படிப்பட்டவளைய் இருந்தாலும் ஒரளவுக்கு மரியாதை பெற்று விடுகிறான்.

அந்த அப்பாவி நன்கொண்டு ஏந்துக் கொட்டிவையும் வைத்துக்கொண்டதில்லை.

கையிலிருப்பதைக் கேட்பவருக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் வழியே போய்க்கொண்டிருந்தானே தனிர். ‘இந்தக் குவிக்கு நீ கைமாறு செய்யவேண்டும்’ என்று யாரையும் கேட்டதில்லை.

அதனால் அவனுக்கு ‘வள்ளல்’ என்ற பட்டமும் கிடைத் தாலில்லை.

அந்தப் பட்டத்தின் மறு பெயரான ‘ஏமாளி’ என்ற பெயர் கிடைக்கத் தவறவுமில்லை...!

இப்படியும் ஒருவன் வாழ்வானு...?

அவன் தகப்பன் வாழ்வென்கூடியின் குதுவாதுகளை யெல்லாம் அவனுக்குக் கற்பிக்கவே இல்லை.

தான் எப்படி ரமாந்தானே அப்படியே நன் மகனும் மாநாட்டும் என்று விட்டுக்கொண்டான்.

வளைந்தும் நெளிந்தும் சூழந்தும் வஞ்சித்தும் வாழ வேண்டிய உலகில் கிழுகிற்றும் அவனுக்கு அந்தப் பழக்க மிகும்.

இது என்ன அவனைக் கொண்டு போகுமோ...?

ஒன்றில் மட்டும் அவன் தெளியாக இருந்தான்.

மனத் கணக்கையில்லாதிருந்தால் வாழ்க்கையில் வரும் துயரங்கள் தானுக்கவே விலகிவிடும் என்பதுதான் அது.

எப்போது விலகும்...? எப்படி விலகும்...? அதெல்லாம் தெரியாது.

விலகும்!

அதுமட்டும் நிச்சயம்...!

கிழாந்தானியை விட்டு வெளியே சென்றதும் நான் பார் என்பதை உலகத்திற்குக் காட்டிவிட வேண்டும் என்ற அவன் முடிவுக்கட்டிக் கொண்டான்.

பற்றினாலான் அதற்குச் சரியான காதனம் என்ற ஏற்றிப் புவன் வெளியே சென்றதும் முதல் வெளியாக பந்திரிகையைத் தொடங்க உறுதி கொண்டான்.

உடனே ஏற்பளையில் மிதக்கத் தொடங்கினான்...!

எப்படி எழுதவேண்டும்...? என்னென்ன எழுத வேண்டும்...?—என்பதைவெல்லாம் அந்த இருவே சிறித்தான். தான் முக்குல் மற்றவர்களை கைட்டி நிறும்படிசெய்து

விட முடியும் என்று முழுக்க முழுக்க அவன் நம்பினான்.

அந்த நம்பிக்கையோடு அந்தக் கண்டுக்குள்ளே இருந்த திண்ணையில் சாய்ந்தான்.

'சர்' என்று பயங்கரமான சத்தம் ஒன்று எழுந்தது.

திடுக்கிட்டு எழுந்தான்...

ஒரு மழற விட்டில்-மூன்று லீர்க்கடைப் பருமன் இருக்கும். அவன் முகத்தில் வந்து விழுந்தது. கீழே தள்ளிக் காலால் மிதித்தான். வெளிப்பக்கமாகத் தள்ளிவிட்டு மறுபடியும் படுத்தான். அகமதியாகத் தூங்கினான்...! நடுச்சாமம் இருக்கும்...! உடம்பெங்கும் ஏதோ ஷர்வது போல தோன்றக் கண்விழித்தான்.

அவன் உடம்பு முழுக்க ஆயிரக்கணக்கான சிற்றெறும்புகள் மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன. முதுகு, மார்பு, கண்காது, முக்கு அனைத்திலும் அவை ஷர்ந்து கொண்டிருந்தன.

உடம்பைத் தேய்த்தால் எல்லாம் வடிக்கும். அவனுக்கு நடுக்கமாகவே இருந்தது! ஒன்றிரண்டு எறும்புகள் கடிக்கவும் தொடங்கின.

அவனுல் அடித்துப் போடப்பட்ட விட்டில் பூச்சியால் வந்த விழை அது...! அந்தப் பூச்சியை இழுத்துக் கொண்டு வந்த ஏறும்புகள் அவன் உடம்பின்மீது ஏறிவிட்டன.

பக்கத்தில் இருந்த பாணையில் தள்ளீர் இருந்ததைக் கண்டதும் அவனுக்கு ஆறுதல் பிறந்தது. பாணையை அப்படியே தூக்கித் தணியிலே தண்ணீரை ஷற்றினான்...! ஒரு வழியாக ஏறும்புகள் எல்லாம் தள்ளீரோடு பூமியில் விழுந்தன. அந்த நேரத்திலும் அடுத்த அறையில் ஒருவன் விழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"என்னோரி, இந்த நேரத்தில் குளிக்கிறீர்கள்...!" என்று அவன் குரல் கொடுத்தான். நடந்த கண்ணயச் சொன்னான்.

அறை...முழுவதும் சரமாகிவிட்டது.

பாக்கி நேரத்தைத் தூங்கிக் கழிக்க அவனுல் முடியவில்லை. அப்படியே திண்ணையில் உட்கார்ந்தான்.

பொழுது விட்றித்து! சிறைவாசத்தில் அந்த ஒருங்கும் வழிந்தது.

விழுந்து

அன்றைக்குத் தலைமைக் கழகத்திலிருந்து ஒருவர் வந்தார்.

அவரிகளுக்காக உயர்ந்திமன்றத்தில் அப்பீல் செய்யப் போவதாக அவர் சொன்னார்.

"செய்வதைச் சீக்கிரமாகச் செய்யுங்கள்" என்று அவன் அவசரப்படுத்தினான்.

விடுதலையின் கக்கதைச் சிறைச்சாணையில்தானே உணர முடியும்.

அவர் போய்விட்டார்...!

ஒன்று, இரண்டு என மாதங்கள் கடற்றன.

அப்பீல் செய்யப்படவில்லை...!

காரணம், அது இரண்டாவது அப்பீல்.

ஒருவன் ஒரு கோர்ட்டில் தண்டிக்கப்பட்டதும் முதல் அப்பீலுக்கு நீதிபதி அனுமதி கொடுத்தே ஆக வேண்டும்.

அங்கேயும் தண்டனை உறுதிசெய்யப்பட்டால், அதற்கும் மேல் கோர்ட்டில் அப்பீல் செய்யப்படும்.

அதை நீதிபதி விரும்பினால் எடுத்துச் சொள்ளலாம் இல்லையென்றால் தள்ளிவிடலாம்;

அது நீதிபதியின் மரிஞ்சிலையும் வழக்கின் தன்மை யையும் பொறுத்தது.

சப்டிலிஷனல் மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் அவன் தண்டிக்கப்பட்டார்.

ஒஷன்ஸ் அப்பீலில் அந்தத் தண்டை உறுதி செய்யப் பட்டது.

உயர்நீதி மன்றத்தில் இரண்டாவது அப்பீல்..!

உயர்நீதி மன்ற நீதிபதிகளிற் கருணையுடையவர்கள் கொன்று சில பேர் உண்டு.

அவர்களுடைய தண்ண வரும்போதுதான் வகுகிள்கள் இரண்டாவது அப்பீலிக் கொட்டுபோல் நீட்டுவார்கள்.

அவன் கிரையிலிருக்கும்போது அப்பீல் போகவேண்டிய இடத்தில் ஒரு நீதிபதி இருந்தார்.

அவர் கருணை இல்லாதவர், கோபக்காரர் என்றங்களாக பெயர் வாங்கியவர். அவர் இருக்கும்வரை அப்பீலிக் கொடுப்பதில்லை யென்று கூறவேக்கில் முடிவு கட்டியிருந்தார்.

அந்தப் பாவி, வழக்கத்திற்கு விரோதமாக ஜந்து மாத காலம் அந்த ஆசனத்தில் உட்கொரித்திருந்தார்.

இடையிலே இரண்டுநாள் அவரது பிள்ளைக்குப் 'பாலுக்கல்யாணம்' என்று 'வீவு' எடுத்துக்கொண்டார்.

அந்த இரண்டு நாட்கள் டபிள்யூ என். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு என்பவர் அந்த ஆசனத்தில் இருந்தார்.

கைதிகளால் கருணைக் கடவுள் என்ற போற்றப்படுகிற நீதிபதிகள் கிளர் உண்டு.

அவர்களில் நீதிபதி சொமந்தாரமும், கிருஷ்ணசாமி நாயுடுவும் முக்கியமானவர்கள்.

கிரிமில் குற்றவாணிகளுட் தங்கள் அப்பீல் மறு இவர்களிடம்தான் போயிருக்கிறதென்று அறிந்தால்கூறான மாகவே இருப்பார்கள்.

அவனது வழக்கிலும் கருணை கிடைத்தது...!

நீதிபதி அப்பீல் ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களை ஜாமீனில் விட உத்திரவிட்டார்.

அந்த செய்தியும் எட்டிப் பிரமுகர்களை அவனுக்குத் தெரிவிக்கப்படவில்லை.

ஒருநாள் மத்தியானம் வேப்பமா நிழலில் துண்டை விரித்து அவன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு வார்டர் வெகமாக வந்து, "நல்ல செய்தி கொள்ளுவ எவ்வளவு கொடுப்பீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

அவனுக்கிருந்த விடுதலை வெறியில் "ஆயிரம் ரூபாய் தருகிறேன்" என்றால் அவன்.

வார்டர் சிரித்துக்கொண்டே "அவ்வளவு வேண்டாம், ஜம்பது ரூபாய் கொடுக்கள் போதும்..." என்ற மதியிலிருந்து ஒரு பத்திரிகையை எடுத்தான்.

அந்தப் பத்திரிகையில் எட்டுப் பத்தி தலைப்பில் 'நெடுங்கால் ஜாமீனில் விடுதலை' என்ற போடப்பட்டுள்ளது.

அதனாடியில் முழு கிவரமும் நூப்பட்டிடுகிறது.

அந்த நேரத்தில் அவன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

அவனிக் குறித்தான்.....!

உர். அரசியல் தியாகி விடுதலைச் செய்தியைக் கேட்டு அப்படிக் குதிக்கலாமா.....!

கூடாதுநாள்.....!

அவன் என்ன தியாகியாவதற்கா ஜூபிலுக்கு வந்தான்.....?

ஏதோ வந்தான்; மாட்டிக் கொண்டான்.....!

விடுதலை என்றதும் உற்சாகம் பிரந்துவிட்டது.

அவனது நாயகர்கள் இருபது பேருமே மிகுந்த உற்சாகமாக இருந்தார்கள்.

அவனைச் சூறி உட்கொரித்துக்கொண்டு வெவ்விபேபோன தும் பத்திரிகை ஆரம்பித்து 'போலித் தலைவர்கள்' கோட்

தீர்த அடக்க வேண்டும் என்ற அவர்கள் பேட்டுக் கொண்டார்கள்.

அந்த நேரத்தில்தான் அவனது 'கலீ நண்பா' தலை பத்திரிகையின் முதல் இதழை வெளியிட்டிருந்தார்.

அதில் அவளைப்பற்றிக் கொஞ்சம் விஷமும் கலந்திருந்தார்.

அவர் சிறையிலிருக்கும்போதே அவன் எழுதிய இல்லற ஜோதிப்படம் வெளியந்து தோல்வியடைந்திருந்தது.

அதில் ஒரு பகுதியை தான் எழுதியதாக அந்த நண்பா வெளியிட்டிருந்தார்.

யன்திலே ஆத்திரத்தையும் வஞ்சத்தையும் கமந்த வண்ணம் அவன் விடுதலையை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு அவனும், அவனது நண்பர்களும் ஜாமீனில் விடுதலை செய்யப்பட்டார்கள்.

விடுதலை ஆனது மாலை ஜங்கு முப்பது மணிக்கு...!

அங்கிருந்து நேரே தியேட்டருக்குப் போனான்.

தான் முதன் முதலாக எழுதிய படத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆவல்.

கொட்டகையில் பெரும் பகுதி காலியாகக் கிடந்தது.

திருச்சி நண்பர்கள் சிலரும் அவனேனுடு வந்திருந்தார்கள்.

படித்தவர்கள் எல்லாரும் வசனத்தையும் பாட்டையும் புகழ்ந்ததாக அவர்கள் சொன்னார்கள்.

படிக்காதவர்களுக்கு அவனைப்பற்றி எப்படிப் புரியும்...? தானே படத்தைப் பார்த்து அனுபவித்து விட்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டான்.

அப்பா...! ஜங்கு மாதம் முடங்கிக் கிடந்த சிறங்கள் விரிந்தன.

பஸ்ஸிலே ஊருக்குப் புறப்பட்டான்.

அந்தப் பயணம்தான் எவ்வளவு சகம்.....!

ஒரு மாதம் 'C' வகுப்பிலும், நான்கு மாதங்கள் 'B' வகுப்பிலுமாக ஒரே சோறு, ஒரே கறி, ஒரே பார்வை, ஒரே உலகம் என்று அலுத்துப் போய்க்கிடந்த அவன், விரிந்த வெளி உலகக் காட்சியில் மெய் மறந்தான்.

கிராமத்திலிருந்து குடும்பத்தினரைக் கட்டிக்கொண்டு
சென்றிருப்பு புறப்பட்டார்.

“நான் யார் என்பதை இந்த உணவத்திற்குக் காட்டு
கிறேன்...!” என்ற வெள்ளினம்தோடு சபினேற்றுக்.

புத்தியும் சுத்தியும் புது உணர்ச்சியும் பொன்று வழிந்த
நிலையில் சென்றிருப்பிக் கிராமினிறுக்.

சென்றை நாரம் இப்போது பழைய நாரமாக அனுஷ்ட
குத் தோல்நாரில்கூ.

ஏதோ ஒரு சொர்க்க புயிக்கு வற்ற செந்துவிட்ட
உணர்ச்சி அவனுக்கு உற்பட்டது.

திருக்கிணங்கத்தில் பட்டபாடு சென்றை நார்தாநம் இப்ப
பூமியாகக் காட்டிற்று.

கிறிதாகவுமாகவுத் தேவியிலிருந்து வெளியே வந்தால்,
வெளியிடுவதினில் சிறிப் பண்ணிக்கூடப் பெரிதாக் கொடி கின்றன.

திருக்கிணங்கத்தில் அஸ்யும் போதும் சிறைச்சாலையில்
வதியும்போதும் நான் பெரும் தவறு ஒன்றைக் கெங்குவிட்ட
தாகவே அவன் கருதியிருந்தான். ஆனால், அது தவறால்
நியாயமே என்பதை அவன் சென்றிருக்கு வந்ததும் உணர்ந்த
நான்.

‘நிறை அருமை வெய்யினிலே’ என்றபடி வாழ்வின்
அருமை, வாழ்வு கொடுக்கான மறக்கப்பட்டதன் மூலம்
அவனுக்குப் புலனுயிர்ந்து.

சென்றை இராப்பேட்டையில் சன்முகமுதல் தொடு
என்பது சிறிப் பிறை தெருவாகும்.

ஆர் ஒரு விழுங்கான் அங்கே உண்டு என்றாலும்,
அந்தத் தெருவிற்கு வரவாற்று முகவியத்துவம் உண்டு.

இனையில்லாத மேறை ஒருவர் அந்த தெருவிலே
வசித்து வந்தார்.

பள்ளிப்படிப்பு இல்லாமலேயே உலகத்தை அனந்த
முடித்த பகுத்தறிவாளராக அவர் வீற்றிருந்தார்.

மனித மனத்தின் இளவிய தன்மை முழுவதும் அவர்டம்
குடியிருந்தது.

இதைம் என்பதற்கு அகடையாளமே அவர்தான்.
மின்மிக் நல்லவர் மின்மிக் துண்பாள்ளை அனுபவிக்க
வேண்டுமென்றதற்கும் அவரே காள்குக் கிளங்கினார்.

அவர் பெயர் தமிழர் சமுதாயம் மறக்கழுதியாத பெயராகு!

கௌவானர் என். என் கிருஷ்ணன் அவராவார்!
அவர் வளித்த அந்தக் கெருவிலேயே அவனுக்கும் ஒரு
விடு கிடைத்தது.

அந்தே அவன் குடும்பேரவுடனேயே நன் பத்திரிகைக்குத் தலைப்பும் தேடத் தொடர்கின்றது.

அந்த முக்குல் அவனு நல்லபர் எனினுடே குவிலை
நடத்தி தீர்த்திவிட்ட ‘தொடர்கி’ அவன் தீர்த்திவிட்டு
வந்தது.

ஏதன் முதலிக் அந்தப் பெயரே அவனுக்கு நினைவு
நந்தது.

எந்த விஷயத்திலும் முதலாவதாக அவன் மனத்தில்
ஏது படுகிறதோ அது சரியானவே கிருஷ்ணம்.

தெங்கிலையே நன் பத்திரிகைத் தலைப்பாக அவன்
கொண்டு விட்டான்.

அரசாங்க அனுமதிக்கு எழுதக்கூடவில்லை.

அப்படி ஒரு பத்திரிகை வகுவநாக செய்தித்தான்களில்
விளம்பரம் செய்துவிட்டான்.

குடியிருந்த கிடைத்தினேயே ஒது படிநூல் அலுவலக
மாச ஆகிக்கொண்டான்.

தன்கேடு செலுத்தி பணியாற்றி வந்த நாள்கிளம்
என்பவரை நீர்வாசியாக்கிக்கொண்டான்.

ஏற்படுத்தியானால்கூ அதற்கூட வற்றிடாட்டினா.

மொரி இருந்தபோதில் பிரதிமுடிக்கு ஏற்படுத்தினால்
நேர் வந்திருந்தது.

அரசாங்க அனுமதிக்கு எழுதினான்.

அதுவும் கிடைத்தத்.

அந்த அனுமதியைப் பெறுவதற்காகப் பிரதம மாகாண மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் அவன் கையெழுத்திடப் போன போது, ஒரு வேடிக்கையான சம்பவம் நடந்தது.

அவன் ஆங்கிலத்திலே ‘கண்ணதாசன்’ என்க கையெழுத்திட்டான்.

அந்தக் கையெழுத்தைக் கொண்டு அவன் பெயரையாரும் கண்டுபிடிக்க முடியாது என்பது என்னவோ உண்மை தான்.

அதை அந்த நீதிபதி வேறு விதமாகக் கேட்டார்.

‘என்னபாலேயுயில் கையெழுத்துப்போட்டிடருக்கிறீர்கள்’ என்று கேட்டார்.

சிரித்துக்கொண்டே ‘கையெழுத்துப் பாலேயில்’ என்றால் அவன்.

ஏனென்றால், பெரும்பாலும் மெத்தப் படித்தவர்களுடைய கையெழுத்தெல்லாம் படித்துப் புரிந்துகொள்ள முடியாத வண்ணமே அமையும்.

அவன் பத்திரிகை ஏற்பாட்டில் வெகு முழுமூரமாக முனைந்தான்.

மாடர்ஸ் நியேப்ட்டரிலில் கணக்குத் தீர்த்து வாங்கிய சூராய் இரண்டாயிரம் அவன் கையில் இருந்தது.

அன்றைக்கு அது அதிகம்தான்!

பத்திரிகையின் முதல் இதழுக்க எழுத உட்கார்ந்தான். ஒன்று, இரண்டா...? ஆறு விழுயங்களை எழுதினான்.

எழுத்திலே இருந்த வெறி அல்வளவு!

அதுவரை மற்ற பத்திரிகைகளில்லாம் எட்டுப் பக்கங்களைப் போட்டு ‘இரண்டஞ்சு’ விலை போட்டிடருந்தார்கள்.

அவன் பண்ணிரண்டு பக்கங்கள் இரண்டஞ்சு என்ற விளம்பரப்படுத்தினான்.

அப்படிப் போட்டால் வாபஸ் வருமா, நட்டம் வருமா என்று அவன் கணக்குப் பார்க்கவில்லை.

எப்போது, எதில் அவன் கணக்குப் பார்த்தான்...?

முதல் இதழிலேயே அவனும் குறும்பு செய்யத் தொடங்கினான். அவனது ‘கலை நண்பரைப்’பற்றி அந்தாளில் ஒரு அபிப்பிராயம் பறவலாகப் பறவி இருந்தது.

அவரது எழுத்துக்கள் எதுவும் சொற்றமானவை அல்ல என்பது அது!

பழைய சுக்கிப் பத்திரிகையை அவன் புரட்டிக்கொண்டிருந்தபோது அதில் ஒரு கட்டுரை வெளிவந்திருந்தது.

அந்தக் கட்டுரையில் ‘ஷங்கல்பியர்’கூட தலைக்கு முன் அல் இருந்த நாடக ஆசிரியன் ஒருவனின் நாடகங்களைத் தழுவித் தான் தலை நாடகங்களை இபற்றினார் என்று கண்டிருந்தது.

அவன் அதையே தலை முதல் இதழுக்கு முதல் பக்க விழுயமாக கொண்டுவிட்டான்.

“திருடித்தான் புகழ்பெற்றுள் ஷங்கல்பியர்” என்று தலைப்பிட்டு அவன் எழுதினான்.

‘கலைநண்பர்’ அதைப் படித்தால் அது அவரது மனத் தைக் குத்தவேண்டும் என்பதற்காகவே அவன் அதை எழுதினான்.

அதற்காக அவரை ‘ஷங்கல்பியரோடு’ ஒப்பிட்டுப் பெரும்பாலும் புரிந்தான்.

அந்தக் கட்டுரையைப் படித்த அண்ணுத்துரைகூட “ஆங்கிலத்தில் ‘புனு டார்ச்’ கருத்தை வைத்துக் கொண்டு எழுதியிருக்கிறோயா?” என்று கேட்டார்.

அவன் ‘புனு டார்ச்’சைக் கண்டானா? ‘கிரீன் டார்ச்’ சைக் கண்டானா?

‘சுக்கிபில்’ தமிழில் வந்ததைப் பார்த்தான். அவ்வளவு தான்...!

தலையங்கம் எழுதும்போது ‘தென்றல் உங்களைத் திண்ட வருகிறது. ஆம், தென்றல்தான் மனிதனைத் திண்டுகிறது!’ என்று அவன் எழுதினான்.

அதற்குக் காரணம் அவனுடைய கலை நண்பர் தான் எழுதிய ஒரு படத்தில் 'நான் தென்றலைத் தீண்டியதில்லை. தேயத் தாண்டியருக்கிறேன்' என்ற வசனம் எழுதி யிருந்தார்.

தென்றலை மளிதன் தீண்டுவதில்லை. மளிதனைத்தான் தென்றலை தீண்டுகிறது என்று அவன் குத்தியிருந்தான்.

முதல் இதழ் வெளிவந்தது....!

அவனை உலகம் அறிந்து கொள்வதற்காக முதல் தூது ஒன்று புறப்பட்டது.

எப்போதும் பத்திரிகை நடத்துவது என்றால் பத்திரிகையின் அமைப்பும் நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் அவன் சிரத்தையாக இருப்பான்.

அதை ஒரு கலையாகவே பயின்று வந்தான்.

முதல் இதழின் அமைப்பே பலபேரை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்திற்ற.

அவனது 'தென்றல் சரித்திரம்' தொடங்கிறது.

அவனை ஏமாளி என்றும், கோமாளி என்றும் கணக்கிட்டவர்களின் இறும்பப்பைத் தகர்க்க அது சம்மட்டி தூக்கிச் சென்றது. அறிவுப்போரை 'தென்றல்' ஆரம்பித்துவைத்தது:

கூட்டுக்குரல்!

22—6—54 அன்று வெளியான முதல் தென்றல் இதழில் "கூட்டுக்குரல்" என்று ஒரு கற்பணியை வரைந்தான். இறந்து போன காதலர்கள் ஒன்று சேர்ந்து பேசுவது போன்ற கற்பணை அது.

அந்த நேரத்தில் தமிழுக்கு அந்தப் பாணி புதியதாக இருந்தது. அதைப் படித்தவர்களிடமிருந்து பாராட்டுக் கடிதங்கள் பல வந்தன. அந்தக் கட்டுக்கரை இது....

சாக்காட்டின் அடிவாரத்திலே — என்னைக் களற்ற இன்பு உலகத்திலே, போட்டி, பொருளை களற்ற பொதுவடையை ஓழியிக்கீ-நீங்காத் துயீல் மடுத்திருக்கும் எங்களை, மாணிட ஜாதியே! நீ மறந்து விடாமல் இருப்பாயாக!

உயிரோடு உயிரோக்க கலந்து உறவாடிக்கொண்டிருந்த எங்களை, இதயத்தில் மாறிமாறி இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த எங்களை, சதி மனம் படைத்த தன்னாவக்காரர்களால், சாய்த்துக்கிடத் தப்பட்ட எங்களை, ஏ மனித சமுதாயமே! நீ யுக யுகாந்திரங்களுக்கு மறந்து விடாமல் இருப்பாயாக!

காற்றிலேறி விண்ணிலே பறந்தோம், கண்ணொக்கட்டி மன்னிலே தவழ்ந்தோம். நாற்றிடைத் தென்றல் நடிப்பது போலவே, நலமிகும் காதலில் மனமிகும்வந்தோம். கணக்க மனத்தினர் ஆசைக்கட்காக, காதலர் நாங்கள் சாவினை அடைந்தோம். வட்சிய வாதிகளுக்கு கோபுரம் கட்டும் நல்ல மனி

தாக்ளே! காதலும் ஒரு லட்சியம் தான் என்பதை
மறந்து விடாதிர்கள்!

போரிலே மாண்டால்தான் வீரசவரிக்கம் போக
வாம் என்பீர்களே, நாங்கள் இருப்பதும் வீரசவர்க்
கம்தான் என்பது இன்னும் இங்கு வாராத உங்க
அங்குத் தெரியுமா?

இதோ ஸ்லா! இதோ கயஸ்! இதோ அம்பிகா
பதி! இதோ அமராவதி! ரோமியோ! ஜாலியட்டி
சீரும் இங்கேதான் இருக்கிறான். கினியோபாத்ரா
எங்கள் பக்கத்தில் எவ்வொரும் இங்கேதான். இன்
லும் சாகாதவர்களே! வீரசவர்க்கம் என்றால் சரித்
திரும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

படித்த சரித்திரத்தையும் மறந்துவிடும் பரிதாப
கேட்டுமங்களே! ஆடவர் பலருண்டு, அழகியர் மிக
உண்டு அவனியில்; எனினும் ஒருவருக்கொருவர்
எனகிற உறுதியையுயிர் போகும் வரையில் கடைப்
படித்த எங்களை ஒவ்வொரு விநாடியும் நினைத்துக்
கொண்டிருப்பீர்களாக!

மேகம் குவிந்தால் மயில் ஆடுகிறது; மரங்கள்
அசைந்தால் குயில் பாடுகிறது; வசந்தத்தின் வரவை
நான்கள் தலை சாய்த்து வரவேற்கிறது. மலர்ந்திருக்
கும் கோளைக்கு வண்டு அழைப்பில்லாமலே வரு
கிறது. கலையோடு இகை பிறந்தால் கருநாகம்
கூட அசைவற்றுப் போகிறது. ஞானமுள்ளவன்
விரல் பட்டால் வீணையிலே நல்லிகை எழுகிறது.
கீரா சமுத்திரத்திலே நிறைய நீர் இருந்தாலும், கீர
வாகப் பட்டி பனித்துளியைத்தான் நாடுகிறது
தினகரி நிகழும் இவையெல்லாம் எங்கள் காதலே,
உங்களுக்கு நினைவுட்ட வில்லையா?

அஷ்பு மலை முட்டில், இன்பக் கடலடியில்,
ஆகை நதிப் பெருக்கில், காதற் பங்காவனத்தில்
உங்களுக்கு நோக்கினும் அங்கெல்லாம் எங்கள் உரு
வம் தோன்றவில்லையா?

ஓ! உறக்கத்திலிருப்பவர்களே! எங்கள் குரல்
உங்கள் காதுகளில் விழவில்லையா?

அறுபட்ட காற்றுடிபோல் அலைந்து, மரம்விட்ட
இனை போல மறைந்து விடும் மக்கள் கூட்டமே! எங்களைப்பாருங்கள்; நாங்கள் சொல்வதைக்கேளுங்கள்.

வசந்தம் உங்களைத் தழுவ வரும்போது, அந்த
நிலையில் அதை அணைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

மாமழழ உங்களைச் சுற்றி விழும்போது, மாளி
கையோ, மண் குடிசையோ, ‘ஒருவர் உடலில்
ஒருவர் ஒதுங்கி, இருவர் எனும் தோற்றுயின்றி’
இன்பங்காண விழையுங்கள்.

ஆடவரெல்லாம் அழகியரின் தலைகோதி மெய்
கிலிர் ததிருங்கள்; அழகியரெல்லாம் ஆடவரின்
மார்பில் சாய்ந்து மணம் குளிருங்கள்.

போட்டி உங்களுக்கு வேண்டாம், பொரு
கையை மறந்து விடுங்கள். சண்டைக்கு வேறு
களம் வேண்டாம். காதற் களம் பொதும், சக்சர்
ஏங்கு நேரமில்லாமல் காதல் அளியுங்கள். கண்ணீர்
வரட்டும்; ஆண்தைத்தில் மட்டும்! கல்லை என்று
அழுபவணைப் பாரித்துச் சிரியுங்கள். மன்னைக்கத்
நிலை வாழுகின்ற போதிலும் உங்கள் கண்ணைத்திலே
கண்டோறும் களிப்புச் சிந்தட்டும். இன்பம்
கொள்ளுங்கள். எக்காளமிடுங்கள், நாளைக்கு நாம்
போவது உறுதி யென்றாலும், இந்த வேளையிலே சு
மிருப்பது உறுதி என்ற நினையுங்கள்.

பொழுது போய்க் கொண்டிருக்கிறது. பகல்
நடந்து விட்டது; மாலை வற்று விட்டது. இதோ
தென்றல்! ஆஹா! இன்பமயமான தென்றல்!
வெளுகளை மறைப்பதற்கு ‘மணமுடி’ கொண்டு
வரும் தென்றல்! இதோ வந்து விட்டது.

ஓ! தோழரே! தோழியரே! தயாராகிக் கொள்
சூங்கள். பஞ்சணையிலே மலரி தூவுங்கள்! சமீனால்
கணைத் திறந்து வையுங்கள். வீணை எங்கே? மெல்
வியரே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்! மீட்டுங்கள்!

பாடுங்கள்! காதல் கிதம் பாடுங்கள்! வீரர்களே கேளுங்கள்! உங்கள் செவிகளிலே, தேன்மாரி பெய்த தின்கவைக் கவியத் தழுவத் தாவுங்கள்! அவசரம் வேண்டாம். மெல்ல வாருங்கள். வீணைய வாங் கித் தரையிலே வெடுங்கள்.

பூங்கரம் பற்றி புள்காங்கிதம் பெறுங்கள். அரு கிலே அணைத்தபடி. அணையருகே செல்லுங்கள். கட்டி ஒக்கு வலிக்காது. ஆனாலும் மெதுவாக அமருங்கள். காதற் புருங்களோ! கதவை மூடி விடுங்கள்!

நீலங் கரைத்த வானிலே, கோலங் குழைத்து வந்திருக்கிறது வெள்ளினா! அது நடந்து வந்த வேளையில் விழுந்து விட்ட வைரங்கள் பொறுக்குவாரில்லாமல் கிடக்கின்றன.

ஓ! காதலரே! இவற்றை நீங்கள் காண முடி யாது! ஆனாலும், கதவைத் தாழிட்ட கட்டமாரே!

இவற்றின் நினைவே உங்களுக்கு வாராது! கவையாகச் சுலவயாக இரவு போய் விட்டது. பொழுது விட்டந்து விட்டது.....

கண்ணுடி மேனியரே! நீங்கள் வெளி உலகத் திற்கு வாருங்கள்!

இதுகான்—பகல்தான்—இய்போது காண்பது தான்—உலகமா? இல்லை...

நிச்சயமாக இல்லை...

இரவு நீங்கள் கண்ணார்களோ: அதுதான் உலகம். அதுதான் உண்மையான உலகம்...

பகல் வெறும் கணவு

நீங்கள் விரும்பினாலும், விரும்பா விட்டாலும் தினசரி வரும் கணவு!

கணவைப் பொறுமையோடு போக விடுங்கள்! மாலை வரட்டும்...ஆனா! மாலை வரட்டும்...

மீண்டும் தென்றல் வரும்...வரும்...வரும்... தடையில்லாமல் வந்துகொண்டே யிருக்கும்.

ஓ! மாணிட ஜாதியே! எங்கள் குரல் உடை காடு களில் விழுந்தார்

இறக்குமிய கலை ஊவன்

உடம்பிலே தெம்பும், ஏள்ளத்திலே உற்சாகமும் நிரம்பி இருக்கும் போது எழுத எழுத, எழுத்து வளரும். தென்ற விள் முதல் இதழ் வெளிவந்ததும் அதைப் பார்த்துப் பார்த்து அவனே முதலில் ரசித்துக் கொண்டான். அந்த ரசனையோடு, கட்சி வெறி ஒன்றையும் வளர்த்துக் கொண்டான். அதன் விளைவாக அடுத்துத்த இதழ்களில் எதிர்க்கட்சிகாரரிகள் அதிகமாகத் தாங்கப்பட்டார்கள்.

சில நேரங்களில் கவைக் குறைவாகவும் அது இருந்தது. வயதுக் குறைவும், பக்குவமற்ற தன்மையுமே கவைக் குறைவான தாக்குதல்களுக்குக் காரணங்களாய் அமைந்தன.

ஆனால், சில இதழ்களில் அவன் எழுதிய இலக்கிய விமர்சனங்கள் பலரால் வரவேற்கப்பட்டன.

நிருமுறை திரு. ம. பொ. சி. அவர்கள் ஒரு தினப்பத்தி ரிக்கையில், “பண்ணடக் காலத் தமிழர்களின் திருமணங்களில் ‘தாலிகட்டும் பழக்கம்’ இருந்தது என்றும், அது தொழிறு தொட்டு வரும் மரபு என்றும், தாலி எதற்கு என்று கேட்டும் சீர்திருத்தவாதிகள் தமிழே பழக்காத மூடர்கள்” என்பது போலவும், எழுதி யிருந்தார்.

அவன் தாலிக்கு விரோதியல்ல வென்றாலும், பழங்காலத் திருமணங்களில் தாலிகட்டும் பழக்கம் இருந்ததில்கையென்று கருதுபவனுக் கிருந்தான்.

டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனுர் ஒரு தினப்பத்திரிக்கையில் எழுதியிருந்ததைக் கொண்டே அவனும் இந்த முடிவிற்கு வந்திருந்தான்.

அந்தக் கருத்தை மறுத்துத்தான் ம. பொ. சி. அவர்களில் கட்டுரை பிறக்கிறுந்தது.

உடனே அவன் தமிழராய்ச்சியில் இறங்கினான். சில நாட்கள் ஒரு தனியிடத்தில் அமர்ந்துகொண்டு எல்லா இலக்கியங்களையும் படித்தான்.

தாவி என்றே, வேறு பெயரிலோ அது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறதா என்று தேடினான்.

ஈங்க இலக்கியங்களிலிருந்து, கம்பசுது இராம காசை வரை அவன் தருவித் தருவி ஆராய்ந்தான். அது பற்றித் தெள்ளிலே ஒரு கட்டுரை வரைந்தான். மிகுந்த பறப்பற வைப்பும், இலக்கிய ரசிகர்களின் நெஞ்சில் அவனுக்கு ஒரு தனி வைப்பும், இலக்கிய ரசிகர்களின் நெஞ்சில் அவனுக்கு ஒரு தனி வைப்பும், இடத்தையும் ஏற்படுத்திய அந்தக் கட்டுரைதான். அவன் இடத்தையும் ஏற்படுத்திய அந்தக் கட்டுரையாகும். அது இது:—

தமிழர் திருமணத்தில் தாவி

தமிழ்ப் பண்பாட்டில் தாவிகட்டும் வழக்கம் உண்டா? இதுபற்றிப் பல பெரும்புவர்கள் ஆராய்ந்தனர். இப்பேரும்பாலோரின் முடிவு, தாவிகட்டும் வழக்கம், தமிழ்வழக்கம் அவன் என்பதே.

தமிழன் தாவிகட்டியதாகவோ, திருமணத்தில் புனிதத் தன்மைக்கு அது நீங்காத சின்னம் என்பதாகவோ தமிழ் வரலாறு எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. இதையே, அண்ணமயீல், மதுரைத் தியாகராயர் கல்லூரியில் தமிழ்ப்பேராசிரியராயிருக்கும் தோழர், டாக்டர் இராசமாணிக்கனுர் அவர்கள் உறுதிப்படுத் திருரின்தன. அதாவது, பழங்காலத்தில் தமிழர் சிறையே தாவி கட்டும் வழக்கம் இல்லை என்றும்,

எட்டாம் நூற்றுண்டிற்கூட்டுத் தமிழர் திருமண முறையில், சடங்குகள் சில இருந்தன என்றும், தாவி கட்டும் வழக்கம் இல்லையென்றும் உரைத்தார்கள். இதனை எதிர்த்துத் தாவியின் சார்பில் வழக்காட்சிக்குமிய தமிழரகப் பெருந்தகையாளர் தோழர் ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள், ‘தாவிகட்டும் வழக்கம் இருந்தது’ என்பதற்கு ஆதாரமாக, சிலம்பு முதல், கம்பன் வரை உள்ள இலக்கியங்களில் இரண்டு முன் ரி விருந்து ஆதாரம் காட்டியுள்ளார்கள்.

(இது 25-10-54 ‘தினத்தந்தி’யில் வந்துள்ளது.)

அந்த ஆராய்ச்சி எவ்வளவு வழங்கள்து— எவ்வளவு குறைபட்ட ஆராய்ச்சி என்பதைக் கூற முன், அவர் ராசமாணிக்கனுர் பற்றிக் கூறிய முதற் கருத்தையும் ஆய்தல் வேண்டும். முதன்முதலாக அவர், “தமிழ்த்தின் வாழ்வை ஒட்டிய பழக்க வழக்கங்கள் பற்றி, தெளிவாக எழுதப்பட்ட வரலாற்று நூல் நம்மிடம் இல்லை. இதனால் பெரும் புலவர்கள் கூட சில சமயம், உண்மைக்கு மாருள கருத்துக்களை வெளியிடுவதைக் காண்கிறோம்” என்கிறார்.

இதில் அவர், ‘பெரும்புலவர்கள்’ என்ற வாரித் தையில் உள்ளடக்கியவர்களில், தோழர் ராசமாணிக்கனுரும் ஒருவர் என்பது அவர்தம் உரையால் அறியக்கிடக்கின்றது. அந்தகைய பெரும் புலவர், இராசமாணிக்கனுர் “உண்மைக்கு மாருள கருத்தை” வெளியிட்டு விட்டார் என சிவஞானம் கூறுகிறார். ஏதோ, தெளிவான உண்மை என்று உண்று முடிபு கண்டு இருந்ததல் போலவும்; அதனின் நீங்கி, இராசமாணிக்கனுர், அறியாமையால் பேசி விட்டதாகவும் அவர் கருத்து முதல் வரியில் சிவஞானம் கூறுகிறார், “தெளிவாக எழுதப்பட்ட வரலாற்று நூல் இல்லை” என்று. மறுவரியில், உண

கைக்கு மாருளதைச் சொல்கிறார்கள்' என்ற கூறு கிறார். தெளிவான நூல் இல்லாதபோது, முடிபு கட்டிய உண்மை எங்கிருந்து புலனுயிற்றீரு, நாம் அறியோம்!

"இது இப்படி இருந்திருக்கவாம்" என ஒருவர் ஆராய்வதில் தவறின்ஸி. தெளிவான வரலாறு காணமுடியாத விஷயத்தில், இதுபோன்ற யூங்களே கூறமுடியும். இதுகான் உண்மை என்ற முடிபு கட்டுத்தாருமியற்றத்தளிக்கப்படமுடியாத ஆதாரங்கள் வேண்டும். சுதாஜமாக சிவஞானம் செய்கிற தவறங்களில் இப்படி கவபமாகமுடிவுக்கட்டிவிடுதலும் ஒன்று. ஆராய்ச்சியாளன், முழு விபரமும் கிடைக்காதவரை, யூதநான் கூறமுடியும். எந்த விஷயத்திற்கும் 'அதாரிட்டி' ஆக முடியாது. தெளிவு இல்லாத வரலாற்றில், அவர் உண்மை கண்டதாகக் கூறி, இராசமாணிக்கனார். அதற்குமாருள கருத்தை வெளியிடுவதாகக்கூறுவது, முதற்பெரும்பேதமை நிற்க.

தாவி கட்டும் வழக்கம் இருந்தது என்பதற்கு எவ்வெவற்றினிருந்து ஆதாரம் காண்கிறார். சிவ ஞானப்? 'சங்ககாலம்தொட்டு இருந்தது என்கிறார்' முதலில் சிலப்பதிகாரத்தை ஆதாரமாக்குகிறார்.

"சிலப்பதிகாரத்தில், கண்ணகி-கோவலன் திருமணத்திற்கு முன்பு, 'மங்கல அணி' புகாரி நகர விதிகளை வலம் வந்ததாகக் கூறுகிறார், இளங்கோவடிகள். இந்த 'மங்கல அணி' என்பதற்கு 'மரங்கல குத்திரம்' என்று பொருள் கூறுகிறார் அரும்பத உரை ஆசிரியர்."

-இது சிவஞானம் எழுதியிருப்பது. 'மங்கல அணி' புகாரி நகரை வலம் வந்ததாக சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள பாடலைக் குறிப்பிடவிட்டிருப்பதும் அதன் பொருளைக்குறிப்பிடுகிறார். பாடல் இதுதான்:

முரசியம்பின! முருடதீர்ந்தன;

முறை எழுந்தன பணிலும் வெண்குடை அரசெழுந்ததோர் படியெழுந்தன
வகுவன் 'மங்கல அணி' எழுந்தது!

-இது சிலப்பதிகாரப் பாடல். இதில் வருகிற 'மங்கல அணி' என்பதற்கு 'மாங்கல குத்திரம்' என அரும்பத உரையாசிரியர் உரை கூறியிருப்பதை, தமது கற்றுக்கு ஆதாரமாக்குகிறார், சிவ ஞானப். உண்மையில் இவ்விடத்தில் 'மங்கல அணி' என்பது 'மாங்கல குத்திரம்' என்ற பொருளாடு இயங்குகிறதா?

முரக இயம்பின—முரச முதலியன ஓலித்தன.

முருடு அதிர்ந்தன—மத்தனம் முதலியன அதிர்ந்தன.

முறை எழுந்தன பணிலம்-சங்கம் முதலியன முறையே முழங்கின.

வெண்குடை அரச எழுந்ததோர் படி எழுந்தன—வெண்குடைன் அரசன் உலா எழுந்தபடியாக எழுந்தன.

-இதுவரை சொன்ன உரையிலிருந்து யெருக்குளினிருந்த உற்சாகம்-புகாரின் உள்ளிலை விளக்கப்படுகிறது. ஹர் "ஜே ஜே" என்றிருந்தது என்பது போல, உற்சாகத்தை விளக்குகிறார் இளங்கோ அடிகள். 'அதலுண் மங்கல அணி எழுந்தது' என முடிக்கிறார். இதற்கு, மாங்கல குத்திரம் வலன் செய்தது எனப்பொருள்கொள்வது தவற அரும்பத உரையாசிரியர்தான் இதற்கு அப்படிப் பொருள் கொண்டுள்ளார். அடியார்க்கு நல்லார் தன் உரையில் "மங்கல அணி—மங்கல அணி" என்ற மட்டுமே கூறிவிட்டார். இதிலிருந்தே, அரும்பத உரையாசிரியரின் கருத்தில் அடியார்க்கு நல்லார் ஜயப்பாடுகொண்டார்என்பதும் அப்பெரியாருகிறப்பின் மாற்றுப் பொருளான எதிர் பொருளைக் கூற

அஞ்சிலிடுத்தார்என்பதும் அறியக் கிடைகின்றன. ஊரிலே முரசு, மத்தளம், சங்கம் ஆகியவற்றின் ஒன்றோடு இயற்கை அழகும் எழுந்தது எனக் கொள்வதே முறை. ‘மங்கல அணி’ என்பதற்கு கொள்வதே முறை. ‘மங்கல அணி’ என்பதற்கு இயற்கை அழகு என்பதே பொருள்—இந்த இடத் தீவிரம் அத்தலேயோடும், ஊரில் இயற்கை அழகும் தில்! ‘அத்தலேயோடும், ஊரில் இயற்கை அழகும் எங்கும் எழுந்தது’ என்பதுதான் இளங்கோவடிகள் கருத்து. மங்கல அணியை, வேறு பொருளின்றி கருத்து. மங்கல அணி என்றே கூறிப்போந்த அடியார்க்கு மங்கல அணி என்றே கூறிப்போந்த அடியார்க்கு நல்லார், அதற்குத் தனிப்பொருள் கூறவில்லையே தனிர, பொதுப்பொருளில் தம் கருத்தை வெளியிடு தனிர, பொதுப்பொருளில் தம் கருத்தை வெளியிடு திருர். அதாவது மங்கல அணி எங்கும் எழுந்தது திருர். எங்கும் என அடியார்க்கு நல்லார் கூறுகிறூர். எங்கும் என அடியார்க்கு நல்லார் கூறுகிறூர். எங்கும் எங்கும் எழுந்தது! ஆம்; வலஞ் செய்யவில்லை! எங்கும் எழுந்தது! ஆம்; வெறுபொடு-முரண்பாடு உண்டு. ஆகவே மான வெறுபொடு-முரண்பாடு உண்டு. ஆகவே இயற்கை அழகு எங்கும் எழுந்தது என, சிறப்புறை யாகத்தான் இளங்கோவடிகள் கூறியுள்ளார். இந்த மங்கல அணியை மங்கல நானூசு-மாங்கலப் பூதி திரமாகக் கொள்ள முடியாது என்பதற்கு இன்னும் சிலப்பதிகாரமே சான்று காட்டுகிறது.

மாங்கலப் பூதி வலம் வந்தது என்னும் பொருளில் இதை இளங்கோவடிகள் கூறியிருந்தால், திருமணம் நடப்பதைக் குறிக்கும் இடத்தில் அதை மறந்தா போயிருப்பார்? மாங்கலப் பூதி வலம் வந்தது என்ற கூறியிருந்தால், ‘தானி கட்டப்பட்டதை மறந்தா இருப்பார்? அல்லது மறந்தா இருப்பார்? மறந்தா இருப்பார்? அல்லது மறந்தா இருப்பார்?’ திருமணக் கூறிறில், தானி கட்டப்பட்டால்-அதைக் கூறுது விடுவதுண்டா?’

‘சாவியொருமீன் தலையானைக் கோவலன் மாழுது பார்ப்பான் மறை வழிக் காட்டிடத் திவலம் செய்வது காண்பார்.....’

என இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகிறூர். பார்ப் பான் மறைவழி காட்டியது, தீவஸம் செய்தது, அருந்ததி பார்த்து எவ்வாம் குறிப்பிடுகிறூர். தாலி கட்டியது-அல்லது அரும்பத உரையாசிரியர் கருத நூப்படியும் அதைத் தழுவிய சிவஞானம் கருத்துப் படியும் மாங்கலப் பூதிரம் கட்டியது இதிலே இல்லை. இதிலிருந்து ‘மங்கல அணி’ மாங்கலப் பூதிரம் ஆக முடியாது என்பது புலனுகும். அதுவுமன்றி, எவ்வாச் சடங்குகளையும் புகுத்திய பார்ப் பனர், அந்தாளில் தாலிகட்டும்பழக்கத்தைப்புகுத்த வில்லை என்பதும் அறியக்கிடக்கும். அதற்குப் பின் எரோ, அடிமைத்தனத்தை உறுதிப்படுத்துவான் வேண்டிப் புகுத்தியிருக்கலாம். ஆய்விலே கானும் முடிபு, இளங்கோ அடிகளும் அவருக்கு முந்திய சங்க இலக்கியக்கர்த்தர்களும் தாலி கட்டும் முறை இருந்ததாகவே குறிப்பிடவில்லை என்பதுதான்.

இந்த அரும்பத உரையாசிரியரின் உரை, பொருந்தா உரை என, தமிழ்ப்புவர் கு. மதுரை முதலியார் அவர்களால் ஒருமுறைக்குத்துக்காட்டப் பெற்றிருக்கிறது. மேலும் ‘மங்கல அணி’ என்பது இயற்கை அழகு என்ற பொருளிலேயே சிலப்பதி காரத்தின் மற்றொர் பகுதியில் கையாளப்படுகிறது. ‘மனையறம்படுத்த காதை’யில் அறுபத்துமூன்றுவது வரியில் ‘மங்கல அணி’ பற்றிக் குறிப்பிடுகிறூர். சிலப்பதிகார ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள்.

‘நறுமலர்க் கோதை நின் நலம் பாராட்டுநர் மறுவிள் மங்கல அணியே யன்றியும்

பிறிதனி அணியப் பெற்றதை யெவன்கொவல்லூல் நிலையம், என்கிறூர். இதன் பொருள்:

‘நறுமலர்வரிந்த கோதையே! நின் கொல்லி சீதி புளைத்து அழகு செய்யும் மகளிர், குற்றாற்றிற உனது இயற்கை அழகு இருக்கும்போது வேறு கூக்கீடு யும் அணிந்ததனால் பெற்றது யாது கொடு...’

—ஆமாம்; இயற்கையழகாலை 'மங்கல அணி' இருக்கும்போது வேறு அணிகள் எதற்கு என்ற கேட்கிறூர் இளங்கொ அடிகள். இதே உரையைத் தான் பெரும்புவார், நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்அவர்களும் கூறிப்போந்தார். சிவஞானம் பாராட்டுகிற கம்பன்கூட ஒரு இடத்தில்,

“இயற் கூர்க்கலங்கள் நங்கை யுருவினை மறைப்ப தோரார்”

—என்கிறுன். இயற்கையான 'மங்கல அணி'யை நகைகள் மறைக்கின்றன என்கிறுன். கம்பன். ஆகவே அணிகள் யாவினும் பெரிது, மங்கல அணி—அதாவது இயற்கை அழகு என்னும் பொருளையே இளங்கோவடிகள் வலியுறுத்தியுள்ளார் என்பது யாவர்க்கும் புலனாகும்.

—மங்கல அணி, தாவிதான் என்பதற்கு, சிலப் பதிகாரத்தில் துளிக்கூட்டுடமில்லை, முழுதும் ஆராயாத தோழர் சிவஞானத்தின் ஆராய்ச்சி 'தாவி' தான் மங்கல அணி என்ற கூறுகிறது. 'மங்கல அணி'யை 'இயற்கை யழகு' என்ற பொருளில் மங்கல வாழ்த்துப் பகுதியிலும், மனையறம்படுத்த காதையிலும், முறையே 'அகலுங் மங்கல அணி எழுந்தது' என்றும், 'மறுவின் மங்கல அணியே' என்றும், 'மறுவின் மங்கல அணியே' என்றும் கூறியிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு. 'அந்த மாலை சிறப்புச் செய் காதை'க்கு வருவோமானால் இங்கேயும் அதே பொருளைக் காண முடியும்!

சிவஞானம் இப்படிக் கூறுகிறார்:

‘மற்றும், ‘அந்தியாலை சிறப்புச்செய் காதை யில், கோவலைப்பிரிந்த வருத்தத்தால் வாடியிருக்கும் கண்ணகியின் தோற்றத்தைக் கூறுமிடத்து,

‘அஞ்செஞ்சுரடி அணிசிலம் பொழிய கொங்கை முன்றிற் குங்குமம் எழுதான் மங்கல அணியிற் பிற்தனி மசிழான்’

என்ற வரிகளால், சிலம்பீழந்த சீரடி, குங்குமத் தொய்யில் எழுதாக் கொங்கை என, அங்கங்களின் அணிகளை அல்லது அலங்காரத்தைத் தழந்ததைக் கூறுகிறார். மார்புக்கு மேலிடமான கழுத்து வரும்போது 'மங்கலஅணி' என்ற குறிப்பிட்டிருப்பதால் அவ்வணி தாவியே என்பது உறுதிப்பட்டு இன்றது...’

—இது சிவஞானத்தின் சிரிப் கருத்து. இது வரை பார்ப்போம். இதில்கூட இளங்கோவடிகளின் ஒரு வரிகய நண்பர் விட்டுவிட்டார். அந்த வரியைச் சொன்னால் எங்கே ஆபாசம் என்று மற்றவர்கள் கூறி விடுவார்களோ என்றபயத்தில் இளங்கோவடிகளைக் காப்பாற்ற ஆசைப்பட்டு, விட்டுவிட்டார்போலும் தோழர் பயப்படவேண்டியதில்லை! இந்த இடத்தில் அந்த வரி வருவது இலக்கியத்துக்குப் புறம்பும் அல்ல; ஆபாசமும் அல்ல. மேலும் இது மனிதக்கதை. அந்த வரி இதுநான். “மென்துகில் அல்குலமேகலை நீங்க”...மறைவிடத்தே மேகலை அணிதலும் ஓழிந்தான் என்பது பொருள்.

சிவஞானத்தின் ஆராய்ச்சி, உண்மையாக முடியாமல், அவர் வரிகளும் அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கின்றன! இளங்கோவடிகள், கண்ணகியின் தோற்றத்தை, உள்ளங்கால் முதல் உச்சிவரையில் கூறுவதாகவும், ஒவ்வொரு அங்கத்தின் நகைகளையும் கூறும்போது கழுத்தருகில் வந்து 'மங்கல அணி' என்பதாகக் குறிப்பிடுவதாகவும் ஆகவே அது தாவிதான் என்றும் சாதிக்கிறார். ‘ஒவ்வொரு அங்கத்தின் அணிகளை—அல்லது அலங்காரத்தைத் துறந்தான்’ என சிவஞானம் கூறுகிறார். அதன்படி இளங்கோவடிகள் முழுதும் அணிகளையே கூறவில்லை; அலங்காரத்தைச் சில அங்கங்களுக்கும் கூறுகிறார் என்கிற உண்மை அறியக் கிடக்கிறது. உதாரணமாக, “கால் சிவம்பு இல்லை—இது நடை. மேகலை விட்டாள்—இதுவும் நடை. கொங்கைக்கு தொய்

யில் எழுதவில்கை—இது அலங்காரம்! நகையல்ல!
எழுதவிக்கும் ஒரு செயற்கை அலங்காரம்—அவ்
வளவுதான்! அதேபோல, தொடர்ந்து போகும்
போதும் இவங்கோவடிகள்,

“மங்கல அணியிற் பிறதனி மகிழான்
கொடுங்குமை தறந்து வடந்துவிற் காதினன்!
திங்கள் வாண்மூகம் சிறுவியர் பிரியச்
செங்கயல் நெடுங்கண் அஞ்சனம் மறப்பப்
பவள வானுதல் சிலகம் இழப்பத்
தவள வாண்மைக கோவலன் இழப்ப
மையிருங் கூந்தல் கொய்ணி மறப்பக்
கையறு நெஞ்சத்துக்கண்ணகி...” —என்கிழுர்.

இந்த வரிகளால், இளங்கோவடிகள் வெறும்
அணிகளைப் பற்றி மட்டும் கூற வில்லை. ஒவ்வொரு அங்கத்தின் செயற்கை அழகையும் திறந்தாள் என்று கொல்ல வந்து, அணி பூட்டக்கூடிய வற்றிற்கு அணிகளையும், அது முடியாத, நெற்றி. கண், முதலியவற்றிற்கு அலங்காரத்தையும் தற்கண், முதலியவற்றிற்கு அலங்காரத்தையும் தற்காள் என்று கூறுகிழுர். காவில் சிலம்பு இல்லை; மேகக்கை இல்லை; கொங்கக்கு அலங்காரம் இல்லை;- எனக்கூறி, முத்தில் ஒரு அணியும் இல்லை என்பதை—இயற்கை அழகன்றி வேறு அணிகள் கூட வில்லை என்பதை—வேறு அழுது செய்யாமல் இபற்கை அழகோடு இருந்தாள் என்பதை—மங்கல அணியிற் பிறதனி மகிழான் என்று கூறுகிழுர். கழுத்தில் ஒரு அணியும் இல்லை என்பதே பொருள். தாலிக்டப்பட்டிருந்தால் அதைக் கழற்றக்கூடாது என்கிற புளித்தத் தன்மைப்படி, கழற்றியிருக்க முடியாது ஆகவே தாலி கட்டப்படவில்லை—ஒன்று! மங்கல அணியைத் தவிர வேறு அணி இல்லை— தாலித்திர வேறு இல்லை என்கிற சிவஞானக்குந்துப்படி பார்த்தால், ஏதோ நூற்று எட்டு நகைகளைக் கழுத்தில் அணிந்தாள்; தாலியைத் தவிர மற்றவற்

கூறக் கழற்றியிட்டாள் என்ற வனிது பொருள் கொள்ள வேண்டும்! இது தவறு! ஆகவே, பெரும்புவர் வேங்கடசாமி நாட்டார் கருத்துப்படி, ‘இயற்கை அழகின்றி செயற்கை அழுது செய்யான்’ எனப் பொருள் கொள்வதே முறை. அதிருதல் நுனிவரை முழுதும் அணிபற்றிக் கூறியிருந்தால் சிவஞானம் கருத்துச் சரிதான்! ஆனால் அப்படி இல்லையே! அப்படி, ‘காதிற்குறுமையில்லை; முகத்தில் காதலில் வரும் சிறு சியரியு இல்லை; கண்களில் அஞ்சனம் இல்லை; தெற்றியில் பொட்டு இல்லை’ என்ற அலங்காரத்தை—அணியில்லாத அலங்காரத்தை—அடுக்கி கைத்துள்ளாரே! அது போன்றே, ‘கழுத்தில் இயற்கை அழகின்றி செயற்கை அழகில்லை’ என்ற பொருள் கொள்கையேண்டும். இந்த இடத்திலும் மாங்கல அணி தாலி அல்ல!

அப்படி அது, தாலிதாள் என்கிறு, கணவன் இறந்ததும் அலங்காரமினால் சிறைக்கிற கணவனைக் காலியையும் கழற்றினால் என்ற கூறியிருக்க வேண்டும். அவர் அப்படிக் கூறவில்லை. ‘கட்டுரை காதை’யில்

கருத்தற கணவற் கண்டபின் அல்லது
கிடைத்தும் இல்லேன்; நிற்றலும் இல்லென்கூ
கொற்றவை வாயிற் பொறுத்துத்தான்து...!

—என்கிழுர்.

இதில், கணவன், நார்மா கோயீலில், நன் வளையக்களை உடைத்து, நன் கணவனைக் கண்டபின் அல்லது ‘கிடைத்தும் இல்லை நிற்றலும் இல்லேன்’ என்கிழுள். கொள்கை செய்திக்குப்பிள், இது செய்தி கழுதிறது. தான் உட்டப்பட்டிருந்தான், கணவனைக் காலியைக் கழற்றினால் என, இனங்கோ வடிகள் அறிப்பிடாமல் இகைதிருக்க முடியாது. கணவனையும் தாலியைக் கழற்றுக்கூட முடியாது! இங்கேயும் கணவனைக் கண்யைகளை உடைகிறுனே

தன்ர, 'தாவி' மூற்றவில்லை. காரணம் தாவி இல்லை!

கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்கும்; திருமணம் நிகழ்ந்த பின்னர், சில நோழியர், அவர்களை அமளி யில் ஏற்றுவித்து, பின்வருமாறு வாழ்த்துகிறார்கள். ‘காதலற் பிரியாமல் கவுக்கை நெகிழாமல், திறநக!'

—அதாவது ‘கண்ணகி, தங் இன்னுயிர்க் காதலவினால் கண்ணிலும் நெஞ்சிலும் பிரியாமல் வாழ்க! கோவல னும் தன் துணையாகிய கண்ணகியைத் தழுவியகை நெகிழாமல் எச்காவத்திலும் வாழ்வதாக! ’என்பதா கும.—இதிலும் ‘தாவிக் கய்யு தங்கவேணும்’ என்கிற நவீன ஒப்பாரி இல்லை!

ஆகவே, நன்று, முறையே கற்றுத் தேர்ந்து ஆராய்ந்த, வேங்கடசாமி நாட்டார், மதுரை முதலியார், இராசமாணிக்கஞ்சுரமுதலியோர் கருத்துப்படி ‘சிலப்பதிகாரத்திலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் தாவி குறிப்பிடப்படவே இல்லை’ என்னும் சரியான ஆராய்ச்சி முடிவுக்கு நாம் வரலாம்.

தோழர் சிவஞானம், சிலம்புச் செல்வர் என்றெல்லாம் புச்சி வாங்கிக்கொண்டவர்; அதிலே தேர்ந்த அறிவாளி என்று தம்மைத்தாமே பாராட்டிக் கொள்பவர். நாமும் அவருக்குத் தெரிந்தது அது ஒன்றுதான் என்று கருதிக்கொண்டிருந்தோம். இப்போது அதுவும் பூஜ்யமா அவருக்கு? என்ற ஆயாகம் பிறக்கிறது!

மேறும் தோழர் சிவஞானம் ‘தாவி உண்டு’ என்ற கற்றுக்கு, புறநானூற்றுப் பாடங்களிலிருந்தும் ஆதாரம் தெடுகிறார். சான்றூர், ஒரு பறநானூற்றுப் பாடவிலிருந்து இந்த வரியைக் கூற கிறார்:

‘ஈகையிய இழையணி மாதர்’

—அதாவது, “கொடுத்தற்கரிய தாவி மங்கல

அணியை அணிந்த பெண்கள்” என்று உரையாசிரியர் கூற்றையும் சேர்த்துக் காட்டுகிறார். நாவி, கொடுத்தற்கு அரியதுஎன்று ‘ஆரிய வழக்கு’ படி ஏற்பட்ட புனித எண்ணாம். இதை வாதத்துக் காக சரி என்று வைத்துக்கொண்டாலும், வெறும் இழையணி என்றுவே, கொடுத்தற்கரியது என்னும் பொருள் வந்துவிடும். ‘மனிதன்’ என்று சொன்னாலே, சாப்பிடாமல் வாழ முடியாதவன்; சாகாமல் இருக்க முடியாதவன் என்கிற பொருள்கள்—மனிதனுக்கு இயற்கையாக உள்ள நிலைகள்—தோன்றி விடும்! “சாப்பிடாமல் வாழுமதற்கரிய மனிதன்; சாகாமல் இருத்தற்கரிய மனிதன்” என்றெல்லாம் கூறிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. அதிலும் ஒரு சிறந்து புலவர் இந்தக் குற்றத்திற்கு ஆட்பட மாட்டார். ஆகவே, இழையணி என்பதற்கு ஆயரணங்கள் என்ற பொதுப் பொருளைத்தான் கொள்ள முடியும். ‘தாவி’ என்கிற ‘ஸ்பெஷல்’ பொருள் கொள்ள முடியாது! ஈகையிய என்றால், ‘கொடுத்தற்கரிய விலையுயர்ந்து’ என்னும் பொருள் கலபமாக வந்து நிற்கிறது. ஆகவே, பொதுவாக, விலை யுயர்ந்த நைக்களை (தாவி அல்ல!) அணிந்த பெண்கள் என்று கொள்வதே அறிவுடைய!

இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, புறநானூற்றிலேயே வேறு பாடலைக் கண்ணலாம்! முன்னொட்டு நீண்ட எடுக்கமுடியும்!

சோழன் கரிகார் பெருவளத்தான் டயிர் நீத்தகாலை, அவன் பிரிவாற்றுத் தாங்கு வருந்திய கருங்குள வாதனுர் என்னும் புலவர் அவணைப் பற்றிப் பாடிய பாடல் ஒன்று, புறநானூற்றில் 224-வது பாடலாக நிற்கிறது. அதில், கரிகார் பெருவளத்தான் இறந்ததும் அவனது ‘உரிமை மகளிர்’ நின்ற கோலத்தைப் புலவர் கூறுகிறார்.

“.....

பூவாட் கோவல் பூவட ஆதிரக்
கொய்து கட்டமித்த வேங்கையின்
மெல்லியன் மகளிழும் இழையிழை தன்றே!

—அதாவது, “ஆடுமாடுகளுக்கு இரைபோடுவான் வேண்டி மேய்ப்போர், வேங்கை மரத்தின் இளை களைச் சொல்துவிடுகிறார்கள். அந்த மரம் மொட்ட கையாக நிற்கின்றது. அதுபோன்ற மங்கையறும் என்ன அனிகளையும் களைந்துவிட்டு நிற்கின்றனர்...” இத்தான் பொருள். இதில் “இழை களை ந்தனர்” என்பதற்கு ஒள்ளை அளர்ச்சாமி பிள்ளை தன்றும் பொருள், “அருங்கல அனி முதலாய சொல்லும் பொருள், “அருங்கல அனி முதலாய அனிகளை ஒழிந்தனர்” என்பதாகும்.

இதில் ‘அருங்கலம்’ என்பதற்கு, ஆபரணம், அழகு செய்யும் பொருள்—என்ற இரண்டு பொருள்கள் உண்டு. அதைத்தன்றி ‘தாலி’ என்கிற பொருள் கிடையவே கிடையாது.

ஆகவே அழகு செய்யும் ஆபரணங்களோடு, நங்களோடு, மற்ற அனிகளையும்—அதாவது அழகுகளையும் (தொய்யிக் எழுது போன்ற அழகு அமுக்களாகாரமங்கள்) துறந்தனர் என்பதை களி—அமுக்காரங்கள்) துறந்தனர் என்பதை பொருள். இதிலும் மங்கல அனி—தாலி—வருவே இல்லை மரத்திலிருந்து கடல் இளைகளையும் பற்றிதுப் போட்ட மாதிரி கடல் நங்களையும் பற்றிதுப் போட்டு, மொட்டை மரம் மாதிரி—ஏன்றிச் செயற்கை அழகும் அனியும், அமுக்காரமும் இங்கி செயற்கை அழகும் அனியும், அமுக்காரமும் இங்கி செயற்கை அழகும் அனியும், இதிலும், இழை சிகுந்தாரிகள் என்பதே பொருள். இதிலும், இழை வந்திருக்கிறது. பொதுப் பொருளில்—தாலி என்கிற ‘ஷபெஷல்’ பொருளில் அல்ல! ஆகை, ‘ஷபெஷல்’ இழையனி’ என்பதற்கு கிடையவிருந்த—கொடுக்க முடியாத—நங்கள் என்ற பொதுப் பொருள் கொள்ளலாமே அன்றி தாலி என்ற நளிப் பேர்களுக்கு கொள்வது இமய்யகைப்பல்வாயு மட்டம் பாரும்!

224-வது பாட்டில் ‘இழை களைந்தனர்’ என்ற வருகிறதே தனிர் ‘கழற்றினர்’ என்று வரலாகின்றது. தாலி அந்தாளில் இருந்திருந்தால், கணவனை இழந்த பெண்கள் பற்றிக் கூறும்போது அதைக் குறிப்பிடாமல் இருக்கமுடியாது. மேலும் வெறும் நகை பற்றி மட்டும் கருங்குள வாதனால் கூறியிருந்தால், துறந்தனர் என்றே, கழற்றினர்என்றே கூறி விகுஷ்ணாம். இலக்கணம் தப்பாமலேயே இல்லார்த்தகளில் ஒன்றைப் போட்டிருக்க முடியும். ‘களைந்தனர்’ என்ற வருகலால், என்ன அவன் காரங்களையும் அனிகளையும் களைந்தனர் என்பதே பொருள். ஆகவே புறப்பாட்டின் 400 பாடங்களில் மும் ஒரு இடத்தில்கூட தாலி (மங்கல அனி!) குறிப்பிடப்படவில்லை.

வேண்டுமானால், “நான்கு கால் இருப்பதால் ஆடு; ஒரு வாலிருப்பதால் மாடு” என்கிற மாதிரி, வாதற்றுக்கால வளித்து பொருள் கொள்ளலாம். அது, ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய ஏற்றுடையெங்கு எடுத்துக்கொட்டால் முடியாது.

இவற்கை நோக்குமிடத்து கில் உண்மைகள் குறைகும். விவராணம் எடுத்துச் சொல்ல சங்க காலப் பாடங்களில் எங்கும் மங்கல அனி, இழை யனி, என்று அனி அனியாக வருகிறதே அன்றி, நாலி என்கிற பத்திரகச் சாலையும். அப்படி யானால் நாலி என்கிற பத்தே எங்க காலத்தில் இல்லையா? இதுநீது! அப்படியானால் அதை ஒன்றே இலக்கிய கரித்தலும் தொடரவே இல்லை? என்னோ மும் ‘தாலி’-யை ‘அனி’-என்றே அழற்கி வேண்டிய அவசியம் என்ன வந்தது? ஒரு இடத்தில்—ஒரு கலெக்டாவுதை ‘தாலி’-என்கிற பத்திரத, உபயோகித் திருப்பு வேண்டாமா? ‘மங்கல அனி’ தாலிதான் என்று, ஒருவகு கூட அதை அப் பெயரிட்டே அழற்காதது என்று உண்மை இதழான் : மங்கல

அணிக்குத் தாவி என்ற பொருளே அந்நாளில் கிடையாது!

சங்ககாலத்தில் 'தாவி'என்ற வரும் வார்த்தை, மணமகள் மணமகனுக்குச் சூடிய 'மாங்கலிய குத் திர' மாக வரலில்லை. உதாரணமாக, புறநாளூற் றில் காணப்படும் 174-வது பாடவில், 'உறையூர் ஏணிச் சேரி மூட மோசியார்' என்ற புலவர், ஆய் அண்டிரஷ் என்ற வேளைப்பற்றிப் பாடியதாக உள்ள துவ நிலைப்பாட்டில், ஒன்பதாவது வரியில்,

"புவிப்பற் குவிப் புன்றலைச் சிறுஅர்..."

என்ற வருபிறது. அதாவது, சிறுவர்களுக்கு புவிப் பல்லாற் கோர்க்கப்பட்ட தாவி அணிதலைக் குறிக்கிறது. அத்தான் தாவி என்று அழைக்கப்படுகிறது. (இதில் ஐம்பட்டத் தாவி, முப்பட்டத் தாவி என்ப் பலவகை உண்டு). இந்தப் பாடவில், சிவ ஞானம் கருதுகிற 'தாவி'யின் பொருள் கக்கு நூரூடு உடைப்பட்டுப் போகிறது.

புவிப்பல் கொள்ளு வந்து திருமணம் செய்து கொள்வதுடை இலக்கிய வழக்காக இல்லை. வெறும் சமீபகால வாய் வழக்காகவே தான் இருக்கிறது. ஆகவே தாவி அணிதல்-மணமகள் மணமகனுக்குப் புனிதச் சின்னமாக அணிதல்-தமிழ்ப் பண்பாட் ஆட்சி அறவே இல்லை எனத் துணிந்து கூறலாம். திரு மணமாண பிறகு, வேட்டைக்குப் போகும் கணவன், புவிலைக் கொன்று அதை மாஸூயாகி நன்கொடு பெரு மணையை மணிவிக்குக் காட்டி மரினவியின் கழுத்தில் ஆம் மென்று வேடிக்கையாகப் போட்டிருக்கிறோன். ஆன பிறகு!

ஆகவே, அறுதியிட்டு உறுதியாக தமிழ்ப் பண் பாட்டில்-சங்க இலக்கியத்தில் - 'திருமணத்தில் தாவி அணிதல்' இல்லவே இல்லை என்று கூறலாம்.

மற்றுமொரு கருத்தைக் கூறுகிறோர் சிவஞானம். இதில் தான் மட்மையின் சிகரத்துக்கு ஏற்றிடுகிறோர்! ஆண்டாள் பாடல்களில்-நாச்சியார் திருமொழியில் -திருமண சம்பந்தமாக வருகிற 'வாரணம் ஆயிரம்' என்ற பாடவில், 'கோடி உடுத்தி மண மாலை குட்டக் கணுக் கண்டேன் தோழி நான்' என்று வருகிறது. இதில் மணமாலை என்பது தாவி தான் என்ற உடுமூபுப் பிடியாகப் பிடிக்கிறோர்! மணமாலை என்பதற்கு நேரடியாக 'தாவி' என்ற பொருள் எந்த அச்சாதியிலும் இல்லை! இப்படி யாரும் கூறவிடுவார்களே என்ற பயத்தின், "மண மாலை என்ற சொல்லில் தாவியைக் குறிப்பிடுவது இன்றளவும் வழக்கமாக வும் இருந்திருக்கிறது" என்கிறோர். ஆயாம்; வழக்கமாக இருந்திருக்கிறது என்றுதான் கூறுகிறோர். அந்தப் பொருள் வெறும் 'வாய் வழக்கு' என்பதைத்தான் குறிப்பிடுகிறோர். வாய் வழக்கை வைத்து இலக்கியச் சொற்களை எட்ட போடுவது என்ன ஆராய்ச்சியோ நமக்குப் புரியவில்லை! பொருள் காண முடியாத பதங்களுக்கு, 'வழக்கு' த் தேடுவதுதான் அறிவுடையோர் வழக்கம்! மணமாலை என்ற பதத்துக்கு மணம்தரும் பூமாலை என்கிற பொருள் அழகாக-தெளிவாக இருக்கிறது! அப்படிப் பொருள் உள்ள சொல்லை 'வாய் வழக்கை' வைத்துக் கொள்ளு ஆராய்வது, மட்மையை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதாகும்! இதிலிருந்து ஆண்டாளின் 'மணமாலைத் தாவி'யும் சிவஞானத்தைக் கைவிடுகிற பரி தாபத்தைப் பார்க்கிறோம். மணமாலை என்ற சொல் லுக்கு மஸர்மாலை என்ற பொருளே, சரியாக அழகாக நிற்பதைக் காண்கிறோம். அங்கே, தாவி இல் வரை இல்லை என்பதையும் பரிந்து கொள்கிறோம்.

80—84-ம் தேதி இதழில் கட்டுரை வெளிவந்தது. கல்லூரிமாணவர்களிடையே ஒருபுதியியர்பரப்பு ஏற்பட்டது.

தென்றவில் விற்பனை ஏற்ற தொடங்கிறது. கல்லூரித் தமிழ் மன்றநிலையில் பேசும்படி அவனுக்கு அழைப்புகள்

குளிந்தன. கன்றுரி மாணவர்களிடையே முன்னேற்றக் கழகத்துக்கு செல்வாக்கு வளர்ந்ததற்கு அவனும்காரணமானால். இலக்கியப் பேச்சுக்களில் பழங்காலப் புலவர்களையும் விமர்சிக்கத் தொடங்கினான்.

அவர்களில் அதிகமாக அவனிடம் ஆகப்பட்டுக்கொண்டு திகைத்தவன் கம்பனுவான். பஸ்லாரியம் பாட்டிகளில் தமிழ்த் தேவைப் பிசைந்து கொடுத்த அந்த மாங்கி ஒரு இளங் கவிஞரின் குறும்புக்கு ஆளானான்.

வான்ஸாவில் நிற்கும் கோபுரத்தின் மீது கன் ஏற்றது விளை பாடும் சிறுவர் போல அவன் விளையாடினான்.

மாணவர்களின் மனத்தை அவன் மாற்றினான். அவன் முத்துரையிடம் அவன் நெறுங்கிப் பழங்காமலேயே அவனை உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துப் போற்றினான்.

இவரைப் போல ஒரு தலைவர் பிறந்தினான். இனிப் பிரதிகப் போவதுமில்லை என்று எல்லையற்றுப் புகழ்மாண கணிகை குட்டினான்.

சின்னன் சிறிய கோழிக்குஞ்சு ஒரு கனிகை செடியைப் பார்த்து ஆகா எவ்வளவுபெரிய செடி என்று வியந்ததுபோக அவனும் அண்ணுத்துரையை வியந்து பாடினான். ஒன்றால் இரண்டால் ஒவ்வொரு இதழிலும் ஏதேனும் ஒரு புகழ்மாண குட்டிக்கொண்டே இருந்தான்.

பத்திரிகைக்கு ரிகிர்கள் நிறைநிடின்றுந்தார்கள். புலவர் கணிடையே வரவேற்பிரிந்தது. என்னும் கட்சி தோழர் கணிடம் அதற்குரிய நியாயமான மரியாதை கிடைக்கவில்லை. காரணம்? அவர்களுக்குப் புரியக் கூடிய விஷயங்களை தெள்றவிட குறைவாகவே வெளிவந்தன.

இந்த நோத்தில் இரண்டொரு படம்களுக்கு எப்படிம் காய்ப்பு அவனுக்குக் கிடைத்தாது.

ஒரு பங்கம் வருமானம் வந்தால் இங்களுக்கு பங்கம் கட்சி காலேஷன்டும் எப்பது அவன் தன் எழுத்துகளைவா?

பத்திரிகையின் நிரவாகச் சீருக்கை படத் தொழிலில் வந்த வருமானத்தைச் சாப்பிடத் தொடங்கின்றன.

பத்திரிகையை வியாபாரமாகவா அவன் நடத்தினான்? வெட்கையாக நடத்தினான்! வெத்தீவிளைச் சம்பாதித்தான்! ஒழுங்காக நடத்தினால் வாபஸ் தரக் கூடிய பத்திரிகை வியாபாரம் தெரியாதவன் நடத்தியதால் நஷ்டத்தில் ஆழத் தொடங்கின்றன.

பாட்டு எழுதிச் சம்பாதித்த பணம் எவ்வாம் பேப்பர் கொடுத்தவர்களுக்கும் பிளாக் செய்தவர்களுக்கும் போகத் தொடங்கின்றன.

இது அவன் பிறப்போடு வந்த விதி - எதுவும் அவன் கையில் நங்கக் கூடாது என்பதே இப்பற்றக் கருத்து சட்டம். ஆனாலும் அவன் மனம் தளரவில்லை.

பத்திரிகையைத் தொடர்ந்து நடத்திக்கொண்டு வந்தான். கனிக்கிழமை பத்திரிகை எப்படியும் நிங்கட்கிழமையாவது வெளி வந்து விடும்.

தன்யாடித் தன்னாடி தென்று நடந்து கொண்டிருந்தாலும் அவன் தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்து அது பெருதவி செய்தது.

தென்றவில் எழுதிய எழுத்துக்கள் அவனது சிந்தனைகளுக்கு உரையேற்றின. கில் ஏருத்துக்கொடை தெரிது கொள்கைகளை அவன் பெரும் விளை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கடசி வாழ்க்கை

குழந்தைளாலும் சந்தரிப்பங்களாலும் அப்போது கிடைத்த நஷ்டப்பக்களாலும் அரசியல்வாதியாக மாறிய அவன், அதை ஒரு பெரிய விளையாட்டு மைதானமாகக் கருதி விளையாடத் துவங்கினான்.

கட்சியில் அவனது போக்கு ஒரே சிராக இருந்ததில்லை. கட்சி எப்படி ஒரே சிராக இருக்கவில்லையோ—அப்படியே கட்சி எப்படி ஒரே சிராக இருக்கவில்லையோ— அவனும் இயங்கினான். மனித நாகரிகத்தில் காதாரண அவனும் இயங்கினான். மனித நாகரிகத்தில் காதாரண வரம்புகளைக்கூட அவன் கடைப்பிடிக்கவில்லை. சேர்க்கை வரம்புகளைக்கூட அவன் கடைப்பிடிக்கவில்லை. கீழ்த் தரமான சாஸ்திரம் அவன் மனத்தில் ஒரு பெரிய நியாயமாக உருகி கொண்டிருந்தது. கட்சியின் தொங்கிடர்களும் தலைவர் உருகி கொண்டிருந்தது. கட்சியின் தொங்கிடர்களும் தலைவர் உருகி கொண்டிருந்தார்கள். அதுதான் அரசியல் என்று அவனும் நம்பினான்.

‘திராவிடத் தனி நாடு’என்பது காத்தியமானதே என்று அவனும் கருதினான். ‘இதைவிடச் சிறிய நாடுகள் குதந்திர மாக வாழும்போது—இது ஏன் வாழ முடியாது’ என்ற கட்சி யின் கருத்தை அவன் ஒப்புக்கொண்டார். பார்ப்பன் ஆதிக கம் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் தெப்ப நம்பிக்கை தகரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் 1956 வரை கட்சி பலமாக வாதிட்டது. ஆகவே பிரச்சாரத்திற்கான வர்யப்பு, பேச்சா

ளர்களுக்கு அதிகமாகவே இருந்தது. முச்ச விடாமல் மூன்று மணி நேரம் பேசுவதற்கு, கட்சியின் கருத்துக்கள் பெருந்துணை புரிந்தன.

இது வெறும் அரசியல் கட்சியல்ல; மாபெரும் விடுதலை இயக்கும். பிரஞ்சுக்குப் புரட்சி போவலும் ரஷ்யப்புரட்சி போவலும் பெரும் புரட்சி ஒன்றை நடத்தப் போகிற ஒரு இயக்கும். ‘இத்தாலிய வீரன் கரிபால்டி-துருக்கியின் கமால பாட்சா, தத்துவமேநத இங்கரீசால்-சிரேக்க நாட்டு சாக்ரமன், சோவியத் நாட்டு வெளின்-இவர்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து வந்து பிறந்த வடிவமே அன்றைத்துரை! இப்படிக் கட்சிப் பேச்சாளர்களும் பேசினார்கள். அவனும் மழு நம்பிக்கையோடு பேசினான்.

‘சமூகம்—பொருளாதாரம்—அரசியல் விடுதலைக் கிளர்ச்சி’ என்ற எல்லாத் தலைப்பிலும் பேசினான். காலன் நிலை விண்மீனை வேட்டையாடுவதபோல், இல்லாத ஒன்றிலை எல்லாவற்றையும் கட்டிக்காட்டிய ஒரு அரசியல் கட்சியாக அன்றி தி. மு. கழகம் இயங்கியது உண்மை. இது பணக்கினால் வரும் வார்த்தை அன்று. காலம் உணர்த்தி விட்ட ஒன்றாகும்.

ஆனால் இன்றைக்கு இந்தக் கருத்துக்களெல்லாம் ஒரு நாள் பொய்யாகும் என்று அவன் கருதியதில்லை. மந்திர வாதியிடம் நம்பிக்கை வைத்த மலடியைப்போல்-கட்சியின் “ருத்துக்களில் அவன் நம்பிக்கை வைத்திருந்தான். என்ன நான் மந்திரம் ஜபித்தாலும் கடைசிவரை பிள்ளை பிறக்காது என்று தெரிந்தே மந்திரவாதி ஜபித்தான். மலடிதான் மகனை எனிர்பார்த்து ஏமாந்தாள்.

எத்தனை கூட்டங்கள்-எத்தனை மாநாடுகள்-எத்தனை காரிவலங்கள்-எத்தனை தலைப்புக்களிலே முழுக்கங்கள்-திராவிடப் பொள்ளுடு பற்றி எத்தனை இசைப்பாடல்கள்-எத்தனை சினிமாக்களிலே பிரச்சாரம்-தொங்கிடர்களின் உள்ளத்தில் நான் எவ்வளவு ஆழந்த நம்பிக்கை-பகலிலும் இரவிலும் தொடர்ந்து வந்த இந்த மாபெரும் கணவு பல உள்ளங்களை வெறி கொள்ளச் செய்தது. அந்த உள்ளங்களில் அவன் உள்ளமும் ஒன்று.

மேடைமீத ஏறிவிட்டால் சாமியாடும் பூசாரியைப் போல் ஆடித் திடிப்பால். ‘அடைந்தாக இராவிட நாடு; கோல் இல்லைபல் ஒடுவாடு’—என்ற முழுக்கத்தின் ஒரைநயம் அந்த இல்லைபல் ஒடுவாடு. என்ற முழுக்கத்தின் ஒரைநயம் அந்த பிஞ்ச மனத்தின் ஆஸ நயத்துக்குத் தூபம் போட்டது. பிஞ்ச மனத்தின் ஆஸ நயத்துக்குத் தூபம் போட்டது.

1934 கி இருந்து 1936 வரை அவன் பெரிய இவ்வக்கிய மிமர்ச்சகங்களும், அரசியல் ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களும், வீரி வீரியர்களும், வரவீரர்த்தாவாக்கும் நன்றை வெளிப்படுத்திக் கொண்டார்.

இன்னுள் என்பதைத்தெரிய மற்ற தகுதிகளை, மற்றவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை பென்பதும் உண்மை. ஆனால் ஒவ்வொரு துறையிலும் நான் ஒன்றி வரை வேண்டும் என்ற அவன் ஆஸப்பட்டார்.

இந்தக் காலங்களில் நடந்த நிலந்திரிகளைத் தேடி வாரி பாகவோ, மாதவாரியாகவோ விவரிப்பதில் அறிந்தியில்லை. காரணம் ஒரே மாதிரியான சிறு பிள்ளைத் துறைத்தில் நான் அவன் வருடத்துக்கிளி வாழ்ந்தான். ஆட்டம், ஓட்டம், பராப்பு, அடித்தடி உள்ளே, சீழ்த்தறமான நாக்குதல்-நள் வாடும் பந்திரிகை-தலையில் ஏறிய வடக்கு-நன்றி மற்றும் அழியாவது-நன்மை செய்யாத நன்பார்கள் இருந்தார்கள் அதற்கையாக பட்டி வாழ்விக் காலன் காட்ட நிலை.

வாழ்க்கையில் ஒருவனுக்குத் திட்டமிக்காமல் போன்று-அவன்து எல்லா அனுபவங்களும் காப்பாக இருக்கும் என்பதற்கு அவன் உதாரணம். தெளிவில்லாத மனது அனுபாய வதினுடைய ஏற்படும் குழப்பம்-அவனுக்கை கோற்றமான ஒன்றாக.

ஆகவே—உட்கி வாழ்க்கையைப்பற்றி அதை அனுபவாக கொல்வதற்கு அவனிடம் ஒருநாளே இல்லை. கட்சியில் ஏற்றுமிகு ஏற்றுமிகுதலையும் அவன் கேட்கின்றை. அதற்கான

முயற்சிகளில் ஒடுபடவில்லை. அவனுக்கு ராஜாந்திரம் தெளியாது. தன்களென்று ஒரு கட்டற்றைச் சேர்த்துக் கொள்ள எதிரியாது. தானாக வரும் கட்டற்றையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளாத தெரியாது.

அவன் எப்படி அரசியலுக்கு வாய்க்காவாக? ஆத்திரப் போக்கிடேயே காலம் தன்மீண்டும். இங்குர்—இனியார் என்ற வேறுபாட்டினாமல்—எல்லாரையுமே வீண்மை தெரியங்கமல் தாக்கினால்.

ஒட்டகளை அடையாளம் கண்டு கொள்ளக் கூடிய சாதாரண அறிவுகூட. அன்று அவனுக்கு இல்லையென்பதை ஒப்புக்கொள்வதில் தலைநீங்கள்?

நியாயங்களை மதித்து அறியாயத்தை எதிர்த்தி, நாழ வேண்டிய நேரத்தில் நாழிந்து, எழ வேண்டிய நேரத்தில் எழுந்து, கொஞ்ச வேண்டிய நேரத்தில் கொடுக்கி, கொப்பிக்க வேண்டிய நேரத்தில் கோபிந்து, அஞ்ச வேண்டிய நேரத்தில் அஞ்சி. ஆரிப்பரிப்பு நேரைப்படும் நேரத்தில் ஆரிப்பரிந்து, வணிந்தும் குறைந்தும் நிமிந்தும் வாழ வேண்டிய பூமியில் அவன் கல்வியும் மோதினால்; காற்றிலும் மோதினால்.

ஒன்று அந்த நிலையிலும் பளிந்துவிடவுடன் தேடிப் பிடிக் கும் சுக்கரவாகப் பட்டிபோகி—பயனுள்ள இலக்கியமுக்கை தற்றவிக்கூடு.

ஒன்றுத்தில் இன்பம் இது. தீவையில் நன்மை இது. நஷ்டத்தில் காபம் இது. நெற்றுவிக் காபம் போன்று. அறிவு வற்று. உடலியிக் குறிவு போன்று, நெளிவு வற்று.

அவன் கொல்கியதென்றால் உள்ளுமையைத் தவிர வேற்கின்றை. அங்குறாக உட்கி காழ்க்கொயில் ஒவ்வொரு படி பாகத் தாங்கி நன்மையை அவன் விவரிக்கூட கொடுக்கினால். ஒரே மாதிரியான அருங்கால் தாங்க அம்சங்களாகவே அவன் இருக்கும். ஆகவே அந்தால் அவன் விவரிக்க ஏற்றும்படிக்கூடு. அதில் பயனுமிக்கை; காவுயுமிக்கை; அது பூதங்களுமிக்கை!

கிழக்கு மாநில மாநாடு

1957-ல் நடைபெற்ற திருச்சி மாநில மாநாடு அவன் குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும். ஏனென்றால் கட்சியின் சமூ ஹநிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும். ஏனென்றால் கட்சியின் சமூ ஹநிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும். ஏனென்றால் கட்சியின் சமூ ஹநிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

1952-ல் சென்னையில் நடந்த மாநில மாநாட்டைவிடத் திருச்சி மாநாடு அளவிலே பெரியது. கட்டமுழும் அதிகம். திருச்சி மாநாடு அளவிலே பெரியது. கட்டமுழும் அதிகம். திருச்சி மாநாடு அளவிலே பெரியது. கட்சியின் சமூ ஹநிப்பங்கள் ஒன்றாகும் ஒன்றாகும் ஒன்றாகும். ஏனென்றால் கட்சியின் சமூ ஹநிப்பங்கள் ஒன்றாகும்.

அந்தப் பேச்சுக்குச் சாரணம் உண்டு. முன்னு வெள்வாம் பதவி தேடுவோர்—பட்டுப்பூச்சிகள்—வெட்டுக் கிளிகள் என்ற பேசி வந்த அவர்—அந்த மாநாட்டில் நேர்த்திலிருந்து கொள்வதுபற்றி ஒட்டெட்டுப்பு நடத்தினார். ‘கவன்து கொள்ள வேண்டும்’ என்பதற்குச் சிறுமிகு கீட்டத்தான். அது எதிர்பார்த்தது தான். அந்த நம்பிக்கையோடுதான் அவர் வாக்கெடுப்பு நடத்தினார். ஆகவே மாநாட்டில் தனது இறுதிப் பேச்சை வாங்கப் போகிற ஒட்டுக்குச் சாதகமாகத் திருப்பினார்.

பார்ப்பனர்கள் என்னதான் ஆதிக்க வெறியர்களாய் இருந்தாலும்—அவர்களுக்கும் ஒட்டுரிமை இருக்கிறதல்லவா? அந்த ஒட்டும் அவருக்குத் தேவை அல்லவா? அதுவும் அது கூட்டமாக வந்து விழுகிற ஒட்டு அல்லவா? அதோடு அந்த நேரத்தில் சக்கரவாதத்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார் காங்கிரஸ்காடு முரண்டிடக் கொண்டிருந்தார் அல்லவா!

இடுதலை வீரர் அன்னத்துவரை ராஜ தந்திரியாகத் தொடங்கினார். சமூஹாயக் கருத்துக்கள், நாத்திகக் கருத்துக்கள், மெல்ல அவரிடம் இருந்து விடைபெறத் தொடங்கின. கொள்கைகளின் முறைக்கட்டச்சரிவுத் துவக்கி வைத்தது திருச்சி மாநில மாநாடு.

அந்த மாநாட்டில்தான் திரு. சம்பத் கட்சியை விட்டு வில்லி விட்டதாக ஒரு புரளி கிளம்பிற்று. சம்பத் அதை மறுத்துப் பேசினார். ஒரு மணி நேரம் பேசினார். ‘கொள்கைக் குழுப்பங்கள்’ என்பது அவர் பேசிய தலைப்பு. அவரது பேச்சின் பாஸி அவரை ஈர்த்தது. எப்போதோ சில சந்தர்ப்பங்களில் அவன் சம்பத்தைச் சந்தித்துப் பேசி யிருக்கிறான். ஆனால் திருச்சி மாநாட்டில் இருந்து பல விஷயங்களையும் அவரிடமே கலந்து பேச வேண்டும். என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

நேற்றலும் நூற்றலும்

தோறல் நாள் தெருகிசிறந. கட்சி பல நொகுதியை ஜம் பலபேரை நிறைவேற்றத். சென்னை ஆயிரம் விளக்குத் தொகுதியில் அவன் நிறை யேன்டுமென்ற சென்னை நாள் பரிகள் வற்புறுத்தினார்கள். ஆனால் கலப்பட்மான சென்னை குடி வாழ்க்கையில் நண்டிகு வெற்றி கிடைக்குமென்று அவன் நம்பினால்!

அந்தத் தொகுதியில், கிருப்பம் இல்லாமலேயே ஒருவர் நிறுத்தப்பட்டுச் சென்னிக்கைமலேயே ஜூலீத்தும் விட்டார். உள்ளங்கைக் கணிபோகி இருந்த அந்தத் தொகுதியை உதற்றிட்டு, நாள் பிறக்க வரும் அடுக்கி இருந்த நன் தொகுதியை அவன் நோத்தெடுத்து கொண்டார். அந்தத் தொகுதியில் உள்ள நாஸ்பரிகள் அவற்றுக்கு அபார மான நம்பிக்கையை வட்டி இருக்கிறார்கள். அந்தே அவன் ஜாதி ஒட்டுவே மட்டும் பற்றாயிச்சுத்துக்கு மேல் இருப்ப ஜாதி சொங்குகிறார்கள். அந்த ஜாதியில் மொத்த ஜனத் தொகுதியை பற்றாயிச்சுத்துக்கு மேல் இருக்காதே என்று அவன் சிற்றிடக் கிள்ளை.

அவர்களும் அவனைச் சிற்றிடக் கிடைக்கின.

அவர்கள் கொங்க கணக்கையென்கொம் வைத்து அவன் தான் திருச்சோஷ்டியூர் தொகுதியில் தீர்ப்பிடை

முடிவு கட்டினான். தேரிதல் வருவதற்கு முன்னுலேவேதான் நிச்சயமாக ஒரு எம். எல். ஏ. என்ற எல்லோரிடமும் சொல்லிவிட்டாள். கையிலே பணமில்லை. இங்கே என்பதை யும் நண்பர்களிடம் சொன்னான். ஏதோ கொஞ்சம் இருந்தால் பொதும் ஜெயித்து சிட்டாம் என்ற அவர்கள் ஆருதல் சொன்னார்கள். அப்போது அவன் கைத் தழுதிக்கொண்டிருந்த இரண்டொரு கம்பெனிகளிலிருந்து சுமார் இரண்டாயிரம் ரூபாய் வரை வாங்கிக்கொண்டு விண்ணப்பம் தாக்கல் செய்ய திருக்கோட்டியூருக்குப் புறப்பட்டான்.

முதல் கூட்டம் திருப்பத்தூரில் பேசினான். அவனுடைய கோதூர் ஏ. எல். சினியாக்ஸிடமிருந்துதானும் இந்துஸ்தான் கார் வாங்கிக் கொண்டாள். நன்னிடமிருந்த பழைய காரை யும் எடுத்துக் கொண்டாள். தொகுதி முழுவதையும் கற்றி வான். அந்தத் தொகுதியில் ஜந்துபேர் போட்டு; ஒருவர் காங்கிரஸ், ஒருவர் கம்யூனிஸ்ட், அவன் தி. மு. க. இரண்டு கலேசியர்கள்.

அந்தத் தொகுதியில் கம்யூனிஸ்டுகளுக்குக் கணிசமான செல்லாக்கு உண்டு. அன்று அவன் கம்யூனிஸ்டுகளின் பரம எதிரி. காங்கிரஸ் அவன் நாக்கிப் பேசவில்லை. கம்யூனிஸ்டுகளையே தாக்கினான். வரை முறையில்லாமல் தாக்கினான். அவர்களைத் தாக்கியே போஸ்டர்கள் அச்சடித்தான். கமார் 15 நாட்கள் தேரிதல் பிரச்சாரம், அவனிடமிருந்த பண்மோ விண்ணப்பம் நாக்கில் செய்த மறுநாளோடு தீந்துவிட்டது. ஒரு கார் ஓடாமல் நிற்று விட்டது. சில தொண்டர்கள் மட்டும் நங்கள் கைக் காசைப் போட்டு தேரிதல் வேலை செய்தார்கள்.

அவனிடம் பணம் இருந்தபோது அதை வாங்கிப் பாதித்தும் வாங்கியவர்கள், பணம் இல்லாதபோது படுத்துறங்கி விட்டார்கள். ஹலியர் கூட்டம் போட்டாள். அதில் தனினிடம் பணம் இல்லாத நிலையை எடுத்துக் கொண்னான். கண்கலமிக் கொங்க எழுந்தார். அவர் ஒரு ஏழை விவசாயி தனி மடியில் இருந்த ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டை எடுத்து அவன்

டம் கொடுத்தார். மற்றவர்களில் சிலர் பணம் இல்லாமல் வேலை நடக்காது என்று கூறி கிட்டார்கள். சிலர் எங்கிருந்தாலும் கடல் வாங்குவதற்கு முயற்சித்தார்கள். அவர்கள் அனைவரிலும் அன்று நூற்றுபாய் கொடுத்தவரை நினைத்தே மெய்சிலர்த்தான். அவர் பெயர் காளாப்பூர் அழகு என்பதாகும்.

அவ்வளவு நல்லவர் தி. மு. க. வில் வெளுகாமம் இருக்க முடியாதல்லவா? அவர் அடுத்த வருஷமே மூகத்தை விட்டு வில்லை காங்கிரஸில் சேர்ந்துவிட்டார்.

தாஙு வந்தனர்

அவனது ஓரோக் வேலை மிகவும் புரட்சிகரமானதாகும். அவனது மூர்தி தோழர்கள் அந்தச் சௌதா சரித்தலைக் காடு மேடெலாம் இழுத்து அடித்தார்கள். ஏற்கு விடெல் ஸாம் ஏறி இறங்கினால். எவரும் தண்கு ஒட்டுப் போடு வார்கள் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இல்லை. அந்தநோகுதி மக்கள். மூர்த்தை உந்தாமயக வரலேவற்கவில்லை.

மேடை போட்டுத் திட்டுவதையே தேர்தல் வேலையாக அவன் ஆக்கிக் கொட்டான். காங்கிரஸ் அபேட்சகரோ டன்ளாக் குருவிகளைப் பிடிப்பதுபோல் ஒட்டுகளைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார். கம்யூனிஸ்ட் அபேட்சகரோ நண்குக் காதமயான ஒட்டுகளை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு மற்ற ஒட்டுகளைக் கவர முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தார். அவனே எந்த ஒட்டு நண்கு விழுமென்று தெரியாமலே ஒடிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் நடத்திய பிரச்சாரத்தின் வேகத்தில் வாக்காளர்கள் மயங்க வில்லையென்றாலும் காங்கிரஸ் கட்சியினர் பயந்தார்கள். அந்தந் தொகுதியில் பாரானூமன்றத்திற்கு தீவிரவர் ராஜாசன். முத்தையா செட்டியார் அவர்களின் தமிழ் இராமநாதன் செட்டியாராகும். அவரை எதிர்த்துப் பாரானூமன்றத்திற்குப் போட்டியிட்டவர்கள். ஒரு கம்யூனிஸ்ட் அபேட்சை (பெயர் நினைவில்லை). ஒரு பி. சோ. அபேட்சை முந்தைசாமி வல்வத்தரசு ஆகிய இருவரும்.

அவன்தான் ஜெயிப்பான் என்பது போல ஓர் என்னம் அவர்கள் அனைவருக்கும் உண்டாயிற்று. உடனே

வல்லத்தரங்களுடே சேந்துகொண்டு பாரிமிமண்டுக்குத் தனக்கும், கட்டப்பைக்கு அவனுக்கும் ஒட்டுக் கேட்டலானார். வல்லத்தரங் அவனும் சேந்து கிட்டார்கள் என்ற சென்னிப்பட்டதும் பாரிமிமண்டுக்கு நீங்க காங்கிரஸ் அபேட்டோர் ராமஞான் செட்டியார் கார்பிக் கிரங்கு பேர் அவனிடம் நூது வந்தார்கள்.

அவன் கட்டப்பை ஒட்டு மட்டும் கேட்க வேண்டுமென்றும் பாரிமிமண்டுக்கு வல்லத்தரங்களும் ஒட்டுக் கேட்கக் கூடாதென்றும் அவர்கள் கறிஞர்கள். அந்தச் செதிப்பு மிகபாலன் பட்டியில் ஒரு விடதில் நடந்தது. தான் வந்தவர் கி. கருமுத்து தி. கந்தரமும், பிரபல ஏழை தாளர் 'கோமலே' அவர்களும் ஆலும்.

நீங்கிடம் சில பேர் ஜாத வற்றிருக்கிறார்கள் என்ற உடலேயே அவனுக்குத் திமிர் வற்றுவிட்டது. அந்த தாநை வைந்ததான் நான் ஜெபிபோம் என்ற அவன் கருத ஆரம்பித்தான். இயற்கையாலே அவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்பது உண்மை.

சில அரிசனில் நாட்டுக்கோட்டை நாரத்தார் கூட்டம் போட்டு அவனை வந்து அதிக ஒட்டுக் கேட்கக் கொண்டார்கள். அவனும் அக்கெல்லாம் போய் மரிக்கையாக எழுதத் தின்ற நானும் ஒரு நாரத்தார் ஜாதிகோட்டை என்ற முறையில் நாரத்தார்கள் நோக்கே ஒட்டுப் போட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

தெக்குரிலும், பூலாங்குரிசியிலும், நெற்குப்பையிலும் நாரத்தார் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. பலவாளி குடி என்று ஒரு அர். அந்த அர் திருக்கோட்டியூர் நொகுதியில் ஒரு எல்லையாகும். அந்த மற எண்ணில் அனாக்குடித் தொகுதி அரம்பமாகிறது. அப்போது அனாக்குடித் தொகுதியில் காங்கிரஸ் அபேட்டோரைப் போட்டியிட்டவர் ராஜா சா. முத்தையா செட்டியார். அவர் சா. கிளைசீன் எதிர்ந்துப் போட்டியிட்டார்.

அனாக்குடித் தொகுதி திருக்கோட்டியூர் பாரானு மக்காந் நொகுதிக்கு உட்பட்டநாகும். ஆலை பலவாளிக்கு நாரத்தார் கூட்டத்தில் ஒட்டுக் கேட்க ராஜா சா. முத்தையா செட்டியாரும், ராமஞான் செட்டியாரும் வந்து

திருத்தார்கள். அவர்கள் கேட்டு விட்டுப் போனதும் அவன் வரலாமென்று கொன்னியிருந்தார்கள்.

அப்படியே அவர்கள் போனதும் அவன் கட்டத்திற்குள் கொள்ளுகிறார்கள். கட்டத்தில் இருந்த குற்றினை அவனுக்குக் காதக மாக இல்லை. நாரத்தார் கூட்டமைகளில் ஒரு மரபு உண்டு. அதிக ஒட்டுக் கேட்கிறவர்கள் கீழே விழுந்து கும்பிட்டு விட்டு ஒட்டுக் கேட்க வேண்டும் என்பதை அது ராஜா சா. கூட அப்படித்தான் கேட்டார் என்ற அவர்கள் கொள்ளுகின்றன. அவன் மழுதுவிட்டார். நின்றுகொள்ளுத் தும்பிட்டுவிட்டு அவன் ஒட்டுக் கேட்டார். கேட்டுவிட்டு ஒட்டுக்கூட வைக்க வராத என்கிற முழு தமிழ்களை போடு வெளியேற்றுகிறார்கள்.

அந்த மாலை அதே பலவாளிக்குடி கோயில் குளத்தை ஏது கூட்டம். நாரத்தார்களே நூக்கு விடுவாதினர் என்ற என்னை அவனுக்கு ஏது விட்டது. இந்த அவர்கள் ஒரு ஒட்டுக்கூட விழுப்படி ராஜா சா. செய்துவிட்டார் எற்ற அவன் கருப்புகள். கருப்புக்கூட வைத்திற்குள் வைத்துக் கொள்வதற்கான அவனுக்கு வழக்கமிக்கியே!

அன்றையால் கட்டத்தில் அவனும் வல்லத்தரங் பெறினார்கள். வல்லத்தரங் பெற்றுபோது கெட்டியார்களைக் கொடுக்கும் அரவண்டியே பெறியிட்டார். அவன் பெற்ற பொது ராஜா சா. பரம்பரையைபும் நாட்டுக்கோட்டை கெட்டியார்களையும் கடுமையாக காட்டினார். "குதாக் கட்டு வைக்கு வேண்டாம் போன்றா" என்ற முடிக்கால்.

காட்டாரா காந்தத்திலே அந்தப் பேசுகூப் பொகுத்தாத என்றால் காந்தத்தில் எப்படிப் பொகுத்தும். பெரும் பாலும் அவன் காந்தத் தடத்திய தீடுமே இதுதான். கடு இருந்த கொழுநாகும் அனுபவமற்ற இயுவர்ஜனா இருந்த தாங்குத்தாங்குத்து என்பதிற்கு அவன் அவர்கள் திருத்த விடுகிறார்கள்.

சீஞ்சிளங்கா

வேலை செய்துகொண்டிருந்த ஒரு வாரிபடுத்துவிட்டது: சாலோதரர் கொடுத்த இந்துஸ்தான் கார் தெக்கரில் பிரசு சாரத்திற்மாஸப் போன்போது ஒரு கல்விக் மோதி 'கைவள் சரை' இழந்துவிட்டது. வேறு கார் இல்லாததால் அதிலேயே அவன் பிரயாணம் பண்ண வேண்டியவனுணர். திருப்பதி தூரில் அது புறப்படும் போதே இரண்டு மைசூர்களுக்கு அப்பால் உள்ள நெறிகுப்பையில் அதன் ஏதினம் கேட்கும். அதுவும் அந்தத் தொகுதி மக்களுக்கு ஒரு வகையில் நன்மையாகவே இருந்தது. அது தூரத்தில் வரும்போதே அவன் கார் வருகிறது என்பதை அறிந்து வாக்காளர் ஒடி ஒளிர்த்த கொள்ள வசதியாக இருந்தது.

வாட்டகைக்கு இரண்டு காரிகள் எடுத்திருந்தான். வாட்டகை பாக்கி தரவில்லை என்பதற்காக அவர்களும் போக விட்டார்கள்.

தேர்தல் நெருங்கியிட்டது. இன்னும் ஏழே நாள் தான் இருக்கிறது. கட்சி நிதியில் இருந்து நெடுஞ்செழியனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று சேள் செய்ப்பட்ட அவன், நாலும் கட்சியிடம் பணம் கேட்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தான். அன்றைத்துரைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி நன்பகரைச் சென்னிக்கு அனுப்பி வைத்தான். அந்த நன்பர் இரண்டு முன்றநாள் அல்லது விட்டு ஏமாற்றாத தொழைப்பைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பி வந்தார்.

காலனுக் கூடத் தரமுடியாது என்ற அன்றைத்துரையும் நெடுஞ்செழியனும் சொல்லியிட்டதாக அவர் கூறினார். அவ-

னுக்கு அழுகை வந்துவிட்டது. கட்சியில் இருந்து எந்தெந்த வியும் பெற்றறியாத அவன் அவசர காலத்தில் கூட உடலிப் பெற முடியவில்லை. தேர்தல் நெருங்கிற்று. ஒடிக்கொண்டிருந்த இந்துஸ்தான் காரும் நின்று விட்டது. ஒரு பைசாக்கூட கையில் இல்லை.

இருவர் கடன் தருவதாக இரண்டு நாள் அகைய வைத்து மூன்றாவது நாள் மறந்துவிட்டார். தனது சொந்த ஊரான சிறுகூடப்பட்டி கிராமத்து லீட்டில் படுத்துக்கொண்டு அவன் அழுதான். நன்பரிகள் வந்து ஆற்றல் சொல்லி அழைத்துப் போனார்கள்.

வாரிகுப் பதிவு நாள் வர்த்து. சாவடிகளைச் சுற்றிப் பார்க்க அவனிடம் காருமில்லை. தொண்டர்களுக்குக் காப்பி வாநிகிக் கொடுக்க அவனிடம் காசுமில்லை. ஆகவே அவனது சிக்கைத்தில் விழுகிற ஒவ்வொரு ஓட்டும் உண்மையான காலுதாப ஓட்டாங்கத்தான் இருக்க முடியுமே தனிர் நோட்டு ஓட்டாங் இருக்க முடியாது. விழுகிற ஓட்டு விழுப்பும் என்று நிருப்பத்தார் தெருவில் நின்றுவிட்டான்.

திடீரென்று திருக்கியில் இருந்து 'அம்பி' என்னும் நன்பர் ஒரு 'பியட்' காரில் வந்தார். அந்தக் காரில் ஏறிக் கொண்டு சாவடிகளை அவன் சுற்றிப் பார்த்தான். அவர் கார் குபாப் கொடுத்தார். அதைத் தொண்டர்களுக்காகக் கொடுத்தான்.

தோற்றுவிட்டான்

அகிறு இரவு—அவனுக்காக வேலை செய்தவர்களைல் லாம் ஒரு இடத்தில் கூடினார்கள். ‘வெற்றி நமக்குத்தான்—வித்திவாசம் எவ்வளவு என்றதான் பார்க்க வேண்டும்’ என்றார் ஒருவர். ‘அதில் சந்தேகமேயில்லை; இப்போதே எம். எல். ஏ. என்ற போட்டுக் கொள்ளலாம்’ என்றார் ஒருவர். அவனுக்கே ஆசெரியமாக இருந்தது. ஒரு வேலை ஜெயித்தாலும் ஜெயிக்கலாம் என்று நம்பத் தொடங்கினான். ‘நான் ஜெயித்து விடுவேன்’ என்று நன்பர்களுக்குத் தந்தியும் கொடுத்துவிட்டான்.

மறுநாள் ஒட்டுகள் என்னப்பட்டன. என்னப்படும் இடத்தில் அவனும் இருந்தான். ஒவ்வொரு பெட்டியிலும் அவனைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு ஒட்டுகள் அதிகமாகவே இருந்தன. அவனது சொந்த ஸரிவேயே அவனுக்கு நூறு ஒட்டுகள்தான் விழுந்திருந்தன. மாலையில் ஒட்டுகள் எண்ணிமுடிக்கப்பட்டன. காங்கிரஸ் அபேட்சகர் இருபதாயிரம் ஒட்டுகள் வாங்கி யிருந்தார். கம்யூனிஸ்ட் அபேட்சகர் பதினேராயிரம். அவனுக்கு விழுந்தது ஒன்பதாயிரம். அருமையான தோல்வி. ஒன்றரை மாதச் சுவையான அனுபவ நிலைக்குப் பிறகு ஒரு கைப்பான உண்மை. அவன் நிச்சயமாகத் தோற்றுவிட்டான்.

திருப்பத்தூர் நகரத்தில் மட்டும் மற்றவர்களை விட அவ-

னுக்கு அதிகமான ஒட்டுகள் வந்திருந்தன. அவன் வாங்கிய ஒன்பதாயிரம் ஒட்டுகளில் திருப்பத்தூரில் கிடைத்தத் தமட்டும் நாலாயிரம். கிடைத்தென்ன பயன்? அவன் தோற்றுவிட்டான்.

தோற்றுவட்டேயே அவன் புத்தி வேறு விதமாக வெறி கொண்டது. அதுவரை அவன் பரம ஈவரியாகப் பேசி வந்த கம்யூனிஸ்ட் அபேட்சகருடன் உடனை சேர்ந்து கொண்டான். ஏனென்றால் அவரும் தோற்றுவார்கள்வா? இரண்டு பேரும் சேர்ந்து வாக்கு, என்னப்பட்ட இடத்தில் இருந்த ஈர்வலமாக திருப்பத்தூர் கடைவிடிக்குப் போனார்கள். அங்கே அவன் தன் ஒட்டுப் பெட்டியை உடைத்து ஒட்டுக் கணைத் திருடி விட்டார்கள் என்று பேசினான். ஜெயித்த வாங்கிரஸ் அபேட்சகரர்த் திட்டினான். ‘அவர் ஒழியி’ என்றால் அடுத்த தடவை நாட்டும் கம்யூனிஸ்ட்டுகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து போட்டியிடுவோம் என்றால். பேசினான் என்பதை விட தோல்வியால் பிதற்றினால் என்பது பொருந்தும்.

அந்த ஸரில் இருக்கவே அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. டன் பாக்கிக்காக ‘ஆய்க்காரனும் கைக்கிள்காரனும் கடைக்காரனும் இரண்டே வந்து நின்றார்கள். சொல்லிக்குப் போய் அனுப்புவதாகச் சொல்லிவிட்டு அகிறு இருவெழுப்பட்டுவிட்டான். அதற்குள் அவன் ஜெயித்து விட்டதாகக் கழக நன்பர்கள் பல இடங்களிலே போர்டு எழுவிவதற்குவிட்டார்கள்.

மறநாள் பந்திரிகை செய்தி வரும்வரை அந்தப் போர்டுகள் இருந்தன.

நூற்பாள்ளுதலை

தேர்தவில் தோற்று அவன் சிறிளவே கடன் பட்டிருந்தான். அவ்வளவு பெரிய பேச்சாளன், அவ்வளவு பெரிய எழுத்தாளன் அவனுடைய தகுதிக்குக் குறைந்தானவு கடன் படலாமா? எப்படியாவது சொந்தத்தில் ஒரு படம் பிடித்து விட வேண்டும் என்று முயன்றுன். 'ஷண்மயன் கோட்டை, என்னிரு கதை எழுதினான். கழகத்தின் பிரபல நடிகர் ஒருவர் அங்கூரக்கு அவனுக்கு நெருங்கிய நண்பராக இருந்தார். தொலிழிலும் அவர் நண்பராகவே இருப்பார் என்று அவன் கருதியது தவறுதானென்றாலும். பெருகி வந்த ஆசையால் அவரை நண்பரென்றே கருதி ஒப்பந்தம் செய்து விட்டான். அவனும் அந்த நடிகரும் நண்பர்வனைப்பதற்காகவே துணிந்து ஏருவர் பணம் கொடுக்க முன் வந்தார். படத்தில் ஆரம்ப விழாவன்று 'இதை என் சொந்தப் படம் பொட்டு கருதி முடித்துக் கொடுப்பேன்' என்றும் அவர் பேசினார்.

ஆரம்பித்த இரண்டு மாதத்திற்குள் அறுபத்தி ரெண்டாயிரம் ரூபாய்கள் செலவாகிவிட்டன. நடிகர் 'கால்ஷ்ட்' கொடுக்கவில்லை. முகம் கொடுத்தும் பேசவில்லை. ஒருவன் நல்ல நடிகனென்றால் அவன் நண்பர்களிடமும் நடிகர் வேண்டும் என்ற விதிப்படி அவனிடமே அவர் நடித்து விட்டார்; ஆனால் படத்தில் நடிகரவில்லை!

படம் பாதியில் நில்றது. பணம் கொடுத்தவருக்கு அதற்கென்கூட வந்தது. அவர் கோரிட்டுக்குப் போனார்; அவன் விட்டுக்குப் போனார்.

தேர்தவில் மூலாயிரம்ரூபாய் கடன்பட்டு அதைத் தீர்க்க சினிமாப் படம் எடுக்க வந்து அதில் அறுபத்திரெண்டாயிரம் ரூபாய் கடன்பட்டது. ஆனாலும் படம் எடுக்கும் ஆசை அவனை விடவில்லை. முன்பு தேர்தவில் வாக்குப் பதிவு நாளன்று காரோடு வந்து நூற்று ரூபாய் உதவினாரே அம்பி என்ற நண்பர், அவரைத் தேடித்திருச்சிக்குப் புறப்பட்டான். திருச்சிக் காற்று அவனுக்குச் சாதகமாக அடித்தது. அம்பியும் அவனு நண்பர்களும் அவனுக்கு உதவ முன்வந்தார்கள். கொஞ்சம் பணமும் ஒரு இந்துஸ்தான் டிராவெலர் வேலூம் கொடுத்தார்கள்.

அன்று ஜனவரி 5-ந் தேதி. பொழுது விடிந்தால் ஆரம்ப தேதி. அன்றாள் சென்னையில் நேருவுக்கு கறுப்புக் கொடி காட்ட தி. மு. முகம் திட்டமிட்டிருந்தது. 5-ம் தேதி யாக்காறே பல பேரைக் கைது செய்திருக்கிற செய்தி திருச்சிக்கு வந்துவிட்டது. பணத்தையும் காரையும் பெற்றுக் கொண்ட அவன் சென்னைக்குப் போனால் தனிகைக் கைது செய்து விடுவார்கள், பணம் கொடுத்தவர்களுக்கு அவநம்பிக்கை வந்து விடுமே என்ற பயந்தான். அதனால் சென்னைக்கு வராமல் நேரே பெங்களுக்குச் சென்றான்.

சறப்புக் கொடி நிகழ்ச்சி முடிந்தவுடன் சென்னைக்குத் திரும்பினான்.

சறப்புக் கொடி நிகழ்ச்சியைப் பற்றி ஒரு கவிகத எழுதி அள். அந்தக் கவிதையின் மூலம்தான் போராட்டத்தில் வந்துகொள்ளாத 'பால்' த்தைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

சுற்றுந்தாரின் 'ஏற்றிரநாத்' என்ற கவையைத் தழுவி 'மாண்பிட்ட மகிளை' என்ற தலைப்பில் ஒருக்கை எழுதினான். பதினேழுபாட்டுக்கணோடு அதனைப்படமாகத்தயாரித்தான். முக்கேற மாதங்களில் முடிந்துவிட்ட அந்தப் படம் அவனுக்கு வெற்றிவைத் தேடித் தந்தது.

ஆனால் அந்தப் படத்தை எடுத்த விளைக்கே ஒருவருக்கு கற்றுவிட்டான். அதில் வாபஸ் முழுவதும் அவனுக்குப்

போட்டிட்டது. அத்து 'விவகங்கைச் சீமை' என்ற தலைப்பில் ஒரு படத்தை எடுத்தான். அந்தப்படம் எடுத்தப் படும் போதே ஏது பற்றி அரசியலில் கட்டி-பிரதி கட்டிக் கொண்டிருா.

அதை வெளிருபடத்திற்குப் போட்டியாகவே அங்கு எடுத்தான். அந்தப் படம் எவ்வளவோ நூயாக படமாக இருந்தங்கூட-போட்டிப்படத்தின் நடவடிக்கையிலிருந்து விழியிருந்து விழிச்சியடைந்துவிட்டது. அறபத்தி ரெஷ்டாயிர்மாக இருந்த கடன் ஒன்றரை உட்சமாக மாற்றிற்று,

மீநாஹ் மண்ணக்ஞாக்ஞல்

இந்த நிலையில் சென்னைமாநகர் மண்றத்தோற்கையில் வந்தது. பொதுத்தோற்கை முடிந்து திருக்கோவில்யூரில் அவன்தோக்கில் புற்று. சென்னைக்குத் திருமூபிய உடனேயே சென்னையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் வெற்றியைக் கண்டான்.

அப்போதே 'தென்ற' வில் ஒரு தலையங்கம் எழுதினான். 'அடுத்த மாநாளர் மன்றத் தேர்தலில் முன்னேற்றக் கழகத் தலைரே மேயராக வருவார்' என்று அதில் அவன் குறிப்பிட்டார்.

அந்த நம்பிக்கையைத் துணை கொண்டு இப்போது தேர்தல் வேண்டுகிறேல் இறங்கினான். அந்தத் தேர்தலில் சென்னையில் தி. மு. க. வுக்காக அதிகம் உழைத்தவர்கள் அவனும் நடிகர் டி. வி. நாராயணசாமியுமே யாவர்.

உடறுவழைப்பு, வாகன உதவி, பொருள் உதவி அன்றை மும் அவர்கள் இருவருமே செய்தார்கள். விவகங்கைச் சீமைப் படம் வெளியாவதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒன்றால் தேர்தல் நடந்ததால் அவன் கையில் அநிகப் பணம் புழக்கம் இடுவிற்று. பல தொழுதிகளில் அவன் நன் பணத்தைச் செலவழித்தான். காய் ஏறிகளுக்குப் போடப்பட்டிருந்த வரி கணையே பிரச்சாரத்திற்குப் பயாருளாகக் கொண்டான். அவன் எதிர்பார்த்தத்தோல் தி. மு. கழகம் பெறும்பான்னமையாக வெற்றி பெற்றது. அங்குத்துறையே தினகத்தார், ஏனையிலும் அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. வெற்றி பெற்ற விவுக்கிளர்கள் பலர் அவனது கம்பெனிக்கே முதலில் அவனுக்கு நன்றி தெரிவித்துவிட்டுப் போனார்கள்.

நஜுன்யாமும் குப்பம்

கடற்கரையில் மாபெரும் பாராட்டுக் கூட்டம். வெற்றி பெற்ற கவுன்சிலர்கள் வரிசையாக அமரிந்திருக்கின்றார்கள். நடுவிலே அணுந்துரை. அவர் பக்கத்திலே கருணாசிதி. கவுன்சிலர்கள் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றார்கள். பலர் பாராட்டுப் பேசுகின்றார்கள். தேர்தலில் எடுமையாக உழைத்த அவனும் மற்றவர்களும் அனுதாகி போல் ஒரு முஸ்யில் அமரிந்திருக்கின்றார்கள்.

கருணாசிதி பேசுகின்றார். அந்த வெற்றிக்குந் தானே கஷ்டப்பட்டவர்போல் பேசுகின்றார். இவ்வளவு பேர் ஜெயிப் பார்கள் என்ற ஏற்கனவே நாசிகுத் தெரிந்ததாகவே பேசுகின்றார்.

அடுத்தாற்போல் அணுந்துரை. சொல்லை மக்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கின்றார். காங்கிரஸை வீழ்த்திவிட்ட பெருமை யைப் பேசுகின்றார். வெற்றிக்காக உழைத்தவர்கள் பட்டியலைச் சொல்லுகின்றார். அதில் தன் பெயரும் வரும் என்ற அவன் காந்துக் கொள்ளிடுகின்றார். அந்தோ, அப்படி ஒருவன் உலகத்தில் இருப்பதாகவோ, அவன் தேர்தலில் உழைத்த தாகவோ அவர் சிந்திக்கக்கூடவில்லை. அது மட்டுமா அவர் செய்தார்? வருணாசிலனோடு ஒரு விஷயத்தை ஆரம்பித்தார்.

“நான் என் மனைவிக்கு நடை வாங்கிக்கூடச் சுடைக்குச் சென்றதில்லை, எனக்கென்றாக்கட நான் நடை சுடை ஏற்ப

நில்லை, இன்று மதியம் வேகாத வெய்யிலில் வைரங்கும் கலைநூல்கடையெங்கும் தேடுவாங்கி வந்தேன் ஒருகணையாழி; அந்தக் கணையாழியை இந்த வெற்றிவை சட்டித் தந்த என்றமும் கருணாசிதிக்கு அளவிலிக்கிறேன்.” கூட்டத்தில் பெருத்த கையொலி. கருணாசிதி வாழ்க! என்ற முழுக்கம். அவன் கூனிக் குழுகினால், பயன் கருதாத உழைப்பு அரசியலில் எப்படி அலட்சியமாக ஒதுக்கப்படும் என்பதை அப்போதுதான் அவன் கண்டான்.

பெரிய ஜாதிக்காரரையும் சிறிய ஜாதிக்காரரையும் ஒரே மாதிரியாக எப்படி ஜாதி வெறி ஆட்டிவைக்கிறது என்பதை அன்ற அவன் நேருக்கு நேர் பார்த்தான்.

அணுந்துரை அவன் இதயத்திலிருந்து சரியத் தொடர்கின்றார். அவரை வரம்பு மீறிப் புற்றிது கொள்கிறுந்த அவன் உள்ளத்தில் அன்றுதான் அவரைப் பற்றிய கூப்பான் என்னை உதயமாயிற்று. ஒரு களங்கூமற்ற பக்கத்தை அன்று அவர் இழக்கத்தொடர்கின்றார். அவன் இதயம் நெருப் பாகவே ஏற்றது. கூட்டம் முடிந்து அவர் கடற்கரை மரக்கலத்தின் மீது போய் அமர்ந்தார்.

அவன் நேரே அவரிடம் போனால். “என்ன அண்ணு? இப்படிச் சதி செய்து விட்டார்கள்?” என்று நேருக்கு நேரே கேட்டான்.

“அட்டநியும் ஒரு மோதிரம் வாங்கிக் கொடு. அடுத்த கூட்டத்தில் போட்டு விடுகிறேன்” என்றார்.

“அப்படித்தான் கருணாசிதியும் வாங்கிக் கொடுத்தாரா?” என்ற அவன் கேட்டான்.

“அட சும்மா இரு. அடுத்தத் தேர்தல் வரட்டும் பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்றார்.

அவன் அவரிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே நடக்கலானான்.

அவன் கண்களில் நீர் மல்கிற்று. பயன் கருதி அவன் உழைக்கவில்லை என்றாலும் உழைத்தவனுக்கு ஒரு நன்றிக்கடி இல்லையே என்ற கையினான்.

கட்சியிலும் அணுந்துரை மீதும் அவன் வைத்திருந்த பிடிப்பு நெல்லின் உமி சிறிது நீங்குயதுபோல நீங்கத் தொடங்கிற்று!

இங்கூட்டுப் பாந்தன்

அவ்வுற்றரை அவனுக்கு இழைத்த திமையை விட—
அவன் தனக்கே இழைத்துக் கொண்ட பெருந்தினமை—'கவலை
இல்லாத மனிதன்' என்ற தினப்பிள் முன்னுவது படம்
எடுத்ததாலும்.

அவை மியியற்ற நெஞ்சம், உட்கார்ந்து சிற்றிக்கூ முடிவாத
அளவு கவலை. இந்த சூழ்நிலையில்—எதையோ நினைத்து
எதையோ எழுதி அதையொரு கதையென்று படமெடுக்க
அரம்பித்தான். அந்தப் படத்தில் அவன் செப்த எல்
வாமே தவறு.

முகப்பின் தொடர்பில்லாத குழப்பமான கதை.
பொருத்த மிகலாத நடிகரிகள். கடன் வாங்கிப் படம்
பிடிக்கும் குழந்தை. அவனுடைய பங்காளியாக இருந்த
வரோ இது என்ன காசிதம் என்று பாராமலேயே கையெழுது
தப் போடுவார். வேலை பார்ந்த ஈழியர்களில் சிலவரோ—
எடுத்த வரை வாபமென்று கருதுவார்கள். இதில் கம்
பெனியைக் கவனிக்காமல் அவன் செங்கல்பட்டு மாவட்டத்
இல்லாத்தின் புரட்சி நடத்தியது—இவ்வளவும் சேர்ந்து 1960
ஒப்பட்டிப் பார்ந்து வேலையான போது அவனைப்
பெற்றப்பார் மாதத்தில் படம் வெளியான போது அவனைப்
பெற்று கடன் காரணம் நிறுத்தின். அன்றையக் கணக்குப்
அவன் கடன் காரணம் ஆகி யிருந்தான்.

பின்னால் அது வட்டியேறி ஏழு லட்சமாகப் பரிசு
மிதத்து. சிறு கடன் பத்திரத்தில் கூட அவன் கையெழுத்துப்
போட்டதில்லை பார் யாரிடம் எவ்வளவு கடனென்று

ஷபுதுகளை தெரிபாது. பங்காளி போட்ட கையெழுத்துக்
கெல்லாம் அவனே ஆளானால்.

பங்காளி கொடுத்த கணக்கின்படி அவ்வளவு கடன்.
அனால் அவர் கொடுத்தாத கணக்கின்படி பலபேர் வந்தாரா
ான். அவர்களில் பலரின் முதல்தொக்கூட அவன் அப்பொழு
தாால் பார்ந்தான். தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. உணவு
கொடுவதில்லை. தடித்தான்; துவக்கான்;

மெபெளியை இழுத்த மூடினால். கம்பெளிக்குத் தொழுத்
மாகப் பதினேரு கார்கள் இருந்தன. அவ்வளவு கார்கள்
அம்சுறுத்தாவு கடன் இருந்தது.

அந்தந்தக் கார்களை அதனதாக்கியது பளம் கொடுத்தவர்
கீடுமை கொண்டுபோய் கிட்டுவிட்டான். ஆரம்பமா
யிரு தயார். இன்னள் தபால்வாரன் ரிஜில்தா தபால்
கொடு கிட்டுக்கு ஏற்ற தொடங்கினால். அந்த தபால்
ஏ ஒவ்வொன்றின் மீதும் ஒவ்வொரு வகுகிளின் பெயர்
இருக்கும். மிடந்தால் எழுந்தால் வக்கில் தொட்டால் வந்து
கொடுப்பதே இருந்தது.

பங்காரும் ஒரும் தோன்ற விகிளி. கடன் கொடுத்
கொரிகள் எங்கொருக்கும் கடிதம் போட்டு. ஒரு குறிப்பிட்ட
நாளில் திரு. ஏ. சுப்பையாச் செட்டியார் அவர்கள் விட
ஏற்கு அரும்படிக் கேட்டுக்கொண்டான்.

திரு. சுப்பையாச் செட்டியார் இந்தியாவிலேயே மிக
பயிற்ற மனிதர்களில் ஒருவர். பின்னால் குட்டி இல்லாதவர்.
அடுத்தவன் பணத்திற்கு ஆசைப்படாதவர். பெறும் வட்டிக்
வரங்குகிறவர்களைக் கோபிப்பார். கடன் வாங்கவும்
டாது. கடன் கொடுக்கவும் கூடாது என்று இருப்பவர்.

செங்கையில் எவ்வளவு பெரிய சிகிச்சையும் மத்தியஸ்ததைக்
ஏத அவர்க்கும்தான் வரும். மார்வாட்களில் இருந்து காதா
ஏ—வேவாடேவிக்கோர்கள் வரை பலரும் அவர்களுக்கு
நிலைப்பினாகக் கருதி யிருந்தார்கள். எவ்வளவு பெரிப்
ஏழுகையும் கோட்டுக்குப் போகாமலேயே தீர்த்து
வைத்து விடுவார். திட்டமிட்ட வாழ்க்கை; தலளிவான்

நெஞ்சம்; சிக்கலுக்குப் பரிசோதம் காணும் துண்மான் நுழை
புலம் அவரை நடித் தென்ற தங்கள் வழக்கைத் தீந்து
கொள்ளாமல் திருப்பியர்கள் அரிது.

ஆகவே அவரை மச்சியல்லாக வைத்துக் கட்டுகளைப்
பைசல் செய்வதென்று எல்லோரையும் அவன் அங்கே கூட்டி
யிருந்தாள். சிலர் வந்தார்கள்; சிலர் வரவில்லை. வந்தவர்
என்றும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கொடுத்த விடுவதென்று
முடிவு செய்யப்பட்டது வராதவர்கள் அணைவரும் நேரே
கோர்ட்டுக்கிட கென்று விட்டார்கள்.

முன்று மாதங்களுக்குள்ளாக 14 வழக்குகள் கோர்ட்
ஒரு வந்து விட்டன. நேரே முடிவறிஞர் வி. பி. இராமசீ
டம் சென்றுள்ள அவன். அவரை அவன் தன் வாழ்நாளில்
மற்றும் முடியாது. அவர் அவனுக்குப் பெரும் உதவி செய்
தார். ஒரு வருஷத்துக்குள் சம்பாத்தித்துக் கட்ட முடியுமா
என்று கேட்டார். 'முடியும்' என்றால் அவன்.

ஒரு பக்கம் கட்ட வந்தால் ஒரு பக்கம் வரவு வரவேண்டும் அவன்வா? அந்தப் பக்கம் அடி விழுந்த போது இந்தப்
பக்கம் அவனுக்கு ஏராளமான படங்களுக்குச் சந்தோபம்
வந்தது. நோட்டெழுதுவாங்கிய கட்டுக்குப் பாட்டெழுதி
வாங்கிய பணம் போகத் தொடங்கிறது!

தனக்கு வரும் பணத்தைத் தான் கேர்த்து வைத்துக்
கொள்ள முயயும் என்ற நமயிக்கையை அவன் இழந்து விட
டான். அரசியலில் அன்றாத்துறையும் அவரது ஜாதி வெறி
யும் தன்கை ஒதுக்குவதை என்னிக் கண்களுன். எல்லாத்
துண்டங்களும் ஒரு நேரத்தில் வந்து கேர்த்தன.

உவகத்தில் தான் சில காலியங்களைப் படைகிக் கூட்டியும்
என்று நமயிக் கொண்டிருந்த அவனை—அந்த நமயிக்கையும்
கை விடத் தொடங்கிறது. நிம்மதியில்லாத நெஞ்சில்
கற்பனை எங்கிருந்து வரும். கணிமாப் பாடங்களே
அந்தக் கற்பனை பயன்படத் தொடங்கிறது.

இனியும் பயன்ற கட்டி வேலை செய்து கட்டித்தலைவரின்
பாவங்களுக்கு உடன்தொகை இருக்கக்கூடாது என்று அவன்
முடிவு கட்டினான். முடிடி குன்றூர் பகுதிகளில் ஒப்புக்

நொக்காகுந்த கூட்டங்களைத் தயிர—மற்ற கூட்டங்களை
ஏதும் செய்தான்.

நால் மனக்கிடக்கையை ஒடு தத்தவாக் கட்டுக்கரயாக
வடித்தாள். அதுவரை அவன் மனத்தில் அப்படியொரு
வணம் இருப்பதாக கட்சியில் வாருக்கும் தெரியாது. ஆனால்
அந்த ஆண்டு அவன் கட்சியில் உறுப்பினராகப் பதிவு செய்து
கொள்ள வில்லை என்பது மட்டும் அணைவருக்கும் தெரியும்.

அந்தக் கட்டுக்கர கட்சித் தோழர்களிடையே ஒரு பர
பரந்தெப்பண்டாக்கிறது. உட்கிடக்கையைச் சமிசரப் புரிந்து
கொள்ள அவர்களில் பலரால் முடிய வில்லை யென்றாலும்—
அதன் தலைப்பு அவர்களைச் சங்கடப் படுத்திற்று.

'போய் வருகிறேன்' என்பதை அந்தத் தலைப்பாகும்.
அந்தக் கட்டுக்கர இது தான் :

போய் வருகிறேன் !

என் இனிய நண்பர்களே!

நாய்க்கையான உங்கள் இதயங்களைக் கொஞ்சம் இந்தப் பக்கம் திருப்புங்கள்

நல்லோர் உரைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு, மெல்லிய பண்பு படைத்த உங்கள் செவிகளைத் திறந்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

உங்கள் வானத்திலிருந்த ஒரு நடந்திரம் விழுந்துவிடப் போகிறது

உங்கள் சேஷையிலிருந்து ஒரு குயில் கண்களும் உவந்திருப் பறந்து உசலைப் போகிறது.

உங்கள் மலர்த் தோட்டத்திலிருந்து ஒரு மலர் பிரிந்து விடப்போகிறது.

உங்கள் கூடத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த நன்றி மிக ஒரு உருவம், தன் கட்டுகளை அவிழ்த்துக் கொள்ளு போகவிடப் போகிறது.

நன்களை வாழ்ந்து பழக்கமில்லாதது என்று உங்களால் சொல்லப்பட்ட ஒது இதயத்தை, நீங்கள் இழந்துவிடப் போகிறீர்கள்.

இருள் கப்பியதும், சோகமயமான துமான் முடிவை, உங்கள் தோழுஜ பெறப் போகிறோன். முடிவின் நலைவாசலில் நின்று கொண்டு, அவன் உங்களிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோன்.

முடிவின் கதவுகள், திறந்த வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அந்த வாசவிலே நிற்கின்ற உங்கள் நன்பன், சிரந்தாழ்ந்திக் கடைசிமுறையாக உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோன்.

துள்ளித் தடித்துக் கொண்டிருந்த அவனை போராட்ட இதயம், மெல்ல மெல்ல அமைதி அடைந்து கொண்டிருக்கிறது.

எந்தக் கடமையை முழு மனதோடும், யாருடையது என்றாலும் இல்லாமல்ஏற்றுக்கொண்டிருந்தாலே, அந்தக் கடமையிலிருந்து ஒய்வு பெறப் போகிறோன்.

அவன் இந்த முடிவை விரும்பவில்லை.

இந்த முடிவு அவனை விரும்புகிறது.

தாண்ட முடியாத உங்கள் அஷ்டு வேலியை, அவன் தாண்டிக் கொண்டு ஓட்டப் போகிறோன்.

அடர்ந்த காடும், பகுமை நிறைந்த மரங்களும், மணம் பரப்பும் மலர்களும், சுலகவைன ஒடியில் கொண்டிருக்கும் நதியும், அந்த நதியின், கரையில் ஆள்ள அழிய சிறு இல்லமும், அமைதியை நாடும் அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அவன் இனிச் சுதந்திரம் நிறைந்தவன். அவன் இனி, தனி மனிதன்.

ஆனால்.....

எந்த முலையிலிருந்தாலும், அவன் உங்களையே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பான்.

கண்ணக்கரிய காகங்களையும் குயில்களையும் காணும் போதும், செக்கச் சிவந்த செம்போத்துப் பறவைகளையும் பார்க்கும் போதும், உங்கள் அணைப்

பிலை அவன் மகிழ்ந்து கொண்டிருந்த இன்பகரமான நாட்களை என்னிக் கொண்டிருப்பான்.

கனவுகளிலும் நினைவுகளிலும், எளிய கல்லை மலர்களைப் பறித்துக் கொண்டிருந்த அவனது உள்ளம், உங்களுக்காகவே ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

ஒருவேளை மறுபடியும் அவன் உங்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தால், ஊழம் தான் கண்ட கனவுகளை கைகையில் விளக்குவதுபோல், தத்துவம்களால் யிர்சனம் செய்து கொண்டிருப்பான்.

எதையும் பொருட்பட்டுத்தாதவனாகவும், எதிலும் அகப்பட்டுக் கொள்ளாதவனுமாகத்தான் இதுவரை அவன் உங்களோடு வாழ்ந்திருந்தான்.

அவனது வாழ்க்கை, வேடிக்கையான நாடகமாக முடிந்துவிடப் போகிறது.

பதவி வேண்டும்; பதனிக்குமேல் பதவி வேண்டும் என்று அவன் அடித்துக் கொண்டதை எப்போதாவது நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா?

தனினைப் பற்றித் தானே விளம்பரம் செய்து கொள்ளும் வேடிக்கை மனிதர் கூட்டத்தில், எப்போதாவது அவனை நீங்கள் சந்தித்திருக்கிறீர்களா?

இன்னாலும் கண்ணிருக்கு, அவன் காரணமாயிருந்தான் என்று எப்போதாவது அவனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?

அவன் 'ஐார்' மன்னனின் நிழலில் குடியிருந்திருக்கிறோன்.

அவன் 'சாரீல்சி'-ஸ் குணங்களை அனுபவித்திருக்கிறோன்.

ஆனால், அவன் மட்டும் 'பைர' ஞாகவே வாழ்ந்திருக்கிறோன்.

ஏனே அவன் மனம் சலித்துவிட்டது.

அவன் வேலை பார்த்த அரசாங்கம், அவனை நிம்மதியில்லாமல் அடித்துவிட்டது.

உள்ளத உள்ளபடி சொல்வது என்னவு
பெரிய தறு என்பதை அவன் அனுபவ பூர்வ
மாக்க என்று விட்டான்.

நெஞ்சத்தால் ஒரு மனிதன், சொல்லாகி ஒரு
மனிதன், செயலால் ஒருமனிதன், என்று ஒவ்வொரு
மனிதனும் முன்று வரவேம் எடுக்கும் உலகத்தில்
அவன் மட்டும் ஒரே பனிதனை வாழ்ந்துவிட்டான்.

அவன் அங்போடு கைபோட்ட சில தோள்
களில், முட்டெடிகள் உத்தை கந்தையாக வளர்ந்து
கிருந்தன.

யாரைக் குத்தகிழேஷ் என்ற தெரியாமலேயே
அவன் கையைக் கிழித்துவிட்டன.

கையில் ரத்தம் வடித்து என்று கதறினான்.
அதை எப்படி நீ உத்தம் போட்டுச் சொல்ல
வாக் என்று சிலர் கோபித்தனர்.

அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

கூடவே அழுகையும் வந்தது.

கணமயாகவே இருந்துவிட்டான்.

என் அருமை நன்பர்களே!

இது அவனுக்குப் பழக்கமில்லாத ஒன்று.

இரகசியங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள அவ
ங்குக் கெரியாது.

ஏற்றும், பத்துப்பேரின் கட்டளைக்குப் பயந்த
நான் தூய்தெரிந்து நினைப்பதைச் சரியாக மாற
நில் கொள்ள அவன் தொராக இல்லை.

உங்கள் குழப்பம், அவனுக்குப் புரிந்து
நில்கள் இதற்கெங்கலாம் உட்பொருள் ஏற்பிட
தாக் கொண்டிருக்க வேண்டாம்.

பல காலமாக உண்டாக்கி கொண்டிருந்த
விடுயங்களைத்தான், மரங்களுக்கையில் ஒருவன்
கொல்லுவான்.

இது, அவனது மரங்களுப்படுக்கையே!
இந்தப் படுக்கை அவனுக்குச் சம்மதமே.
பிரிவின் துயரம் அவனை உறுத்திக் கொண்டே

இருந்தாலும், உங்கள் நலன் கருதியே அவன் புறப்
படுகிறான்.

இனி, அவனை நீங்கள் எந்தப் பகுதியிலும்
ஏந்திக்க மாட்டார்கள்.

யாருடைய மாளிகையிலும் அவன் மணமக
ஞக்க காட்டி தர மாட்டான்.

வேறு எவ்வுடைய சந்திதானத்திலும், அவன்
பக்தனாக நிற்க மாட்டான்.

முடியுமானால், அவன் பழைய பக்தர்களுக்குத்
தெய்வமாக விளங்குவான்.

கோழக் கங்கரவர்த்தியின் மாளிகையைப்
போல், பாடும் பாணர் கூட்டமும், பரிசில் பெறும்
புலவர் கூட்டமும், நண்பர் கூட்டமும் இறைந்த கண்
கவிதை மாளிகையில், அவன் இனித் தத்துவக் கண்
வகள் கண்டு கொண்டிருப்பான்.

தான் நினைக்கும் அனைத்தையும் உரத்த குரவில்
பாடுவான்.

ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் முத்துச் சரம்
போல் கோரப்பான்.

உங்கள் இதயத்தையும் காதுகளையும் அவன்
தடவிக் கொண்டிருப்பான்.

பழைய பாணர் பரங்பராயில் ஒருவனுக்கவே
அவன் தன்மை முடிவு கட்டிக் கொள்வான்.

அவன் எப்போதும் உங்கள் நன்பன்.

நீங்கள் அவனை மறந்து விடலாம்.

நிச்சயமாக அவன் உங்களை மறங்க மாட்டான்.
எப்போதாவது கற்செயலாக நீங்கள் அவனைச்
ஏந்திக்க நேர்ந்தால், அவன் கண்களிலே கண்ணிர
வரும்.

அந்தக் கண்ணிர், அவன் மாறவில்லை என்
பதைக் காட்டும்.

என் இனிய நன்பர்களே!

உங்கள் இதயங்களை முடிக் கொள்ளுக்கள்.

என் இனிய நன்பர்களே!

மீண்டும் கொஞ்சதோரம் உங்கள் இதயங்களை
யும் காதுகளையும் திறந்து வைந்துகொள்ளுங்கள்.

மீண்டும் அந்த வெடிக்கை மனிதன் உங்களுக்கு
ஒரு சில செய்திகளைச் சொல்ல இருக்கிறோம்.

பாரி மீதும்அவன் குற்றம் சாட்டவில்லை.

நீங்கள் சம்பந்தப்பட்டுள்ள எந்தக் காரணம்
களைக் கொண்டும், அவன் தன் முடிவுகளைச் செய்ய
வில்லை.

எப்போதும் அவன் எதையாவது கொள்கின்ற
கொல்லிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம்.

அந்த எதிரும், உதாவது சில உண்மைகளை
இருப்பது வழக்கம்.

கேள்விகள்!

காலங்களாக பிரிக்கப்பட்ட அவனது கழுதா
மந்தின ஒரு பகுதி, டெல் கடற்ற ஒலமிட்டது.

கிழக்கு வானத்தைப் பார்த்துப் பார்த்த,
அங்கே உதிக்கும் கதிரவன் தன் வாழ்விலும் உதிர்ப்
யான் என்று. அந்தப் பகுதி எதிர்பார்த்து நின்றது.

தொல்லைக் கொண்டும் போதெல்லாம், கீழ்த்
திகாசயமே பார்த்துப் பார்த்த. அது பெரும்தான்
இட்டது.

“நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? எங்கள்
ஏங்கள் கட்டப்பட்டதையும், எங்கள் வெட்டப்
பட்டதையும் நீங்கள் வெளிக்கவில்லையா?

குதோ பாருங்கள்!

உங்கள் கொஞ்சதோரினில் இருந்தம், டெல்
ஏரை மண்ணைச் சிவப்பாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

“ஒருவரை பொருவர் அணித்தவாறு நாங்கள்
அல்லது குரல் உங்களுக்குக் கேட்கவில்லையா?”—
என்ற அந்தப் பகுதி குறுங்கி வேட்டத்.

“எங்களுக்குப் பசிக்கிற” தெரும் பக்காதி
கிருந்த ஒரு குரல் ஒலமிட்டது.

அவன் இவற்றைக் கவனித்தான்.

கவனித்தாக பேசுவதற்கு விஷயம் கிடைக்கு
மென்று, அவன் கவனிக்கவில்லை.

இந்த அவலத்தையும் ஒலத்தையும் பற்றிப்
யாடினால், பாட்டுக்கு மதிப்பேறும் என்றும் அவன்
பாடவில்லை.

சராசரி மனிதர்களில் ஒருவருக்கவே, அவன்
அவற்றைக் கவனித்தான்.

நிலைமை என்னவென்று அவனுக்குப் புரிந்தது.

நியாயம் ஏற்ற வழியில் கிடைக்குமென்று அவன்
உக்குத் தெரிந்தது.

பாம்பைக் கம்பாடி அடிக்க வேண்டும்,

வளைவிசியும், தூண்டிலிட்டும் மீண்டும் பிடிக்க
வேண்டும்.

பறவையைக் கண்ணிவைந்து மடக்கவேண்டும்.
ஆனால்,

தூண்டிலிட்டுப் பாம்பைப் பிடிக்க முடியாது.
கம்பாவுடித்துப் பறவையைப் பிடிக்க முடியாது
பயங்கர மிருங்களைக் கொல்வதற்கு பயங்கர
ஷுந்தன் தேவை.

அற்புதமான பாடல்களைப்பாடி, புல்லாங்
குழலில் இனிய கீநங்களை வாசித்து, விண்ணபை
மீட்டி யாண்மை மடக்கிய சரித்திரத்தை அவன்
படித்ததில்லை.

கண்டில் அலடபட்ட புலி, வித்தைக்காரணம்
கொஞ்சியும், கெஞ்சியும் விடுதலை பெற்றதில்லை.

நாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கும் காட்சியை
யும், மகிழ் மலர்கள் பூத்துக்குதலுங்கும் அழகையும்,
ஒன்னி வயதிலேயே நரைத்துவிட்ட கந்தனைப்
போல், மலையருவி விழும் சிறப்பையும், பெண்களை
யிட்டுப் பறந்த வந்த கண்ணைப்போல், வண்டுகள்
பறந்த திரியும் அலங்காரத்தையும், வந்ததான்
வந்துவிட்டோம், வளர்ந்துதான் பாரப்போமே
ஏற்ற பணையும், தென்னையும், வாக் பார்த்து

நிற்கும் ஒய்யாரத்தையும், ஓயியர்கள் கண்டு ஒயிய
மெழுதலாம்.

கவிஞர்கள் கண்டு காயியம் பாடலாம்.

ஒய்வு மிதந்தவர்கள், கொஞ்சம் உட்கார்ந்தும்
ஏசிக்கலாம்.

கணையும் வில்லும் கையிலே தாங்கி “புனி
பெங்கே? சிங்கமெங்கே?” என்று புறப்படுவோர்,
மாணிப் பார்த்து மயங்கி விழுந்தால், மலர்களைப்
பார்த்துச் சொக்கி நின்றால் வேட்டையும் நடக்காது,
விரும்பியதும் கிடைக்காது.

அவன் புறப்பட்டது என்னவோ வேட்டைக்கு
தான்.

வேட்டையாடும் நேரமும், தூரமும், அவன்
வன்களுக்கு விலகியோ போய்க்கொண்டிருந்தன.

வில்லையும் கணையையும் கீழே வைத்தான்.

மெல்ல அமர்ந்தான்.

அவன் கண்கள் கவர்க்கினால் இழுக்கப்
பட்டன.

அவனுக்கு, தான் ஒரு வேட்டைக்காரன் என்
ப்பறை மறந்து விடுமெனவுக்கு ஒய்வு கிடைத்தது.
‘தான் வேட்டைக்காரன்’ என்பதை நினைத்துக்
கொண்டே பாட்டுப்பாட அவனும் முடியவில்லை.
‘நீ பாட்டுப்பாடுகிறவனு? வேட்டைக்காரனு?’
எனிர கேள்வி, அவன் இதயத்தில் எழுந்து
கொண்டே யிருந்தது.

என் உயிரிலும் இனியவர்களே!

அந்தக் கேள்விக்கு அவன், பதில் கண்டு
இடுத்துவிட்டான்.

அமைதி நிறைந்த உலகம்!

அங்கே ஒரு வயிற்றுக் கட்டிலில், அவன்
ஈய்ந்து கிடைக்கிறான்.

காகங்கள் குஞ்சங்களுக்கு இரையூட்டுகின்றன,
அவன் உண்ணம் கிடைக்கிறது.

ஏராளமான காவுகள் ஒளிருக்கும் விருத்தன்
ஆப் புறப்படுகின்றன.

அவனுக்குத் தன் இருக்கின் நிலையும் வருகிறது.

இனத்தையும் குத்ததையும் நினைத்தபடி அவன்
கண்களை முடிக் கிடைக்கிறான்.

ஒர் இலையின் விளியபிலிருந்து, ஒரு பனித்துளி
மலர்மிது விழுகிறது.

அந்த ஒரைக்கூட அவன் காதுகளுக்குக் கேட்கிறது.

கெள்பக்கலர் ஒன்று பூமியில் விழுகிறது.

இலட்சகணக்கானங்களின் கைபொலியைக்
கேட்டுக் கேட்டு மரத்துப்போன அவன் கெள்வன்,
அந்த மெல்லிய மலர்விழும் ஒரைக்கூட கேட்குமளை
ஏங்கு மென்மையடைத்து விடுகின்றா.

எந்த அமைதியிலிருந்து, ஒருநாள் அவன் தப்பி
யோடி வந்தானே, அந்த அமைதியிடமே அவன்
யீண்டும் போய்க் கேந்து விடுகிறான்.

உலகம் உருவுக்கூட என்பது எவ்வளவு பெரிய
உண்மை.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் புறப்பட்ட இடத்
திற்கு ஒருமுறை திரும்பி வருகிறான்.

பயம் பிறக்கவில்லை.

பழிபாவங்கள் தோன்றவில்லை.

பரபரப்பில்லை.

இங்கேயிருது அங்கே, அங்கேயிருது இங்கே
என்று இதயம் உடையில்லை.

இன்றும் நாளையும் ஒருநேரபோகி தொற்றுமலைக்
கின்றா.

ஏறுபோது இருந்த மயக்கம் இறங்கும்போது
இல்லை.

நா வேஷ்டும் இது வேஷ்டுமென்கிற ஆஸ
முடிந்துவிட்டால், வாழ்க்கை கணவ நிறம்பியதாக
ஒதிக்கிறது.

ஆசை, அதற்கான முயற்சி, முயற்சியில் பரப்பு, பரப்போடு பயம், பயத்தில் நாலூபொதுணை, துணை செய்வோருக்கு உதவி, உதவி செய்வதற்கு விளம்பரம்—

ஒன்றைத் தொடர்ந்து ஒன்று வாழ்விலிருந்து நிம்மதியை அழித்துவிடும் நிலையை விட்டு அவன் பறந்துவிட்டான்.

இறந்து பேளவன் காதுகளுக்கு முன்னால் விளையை வாசித்தாலென்ன? தாரை தப்பட்டை முழக்கினுலென்ன?

யாவும் ஒன்றே!

சமாதிநிலை பேரறிவின் அடிப்படை.

அங்கிருந்து கிளம்பும் சிற்றனி, பிறரை மெய் கிளிர்க்க வைக்கிறது.

உலகத்திலுள்ள அலைவரும் இறந் அமைதியை விரும்புகிறார்கள்.

இந்த அமைதியை எப்படிக் கொண்டு வருவது என்பதில் சங்கட போட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

அமைதிக்காகச் சங்கட போடுவதையிட, என்கடையிடுகிறவனைப் பார்த்துக்கொண்டு அமைதியாக இருப்பவன் நல்வ சேவை செய்கிறான்.

என் நன்பர்களே!

இறந்தப் பிச்சையை நின்கள் அவனுக்கு வழங்கி கிட வேண்டும்.

“எங்கள் குழிலொன்று அதோ பறந்து கொண்டுகிறது பார்த்தாயா?”—என்று அவனை உங்கள், நன்பர்களுக்குக் காட்டலாம்.

கூர்ந்து கேளுங்கள்!

பேரிரைச்சலுக்கு நடுவே, அடிதடிகளுக்கு நடுவே, குழுவும் குழுவும் மோதிக்கொள்ளும் கூட்டுகளுக்கிடையே, என் நன்பர்களே கூர்ந்து கேளுங்கள்!

ஒரு சிறு பாட்டு உங்கள் காதுகளுக்குக் கேட்கிறதா?

“நான் நானுட, எனக்குள் எவ்வகாச, என் பொருட்டுத் தனியாக, அடங்கி அமைவற்றிருக்கிறேன்.”

இந்தப் பாடல் உங்கள் காதுகளில் விழுகிறதா? அதோ அவன்தான் பாடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

அவன் இப்படித் தினமும் பாடுவான்.

ஒவ்வொரு கட்டத்திலும், அவன் வாழ்வில் ஒவ்வொரு அதிசயம் நடக்கும்.

அந்த அதிசயம் ஒவ்வொன்றும் அவன் நம்ம வன் என்று உங்களைச் சொல்ல வைக்கும்.

என் இனிய நன்பர்களே!

உங்கள் இதயங்களை மூடிக் கொள்ளுங்கள்.

உங்கள் இதயங்கள் மறைபடியும் திறக்கட்டும்.

கேளுங்கள்!

புனிதமானதோர் ஆலயத்தில் அவன் குடியிருந்தான்.

ஷமணமும் பால்மணமும் அங்கே கமமக்கண்டான்,

பள்ளக்கும் விதானமும், பளிங்குத் தூண்களும், கடைந்தெடுத்த வண்ணச் சிலைகளும் அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்தன.

வைக்கும் மணியோசை அவன் காதுகளுக்குக் கேட்டது.

இவட்சக்கணக்கான பக்தர்கள், அந்த ஆலயத்திற்குள் புனிதகை நவழ உலளிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆலயத்தின் கொடிக் கம்பத்தில், கரிய மேநத தையும் மாலை நேரத்து வானத்தையும் ஒளிபரப்பிப் பறந்து கொண்டிருந்தது கொடி.

இதோ, இந்தத்தெய்வம் நம்மைக் காக்குமென்பாரும், இத்தெய்வம் ஒன்றே இறுதிவரை துணைற்கும் என்பாரும், உலகம் முழுவதும் பரவிக் கிடற்றவார்.

அந்த ஆலயத்திலூள் அவன் புகுந்தபோது
கிள்ளங்குசிறு வடிவத்தில் இருந்தான்.
அங்கிருந்த நம்பிக்கை என்னும் தெய்வத்தின்
மகிழ்ச்சியால் அவன் வடிவம் வாரிந்து கொண்டே
வந்தது.

அவனது கண்படி நூரம்வரை அதன் புகழைப்
பாடுவோர் விரிந்தனர்.

“அவன் எங்கள் ஆலயத்தைச் சேர்ந்தவன்;
எங்கள் நம்பிக்கைத் தெய்வத்தின் கன்னி
தான்ததில் குறு பிடிக்களில் ஒன்றைக் கைப்பற்றிக்
கொண்டிருக்கிறோன்;

அவன் எங்கள் மரியாதைக்குரியவன்,” என்
தெல்லாம் அவனைப் பாராட்டுவீர்கள்.

அது, அவனுக்குக் குளிர்ச்சியாகவே இருந்தது.
அவன் மேனி பூரிந்துப் பொதுமயி நிற்றது.

ஆயினும், அவன் தன்னை ஒரு கட்டுக்குள்
வைத்துக் கொள்ளவே ஆசைப்பட்டான்.

யெற்றிகளால் ஏற்படும் மயக்கங்களில் ஏ.
தெய்வமே என்னை விழ்த்தி விடாதே!

தோகிகிளால் ஏற்படும் கைகங்களில் ஏ.
தெய்வமே என்னைத் துவன வைக்காதே!

ஆகிகளால் ஏற்படும் பரபரப்பில், ஏ தெய்
வமே என்னை ஆழ்த்திவிடாதே!

பயத்தால் ஏற்படும் கொழுந்தனத்தில், ஏ.
தெய்வமே; என்னை பறங்க வைக்காதே!”
என்ற அவன் நம்பிக்கைத் தெய்வத்தை வேண்டிக்
கொண்டான்.

உங்கத்தைச் சுலபத்தில் உணர்ந்து கொண்ட
அவன் தன்னையற்று கொள்வதற்கு அரும்பாடு
பட்டான்.

உங்குக்கெல்லாம் நானே போய் மருத்துவம்
கெப்பும் மருத்துவன், நாக்கு நொய் வரும்பொது
மற்றிருக்கும் மருத்துவனை நாடுவதுபோல், அவனும்
தன்னடக்கத்தையும் நிதானத்தையும் தனக்குத்

நிரும்பி மற்றொரு குருபீட்டுத்தை வேண்டிக்
கொண்டான்.

அதற்கென் தேடிக்கொண்ட குருவும் நியாய
மானவரே.

முதல் மழையிலேயே பக்குவப்பட்டுவிட்ட
நிலம் போல், இளமையிலே தெளிவும் பக்குவறும்
படைத்துவிட்ட அவரும், அவனுக்கு அவற்றைப்
போதித்தார்.

ஓறி நிற்கும் சபையிலெல்லாம், அவர் குரலே
மேவோங்கி நிற்கும்.

இமயம்வரைமுதல், குமரிக்கரைவரை அவரை
அறியாதவர்கள்.

காம்பஷ் நிறத்திலெலாகு சாலைவயை உடம்
பிலே போர்த்திய வண்ணம், வலது கையை
யேலோங்கி உரத்த குரவில் செழுமையான வார்த்
தைகளை, பரபரப்பின்றித் தடையின்றி அள்ளில்
சொரியும் அவர், அவனதுஇறகுகளை வெட்டிவிட்டுக்
கொண்டே வந்தார்.

தனது நகுதிக்கு மீறிய நிலையிலேயே அவன்
வளர்ச்சியடைவத் தொடங்கினால்.

கடும் பகைவர்களையும், அராகுறை அறிவோடு
தன்னைப்பற்றி விரிவானம் செய்வோரையும், அனு
வளவும் பொருட்படுத்தாத பரிபகுவ நிலையை
அவன் அடைந்தான்.

சிறிய வயதிலேயே பெரிய சிந்தனைகளில் இறகு
கினால்.

அது அவனுக்குச் சூலவயாகவும் இருந்தது.
அவன் பார்க்கும்மலைம் விரிந்துகொண்டே வந்தது.

கொந்தளிக்கும் அவனது உணர்ச்சிகள் ஆள்ளித்
துடித்தன.

மனந் திறந்து போத தொடர்கினால்.

ஆலயத்தின் கொடி. ஆடம்பரப் பிரிவர்களின்
விளம்பரத்திற்குப் பயண்பட வேண்டாமென்று
கேட்டுக் கொண்டான்.

"நாம் மரப்பாச்சித் திருமணம் செய்யவில்லை.
நாம் நம்பிக்கைத் தெய்வத்தின் பிள்ளைகள்.

எந்த நம்பிக்கை நம்மை ஒன்று சேர்த்து வைத்
தடோ, அந்த நம்பிக்கைத் தெய்வத்தின் பெயராகி.
என் சகோதரர்களே, நாம் இறுதியும் உறுதியுமான
முடிவுக்கு வருவோம்.

நம் இரண்டு கால்களையும், இரண்டு கோயில்
வளில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

ஒரு கோயில் தியாக, உள்ளத்தை வளர்ப்பது; ஒடு
கோயில் ஆசைகளை வளர்ப்பது.

தியாகமும் ஆசையும் உறவினர்கள்ல.

ஆசைக் கோயிலில் விளம்பரப் பிரியர்களின்
மடியிலே நாம் தவழக்கூடாது.

"வாருங்கள் ஒருமுடிவுக்கு வருவோம்," என்ற
தடித்த குரவில் கூறினான்.

அவன் பைத்தியக்காரன்!

உலகத்தில் எந்த அங்கமும், உள்ளமைகளை
உண்மையளவில் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

அவன் கேள்விக்கும் ஆளானான்.

எதிரிகளின் கேளியை, ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு
நடக்கிறவன் நண்பர்களின் கேளியைத் தாங்க
முடியாதவனானான்.

இப்போதும் அவன் பைத்தியக்காரன்!

பெளத்த தேவாலயத்தையிட, இந்து அற் றிகை
யங்களையிட, முகமதியப் பள்ளிவாசல்களையிட,
சிறித்தவக் கோயில்களையிட, புனிதமான தன் ஆல
யத்திலிருந்து புறப்பட்டான்.

உயர்ந்து நிற்கும் ஆலயத்தின் கதவுகளை
நோக்கி வந்தான்.

"எங்கே போகிறோய்?" ஒரு குரல் கேட்டது.

"எதற்காகப் போகிறோய்?" மற குரல்

"எப்படிப் போய்விடுவாய்?" முன்றுவது குரல்.

"எங்களை விட்டா போகிறோய்?" நான்காவதுகுரல்.

"பார்க்க வேண்டியதை இடுகிறந்து பார்;

சொல்ல வேண்டியதை இங்கிருந்து சொல்; பாட
வேண்டியதை இங்கிருந்து பாடு" பல குரல்கள்
மோதி எழுந்தன.

"அடபாவி, எங்கள் எண்ணங்கள் முழுச்
முழுச்க உள்ளிடம் பதியும்வரை இருந்துவிட்டு, ஒடியிடப் பார்க்கிறுயே இது நியாயமா?" ஒருவன் தழ
தழுத்த குரவில் கேட்டான்.

அவன் நெஞ்சு விமர்த்தி. தொண்டை எம்
மிற்று. கண்களில் ஊற்றுப் பெருகிற்று.

சலவத்திற்கும் இரக்கத்திற்கும் அடிக்கடி ஆடப்
யட்டுவிடும் அவன் குழந்தைபோல் அழுதான்.

அங்கு கொடுமையானது, - பாசம் பயங்கர
மானது.

நாறு வளக்க குழப்பங்களில் அவன் து இளகிப
மணது தடுமாறியது.

"என்னை விட்டு விடுங்கள்—என்னை விட்டு
விடுங்கள்," மறுபடியும் கெஞ்சினான், கெஞ்சிகிறான்.
என் அருமை நண்பர்களே!

அவனைவிட முயறுங்கள்.

அவன் தன்னை வளர்த்துக்கொண்டதன்றி உங்
களுக்கு என்ன செய்து விட்டான்?

அவன் எதைக் கேட்டு, நீங்கள் இங்கையென்
நிர்கள்?

நைக் கடையில் குவியும் பெண்கள் கூட்டத்
தைப் போல், அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து அதிக
யித்தீர்கள்.

நீங்கள் நினைப்பதற்கு மாருட அவன் ஒன்றைக்
சொல்லி விட்டாலும், அவன் சொன்னதற்கு
மாருட நீங்கள் ஒன்றைக் கொண்டன தில்லை.

அடித்தளந்தில் மலர்ந்துள்ள 'எந்த மலரிடத்
தும் அவனுக்கு வெறுப்பிக்கு.

உணர்கி அலைகளில் ஏறி, உச்சிக் குன்றில் உட
கார்ந்துவிட்ட அவன், தளரும் அலைகளோ①

தவழ்ந்த கரையேற முயல்கிறுன். நீங்கள் உங்கள் தோண்டளால் வழி மறிக்கிறீர்கள்.

அவன் மயங்குகிறுன்.

இறந்து போன தானைய இடுகொட்டில் புதைத்து விட்டுத் திரும்பிவரும் வழியில் நின்று திரும்பிப் பார்க்கும் மகைப்போல், தன் முடிவுகளை அவன் திரும்பிப் பார்க்கிறுன்.

யியந்துவிட்ட வாளத்தில் மறைந்துவிட்ட நடசத்திரங்கள், இருண்டுவிட்ட வாளத்தில் மறுபடியும் தோன்றுவதுபோல் அவனை மீண்டும் தோறைச் சொல்கிறீர்கள்.

கெட்டிப்பட்ட நெய், மறுபடியும் குடுப்பட்டு உருகுவதுபோல், உங்கள் ஆசை இதயத்தின் குடு அயலை உருக வைக்கிறது.

ஒடுகின்ற யானையை, வளையங்களால் ஆச சங்கிலிகளால் கட்டி இழுப்பதுபோல், கண்ணீர்த ஆளிகளாலான சங்கிலியைக் கட்டி அவனை இழுக விற்கான்.

இவற்றிற்கும் அவன் தப்பிவிட்டால் என் இனிய நண்பர்களே!

அவன் வாழ்வில் வியக்கத்தக்க சம்பவங்கள் நடக்கும்.

சிறையிலிருந்து தப்பியோடிய கைதி, நள்ளிர வில் தன் வீட்டுக்கு வந்து தன் குழந்தைகளைப் பார்த்து முத்தங் கொழுத்துவிட்டு விடை பெறுவது போல்.

அவன் அடிக்கடி உங்களைத் தேடி வருவான்.

இரவில் ஹர்ந்து சென்றுவிட்ட தானிய வண்டி யிலிருந்து சாலைகளால் சுதறி வழுந்த தானியங்களை, காலையில் மாடப் புருக்களும் மனிப் புருக்களும் கூடிக் குஞந்து வொத்துத் தலைபதுபோல், சென்று விட்ட அவை சிதறிவிட்ட கலைத்தத் தானியங்களை நீங்களும் கலைவத்துக் கொண்டிருப்பீர்கள்.

மஸீபின் உச்சியிலிருந்து இறங்குவதாகப் பாளித் தாக் கொண்டு, உருண்டு வழுந்து அடித்தளத்திற்கு வந்துவிட்ட அவனை, அங்கே நிற்கின்றவர்கள், அனுதாபத்தோடு பார்ப்பார்கள்.

அதன் பிறகு அவன் குரலே அடைபட்டுப் போகலாம்.

எந்தச் சுதி அவனைப் பாட வைத்துக் கொண் டிருந்ததோ அந்தச் சுதியிலிருந்து வெளிபேறிய பிறகு, அவன் ஊனமொச்சம் ஆகிவிடவாம்.

வாழும்போது நாலுபேருக்கு நடுவிலே வாழ்ந்த அவன், சாகிறபோது யாரும் அறியாமலேயே செத் தும் போகலாம்.

நெடுநேரம் தூங்குகிறவனையே செத்துவிட்ட வானு நினைத்து கொத்தித் தின்னும் கழுகுகள், உண்மையிலேயே செத்துவிட்டவனை உ.ட.கே கொத்தித் தின்றுவிடவாம்.

அவன் மனைவி மக்கள் கூடி நின்ற அழுது ஓயந்துவிடவாம்.

இதோ பாருங்கள்!

அவன் சாலைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் வாழ் வுக்குத் திரும்பி வந்திருக்கிறுன்.

இன்பங்கள் அனைத்தையும் அவன் அறிவான்.

தன் பங்களில், உகைத்தின் பரம்பரைத் துளி பங்களோடு புதிய துண்பங்களையும் அவன் அனுபவித்திருக்கின்றன.

வாளத்தில் வட்டமிடும் போதே, பூமியில் கிடக்கும் இறைச்சித் துண்டைக் கவனிக்கும் ஏழு கிளைப் போன்ற மனிதர்கள், அவன் அருகிலேயே இருந்திருக்கிறார்கள்.

மற்றாகளின் கால்களில் தன் உடம்பைத் தூக்கி நிறுத்திவிட்டு, தானே நடப்பதுபோல் பாளித்துக் கொள்வோர் அவன் நண்பாளாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

என் இனிய நண்பர்களே!

அவன் அதிகம் பேச வைக்காதிருகள்!

அவன் துறவியாவதை உங்களால் அனுமதிக்க முடியாதென்றால், அவனை ஒரு மெளன் தேவதையாக வைத்துக்கொள்ளுகின்றன.

அவன் ஆயுள் மிகவும் குறுபியது.

அந்தவகையில் அவன் சொல்வது தப்பாது.

அவன் கதை முடியும்போது நீங்கள் அவைவரும் உயிரோடு இருப்பீர்கள்.

உங்கள் தோள்களிலேயே அவன் கவம் ஊர் வலம் போகட்டும்.

அதுவரை, அவன் தான் விரும்பும் வழியில் பாடட்டும்.

என் இனிய நண்பர்களே!

இதயக் கதவுகள் முடட்டும்.

இந்தக் கட்டுரை பிரசரிக்கப்பட்ட தென்றல் வெளியான அன்றை—அவன் குன்றுரைக் கூட்டத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தான். இரண்டொரு தினப் பத்திரிகைகளும் அதை எடுத்துப் போட்டு ‘கண்ணதாசல் மூத்தை யட்டு விலகுவார்’ என்று தலைப்புக் கொடுத்திருந்தன. அந்தப் பத்திரிகைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு குன்றுரைத் தொழிற்கள் கவனியோடு ஓடி வந்தனர். “அது வெறும் தத்துவக் கட்டுரைதான்” என்று சொல்லி அவன் மழுப்பியிட்டான்.

உத்திரங்குறுப்பு

அந்த நேரத்தில் கட்சிக்குள் ஒரு பெரிய குழப்பம் உருவாகிக்கொண்டிருந்தது உண்மையில் அவனுக்குத் தெரியாது. கட்சிக்கு கருணைதியைப் பொதுச் செயலாளராகக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று சம்பத் முயற்சித்தாகவும், சம்பத்துக்குத் தெரியாமல் கருணைதியை அன்னத்துரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் மனத்தை மாற்றியிட்டதாகவும், கருணைதித் தமைமுகமாக சம்பத்தைத் தாங்கிப்பத்திரிகையில் ஏழுதியிருப்பதாகவும் அவனிடம் கூறப்பட்டது. அவன் இந்தமாதிரி விவகாரங்களில் எல்லாம் தலையிட்டுக் கொள்வதில்கூயாகையால் இவற்றைக்கூடப் பிறரிடம் கேட்டே அறிந்துகொண்டான்.

அப்பொழுதுதான் கட்சியில் பொதுக் குழுஉறுப்பினர் தேர்தல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அவன் சாதாரண உறுப்பினராகக் கூட ஆகாமலேயே இருந்துவிட்டார். ஆகவே அவனுடைய இராமஞுதபுர மாவட்டத்தில் இருந்து வழக்கமாகப் பொதுக் குழு உறுப்பினருக்கத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அவன் அந்த ஆண்டு தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை.

புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பொதுக்குழு உறுப்பினர்கள் புதிய பொதுச் செயலாளராத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக காபிட்ஸ் ரோடில் ஒரு கட்டடத்தில் கூடஞ்சூர்கள் அன்றைக்குச் சம்பத்தின் கைதான் வெகுவாக ஒங்கியிருந்தது. அன்றை அவர் விரும்பியிருந்தால்—அவர்தான் பொதுச் செயலாளர். அப்படி இருந்தது அக்கறைய நிலைமை. அன்னத்துரையே நடுங்கிக்கொண்டிருந்தார். துணைக் குழுக்களுக்

கான தேர்தல் அங்கு நடந்தபோது எவ்வாசி குழுக்களிலும் சம்பத்தின் ஆதரவாளர்களுக்கே ஏராளமான வாக்குகள் கிடைத்தன.

மதியழகனைப் பொதுச் செயலாளராக்குவது என்று சம்பத் எடுத்துக்கொண்ட முடிவிற்கு, அங்கே பெருத்த ஆதரவிருந்தது. காணுகிதியும் அவரது ஆதரவாளர்களும் கவங்கிப்போய் இருந்தார்கள். எவ்வோரும் சம்பத்தையே கற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அன்னூத்துரை சம்பத்தை நனியே அழைத்துக்கொண்டு போனார். உண்மை யிலேயே கண்ணீர் விட்டு அழுகார். “இந்தத் தடவை மட்டும் நான் பொதுச் செயலாளராக இருந்துவிடுகிறேன். நமக்குள்ளே தகராறு இருப்பதாக யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம்” என்றார்.

தன்னுடைய ஏற்று வைக்கப்பட்ட ஒரு மனிதர், தன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுகிறார் என்ற உடனேயே சம்பத் செய்த உதற்போது கவற இதுதான். அவரைச் சுற்றி இருந்த பலவேரும் உறுதியாக நிற்றபோது அவரது சபல, நெஞ்சம் அன்னூத்துரையின் கண்ணீருக்குப் பணிந்துவிட்டது.

இந்த சம்பத்தேத கள் ஆதாவாளர்ஸனிடம் அன்னூத்துரைக்கு விட்டுக்கொடுக்குமாறு கூறினார். அன்னூத்துரை பொதுச் செயலாளராக ஏகமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இவை அனைத்தையும் அவன் பொதுக் குழு உறுப்பினர்களிடம் இருந்து பேட்டுத் தெரிந்துகொண்டான். அந்தக் குழுவங்கு அவன் போகவில்லை. அந்தக் குழுவில் அவன் உறுப்பினராகவுர் இல்லை; அங்கெரும்காட்டவில்லை.

இந்தப் பொதுச் செயலாளர் தேர்கல் நடக்கும்போது— பொதுக் குழு நடந்த வீட்டிற்கு காண்காவது விடான் வி. பி. இராமன் வீட்டிலேயே அவன் இருந்தான். குழு முடிந்கும் சம்பத்தின் ஆதரவாளர்கள் அங்கே வந்து அவனிடம் இந்த விவரங்களைக் கூறினார்கள். அன்னூத்துரையின் ஆதாவாளர்களும் அதை அப்படியே ஒப்புக்கொண்டார்கள். அப்

பொழுது சன் அபனுக்கு வேற்றுக் கிடையும் தெரிய வந்தது.

வில் மாதங்களுக்கு முன் அதே வி. பி. இராமன் வீட்டில் கருணாரிதி, நெடுஞ்செழியன், மதியழகன், சம்பத் ஆகியோர் கூடி திராவிடநாடு கொள்கையைக் கைவிடுவது பற்றி யோசித்ததாகவும்—அன்னூத்துரைக்கு செய்தி அனுப்பி அவரை வரச்சொன்னதோகவும், அன்னூத்துரை வந்து சம்பத்தை தாஜா செய்து அனுப்பின்டடு. மற்றவர்களைத் திட்டி அனுப்பிவிட்டதாகவும் அவனிடம் கூறப்பட்டது.

அதிலிருந்து சம்பத்திடம் அவனுக்கு ஒர் தனிக் கவர்ச்சி ஏற்பட்டது. அன் றி லி ரு ந் து தான் தின்சரி அவன் சம்பத்தைச் சந்திக்க ஆரம்பித்தான். அவருடைய சிந்தனைகளில் அவன் வயத்தான் சமக்கதில் அவருடைய முயற்சிகள் எல்லாவற்றிற்கும் துணை நிற்பது என்று முடிவு கட்டினான்.

லாயிட்ஸ்ரோடு பொதுக் குழுவிற்குப் பிறகும் கட்சியில் சம்பத்தின் கையே ஒருவிதி இருந்தது. அதைத் தகர்க்க அன்னூத்துரை ரசியமாகக் கிட்டமிட்டார். கிட்டத்தைச் செயல் படுத்துவதற்கு முன்னால் பொதுக் குழுவில் கண்ணீரைக் காட்டி தான் பெற்ற வெற்றியை கம்பீரமான வெற்றி யாகக் குறுதி திராவிடநாடு இதழில் மறைமுகமாக ஒரு கட்டுரை எழுதினார்.

காடு வீட்டு முறை

அப்பொழுதும் சரி இப்பொழுதும் சரி—சி. மு. கழகத் திடு ஒருவரை யொருவர் மறைமுகமாகத் தாக்கி எழுதுவது மிகவும் அதிகம். அது தொண்டர்ஸில் பலபேருக்குப் புரியாது; குறிப்பிட்ட சிலருக்கு மட்டும் புரியும். அந்தப் பாளையில் அண்ணுத்துரை சம்பத்தைக் கேளி செய்து ஆப்பிள் கார்ட் என்ற பெர்னிட்ஷா நாடகத்தை மையமாகக் கொண்டு ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். ‘எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்’ என்பது அதன் தலைப்பாகும்.

அதை அவள் கூடப் படிக்கின்றை பொதுவாக அவன் அண்ணுத்துரையின் திராவிடநாடு பத்திரிகை உட்பட எந்தத் தி. மு. க. பத்திரிகையையும் படிப்பதின்றை. காரணம் அவர்களின் சுத்தற்ற தமிழ்நடை தலையைப் பற்றிக் கொள்ளல் கூடாதே என்ற பயம்.

அந்தக் கட்டுரை வெளிவந்த திராவிடநாடு இகழை அவன் முதலில் பார்க்கவில்லை. அவனது துணையாரியர் அதைப் படித்துவிட்டு அவனிடம் கொண்டுவந்து காட்டினார். ‘இந்தப்’ ‘போன்றியல்’ என்ற பாத்திரம் ‘புயவார்’ என்ற பெயரில் மாற்றப்பட்டு சம்பத்தைக் கேளி செய்வது போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது’ என்று அவர் கொள்ளுார். அவன் அதை முழுக்கப் படித்துப் பார்த்தான். பொதுக்குறு யில் சம்பத் ஏமாந்திரவிட்டதாகவும் தான் வெற்றி பெற்று விட்டதாகவும் மறைமுகமாக அண்ணுத்துரை அதில் கூறி விருப்பதைக் கண்டுபிடித்தான். ‘புயவார்’ என்ற கொல் சம்பத்தை மனத்திற் கொண்டே உருவாக்கப்பட்டிருப்பது அவனுக்கும் தோன்றிற்று. உடனே சம்பத்துக்கு பெலி போன் செய்தான். அவர் வீட்டில் இருந்தார். அவன் முறப்பட்டு சென்றான்.

‘திராவிட நாடு’ இதழைக் கொடுத்து அதனைப் படித்துப் பார்க்கச் சொன்னான். தலையைத்தான் அது குறிக்கிறது என் பதை அவரும் உணர்ந்துகொள்ள வேகு நேரம் ஆகவில்லை! சம்பத் சிறிது நேரம் யோசித்தார். பிறகு ‘நாடுமூரு கட்டுரை எழுதித் தருகிறேன். அதைத் ‘தென்றவில் போடுவிர்களா?’’ என்ற அவனிடம் கேட்டார். ‘உடனே கொடுங்கள் பிரகாரிக்கிறேன்’ என்றான் அவன்.

ஊரில் எந்தப் பறப்புப் பறப்பட்டாலும் அதற்குத் தான் தான் காரணமாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் அவனுக்கு அலாதி ஆசை.

‘நாளைக் காலைக்குள் தருகிறேன்’ என்றார். பத்திரிகை வெளி வருவது ஒருநாள் தாமதிக்கப்பட்டது. மறு நாள் காலையில் அவருடைய கட்டுரை வர்து சேர்ந்தது சம்பத் கொஞ்சம் ‘வெகுளி’ என்பது அந்தக் கட்டுரையில் இருந்து தெரிய வந்தது. அண்ணுத்துரையைப்போல் முழுக்க முழுக்க மறைமுகமாக அவரால் எழுத முடிய வில்லை. கட்டுரையின் தலைப்பையே ‘அண்ணுவிள் மன்னன்’ என்று கொடுத்து விட்டார்.

அண்ணுத்துரையின் மறைமுகக் கட்டுரைக்கு நேரடியாக அந்தக் கட்டுரை பதில் கொண்டது. நேர பெயர் கொண்டே அண்ணுத்துரையை அவர் ஒவிய் செய்திருந்தார். தென்றவின் வரலாற்றில் அதிகமான பிரதிகள் அந்த இதழ் விற்பனையாயிற்று!

அண்ணுத்துரை அதைப் படித்துவிட்டார் என்ற அவன் கேள்விப்பட்டான். ‘அதைப் பற்றி என்ன நிலைக் கிருர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை! அவர் கணக்கு இந்தத் தலையை வேண்டியதுதான் என்று மகிழ்ச்சி யெடுந்தான். அதன் எதிரோலி என்ன என்பதைப் பத்திரிகைகளிலும் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை!

இந்த நிலையில் தென்றவின் கட்டுரை வெளிவந்த ஏழாவது நாள்—வேலூரில் கட்சியின் பொதுக் குழு கூடு வதாக இருந்தது.

பொதுக்குழுவில் சுதிக்குழு

லாரிட்ஸ் ரோடில் நடைபெற்ற பொதுக்குழுவில் அன்னூத்துரை பொதுக்கு செயலாளரானதை சம்பத் பூபுக் கொண்டதும் அதுவரை பொதுக்குழு உறுப்பினராய் இல்லாத அவரை நியமன உறுப்பினராகக் கொண்டது துரை சம்மதித்திருந்தார்.

திராவிட நாட்டில் கட்டுரை வெளியாவதற்கு சில வாரங்களுக்கு முன்பே பொதுக்குழு உறுப்பினராக அவன் நியமிக்கப்பட்டிருப்பது பற்றி ‘நாட்டில் அரிக்கை வந்து விட்டது ஆகவே வேலூரில் நடைபெறுப்போகும் பொதுக்குழுவில் அவன் கண்டிப்பாகக் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற சம்பத் கூறினார். குழு குவிவகர்க்கு நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு சம்பத் விட்டில் மதியழகன், ராஜராம், ஏ. கோவிந்தசாமி எம். எல். ஏ. எம். பி. கப்பிரமணியப்பம் எம். எல். ஏ. ஆர். எல். பாண்டியன், பொன்னுவெல், கங்கைப்பா வள்ளியப்பன், அவன் ஆகி யோர் கூடி பத்துக்கு மேற்கூட்ட தீர்மானங்களைக் கயாரித்தார்கள். அந்தத் தீர்மானங்கள் பொதுக்குழுவில் நிறை வேறிணால் பல தலைவர்களுக்கு வரித்துப் பிழைப்பு போய் விடும். அவ்வளவு பயங்கரமானவையாக அவை இருந்தன.

தீர்மானங்கள் தயாரிப்பதில் சம்பத் கைத்தர்க்கவர், முறையற்ற தலைவர்களை தீர்மானங்கள் மூலமே அவர் சித்தாவதை செய்வார். லாயிட்ஸ் ரோடு பொதுக்குழு நட்புதற்கு முன் நடைபெற்ற மாயலாம் பொதுக்குழுவில் ஒரே தீர்மானம் கொண்டுவந்து அன்னூத்துரையையும் கருணைத்தி

யையும் அவற் கைத்தவர் அவர். அந்தப் பறைய குழவில் அவனும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினருக்கு இருந்தான். கட்சியின் செயலாளர், பொருளாளராக இருக்கின்றவர்கள் எம். எல். ஏ. ஆகவோ எம். பி. ஆகவோ ஆக்கூடாதென்றும் அப்படி ஆனால்—கட்சியில் வகிக்கின்ற பதவிகளை ராஜ்ஞமாக செய்துவிட வேண்டும் என்றும் கூறிய அந்தத் தீர்மானம் பலத்த விவாதத்துக்குப் பிறகு—தீர்மானமாக இல்லாமல் சம்பிரதாயமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

ஆகவே—இந்தத்தடவை வேலூரிப் பொதுக்குழுவுக்கு தீர்மானம் தயாரிக்கிறார் என்றால்—அது கண்டிப்பாகப் பர பரப்பை உண்டுபதன்றும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். சில தீர்மானங்களில் அவனும் கையெழுத்து இட்டான். அத்தனை தீர்மானங்களும் உடனே பொதுக்கு செயலாளருக்கு அனுப்பப்பட்டன. அவனது இல்லத்தில், தீர்மானத்தில் கையெழுத்திட்டவர்கள் கூடி யார் யார் எந்தெந்தத் தீர்மானங்கள்மீது பேசுவது என்று முடிவு கண்டார்கள்.

சம்பத்தின் ஆதாவாளர்கள் எல்லாம் வேலூரிப் பொதுக்குழவில் இருக்க தீர்மானங்களை விவாதிப்பது பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குத் தெரியாமலேயே கருணைத்தி ரகசியமாக ஒரு வேலை செய்துகொண்டிருந்தார்.

பொதுக்குழுவில் பெரும் காலை செய்வது என்று முடிவு கட்டி. அன்னூத்துரையின் ஆக்காதத்தகடும் பெற்றுக் கொண்டு—மேல் மட்டத்தில் இருக்க அன்னூத்துரையின் ஆக்காதகளுக்கெல்லாம் கெரிவித்து விட்டு, மற்றுப் பொதுக்குழு உறுப்பினர்களை ஊர்ஜ்ஞாகப் போய்க் கந்தித்து ஒவ்வொருவரையும் தயார் செய்து உறுப்பினர் அல்லாத அடியாட்கள் சிலரையும் ஏற்பாடுசெய்து கொண்டு பல காரிகளில் எவ்வொரையும் ஏற்றி முதல் நாளே வேலூருக்கக் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டு—தானும் அங்கேயே வந்துவிட்டார்.

இந்க ரகசியக்கு அன்னூத்துரையால் கருணைத்தியும் திட்டமிட்டிருந்தது சம்பத் கோழியினரில் யாருக்குமீ முன் கட்டித் தெரியாது. அவ்வளவு ரகசியமாக வலகப்பட-

இருந்தது அதை முதல் நாளே தெரிந்துகொள்வதற்கு சம்பத் குழினினருக்கு ஒது வாய்ப்பு இருந்தது. அப்போது சென்னை மாவட்டத் தி.மு.ச. செயலாளர்கள் இருந்த நோழர் திரு மனிவண்ணன் அவர்களை ஒரு நடிகருடைய கார் அவருடைய தேனும்பேட்டை லீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றது அங்கே நடிகர்களும் அவர்களது ஸ்டண்ட் கோஷ்டியினரும் அவரைத் தங்களோடு சேரும்படியும் இங்லையினருல் பயங்கரங்கள் நடக்குமென்றும் மிரட்டினார்கள். மனிவண்ணன் அதற்கு மசியவில்லை. உடனே அதுவரைக்கும் அங்கே நோன்றுதிருந்த அஸ்துந்துரை அடுத்த அறைபிலிருந்து அந்த அறைக்குள் நுழைந்தார். மனிவண்ணனை மாற்ற எவ்வளவோ முயன்றார். அதற்கும் மனிவண்ணன் மயங்க வில்லை. உடனே, அப்படி என்றால் இப்பொழுதே எங்க ஞுடைய காரிலேயே நீ வேஹாருக்கு வா'—என்று அண்ணுத் துரை அழைத்தார். அவருடைய பேச்சிலிருந்தும் அங்கு நிலவிய குழ்நிலையிலிருந்தும் மறநாள் வேஹாரில் கலவரம் நடத்த ஏற்பாடாகியிருக்கிறது என்பதை ஊர்ந்துகொண்ட மனிவண்ணன், லீட்டுக்குப் போய்ச் சொல்லிவிட்டு வேட்டிட்டை எடுத்துவருகிறேன் என்று கூறினார். போவதென்றால் எங்கள் காரிலேயே போ—என்று தங்கள் காரைக் கொடுத்து நடிகர்கள் அவரை அனுப்பினார்கள். தன் லீட்டுக்குச் சென்ற மனிவண்ணன் பக்கத்து லீட்டிற்குள் நுழைந்து டெலிபோனில் சம்பத்தைக் கூப்பிட்டார். ஆனால் அதற்குள்ளாக அத்தனைப்பேரும் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள். பிறகு அவர் சம்பத்தின் துணையாரிடம் வேஹாருக்கு நம முடையவர்கள் ஜாக்கிரதையாகப் போகவேண்டும். நான் சிகிக்கொண்டிருக்கிறேன்’—என்று கூறிவிட்டு போனை வைத்துவிட்டார். அந்தச் செய்தி சம்பத் குழினரில் பாருக்கும் கிடைக்கவில்லை.

வேஹாருக்குப்போய் அங்கிருந்த குழ்நிலையைப் பார்க்கிற வரை அவனுக்கும் அது தெரியாது. அதிகாலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு அவன் வேஹாருக்குச் சென்றான். பொதுக்கும் நடைபெற இருந்த ஒரு கட்டிடத்திற்கு அவன் சென்றான்.

அன்றைக்குக் காலையில் செயற்கும் கூட்டம்தான். மாண்மீல் தான் பொதுக்கும் செயற்குமில் அவன் இல்லை!

செயற்கும் வேலெரு இடத்தில்—ஒரு பிடி முதலாளியின் கட்டிடத்தில் நடந்த கொண்டிருந்தது. மாண்மீல் பொதுக்கும் நடக்க இருந்த கட்டிடத்திற்குத்தான் அவன் சென்றான். சகுஜமாகவே உள்ளே சென்றான். தன்னை எல்லோருமே விரோதியாகப் பாளிப்பார்கள் என்று அவன் எண்ணவே இல்லை.

ஒல்வொருவர் கையிலும் ‘அண்ணுவின் மன்னன்’ கட்டுரைவெளிவந்த ‘தென்றல்’ இதழ் இருந்தது “படித் துப் பாருங்கள். அண்ணுவுக்கு ஆபத்து” என்று ஒல்வொரு வரிடமும் அந்த இதழைச் சிலபேர் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவனுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள் அவன்டமிருந்து தொடர்ந்து உதவி பெற்றுக் கொண்டிருந்தவர்கள் சிலர்கூட அந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அப் பொழுதுதான் அவனுக்கு விஷயம் புரிய ஆரம்பித்தது. ‘கட்டுரையைப் படித்துவிட்டுப் பலபேர் கோபமாக இருக்கிறார்கள்’ என்றே அவன் நினைத்தான்.

அங்கிருந்த சாப்பாட்டுப் பகுதியில் சாப்பிட உட்கார்ந்தான். இரண்டொருவர் குத்தலாசவும் மறைமுகமாகவும் பேசுவதைக் கேட்டான். அவர்கள் பேச்சில் அவன் அந்த ஆண்டு வெளியிட்ட தென்றல் பொங்கல் மலரும் அடிப்பட்டது. பொங்கல் மரர்களில் வழக்கமாக அண்ணுத்துரையின் மூவர்ணப் படம் போடுகிற அவன் அந்த ஆண்டு அவர் படத்தைப் போடாமல், சம்பத்தின் படத்தை மூயர்ணத்தில் வெளியிட்டு “எல்லாம் நிறைந்தவரி”—என்று தனைப்பிட்டு வளிதை எழுதியிருந்ததை அவர்கள் மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டுப் பேசினார்கள். சாப்பிட்டுவிட்டு வெளிக் கொட்டகையில் வந்து அமர்ந்தான். இசைத்தட்டுகளை ஒருவர் ஒவிபூப்பிக் கொண்டிருந்தார். கண்ணைப்பற்றிச் சில பாடல்கள். அவன் மணதில் வேறு அர்த்தம் தொனிக்கும்படியான கருத்துக்கள் உள்ள சில பாடல்கள். அவன் ஒவிபூப்பிப்பட்டும் போது சிலர் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கண்ணடித்துக்

கொண்டார்கள். யாரும் அவன் அருகில் வந்து அமரவின்கீ. அப்போது சம்பத்தின் ஆசரவாளர்கள் சிவரூபன்னே நுழைந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் அவனுக்குத் தெம்பு வந்தது அவர்களும் மிகுந்த உற்சாகத்துடனேயே காணப் பட்டார்கள்.

மற்றவர்களுக்குக் கேட்கும்படியாகச் சத்தம் போட்டுப் பேசினார்கள். அவன் அருகிலேயே வந்து உட்டார்ந்து, இருக்கும் குழ்நிலையை விவரித்தார்கள். “பெரிய ஏற்பாட்டோடு வந்திருக்கிறோர் களுணுக்கி அதோ பாருங்கள் மதுரை திடூச்சி அடியாட்கள். என்ன நடக்கிறதென்று பார்த்துவிடுவோம். இங்கிருந்து பேசுவேண்டாம். சம்பத் தங்கிருக்கும் ரூம் நகர சுக்கிரத்தில் திறந்திருக்கிறது. மேயர் முலுகாமி அங்கிருக்கிறோர். அங்கே போகலாம்” என்றார்கள். அவனை அழைத்துக்கொண்டு எல்லோரும் புறப்பட்டார்கள்.

வண்ணசூதார்ஜி

இரவு 7-30 மணி இருக்கும். காலையில் முடிந்திருக்க வேண்டிய செயற்குழு—முடியாய்வேயே நீண்டுகொண்டு போவதாகச் செய்துவந்தது. ஆவவே சத்திரத்தில், முலுகாமி ஒரு கட்டிலில் காயந்துகொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். அவன் ஒரு சிறிய பேப்பரில் குறிப்புகள் கருதிக் கொண்டிருந்தான்.

“கவிஞர், கவிஞர்”—என்னிரு மூர்கள் கேட்டது. அந்தக் குரவில் தோன்றிய பதற்றத்தில் அவனும் பதறி எழுந்தான். பரபரப்போடு உள்ளே நுழைந்தாரா ஆர். ஸ்ல. பாண்டியன்.

“செயற்குழுவில் அடிதடி நடக்கிறது. சம்பத்தை எல்லோரும் அடிக்கிறார்கள்” என்றவர் சொன்னார். அவன் கவங்கிவிட்டான். அங்கிருந்த காரை எழுத்துக்கொண்டு செயற்குழு நடக்குமிடத்திற்குச் சென்றார்கள். செயற்குழுவில் கலந்து கொண்டிருந்த எம். பி. சுப்பிரமணியம் (எம். எல். ஏ.) இறங்கி வந்தார். மதுரை சண்டியர் ஒருவர் சம்பத்தின் டெட்டையைப் பிழித்ததாகவும் கருணைக்கி சத்தம் போட்டுத் திட்டியதாகவும், ஆஸ்திர நட்காகள் முண்டாப் பணியினாடு வருது நிலைத்தாகவும் அன்றாலுத்துறை அமுதத்தாகவும் அவர் கொண்டார்.

“உண்காவது சோத்து ககம் இருக்கிறது சம்பத் துருக்கியில் விட்டால் வேறு எங்களுக்குத் தொழில் ஏது” என்று அன்பழகன் பரிதாபமாகக் கேட்டாராம். எட்டியில் இந்தக் குழப்பம் வந்ததனால் ‘வகுல வேலை’ தகடப்படுகிறது என்று பலபேர் ஆத்திரமாக இருந்தார்களாம். இவர்களைச்

மீட்டா விடக்கூது என்றார் சுப்பிரமணியம். “எவ்வுக்கு என்ன யோக்கியதை என்பதைப் பார்த்துவிடுவோம்” என்றார்கள் அவன்.

மாடியில் இருந்து எட்டிப்பார்த்தார் மதுரை சண்டியர். ஒரு கணப்புக் கலைத்தார். அவன் சத்தம் போட்டுச் சிரித்தான். உஸ், நீங்கள் பேசாமல் நகரச் சத்திரத்திற்குப் போங்கள். இன்னும் ஒரு மனி நேரத்தில் செயற்குழு முடிந்துவிடும். நாங்கள் வந்துவிடுகிறோம் என்றார், சுப்பிரமணியம். கொளிந்தசாமி இறங்கி வந்தார். அவனைக் காரில் ஏற்றி அனுப்பினார்.

அந்த இடம், வேலூவிலேயே ஒரு ஒதுக்குப்புறம். அதனால் அங்கே கூட்டம் சேரவில்லை. இப்படிச் செய்ய வேண்டும். என்று திட்டம் போட்டே செயற்குழுவுக்கு அந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பது போல் தோன்றிற்று. இரவு 9 மணிக்குக் கட்சியில் தான் விதித் துறை அவைத் தலைவர் பதவியை ராஜ்ஞாமாச் செய்துவிட்டு சம்பத்தும். எம். பி. சுப்பிரமணியமும் மற்றைய நன்பர்களும் சத்திரத் திற்கு வந்தார்கள். அதற்குச் செயற்குழுச் செய்தி பரவி சம்பத்தின் ஆதரவாளர்கள் அனைவரும் அங்கே வந்துவிட்டார்கள். 55 பெருக்கு மேலிருக்கும். அவ்வளவு பேரும் கட்சியின் பொறுப்பான் அங்கங்கள். கோவை மாவட்டச் செயலாளர் உடுமலை நாராயணன், சேலம் மாவட்டச் செயலாளர் குப்புசாமி, சென்னை மாவட்டச் செயலாளர் மணி வண்ணன், மேயர் மஹுசாமி, ஏ. கோவிந்தசாமியிள். எல். ஏ. எம். பி. சுப்பிரமணியம் எம். எல். ஏ., ஏ. செல்வராஜ் எம். எல். ஏ., மதியழகன், க. ராஜாராம், ஆர். எஸ். பாண்டியன், கோவை செழியன், உ. பில்லப்பன், டி. கே. பொன்றுவெறு முதலியோர் அவர்களுள் சிலர். ஒவ்வொரு வரும் தெருப்பாக நின்றார்கள். மறுநாள் பொதுக்குழுவைப் பகிள்ளுகிக்க வேண்டும் என்று ஒருவர் யோசனை கொண்டார்.

“இப்பொழுதே கட்சியில் இருந்த எல்லோருமே ராஜ்ஞாமாச் செய்ய வேண்டும்” என்கிறோர் கூறினார். மதியழகன் தான் இக்கீல தீவிரமாக இருந்தார்-சம்பத் எல்லோரை

யும் அமைதிப்படுத்தினார். சம்பத் செய்த இரண்டாவது தவற இது. தனது ஆதரவாளர்களின் ராஜ்ஞாமா யோசனையை அளிறைத்துரையும் கருணாநிதியும் சம்பத்திடம் சரண்டையை வேண்டியதிருந்திருக்கும். காரணம், அன்று பெரும்பான்மையான ஆதரவு சம்பத்துக்கே இருந்தது.

நீலிக்கண்ணீர் வடித்து சம்பத்தின் ஆதரவாளர்கள் பலவேரை தன் பக்கம் இழுப்பதற்கு அன்றைத்துரைக்கு ஒரு வாய்ப்பை சம்பத் கொடுத்துவிட்டார். ஏராளமானவர்கள் ராஜ்ஞாமா யோசனை சொன்ன போது அதை மறந்து விட்டார்.

ஆத்திரிப்படாமல் நிதானமாக இருந்து மறுநாள் பொதுக்குழுவில் வெந்துகொள்ளும்படியும் தீர்மானங்களை விடுமிகுஷத்தும்படியும் கூறினார். பொதுக்குழுவுக்கு சம்பத் வரக்கூடாதென்றும் வந்தால் அவரிடம் கண்ணீர் வடித்து தீர்மானங்களை வாபஸ் வாங்க அன்றைத்துரை வைத்துவிடுவாரென்றும் சிலர் கூறினார்கள். அப்படியே பொதுக்குழுவில் சம்பத் கலந்து கொள்வதில்லையென முடிவு செய்யப்பட்டது. அன்று இரவு, எல்லோரும் அங்கேவே தங்கினார்கள். யார் துங்கினார்கள். ஒருவரோடொருவர் காரசாரமாக விவாதித்துக்கொண்டு தாக்கத்தையே மறந்து விட்டார்கள்.

அந்த இரவு ஒரு வேடிக்கையான இரவு. போர்க்களத்தில் முதாமிட்டிருக்கும் படைகள் மறநாள் பொழுதைப்பற்றியே பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் போல அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இதுமாதிரி நேரங்களில் அவன் மிகவும் உற்சாகமாக இருப்பான். மடும் கிக்ரெட்டுமாக அன்றைய இரவை தூங்காமல் கழித்தான்.

ஏதிமுபார்த்துமலை

பொழுது விட்டத்து. வேலூரிலும் குரியன் கிழக்கே தான் உதித்தான். கட்சியிலே சிலருடைய இதயங்களைத் தவிர வேறொன்றே இருக்கிறது. எல்லோரும் அவசர அவசரமாகக் குளித்தார்கள். குழு உறுப்பினர்களுக்கு குழுக்கூட்டம் நடக்கும் இடத்திலேயே பலகாரம் உண்டு. ஆனாலும் ஒட்டவிலேயே சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய்விடுவோம் என்று அவன் யோசனை சொன்னான்.

"கூடாது. இன்று கண்டிப்பாக அங்கே போய்த்தான் சாப்பிட வேண்டும்" என்றார்கள் மற்றவர்கள். சாப்பிடும் இடத்திலேயே சண்டை வந்தாலும் தயார் என்பது போல அவர்கள் இருந்தார்கள்.

கட்டிட வாசலுக்குள் அவர்கள் நுழைத்தனர். எதிரே ஜீப் கார்கள் பறந்து கொண்டிருந்தன. அடியாட்கள் அங்கு மின்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தார்கள். அடிலே ஆச்சரியம் என்னவென்றால்—அரசியலையே ஜீவனும்சமாகக் கொண்ட வர்கள் மட்டுமே அண்ணுத்துரையின் ஆதரவாளர்களாக இருந்தார்கள். ஆகவே அங்கே அவர்களை அடையாளம் கண்டு கொள்வதும் கலப்பமாக இருந்தது. உண்மையிலேயே அது ஒரு போர்களைம் போலக் காட்சியளித்தது. சம்பத் ஆதரவாளர் அண்வரும் சாப்பாட்டு விடுதிக்குள் நுழைந்தார்கள். அங்கே பயங்கரமான மௌனம் நிலவியது.

"இங்கே பாருக் எதையும் பேசக் கூடாது" என்று ஒருவ கீடொருவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களே பேசாமலிருக்கும்போது நாம் பேசலாமா! இவர்களும் பேசாமல் இருந்தார்கள்.

சாப்பிட்டு முடித்து பொதுக்கும் நடக்கவிருந்த மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தார்கள். அங்கே முன்று பகுதிகளாக நாற்காலிகள் போடப்பட்டிருந்தன. நாலாவது புறத்தில் பொதுச் செயலாளரும் மற்ற நான்கு செயலாளர்களும் அமரிவதற்காக நாற்காலிகள் போடப்பட்டிருந்தன. சம்பத் குழுவினர் அண்வரும் ஒரு இடத்தில் அமராமல் மாவட்ட வாரியாகப் பரவலாக அமர்ந்தனர். அண்ணுத்துரையின் ஆதரவாளர்களும் ஒவ்வொருவராக வந்து மற்ற நாற்காலி யீல் அமர்ந்தனர்.

வழக்கம்போல் காலதாமதமாகவே அண்ணுத்துரை வந்தார். அவரது ஆதரவாளர்கள் கை தட்டினார்கள். மற்ற வர்கள் கையைக் கட்டிக்கொண்டு கம்மா இருந்தார்கள். குழுவுக்கு வந்திருக்கும் தீர்மானங்களை அந்தற்றச் செயலாளர்கள் பற்பறப்பாகப் பிரித்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தகராறுக்கு இடமில்லாத பொதுத் தீர்மானங்கள் மனமளவென்று நிறை வேற்றப்பட்டன. பிறகு சம்பத் குழுவின் தீர்மானங்களைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அண்ணுத்துரை எழுந்து பேசினார்.

கருணாநிதி ஒன்றும் அறியாத கண்ணிபோல் உட்கார்ந்திருந்தார். அண்ணுத்துரை உருக்கமாகவே தனது பேச்சை ஆரம்பித்தார். "கட்சியில் குழப்பம் வந்து ஏதாவது கு மென்றால் என்னை யிரோடு காண முடியாது". என்று அவர் கூறியதும் "ஜீயோ அண்ணு" என்று சிலபேர் அழுதார்கள். அழுதவர்களின் நடிப்பு, அண்ணுத்துரையின் நடிப்பையும் மிஞ்சி நின்றது. அவன் மட்டும் புள்ளகை புரிந்து கொண்டிருந்தான். உண்மைக்கும் நடிப்புக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை ஒரளவு கண்டுகொள்ளக்கூடியவன்தானே அவன்.

அவன் சிரித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்ந்து பலபேர் ஆத்திரமாகக் கத்தினார்கள். அண்ணுத்துரை தொடர்ந்து பேசினார். "சம்பத்குழுவின் தீர்மானங்களை இப்போது விவா

திகை வேண்டாம். இந்தச் சூடு தனிந்த பிறகு விவாதிக்கலாம். அதுவரை தீர்மானங்களை ஒத்தி வைக்க விரும்புகிறேன். நான் ஒத்தி வைப்பதை ஆமோதிப்பவர்கள் கையைத் தூக்குகின்றன்" என்றார்.

அவர்களுடைய ஆதரவாளர்கள் மட்டுமே கையைத் தூக்கின்றனர்கள். என்னிக்கை அதிகமாகத் தெரிய வேண்டும் என்பதற்காக சிலபேர் இரண்டு கைகளையும் தூக்கின்றனர்கள். கை தூக்காதவர்களைப்பற்றி அன்றைத்துரை பேசினார்.

"அந்தக் கைகளை நான் அறிவில்லை. சமயம் வரும்" என்றவர் சொல்லிவிட்டு தீர்மானங்களை ஒத்தி வைத்தார். அதோடு பொதுக் குழுவையே ஒத்தி வைத்தார்.

அன்று மாஸ், வேஹர் கோட்டை மைதானத்தில் ஒரு மாபெரும் பொதுக் கூட்டம் நடந்தது. அன்றைத்துரை, சம்பத், கருணைத்தி எல்லோரும் அதில் கலந்து கொள்வதாக இருந்தது. மாஸியில் ஊர்வளமும் வைத்திருந்தார்கள். சம்பத் ஆதரவாளர்கள் யாரும், ஊர்வளத்திற்கோ கூட்டத் திறகோ போகவில்லை. அன்று மாஸியே எல்லோரும் புறப்பட்டுச் சென்றை வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சென்றைக்கு வந்தவுடன் பல கட்சித்தோழர்கள் அவனை வந்து சந்தித்தார்கள். வேஹரில் நடந்ததுபற்றி யாருமே யிசாரிக்கவில்லை. அப்படியொரு நிகழ்ச்சி நடந்த செய்தியும் அந்த நேரம் வரை பத்திரிகைகளில் வரவில்லை. பத்திரிகைக் காரர்கள் பலபேருக்கும் அந்தச் செய்தி தெரியாது. முதல் முதலில் இந்தச் செய்திகளை யெல்லாம் படித்து அறிந்தவர் 'நவ இந்தியா' நிருபர். நவ இந்தியாவின் அச்சுறைய மாஸிப் பதிப்பில் எட்டுச் சாலம் தலைப்பில் 'தி. மு. க. அவைத் தலைவர் பதவியில் இருந்த சம்பத் ராஜினாமா' என்று போட்டு பொதுக்கும் நிசைச்சிகளை விவரித்தார் அவர்.

அந்தப் பத்திரிகை வந்த மாஸ் நேரத்தில் தேஞ்சை பேட்டை ஆணையம்மன் கோவில் திடலில் ஒரு பொதுக் கூட்டம். அதில் அவன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். குசமாக்கில் விஷயங்களை அவன் வெளியிட்டான்.

கூட்டத்தார் அவைப் புரிந்துகொள்ள வில்லை. காரணம், பலபேர் அப்பொது பத்திரிகையைப் பாராதவர்களாக இருந்தார்கள். கூட்டம் முடிந்து விடு செல்லும் பொது பல கடைகளில் முன்னால் கூட்டங் கூட்டமாக நின்ற மக்கள் பத்திரிகைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அன்றக்குள் நடந்தது அம்பலத்திற்கு வரத் தொட்டு நிற்று! பத்திரிகை நிருபர்கள் அன்று இரவு சம்பத் விட்டை முறைகையிட்டார்கள். மறுநாள் காஸைப் பத்திரிகைகளில் வேஹர்ப் பொதுக்குழுச் செய்தியே பிரதானமாக இருந்தது.

அன்று மாலை 'நம் நாடு' பத்திரிகையில் சம்பத்தின் ராஜினு
மாக் கடிதத்தைப் பிரசரித்து-அவரே தான் விரும்பி ராஜினு
மாக் செய்தாரென்றும் வற்புறுத்தப்பட்டதாகச் சொல்வது
பொய்யென்றும், கலவரம் ஏதும் நடக்க வில்லை யென்றும்
குறிப்பெழுதியிருந்தார்கள்.

சம்பத் அதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்தார்.

"பெரியாரை மடாதிபதிபோல் நடக்கிறோர் என்று
குறிஹஞ்சாட்டி நாம் வெளி வந்தோம். அந்த மடாதிபதியை
விட்டு வெளி வந்தது, இந்த மடாதிபதிக்குப் பட்டங்கட்டு
வதற்கு அல்ல." என்று சம்பத் தனது அறிக்கையில் குறிப்
பிட்டிருந்தார். கட்சியில் ஜனநாயகம் அவமதிக்கப்பட்டு
விட்டது. எந்தத் தனி மனிதஸ்துதியை அண்ணுத்துரை
வெறுத்த எழுதி வந்தாரோ, அந்த ஸ்துதிக்குத் தான்
ஆளாணபோது அதை விரும்பத் தலைப்பட்டுவிட்டார்.
ஆகவே அவர் விரும்பாத கருத்தைச் சொல்கிறவன் அவருக்கு
கும் கட்சிக்கும் எதிரியென்றும் அவன் உதைக்கப்பட வேண
டியவளென்றும் அவருக்குத் தூபம் போடுகிற பூசாரிகள் கீழ்
மட்டத் தொண்டரிகளைத் தூண்டி விடுகிறார்கள். வேஹார் ப்
பொதுக்குழக் கலவரம் திட்டமிட்டு நடந்ததே தவிர,
இயற்கையாக எழுந்தது அல்லவென்றும் சம்பத் தனது
அறிக்கையில் கூறியிருந்தார். அதற்கு அண்ணுத்துரையின்
மறுப்பு வெளி வந்தது. அவனும் தனது பத்திரிகையில்
அதுபற்றி எழுதி யிருந்தான். கட்சித் தொண்டரிகளிடையே
பேரேதியும் பரபரப்பும் பயமும் தோன்றத் தொடங்கின.
நாலூந்து நாட்கள் இந்த அறிக்கைப் பரிமாற்றம் நடந்த பிற்
பாடு அண்ணுத்துரைக்கும் சம்பத்துக்கும் இடையே சமரசம்
காண சிலர் முயன்றார்கள். அவர்களில் உண்மையாகவே
சமரசத்தில் ஆர்வம் காட்டியவர் திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி
அவர்களாகும்.

அண்ணுத்துரை அப்போது காஞ்சியில் இருந்தார். அவரைச் சுற்றியிருந்த சில பூசாரிகள் சமரசமே கூடாதென்று
சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களிடமிருந்து
அண்ணுத்துரையைப் பிரித்து எப்படியும் தான் கொண்டு
வந்து விடுவாகவும், ஒரு பொது இடத்தில் இருவரும்

சந்திப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யும்படியும் திரு. கோவிந்தசாமி
தொலைபேசியில் கூறினார். முதலில் சம்பத் அதற்கு இணங்க
வில்லை. அவனும் இரண்டொரு நண்பர்களும் வற்புறுத்
தியதன் பேரில் சம்பத் இணங்கி வந்தார்.

எங்கே சந்திப்பது என்ற பிரச்சனை வந்தபோது—எந்தப்
பகுதியில் வேண்டுமானாலும் ஒரு வீட்டைத் தான் ஏற்பாடு
செய்வதாக அவன் கூறினான்.

அதன்படி ஒன் தியேட்டர்க்கு எதிரேயுள்ள பாலமந்
திருக்குப் பக்கத்தைக் கெடுவில்—அபிபுல்லா ரோடு வந்து
சந்திக்குமிடத்தில் இருந்த ஒரு நண்பரின் வீட்டை ஏற்பாடு
செய்து, அதன் விலாசத்தைத் தயம் காஞ்சியிலிருந்த
ஏ. கோவிந்தசாமிக்குத் தெரிவித்து விட்டான்.

ஐந்து மணிக்கெல்லாம் அந்த விலாசத்துக்கு வந்து விடு
வதாக அவர்களும் கூறினார்கள்.

இணைத்துறையின் அமைக்கது

அவன் விட்டிற்குச் சென்று ஒய்வெடுத்துக் கொண்டு, சரியாக ஜந்து மணிக்கு அந்த விட்டருகில் வந்தான். அங்கு ரறிகெனவே ஒரு சிறிய காரில் அண்ணுத்துரை வந்து விட்டைத் தேடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். உடனே காரை விட்டிற்குச் சென்று அண்ணுத்துரையை விட்டிற்குள் அழைத்து வந்தான்.

குமார் ஏழு மணிக்கு சம்பத்தும் அண்ணுத்துரையும் கற தித்தார்கள். திரு ஏ. கோவிந்தசாமியும் அவனும் கூட இருந்தார்கள். பேசு வார்த்தைகள் ஆரம்பமாயின. நடந்து போன விவகாரங்களைக் கிளப்பாமல் இனி எப்படி நடந்து கொள்வது என்பது பற்றியே அவர்கள் பேச விரும்பினார்கள். நீர்முகச் சந்திப்பில் அவர்கள் மிகவும் கவலையோடு காணப் பட்டார்கள். சிறு வயது முதலே நெருங்கிப் பழகிய பழக் கந்திக் பாசத்தான் அன்று மிகவும் அதிகமாகவே பேசினார்கள். இறதியில் இருவரும் சேர்ந்து ஒரு அறிக்கை விடுவ தென்று முடிவாயிற்று.

அந்த அறிக்கையில் செயற்குமுகில் நடந்த வளருறை கனுக்காக தான் வருந்துவதாக அண்ணுத்துரை குறிப்பிட வேண்டும் என்று சம்பத் கேட்டுக் கொண்டார். முதலில் யோசித்த அண்ணுத்துரை பிறகு அதை ஒப்புக்கொண்டு அவ்வாறே அறிக்கை எழுதினார். பத்திரிகை நிருபர்களுக்கு அந்த அறிக்கை தரப்பட்டது.

அன்று இரவே நாகர்கோயிலில் ஒரு கூட்டத்திற்கு அண்ணுத்துரை போக வேண்டி இருந்தது. அவன் நங்கு கடைய காரைக் கொடுத்து அவரை அலுப்பி வைத்தான்.

"சம்பத்தை அண்ணுத்துரையோடு சேர்த்துவிட்டாம்; என்பதால் கலையற்ற அமைதி யொற்று அவன் நெஞ்சில் நிலவிப்பது.

அந்த ஒருவார காலத்தில் அன்று அவன் நிம்மதியாகத் தாங்கினான்.

நூற்குள்ள குழப்பம்

காலைப் பத்திரிகையில் 'அண்ணுத்துரை — சம்பத்' அறிக்கை வெளி வந்தது. பிற பத்திரிகையில் வெளிவந்த அறிக்கை, கருணாநிதியின் முரசெலாவிலில் மட்டும் வெளியர விள்ளை. இந்த சமாதானத்தில் தன்கு விருப்பமில்லை வெளி பதை அவர் அப்படிக் காட்டிக் கொண்டார். அறிக்கை வைக் கண்ணுற்ற முறைத்து நடிகர்கள் நாகர் கோயிலில் இருந்த அண்ணுத்துரைக்கு ஒரு தந்தி கொடுத்தார்கள்.

ஏற்கெனவே செயற்குமுகில்நடந்த வளருறையில்நடிகள் கணும் பங்கு கொண்டதாக சம்பத் கூறியிருந்தார். ஆகவே வளருறையைக் கண்டித்து அறிக்கையில் இருந்த வாசம் தங்களைக் காட்டிக் கொடுப்பதாகவும், தாங்களும் வளருறையில் சடுபட்டதாக அண்ணுத்துரையே ஒப்புக் கொண்டு போல் இருக்கிறதென்றும் அது தங்கள் மனதைப் புனர்படுத்துவதாகவும் நடிகர்கள் நங்கள் தந்தியில் குறிப்பிட இருந்தார்கள்.

அடங்கி விட்டதாக அவன் கருதிய நெருப்பு—மீண்டும் புகையத் தொடங்கிற்று! இந்தப் புகையை மீண்டும் மீண்டும் கிளப்பியதில் கருணாநிதிக்குப் பெறும் பங்குண்டு. தந்தியைப் பார்த்த அண்ணுத்துரை குழப்பமடைந்தார். குழப்பமே அவரது முனைதரம்; ஆகையால் நடிகர்களை எப்படிக் கமானம் செய்வது என்று தெரியாமல் திண்டாடினார்.

அவர் சென்னைக்குத் திரும்பியதும் நடிகர்களும் மதுரை

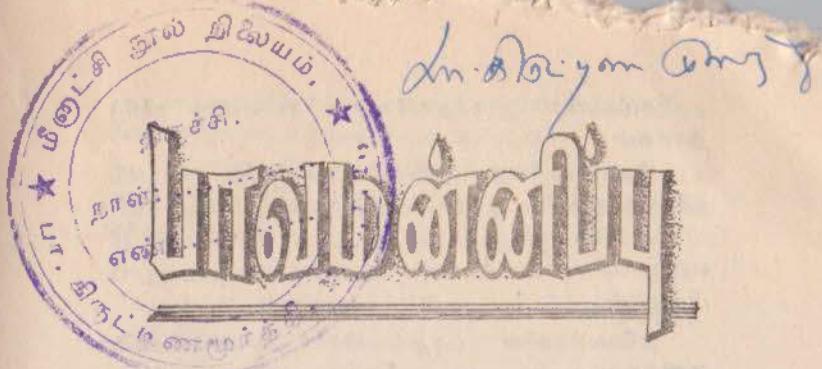
பயில்வானிகளும் அவர்டம் படைபெடுத்து தங்களை வன்முறை யாளர்கள் என்றநாற்கு அண்ணுத்துவர் வருத்தம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றும் இல்லையென்றாலிகளிக்கட்சியைப்பிட்டே ஒடிசிடுவதாகவும் பயமுறுத்தினார்கள். அன்று சுலை குழப்பங்களுக்கும் தாய் போல் இருந்த அண்ணுத்துவர் அவர்களுக்காகப் பரிந்து வேலேரூர் அறிக்கை வெளியிட்டார். அதன் விளைவாக கட்சியின் உள் தகராறு தனது பழைய ஸ்தா ஏத்தை மீண்டும் பிடித்துக்கொண்டது.

சம்பத் வீட்டிடி அவனும் மற்றவர்களும் இது பற்றிக் கைந்து பேசினார்கள். “நிலையான புத்தியில்லாதவர்களின் எந்த வாழ்க்கையை மதித்து நடப்பது? வரட்டும் பார்க்க வாய்” என்றார் சம்பத். கட்சி வேண்டுகள் ஸ்தம்பித்து நின்றன. இரண்டு குழுவினரும் ஒருவரை யொருவர் காலையும்போது பகுவார்களாகவே பாவித்து நடந்தனர். அவன் மீண்டும் எரிச்சலுக்கு ஆளானான்.

தங்கள் சொந்த வாழ்க்கைக்காக அரசியலிலே புகுந்த நடிகரிகள் அரசியல் வாதிகளைப் பூட்டிப் படைப்பதை அவன் வெறுத்தான். ஏற்கெனவே நடிகரிகள் பெயராக ஏராளமான மற்றங்கள் தோன்றி, கட்சிக் கிளைகளுக்கு இல்லாத செல்வாசை அவை பெற்றுக்கொண்டு இருந்ததே அவன் ஆத்திரமடைந்திருந்தான்.

கட்சிக்கு நெருங்கடி வரும்போது கட்சியை விட்டு ஒடு சிடக் கூடிய நடிகரிகள் தங்கள் தொழிலுக்கு கட்சியைப் பயன்படுத்துவதை அவன் அவுப்பொழுது எதிர்த்தும் வந்திருந்தான். ஆவை இந்தத் தடவை கட்சியில் நடிகர்களுக்குள்ள செல்வாசை கடுமையாகக் கவுடிக்க அவன் விரும்பினான். விளைவாகவேப் பற்றி அவன் வைகைப்படவில்லை. அவர்களை எதிர்க்காவலே பாவித்தான்.

அடுத்தவார் ‘தெற்றல்’ இதழில் ஒரு ஏற்பாடு நாட்டை மும் கற்பனைக் கட்சியையும் படைத்த அந்த நடிகர்களைக் கைவிட செய்திருந்தான். அதன் தலைப்பு ‘பால மன்னிப்பு’ என்பதாகும்.

தொமான் தெரு நிலையம்

‘தொமான்’ என்னும் ஒரு தேசத்தை, ‘ருதுவான்’ என்னும் தேசத்துக்காரர்கள் ஆண்டு வந்தார்கள்.

தொமானும் ருதுவானும் ஒரே நிலப்பரப்பாக இருந்ததால், இது சாத்தியமாக இருந்தது.

தொமானியர்களை ஆனுவதற்குத் தங்களுக்குள்ள உரிமையை, இந்த நிலத்தொடர்ச்சியின் மூலமே ருதுவானியர்கள் நிறுவிக்கொண்டார்கள்.

நாளாக நாளாக, தொமானியர்கள் தாங்கள் அடிமைகள் என்பதை உணர ஆரம்பித்தார்கள்.

அந்த உணர்ச்சியை முதலாகக் கொண்டு, தொமானியர்களுக்குச் சில தலைவர்கள் தோன்ற அர்கள்.

அப்போது அவர்கள் நிறுபான்மையினாலாக இருந்ததால், அவர்களுக்குள் நெருங்கிய பாசம் இருந்தது.

ஒருவரையொருவர் கண்டால், கண்ணரை விட்டுக் கட்டியண்ணிக்கிற அளவுக்கு அவர்கள் உறவு வளர்ந்தது.

அவர்கள் உண்மையையே பேசினார்கள், அதனால், தங்குத்தடையின்றி வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

தொமான் தேசத்து ஒவ்வொரு அடிமையும் அவர்களை நம்ப ஆரம்பித்தான்.

கடுளைவு இருந்தவர்கள், கடுளைவு விரிந்தார்கள்.

தோமானியத் தலைவர்களே, தங்கள் விடுதலைக்கு வழிகாட்டிகள் என்றுவர்கள் நம்பினார்கள்.

ஒவ்வொருவனும், தான் ஒரு தோமானியன் என்று சொல்லிக் கொள்ளுதலில் பெருமைப்பட ஆரம்பித்தான்.

தலைவர்களின் பாதங்களில் காணிக்கைகள் குவிந்தன.

“நமது தேசம் குத்திரதேவதையின் குடியிருப்பாக மாறும்” என்ற அந்தத் தலைவர்கள் நம்பிக்கை யூட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆனால்—

அடிமைகள் அடிமைகளாக இருக்கும்போதே, தலைவர்கள் தாங்கள் விடுதலை பெற்றுவிட்டதாக உணர ஆரம்பித்தார்கள்.

போர்க்கருவி கெப்பதற்காகச் சமைக்கப்பட்ட மண்டபம்-போக மண்டபமாயிற்ற.

ஆத்திரம் கொண்டிருந்த மக்களின் நடுவே குத்தர்கள் குடியேறினர்.

ஆரவாரமும் போர்முரசும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மாளிகையில்—

ராகமும் நானமும் கேட்டத் தொடங்கிறது.

எதிரியை மிதிக்க ஒருவன் காலைத் தூக்கினால். அந்தக் காலில் ஒருவன் நூல்கையைக் கட்டி விட்டான்.

வீரக்கால் நாட்டியமாடத் தொடங்கிறது.

“எங்கே பகவன்! எங்கே பகவன்!” என்றொருவன் எதிரியைத் தேடினால்.

அதையே பல்லவியாக வைத்து ஒருவன் பாட்டுப் போட்டு, அவனையும் நாடக மேடைக்கு இழுத துக்க சென்றான்.

குதுவாளியரின் முகத்திரையைக் கிழிக்க வேண்டுமென்று ஒருவன் முழங்கினான்.

அதற்குவழி, நாடகமேடையின் திரையைத் தூக்குவதுதான் என்றொருவன் அதை முறை சென்றான்.

“நாம் அடிமைகள்,

நமக்கு விடுதலை எப்போது?” என்று சிலர் முழங்கினார்கள்.

“ஆடுகளே ஆடுகளே, அவசரப்படாதீர்கள்; மேய்ப்பவை நம்புங்கள்” என்று குத்தர்கள் பதில் தந்தார்கள்.

ஆடுகள் மேய்ப்பணைப் பார்த்து,

“மேய்ப்பனே மேய்ப்பனே எங்களை எந்தத் திசையில் அழைத்துச் செல்லப்போகிறோய்?” என்று கேட்டன.

மேய்ப்பறுக்கு மயக்கம் வந்தது.

மேய்ப்பனின் அருடில் இருந்த ஏய்ப்பன் பதில் சொன்னான்.

“எவ்வளவுக் கெவ்வளவு தங்கசிசுரங்கங்களைக் கைப்பற்றுகிறோமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு விடுதலை கலபது.”

குத்தர்கள் குதித்தெழுந்தார்கள்.

ஏய்ப்பனின் ராஜ நாட்டிரத்தை அவர்கள் வெளுவாகப் புகழ்ந்தார்கள்.

ஆடுகள் தங்கச் சுரங்கத்தைத் தேடிப் புறப்பட்டன.

அடிமைகளின் கோட்டையில் குத்தும் கும்மாள் மூழ் பெருங்கி தொடங்கிறது.

அடிமைகளுக்கு வழிகாட்டிவந்த தோமானியத் தலைவர்களுக்குக் குத்தர்கள் வழிகாட்டத் தொடங்கினார்.

தலைவர்களின் போர் முழக்கத்தைவிட, குத்தர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதே தங்களுக்குப்

பெருமையென்று அடிமைகள் கருத ஆரம்பித்தாரிகள்.

கிழக்கில் வெளியிருந்திருந்தது.

விடுதலைச் சிவப்போடு இளம்பரிதி கிளம்புவான் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

“விடுதலை வரப்போகிறது; வரப்போகிறது” என்றெழுது தலைவன் கத்தினுன்.

உட்சத்தம் போடாதே-கலையான நாட்டியம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது” — என்றெழுதுவன் அவனை அடக்கினான்.

“இதுதான் நேரம்- இதுதான் நேரம்-போர்புரிவோம்”-என்றெழுதுவன் முழங்கினான்.

“எது நேரம் என்று எனக்குத் தெரியும்—நாட்டியத்தைக் கவனி” என்றெழுதுவன் அவனை அடக்கினார்.

“தோமான் தேசத்துக் குடிமக்களே!

கூபோகத்தில் ஆழந்து விட்ட பரிதாபத்துக் குரியவர்களே!

ஆனந்த வெறிதானு அடிமைகளுக்கு மீட்சி? தன்னைக் கொண்டு கொண்டு தாயை வாழ வைப்பத்வாலா விடுதலை?

இதயத்தைப் புனிதப் படுத்துங்கள்.

வேரோடு களையெடுங்கள்.

தருணம்—இதுதருணம்.”

என் ஒருவன் முழங்கினான்.

ஆத்திரக் கூத்தனைருவன் அவனை அழித்து விடுவதுபோல் பார்த்தான்.

“போரும் களையும் நமது இரண்டு கண்கள்” என்றெழுது கூத்தனை விளக்கினான்.

“இரண்டு கண்களும் பாதையைப் பார்த்தால் தானே ஊர்ப் போய்க் கேர முடியும்?

வலது என் இடது கண்ணையும், இடது கண் வலது கண்ணையுமே பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் வழிநடப்பது எப்படி” — என்றெழுதுவன் கேட்டான்.

வார்த்தை வளர்ந்தது; ஆத்திரம் பெருகிறது.

இன்ப நாடக குத்திரதாரிகள் பொங்கி எழுந்தனர்.

தங்கள் எழுமாணர்களோடு போர் செய்ய வேண்டிய நேரத்தில்—

அடிமைகள் தங்களுக்குள்ளாகவே போர் செய்யத் துவங்கினார்கள்.

ருதுவானியர்கள் இந்தப் பேரரைக் கேள்விப் பட்டு விழாக் கொண்டாடினார்கள்.

“அவர்களை நாம் கவனிக் கேள்வியதில்லை.

அவர்கள் தங்களுக்குள்ளாகவே கவனித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

தோமானிய விடுதலை யர்கள், இரு பிரிவாய் ஆகிவிட்டதை என்னித் தோமான் தேசத்துப் பொதுமக்கள் அரிசவருமே கண்ணரியடித்தார்கள்.

“இதற்கொரு வழியிகிலையா?” என்ற ஏக்கத் தோடு கேட்டார்கள்.

சமாதான தேவதைகள் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறந்தார்கள்.

அவர்கள் நிலைத்தது ஒருநாள் நடந்தது.

ஒருநாள்: ஒரே ஒருநாள்.

மறுநாள்—

“இந்தச் சமாதானத்தில் எங்களுக்கு உடன் பாடில்லை” என்று ஒரு கூத்தரின் குரல் கிளம்பிற்று.

கூத்தாட்டருக்கிள் விளக்குகள் ஒன்றி விசந் தொடங்கினா!

பக்கவாத்தியங்கள் தாங்களாகவே இரண்டு மூலப்பத் தொடங்கினா!

பள்ளவெண் வெளியில் வட்டங்கள் உதிர்ந்தன!

கூத்தர்களின் சரி கைத் தலைப்பாக்கள் மிகவினா!

அவர்களில் மேலங்கிளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த அடிமைக்குருஞ்சுகள் ஆர்ப்பரித்தன!

“தோமான் தேசத்து விடுதலைக்கு நாங்களே மூல முறைவர்கள்” என்று கூட்டுக் குரல் எழுப் பிற்று!

ஒவ்வொரு அடிமையின் முதுகும் தடவிக் கொடுக்கப்பட்டது!

என்னென்ற தேய்த்து வெந்தீரில் குளிப்பது போன்ற ஒரு ககம், அடிமைகளின் உடம்பில் படர ஆரம்பித்தது.

ஆடரங்கிள் ரதங்கள் திசைகள் தோறும் பற்றன!

“பரம்பரையாக நாம் கைக்கொண்ட ஆஸந்தத் தத்துவத்தை ஒருவன் எதிர்க்கிறான்.

அவரைச் சிலர் ஆகரிக்கிறார்கள்!

அவர்களுக்குச் சமாதி தருவதே நமது முதல் வேலை..”

என அந்த ரதங்களில் சென்ற போதகாதி பர்கள் புத்தியதி கூறியார்.

ஆயினும்—

தர்மத்தை நம்பி உண்மைகளைச் சொன்ன சிலர், தங்கள் கடமைகளைச் செய்தனர்.

“அடிமைகளே! தோமானிய அடிமைகளே!

தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவரைத் தான் விடுதலைத் தேவி நேசிப்பாள்.

நம்பில் எத்தனைபோர் நம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டோம்?”

என்றாலேவீ, ஒரு பகுதியிலிருந்து கிளம்பிற்று!

“இருந்ததை இழந்தவர்கள் எத்தனைபேர்?

இல்லாததைப் பெற்றவர்கள் எத்தனைபேர்?..”

என்று அந்தக் கேள்வி தொடர்ந்தது.

“அடுத்தது என்ன? சிந்தித்துச் சொல்லுகின்றீர்கள். அடுத்தது என்ன?”

என்று அந்தக் கேள்வி முடிந்தது.

வேட்டையாடப் புறப்பட்டு, நாட்டியமாடத் தொடங்கிய வீரர்கள், சற்று நின்று சிந்தித்தார்கள்.

அவர்கள் சிந்தனையைக் கண்ட ஒரு குத்தனுக்குப் பயம் வந்தது.

“சிந்திக்காதே! சிந்திக்காதே! சிந்தனையைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்!”

என்று அவன் போதிக்க ஆரம்பித்தான்.

“மேப்பயண நம்புங்கள்!

ஆடுகளே அவன் குரலைக் கேளுங்கள்?”

என்றாலும் யோவான் கவிசேஷ்டதை விரித்து வைத்தான்.

முன்பு தங்கச்சரங்கத்தைத் தேடிப்போன ஆடுகள், ஒரு பகுதியில் அந்தச் சரங்கத்தைக் கண்டு பிடித்து—

ஏய்ப்பனிடம் கொடுத்தன.

ஏய்ப்பன் அவதைத் தூக்கிக் காட்டி, “இதோ பாருங்கள் தங்கச் சரங்கப்; தங்கம் சரமாரியாக வந்து கொண்டிருக்கிறது. நம் எதிரிகளை இனித் தங்கத்தாலேயே அடித்துக் கொள்வோம்.”

என்று பொருள் விளக்கம் கொடுத்தான்.

“நமக்குள்ளேயே நம்மை எதிர்ப்பவர்கள், நம் மிடம் இருக்கும் தங்கத்தைக்கண்டதும் ஒடிசின்து கொள்வார்கள்.”

என்று குத்தாட்டரங்கில் காற்றுடிக்கொண்டிருந்த குத்தார்கள் கூட முழுங்கினார்கள்.

அந்த நேரத்தில், காற்று ‘ஓ’வென்று இரைந்தது!

வடிவமற்ற காலதேவன், ஒரு வடிவு கொண்டு அங்கே தோன்றினான்!

அடிமைகள் கூட்டும் அவனை உற்ற நோக்கிறார்!

“காலதேவனே; காலதேவனே!

நாங்கள் வெற்றிபெற்றவிட்டோம்தெரியுமா?“
என்று ஏய்ப்பன் துள்ளிக்குதித்துக் கேட்டான்.

“அதைக் காணத்தான் இங்கே வந்தேன்.”

என்று சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தான் காலதேவன்.

“சுயமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த துரோகி
களை நாங்கள் ஒழித்துவிட்டோம்.

காலதேவா! எங்கள் குத்தாட்டரங்கம் இவிக்
குதாகலமாக இருக்கும்.

தோமானுக்கு விடுதலை கிடைத்த பிறகு என்
வெண்ண சுகங்கள் கிடைக்குமோ, அவையினத்தும்
இப்போதே எங்களுக்குக் கிடைக்கின்றன.”

—என்றான் ஒரு கூத்தன்.

காலதேவன் சிரித்தான்.

“சிறுவர்களே!” என்று ஆரம்பித்தான்.

“இல்லை நிறுத்து; நாங்கள் சிறுவர்கள்லல,
தலைவர்கள்” என்றான் ஒருவன்.

காலதேவன் மீண்டும் சிரித்து விட்டு—

“தலைவர்களென்று தங்களைத் தாங்களே
அழைத்துக்கொள்பவர்கள் சிறுவர்களாகத்தான்
இருக்கமுடியும்” என்றான்.

“நாங்கள் வெற்றி பெற்றவர்கள்” என்னிரு
குரல் எழுந்தது!

“யாரிடம்? ருதுவானியர்களிடமா?” — கால
தேவன் மேலும் தொடர்ந்தான்.

“கலாதேவியின் டீடு கோடிக்கே!

குத்தாட்டரங்கின் சதுரங்கக் காய்களே!

சற்றுக் கோபமின்றி எண்ணச் செய்மடுங்கள்.

உலகத்தைப் பார்க்கவேண்டிய கண்ணால்,
நீங்கள் உங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!

கலகத்தை அடக்கவேண்டிய கையால், நீங்கள்
கலங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்!

கள்ளியும் மூன்றாம் நிலைந்த பாலதயைச் செப்
பவிட வேண்டியவர்கள்—

கலாதேவியின் கால்களை வருடிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

கூட்டங் கூட்டமாகச் சுத்தம் போட்டுச் சொன்னால்,
பொய்யே உண்மையாகி விடுமென்று நீங்கள்
மழைரா நம்புகிறீர்கள்!

உங்கள் வாய் உங்கள் இருதயத்தில் இருக்குமானால், நீங்கள் மக்கள் நடுவில் நிற்கமாட்டார்கள்!

உங்கள் இருதயம் பண்ணிரில் மிதக்கிறது-வாய்
மட்டும் வெந்திராகக் கொதிக்கிறது.

குடால வார்த்தைகள், உங்கள் தொண்டையிலிருந்து புறப்படுகின்றன!

பாவம்! அடிமைகள்!

* தங்கள் விடுதலை எண்ணத்தைக் கைதடியத்
தீர்த்துக் கொள்கிறார்கள்.

ருதுவானிய எஜமானர்கள் இந்த அடிமைகளின்
கைகளை மட்டும் இருந்திருந்தால்—

இவர்கள் தட்டிய தட்டிலேயே அவர்கள் இறந்திருப்பார்கள்.

உங்கள் நியாய புத்தியின் மீது எந்தக் களங்கத்
ஏதும் நான் சுமத்தவில்லை!

நீங்கள் ஏழைகளாகவும்—குறைந்த தொகை
யினராகவும் இருந்தபோது எவ்வளவு பின்னப்பு உங்களுக்குள் இருந்ததென்பதை எண்ணிப் பாருங்கள்!

ஒன்றுமில்லாத போது தான் உறவு நெருக்கமாகிறது!

தெருவழியே ஒழுங்காகச் சென்று கொண்டிருந்த மனிதன் திடீரென்று ஒரு வெள்ளிக்காசைக் கண்டெடுத்து விட்டால்—

தெரு முழுக்கை காக கிடைக்குமென்று அலை வதுபோல், நீங்களும் ஒரு சுகத்தைக் கண்டெடுத் துப் பல சுகங்களைத் தேடுகிறீர்கள்.

வீட்டே இவ்வையன்றால் விசனம் வருவதில்லை.

ஒரு வீடு கிடைத்து விட்டால் மறுவீடு கேட்கிறது.

உங்களுக்கு மட்டுமல்ல—எந்தச் சராசரி மனித ஹுக்கும் இதுதான் இயல்பு!

ஆனால் நீங்கள் சராசரி மனிதர்கள் அல்லவே? தலைவர்களாயிற்றே?

சிந்திக்க வேண்டுமென்று உலகுக்குச் சொன்னீர்களே? நீங்கள் ஏன் சிந்திக்கவில்லை?

தோமான் தேசத்துக்காக முழுக்க முழுக்க ஈடு கொடுத்துக் கொண்டே ஒருவளையும்—அவனது நன்பர்களையும் ஒழித்துவிட்டதாக நீங்கள் பெருமைப் படுகிறீர்கள்.

நம்பாதீர்கள்! நம்பாதீர்கள்!

அவர்கள் சிலராகவும்—நீங்கள் பலராகவும் இருக்கலாம்.

யாரந்தச் சிலர்? ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர் எதையும் எதிர்பார்க்காமலேயே ஒன்றாகச் சேர்ந்தவர்கள் நீங்களோவெனில்—

ஒருவர் தோளில் ஒருவர் கையைப் போடும் போதே பைக்குள் என்ன இருக்கிறதென்று பார்ப்பவர்கள்.

அன்பாக அனைத்துக் கொள்கிறீர்களென்றால், இடுப்பைத் தடவுகிறீர்களென்று பொருள்.

'என் அருமை நன்பர்' என்று அழைத்து ஒருவன் பெயரை இன்னொருவன் சொன்னால்—

அடுத்தநாள் உதவிக்கு வரப்போகிறுன், என்று அர்த்தம்.

நீங்கள் இல்லையென்று எனக்குச் சொல்ல வேண்டாம்; உங்கள் உள்ளங்களைத் தடவிப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

சாமராஜ்யத்தின் சிற்றரசர்கள் மட்டுமானான வாசனைத் திரவியங்களை மார்பிலே பூசிக்கொண்டு அரங்கங்களில் தோன்றி இறங்கிவிட்ட பிற்பாடு, அன்றைய வரிவகுல எவ்வளவு என்றுதான் விசாரிப் பார்களாம்.

நீங்களும் அவ்வாறே!

உங்கள் உறவும் அப்படியே!

ஆனால் அவர்களோ வெனில், அரண்மனையை விட்டுக் காடு நோக்கிப் புறப்பட்ட சித்தார்த்தனைப் போல்—

அகம், புறம் இரண்டையும் சுத்தமாக வைத்துக் கொண்டு மாளிகையை விட்டு இறங்கி வந்த சிருவலுக்கு நன்பர்களாக இருக்கிறார்கள்.

அவனை நீங்கள் சுலபத்தில் கேளி செய்துவிட முடியாது.

அவனது மதியின்மீது களங்கம் சுமத்து முடியாது.

அந்த நகரத்தின் தந்தை உறுதியான உள்ளம் படைத்தவர்.

அங்கே ஒருவனது பாட்டுக் குரல் கேட்கிறது.

அவன் உங்கள் வேட்டுக் குரல்களை இலட்சியம் செய்ய மாட்டான்.

அவனுக்கு எதையாவது நீங்கள் வழங்கியிருந்தால், அதைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்!

அதன் பிறகும் அவனைப் பாருங்கள்!

தளராத தன்னம்பிக்கை கொண்ட அவர்களை நீங்கள் ஒதுக்கி விடுவது எனிதல்ல.

நீங்கள் ஆடத் தொடங்கிய ஆட்டங்களில்கூட உங்கள் வளர்ச்சிக் கட்டம் முடிந்துவிட்டது.

ஆனால் அவர்கள் இன்னும் வளருவார்கள்.

நீங்கள் உயிரோடு இந்த அதைக் காண
வேண்டும்.

நீங்கள் இனானுக்கள்!
போர்க்களத்திற்குப் போனால் தானே உங்களுக்குச் சாவு வரும்?

நீங்கள் உயிரோடு இருந்து காணிப்பீர்கள்.
அவர்கள் ஒவ்வொரு நானும். அரிசியாக இருந்து சோரூகச் சமைக்கிறோர்கள்.
அவர்களை யாரும் உண்பார்கள்.

ஆனால் நீங்களோ—
அரிசியாகவும் இல்லை; சோரூகவும் இல்லை.
அரைவேக்காடுதான் நீங்கள் கெவந் திருக்கிறீர்கள்.

உங்களைச் சாப்பிடுவதா? காயப்போடுவதா?
என்பதே பிரச்சினை!

தோமானியாகளே!
இந்தக் கிழவன் மீது நீங்கள் கோபப் படாகிற்கள்!

காலக் கிழவன் நடக்கப் போவதைச் சொல்கிறோன்.

உங்களுக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் உறவு. எவ்வளவு காலம் தொடருமென்று எண்க்குத் தெரியும்.

இன்னும் ஒரு பருவம் மாறும் போது நான் உங்களைச் சந்திப்பேன்.

அப்போது, உங்களுக்குள்ளாகவே நீங்கள் அடித்தடி நடத்திக் கொண்டிருப்பீர்கள்.

ஏதாதரைச் சிலுவையில் அறைந்து விட்டு—
அவரது மேவங்கியைப் பங்கு போட முயன்ற சேவகர்கள், தங்களுக்குள்ளாகவே சண்டையிட்டுக் கொண்டது போல் நீங்களும் சண்டையிடுவீர்கள்.

சரியாகவோ தவறாகவோ, பொற்காசகள் நிறைந்த பொக்கிஷும் உங்கள் கையில் இருக்கிறது.

பொக்கிஷு மென்ற அடுப்பில் போட்டியென்ற புகை கிளமயி அடிதடியில் வந்து முடியும்.

இதில் நான் சொல்வது தப்பாது!
உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய இருதயமும் எனக்குத் தெரியும்!

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வகையான தேவையிருக்கிறது.

கொஞ்சகாலத்திற்கு நீங்கள் அதைப் பர்மாறிக் கொள்வீர்கள்.

கொடுப்பவர்கள் சிலராகவுட்—கீட்டபவர்கள் பலராகவும் இருந்தால், முடிவென்ன ஆகுமென் பதை நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

நான் இன்னும் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியது பாக்கி யிருக்கிறது.

எதையும் எதிர்பாராதவனும்—எந்த முடிவையும் பொருட்படுத்தாதவனுமான ஒருவனே இந்த உண்மைகளை உங்களுக்குச் சொல்ல முடியும்

நான் இங்கே வரும்படியும்—இவற்றை உங்களுக்குச் சொல்லும்படியும் நீங்களே உண்டாக்கி விட்டார்களோ.

தெய்கோஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் அடிக்கைகளை ஏமாற்றிவிடாதீர்கள்.

காசை உள்ளே போட்டவுடன், சிட்டை வெளியே தள்ளும் எந்திரம்போல—

உங்கள் பெயரைக் காதில் கேட்டவுடன், தெய்கோஷம் போடும் பரிதாபத்துக்குரியவர்களை இனியாவது காப்பாற்ற முயலுங்கள்!

தோமானியக் குடிமக்களே!
உங்களுக்கு இறுதியாக ஒ ஸ் ரே ஒன்று சொல்லுவேன்.

கொலை உட்பட, எந்தப் பாவத்திற்கும் மன்னிப்பு உண்டு.

ஆனால்—
ஒரு புளிதமான சாரியத்தைத் துவங்கிக் கெடுத்த பாவத்திற்கு மன்னிப்பு இல்லை.

தோமானிய விடுதலை இயக்கப் பணக்குள்ளேயே
அடித்துக் கொண்டு செத்தது.

ககபோசத்தில் முழுகி விடு; லை முயற்சியைக்
செடுத்தது.

ஆட்டபாட்டங்களில் ஈடுபட்டு ஆரவாரத்தைக்
குறைத்துக்கொண்டது.

அதன் மூலம் அடியோடு ஒழிந்தது.

அதன் பிறகு 'விடுதலை' என்ற வார்த்தையை
வேயே தோமானியர்கள் நம்பிக்கை இழந்தார்கள்.

என்று இந்தச் சரித்திரம் முடியுமானால்—

ஓல்வொரு தலைமுறையும் உங்களோப் 'பாவிகள்'
'பாவிகள்' என்றே பழிக்கும்!

"நிரந்தரமாக உங்கள் பாவத்திற்கு மன்னிப்
பில்லாமல் போய் விடும்.."

காற்று மீண்டும் 'ஒ'வேன்று இறைந்தது.

காலத்தேவன் அதில் கலந்து மறைந்தான்.

குத்தரும் பிறகும் எழுந்து நடந்தனர்.

பெந்து பாவிப்பு

'பாவ மன்னிப்பு' வெளிவந்த தென்றல் இதழ் அடிதழி
களுக்கிடையே விற்பனையாயிற்று. 'அண்ணூலின் மன்னிப்'
கட்டுரை வெளிவந்தபோது ஏற்பட்ட பரபரப்பையும் அது
மிஞ்சியது. ஒதை போவத் தோற்றமளிக்க அந்தக் கட்டுரை
நடிகர்களை 'குத்தர்கள்' என்று கேளி செய்திருந்தது.

ஆங்காங்கே அந்தக் கட்டுரையைக் கையில் வைத்துக்
கொண்டு ஆத்திரமான சரிச்சைகள் செய்யப்பட்டன. நடிகர்
களுக்கு எதிரானவர்கள் அணிவரும் அதைப் படித்துப்படித்து
ரசித்தார்கள். கருணாநிதியும் மற்றும் சிலரும் அதற்குப் பதில்
சொல்லும் முறையில் அதே பாவியில் ஒரு கட்டுரை எழுத
முயன்றார்கள். இரண்டாரவர் எழுதியும் வெளியிட்டார்கள்.

அதை அண்ணாத்துரையே படித்து விட்டு "இந்த மாதிரி
முயற்சியும் பாவையும் உங்களில் யாருக்கும் வராது. ஆவே
வேறு முறையிலேயே எழுதுங்கள்" என்று கொன்னாராம்.

'பாவ மன்னிப்பு—பயங்கரக் கட்டுரை' என்ற தலைப்பில்
கருணாநிதி தன்றுடைய 'மூரசொலி'யில் அதற்குப் பதில்
சொல்லியிருந்தார். பதில்கில் அது—தணக்குக் கீழிருந்தவர்
களைக் கிளப்பி விடும் முயற்சிதான். அந்த முயற்சியில் அவர்
ஒரளவு வெற்றி பெற்றார் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

அந்தக் கட்டுரை வெளிவந்த சில தினங்களுக்கெல்லாம்
மதுரையில் ஒரு பொதுக் கூட்டத்திலும் எழுத்தாளர்மன்றக்
கூட்டத்திலும் சம்பத்தும் அவனும் கலந்து கொள்வதாக

இருந்தது. அந்தக் கூட்டத்தைப்பற்றி சென்னையிலேயே பல பயங்கரமான வதந்திகள் உலாவின.

மதுரை நகரம் ஒரு பெரிய சண்டியருக்கே சொந்தமான நகரமென்றும் அங்கே போசிற சம்பத்தும் அவனும் உயிரோடு திருப்பமாட்டார்களென்றும் பவலாரூப வதந்திகள் கிளம்பின. அதனால் அவர்கள் போகப் போவதே இல்லை யென்றும் சிலர் பேசிக் கொண்டார்கள். அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. பயம் என்பது சம்பத்தோ அவனே அறியாத ஒன்று. எங்கே எதிர்ப்பு இருக்கிறதோ அங்கே போவதுதான் ஆண்மைக்கு அழகு என்று கருதுவார்கள் அவர்கள்.

மேலும் மதுரையில் அந்தச் சண்டியருக்கு இருந்த மரியாதையைப்பற்றி ஒரு தவறான கணக்கையே போட்டு வைத் திருந்தார்கள். நாலீந்து சாவிகளை அவர் கையிலே வைத் திருந்தார் என்பதைத் தவிர மதுரை நகரில் அவருக்கு எந்த விதமான செல்வாக்கும் இல்லை யென்பதை நகரசபைத் தேர் தல்கள் நன்றாகக் காட்டிக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் எப்படியோ—பொதுச்செயலாளர் அண்ணுத்துறையில் இருந்து ஸ்ரீமத்தீப் பேச்சாளர்கள் வரை அந்தச் சண்டியர் நன்றைப் பற்றி ஒரு பயங்கரமான எண்ணத்தை உண்டாக்கி வைத் திருந்தார்.

அவனிடம் கூட பவழுறை தன் உடம்பில் இருந்த கத்திக் குத்துக் காயங்களை அவர் காட்டியிருக்கிறார். அவை தனது வீரத்துக்குக் கிடைத்த விழுப்புவாக்கள் என்பது போலப் பேசி யிருக்கிறார். அதற்காகவே சில நடிகர்கள் அவருக்கு அடிக்கடி பணமும் கொடுத்து வந்தார்கள். ஏன் அவனும் கூடக் கொடுத்திருக்கிறார்.

இப்படிய யெல்லாம் அவரைப் பற்றி ஒரு பிரம்மான்டமான கற்பனை பலர் மனதிலும் வேறான்றிப் போயிருந்த தால் மதுரையில் அவருக்கு எதிரானவர்கள் நடத்தும் பொதுக் கூட்டத்தைப்பற்றி எல்லோருக்குமே பயமிருந்தது. ‘மதுரைக்கு சம்பத் வரட்டும். என்ன நடக்கிறதென்று பார்’ என்று அவரும் கர்ஜித்துவிட்டுப் போயிருந்தார்.

அந்த நாளும் வந்தது. சென்னையில் இருந்து ஒரு காரிய சம்பத்தும் அவனும் மதுரை புறப்பட்டார்கள். மதுரை

ஒத்தக் கடை அருகில் இருந்தே போலீசார் அவர்களை பின் தொடராத் தொடரங்கினார்கள். மதுரையில் டாக்டர் அருண சலம் என்பவர் வீட்டில் அவர்கள் தங்கினார்கள். அவர்களின் தங்கினிருந்த இடத்தைச் சற்றிக் கூட போலீசார் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அனைவு கடந்த போலீசாரின் எண்ணிக்கை வதந்தியின் பறப்பறப்பைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. மாணி 4 மணிக்கு பழனி டாக்டினில் எழுத்தாளர் மன்றக் கூட்டம். அந்தக் கூட்டத்திற்குக் கட்சிக்காரர்கள் யாரும் போகக் கூடாதென்று வீடுவிடாகப்போய் சில சண்டியரிகள் சொல்லி விட்டு வந்தார்கள். ஆகவே அந்தக் கொட்டடகையில் நாகரீக மக்களின் கூட்டம் மட்டுமே நிறைந்திருந்தது.

அங்கே சம்பத் பொது விஷயங்களையே பேசினார். ஆனால் அவன் தன் கபாவத்தின்படி கட்சியின் உள் விவகாரங்களை குத்தலாக இலக்கியத்தோடு பரிமாறினார். மாணி 6 மணிக்கு மேலமாசி வீதியில் கூட்டம். மதுரையில் மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்ற ஒரு குடும்பத்தின் பிள்ளை அந்தக் கூட்டத்தை நடத்துகிறார். அவர்கள் வீட்டும் மேலமாசி வீதியிலேயே இருக்கிறது. எந்தச் சண்டியரும் அந்தக் குடும்பத்தினரிடம் வாலாட்ட முடியாது. ‘விவேகானந்த அச்சக’ உரிமையாளரான திரு. பழனியப்பர் அந்தக் குடும்பத்தின் தலைவர். அவரது மனும் சம்பத் கொண்டியில் முக்கியமானவருமான திரு. ப. நெடுமாறன் அந்தக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குகிறார்.

ஆகவே கூட்டத்தில் வைவரமோ குழப்பமோ நடக்காதென்று மதுரை மக்களுக்கும் தெரிந்தது; கட்சித் தோழர் களுக்கும் தெரிந்தது. ஏராளமான கூட்டம். தெருவே நிறைந்திருந்தது. அவர்கள் பேச்கக்களை கூட்டத்தினால் உற்சாக மாகக் கைதட்டி வரவேற்றார்கள். நகரில் போலீசார் அதிகம் உலாவினார்கள் என்பதைத் தவிர வேறு எந்தப் பறப்பறப்பும் இல்லை. இருவு 9 மணிக்கு கூட்டம் முடிந்ததும் திரு. நெடுமாறன் வீட்டில் சாப்பிட்டுவிட்டு அவர்களுறுப்பட்டார்கள். போலீசார் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து ஒத்தக்கடை வைக் கொண்டு வந்து விட்டுத் திரும்பினார்கள்.

கழக ஸ்ரீபாலை

அதெடு திருச்சிக் கூட்டம். திருச்சியில் இருந்த சம்பத் கோஷ்டி பிரமுகர்கள் அந்தக் கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய் திருந்தார்கள். மதுரையைப் போல் திருச்சியைப் பற்றி வதந்தினை ஏதும் பரவவில்லை. அதனால் போலில் வணையை சௌம் இல்லை. அவர்கள் இருவரும் சாம்பு விட்டில் இறங்கிக் குளித்துவிட்டு ஆறு மணிக்கு டவுன் ஹால் ஸமதானதை திறக்கும் சென்றார்கள்.

கூட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு தலைவர் பேசி முடிந்ததும் அவன் பேச எழுந்தான். உடனே கிழே இருந்து ஒருவன் மாங்கி போடுகிற பாவணையில் மேடைமேல் ஏறினான். அவன் கையில் ஒரு ஜிரிகை மாலை இருந்தது. உடனே மடியில் இருந்து ஒரு செருப்பை எடுத்தான். அவனது கட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு சத்தமிட்டபடி செருப்பை ஒங்கியதும் அவன் தலை காலால் எட்டி உதைத்தான், அந்தக் காலி கூட்டத்திற்குள் போய் விழுந்தான். உடனே அந்தக் காலியை பொது மக்கள் நன்றாக உதைத்துப் பக்கத்தில் இருந்த போலில் ஸ்டேஷனுக்குள் தள்ளினார்கள். போலிகாரி உதைத்து உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள் அந்தக் காலியை அதற்கு முன்னால் அவன் சில தடவைகள் சந்தித் திருக்கிறான். திருச்சியில் வற்று தங்கும் கழகத் தலைவர் கழகு எல்லாவிதமான 'சப்ளை'களையும் அவன்தான் செய்வான்.

ஆகவே—கருணாநிதிக்கு அவன் மிகவும் வேண்டிய வகுக்கு இருந்தான். திடீரென்று ஏற்பட்ட அந்த நிகழ்ச்சியில் கூட்டம் பரபரப்படைந்தது. சிலர் அழுது விட்டார்கள். மேடைக்கு அருடே போலில் வணையை வந்து விட்டது. ஆனால் அவனே சம்பத்தோ எந்த விதமான கலனமும் இன்றி இருந்தார்கள். அண்ணுத்தரை கோஷ்டியினர் முன் கூட்டியே திட்டமிட்டிருந்தபடி கூட்டத்தின் ஒரு மூலையில் சுமார் நூற்பேர் உட்கார்ந்து கொண்டு 'அண்ணு வாழ்க!' என்று கோலித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவன் சிரித்தபடி அரைமணி நேரம் அமைதியாகப் பேசி முடித்தான். அடுத்துப் பேசிய சம்பத்தின் உருக்கமான பேச்க கூட்டத்தையே கவரிந்துவிட்டது. கோவித்தவர்கள் அடங்கிக் கிடந்தார்கள். கூட்டம் மூழுவதும் அவர் பேச்சைக் கைத்தட்டி வரவேற்றது. அண்ணுத்தரை கோஷ்டியினர் முகம் சுருங்கி வெளியேறினர். சுமார் ஒரு மணி நேரம் அவர் பேசினார். திராவிடர் கழகத் தோழர்கள் அங்கு ஏராளமாக வந்திருந்தனர். அதன் பிறகு கூட்டத்தில் ஏதாவது கவவரம் நடந்திருக்குமானால் சில கொலைகளே விழுந்திருக்கும். ஏனெனில் பெரியார் தொண்டர் கன்மரைத் திற்குத் துணிந்தவர்கள். முன்னேற்றக் கழகத்தினரைப் போல் அடிவிழுந்ததும் ஒட்டம் பிடிப்பலர்களாக அவர்கள் இருப்பதில்லை!

அன்றைய நிகழ்ச்சி தான் அவன் மனதில் பழி வாங்கும் உணர்ச்சியைத் தூண்டியது. அந்த நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்தவர்கள் யாராக இருக்குமென்பதில் அவனுக்குச் சந்தேகமில்லை. இன்னார்தான் 'இந்த நிகழ்ச்சிக்குத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள்' என்ற சாம்புவின் விட்டில் அவன் பேசிக் கொண்டிருந்த போது திருச்சி தொலைபேசி இலாகாவில் இருந்து ஒரு பெண்மணி அங்கே வந்தார். அவர் அவளைத் தளியே அழைத்துக் கொண்டு போய்—பொதுக் கூட்ட நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு ஒரு நடிகர் கென்னையில் இருந்து திருச்சியில் ஒரு காலன்டர் கம் பெனிக்கு ட்ரங்கால் போட்டு, 'நிகழ்ச்சி எப்படி நடந்தது?' என்று விசாரித்தாராம். அதே போல் ஆயிரம் வினக்கில்

உள்ள ஒரு பத்திரிகை அலுவலகத்தில் இருந்தும் அந்தக் காலன்டர் கம்பெனிக்கு ட்ரங்கால் வந்ததாம். அவன் நிலைத்தடையே தான் அந்தப் பெண்மணியும் சொன்னார்.

“தேவைப்பட்டால் என் வேலைபோனாலும்பரவாயில்லை, நான் சாட்சி சொல்ல வருகிறேன்” என்னார் அந்தப் பெண் மணி. அவருக்கு நன்றி கொல்லி அனுப்பினால் அவன். பழி தீர்க்கும் உணர்ச்சி அவன் நெஞ்சில் தலைதூக்கி நின்றது. சிலரை ஓடிடத் துரத்தி அடிப்பது என்று முடிவு கட்டிக் கொண்டான். அது அவனுல் முடியும்.

மறுநாள் காலைப் பத்திரிகைகளில் திருச்சி நிகழ்ச்சி பிரதானமாகப் பிரசரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவன் சென்னை வந்து சேர்ந்தபோது பத்திரிகையைப் படித்துக் காட்ட நன்பர்கள் அவன் வீட்டில் வந்து கூடியிருந்தார்கள். அவன் வந்து இறங்கியதும் அவர்கள் கண் கலங்கினார்கள். தான் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் ஓர் அரசியல் முயற்சிக்கு இது நல்ல கருணம் என்றே அவன் கருதினான். அநுதாபதி துக்குரிய நிகழ்ச்சிகள்தான் சிலரது நட்பை உறுதி செய்கின்றன. திருச்சி நிகழ்ச்சியில் மூலம் சம்பத் கோஷ்டியினால் ஆவேசம் கொண்டவர்களாக மாறினார்கள்.

அங்கு மாலை சம்பத் வீட்டில் எல்லோரும் கூடினார்கள். அடுத்த நடவடிக்கை பற்றி தீவிரமான ஆலோசனை ஆரம்ப மாயிற்று. மதியழகன், ராஜாராம் முதலியோர் பலவிதமான யோசனைகளுக்கு கூறினார்கள். இறுதியில் திருச்சி நிகழ்ச்சியைக் கண்டித்து மறுநாள் முதல் தான் உண்ணுவிரதம் இருக்கப்போவதாக சம்பத் கூறினார். சிலரைத் தவிர மற்ற அணிவரும் அதனை ஆதரித்தார்கள். பத்திரிகைகளுக்குச் செய்தி தறப்பட்டது. நன்பர்கள் மணிவண்ணன், குமார சாமி முதலியோர் அங்கு இரவோடிரலாக் நீதுகள் வாங்கி வந்து நுங்கம்பாக்கம் ஏறிப்பகுதியில் கொட்டகை போடத் தொடங்கினார்கள். ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் இன்றைக் கெள்ள பரபரப்பென்றே பத்திரிகை பார்த்துக்கொண்டிருந்த பொது மக்கள் அங்கும் உண்ணுவிரதப் பரபரப்பைக் கண்டார்கள்.

பத்திரிகைகளுக்குச் செய்திகொடுக்கும் முன்பே காஞ்சி பில் இதை அண்ணுத்துறையோடு சம்பத் தெவிபொனில் பேசினார். சமாதான அறிக்கைக்குப் பிறகு இருவரும் கழக மாகவே பழகிவந்தார்கள். ஆகையால், தான் உண்ணுவிரதம் இருக்கப்போவதை முன் கூட்டியே அவருக்கு அறிவித்தார். அண்ணுத்துறை எவ்வளவோ தடுத்துப் பாரித்தார். திருச்சி நிகழ்ச்சிக்குச் சரியான பரிசாரம் கிடைக்கும்வரை தான் உண்ணுவிரதம் இருக்கப் போவது உறுதியென்று சம்பத் தெரிவித்துவிட்டார்.

சம்பத்தை அண்ணுத்துறையோடு தெவிபொனில் பேச வைத்தவர் அப்போது சம்பத் வீட்டு ஆலோசனையில் கலந்து கொண்டிருந்த திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி ஆவார். உண்ணுவிரதம் ஆரம்பமாயிற்று. கொட்டகை முன்னால் ஏராளமான கூட்டம். நகரின் பல்வேறு பகுதிகளிலுமிருந்து ஏராளமான தோழர்கள் வந்து சம்பத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள். சம்பத்தை விரோதியாகக் கருதியவர்கள் கூட சம்பிரதாயத் துக்காகப் பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள்.

சாதாரணமாக உண்ணுவிரதம் இருக்கிறவர்கள் விரதம் இருப்பதற்கு முதல் நாளே சில விறகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இனிமாக கொடுத்து வழியிரு சுத்தம் செய்யப்பட வேண்டும். இருவில் நீர்ப்பாங்கில் (Liquid) இருக்கும் உணவுகளைத் தவிர கடின உணவுகள், எதையும் காப்பிடக் கூடாது. சம்பத் அந்த விதிகளை எல்லாம் கடைப்பிடிக்க வில்லையாதலால் விரதம் இருக்க தொடங்கிய முதல் நாளே ஓரளவு வேதனையும் தொடங்கிவிட்டது. காஞ்சியில் இருந்து அண்ணுத்துறை வந்தார்.

முதல் நாள் வெகுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து வீட்டுப் போனார். திருச்சி நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்தவர்கள் அப்பொறையும் கண்டித்து. கட்சியை வீட்டு விலக்கவேண்டும் என்ற சம்பத்தின் கோரிக்கையை தன் சகபாடிகளுடன் கலந்து பேசுவதற்காகவே அங்கு ஒரு முடிவும் சொல்லாமல் போனார். அங்கு இரவு கருணைத்தியையும் மற்றவர்களையும் சந்தித்து அண்ணுத்துறை பேசினார். ஆனால் கட்சியை

கடைப்பதிலேயே அவர்கள் கருத்தாக இருந்தார்களே தனிர, வேறு எந்த சமரச யோசனைக்கும் தயாராக இல்லை.

சம்பத் தனி கோரிக்கையை வற்புறுத்தாமலேயே உண்ணுவிரதத்தைக் கையிடும்படி வேண்டும் மறநானும் அன்னுத்துரை வந்து பேசினார். சம்பத் அதற்கு இணங்க வில்லை. கல்கத்தோடு சென்ற அன்னுத்துரை தனது நன்பரான் தேவராஜ முதலியார் வீட்டில் தங்கினார். அவர் மிகவும் வாடிப்போய் இருந்தார். சம்பத்தின் உயிருக்கு ஏதே னும் ஆபத்து விளைந்தால் அரசியலில் அதன் விளைவு எப்படி இருக்குமென்று அவருக்கு மட்டுமே தெரியும்.

அன்றிரவு சம்பத் உண்ணுவிரதம் இருந்த கொட்ட கைக்கு 'தி' வைக்கும் முயற்சி நடைபெற்றது. அந்த முயற்சி யில் ஈடுபட்ட சிலரைப் போல்சார் வளைத்துக் கொண்டு போய் உள்ளே வைத்தார்கள். ஆகவே கொட்டகையைச் சுற்றி சம்பத்தின் ஆதாவளர்கள் இரவு முழுவதும் கண் விழித்து அமர்ந்திருந்தார்கள்.

முன்றுவது நாளே சம்பத்தின் உடல்நிலை மோசமாகத் தொடங்கிறது. முறையான விதிகளைக் கடைப்பிடிக்காததால் வயிற்றில் சிக்கியிருந்த மலம் வேதனை தரத் தொடங்கிறது. அன்னுத்துரை என்று முழுதும் எதுவும் காப்பிடவில்லை. இரண்டு பகுதியையும் திருப்புதி செய்ய முடியாமல் அவர் தடுமாறினார். அன்று மாலை மனிக்கெல்லாம் சிறு நீரும் கொட்டு உயிருக்கே ஆபத்து விளையும் நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டதாக சம்பத்தைப் பரிசோதித்த டாக்டர் கிருஷ்ணன் கூறினார். அந்தச் செய்தி உடனே அன்னுத்துரைக்கு தெரிவிக்கப்பட்டது. அவனும் திருக்கி சாம்புவும் காரெருத் துக்கொண்டு தேவராஜ முதலியார் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். பகல் முழுவதும் கலங்கியிருந்த அன்னுத்துரை அப்போது தான் வேசான தூக்கத்தில் ஆழந்திருந்தார்.

அவன் போய்ச் செய்தியைச் சொன்னதும் பெரும் பதட்டத்தோடு எழுந்தார், குரல் கொடுத்தே குழுதுவிட்டார். அவனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு 'இந்த உண்ணுவிரதத்தை உடனே நிறுத்துவதற்கு நீயாவது எனக்கு உதவக்

கூடாதா' என்றார். 'நின்கள் புறப்படுகள். எப்படியும் நிறுத்திவிட்டாய்' என்று அவன் சொன்னான்.

அன்னுத்துரையும் தேவராஜ முதலியாரும் உடனே கொட்டகைக்கு விரைந்தார்கள். சம்பத்தின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அன்னுத்துரை அழுதார். கடைசியில் சம்பத்தின் கோரிக்கைப்படி கட்சியில் நடைபெறும் காலித் தனங்களை உடனுங்குடன் கண்டிப்பதாகவும் திருக்கிற நிகழ்ச்சி ஒளுக்கு காரணமானவர்களைக் கண்டுபிடித்துக் கட்சியை விட்டு விவக்குவதாகவும் ஓப்புக்கொண்டார்.

உண்ணுவிரதத்தை நிறுத்த சம்பத் சம்மதித்தார். உடனே சம்பத்தைத் தூக்கி நிறுத்தி 'இதில் வெற்றி பெற்றது சம்பத்துதான்' என்று கூடியிருந்த கூட்டத்தினருக்குச் சுக்கான்னர். சம்பத்தைக் கையில் தாங்கியவாறே சிறிது பழக்காறு கொடுத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டு அழைத்துக் கொண்டு சம்பத் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

உண்ணுவிரதம் முடிவு பெற்று சம்பத் வெற்றிபெற்ற தாக அன்னுத்துரை அறிவித்து அவனை அழைத்துக்கொண்டு போயிருந்துவர்கூட, கீழ்மட்டத்தில் இருந்த பகைச் சுமூலமாறவில்லை. தொண்டர்களில் இருந்து பேச்சாளர்கள் யரை ஒருவரை யொருவர் முறைத்தவண்ணமே இருந்தனர்.

சம்பத் வீட்டுக்கு அன்னுத்துரையுடன் அவரின் இரண்டாரு நன்பரிகள் மட்டுமே வந்திருந்தனர். சம்பத் கோஷ்டியில் பெரும்பாலோர் அங்கே இருந்தார்கள். அன்னுத்துரை அவர்களை மூலம் விட்டுக் கலந்து பேசி அடுத்த நாலாவது நாள் காவலர் கூட்டம் என்ற பெயரின் எல்லா மாவட்டங்களிலும் இருந்தும் கட்சியில் முக்கியமான வர்களை அழைப்பதென்றும்கூட்டத்தைச் சென்னையில் நடத்தி னால் வைரம் நடக்கக் கூடுமென்றும், ஆகவே திருவொற்றி யூரில் நடத்துவதென்றும் முடிவு ஏடுத்தார். அந்த நோத்தில் கருணாநிதி தனது பத்திரிகையில் ஒரு நாடகமாடி இருந்தார். கட்சியில் பொருளாளர் பதவியை நாள் ராஜ்ஞமாடி செய்திருப்பதாக அவர் அறிவித்து இருந்தார். ஆகவே எல்லா மின்யங்களையும் கலந்து பேச காவலர் கூட்டம் உதவும் என்று அன்னுத்துரை என்னினார்.

பொதுக்குழு என்றே செயற்குழு என்றே கூட்டினால் குறிப்பிட்ட சிலர்தான் கலந்துகொள்ள முடியும். காவலர் கூட்டம் என்றால் எல்லோரும் கலந்து கொள்ளலாம் என்பது அன்னுத்துரையின் நோக்கம். அதனை சம்பத்தும் ஆதரித்தார்.

நான்மு கும்

உண்ணு விரதத்துக்குப் பிறகு அண்ணுத்துரையின் மணப்போக்கில் மட்டும் நல்ல மாறுதல் தெவபட்டது. மேலும் மேலும் கட்சியில் குழப்பங்கள் நீடித்தல் தன்னுல் சமாளிக்க முடியாதென்பதையும் அவர் பூரணமாக உணர்ந்திருந்தார். ஆகவே காவலர் கூட்டத்தில் தங்களுடைய நண்பரைகள் எல்லோரும் கலந்து கொள்ளவேண்டும் என்று சம்பத் விரும்பினார். ஆனால் அவன் மட்டும் அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ள விரும்பவில்லை. தான் கலந்து கொண்டால் ஒரளாவக்கு மாறியிருக்கின்ற குழநிலை மின்டும் கெட்டு, தொடர்ந்து எல்லோருக்குமே நிகழ்தியில்லாமல் போகக்கூடும் என்று அவன் கருதினான். அவன் மனதில் இருந்து கட்சிப்பற்றி முழுக்க முழுச்சு வெளியேறி விட்டது.

அன்றிலிருந்து அகமதியாக ஒதுங்கி விழுவதென்றே அவன் காவலர் கூட்டத்திற்குப் போகவேண்டாமென்று இருந்தான் காலை சுமார் ஒன்றுது மணிக்கெல்லாம் மேயர் முனுசாமியும் மற்றும் சிலரும் அவன் விடுத்து வந்தார்கள். எப்படியும் அவனும் காவலர் கூட்டத்திற்கு வரவேண்டும் என்றார்கள். ‘எனக்கு உங்கள் கட்சியும் வேண்டாம். அதில் கிடைக்கும் எந்த வாபூம் வேண்டாம். என்ன இப்படியே இருக்க விடுங்கள்’ என்று அவன் கூறினான்.

முனுசாமி விடவில்லை. “கூட்டத்திற்கு வரவில்லையென்று உங்களைக் கோழையென்று தீர்மானித்து விடுவார்கள்” என்று குத்திக் காட்டினார். அது, அவனது ஆண்மைக்குச்

சவாலாக இருந்ததால் காவலர் கூட்டத்தில் மட்டும் கௌஞ்ச கொள்வதென்ற முடிவு கட்டி அவர்களோடு சென்றான்.

திருவொற்றியூரில் ஒரு சத்திரத்தில் காவலர் கூட்டம் நடந்தது. கூட்டம் நடக்கும் இடத்தைச் சுற்றிலும் பயங்கர மான குழநிலை நிலவியிருந்தது. இரண்டு கோஷ்டியினரும் ஆயுதங்களுடனேயே வந்திருப்பதாக அங்கே பேச்சு அடிப்பட்டது. அங்கேயும் போலீஸ் வணாயம் அதிகமாக இருந்தது. திருவொற்றியூருக்கள் அவன் நுழைந்ததும் பின்வாசல் வழியாக அவன் அழைத்துச் சென்றாரிகள்.

பெரும்பாலும் முக்கியமான பிரமாநிகள் அனைவரும் அந்த வாசல் வழியாகக்கூடான் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவன் உள்ளே செல்லுப்போது திருச்சி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சிலர் ‘எங்களைக் காலிகள் என்று சொன்னதை வாபஸ் வாங்கு’ என்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் உள்ளே போய் அமர்ந்தான். கொஞ்சம் தாமதித்து அண்ணுத்துரை வந்தபோது அவரைச் சார்ந்த வரிகள் ‘அண்ணு வாங்க’ என்று கருவி எழப்பினார்கள். கூட்டம் ஆரப்பமாயிற்று. மிகவும் இறுக்கமான குழநிலையில் அண்ணுத்துரை உருக்கமாய்ப் பேசினார். ‘இந்தக் கட்சி அழிந்துவிட்டால் இன்னும் ஒரு தலைமுறைக்குத் தயிர் களுக்கு விடுவே கிடையாது. ஆகவே ஒற்றுமை வேண்டும்’ என்றார்.

இரண்டு பகுதியினரையும் திருப்தி செய்கிற மாதிரிப் பேசினார். “இதுவரை தவறு செய்தார்கள்—இங்கே வேண்டாம்—தனியார் என்னிடம் வந்து வருக்கும் தெரிவித் தாக்கடப் போதும். இந்தப் பின்க்கு விடுபட்டுப் போகும். பழைய பாச உணர்ச்சி வந்துவிடும்” என்று அவர் சொன்னார்.

அங்கிருந்த குழநிலையில் தான் ஒருவன் வருத்தம் தெரி வித்தாலே சகல குழப்பங்களும் தீர்ந்துவிடும் என்று அவன் கருதினான். யார் எவ்வளவு தவறு செய்தார்கள் என்று போசித்துக் கொண்டிருப்பதையிட நிலைமையை மாற்றுவது எவ்வளவு நல்லது என்று முடிவு கட்டிய அவன் உணர்ச்சி வசத்தோடு எழுந்தான். அண்ணுத்துரையின் கைகளைப்

பிடித்துக் கொண்டு “இதில் நான் தவறு செய்திருந்தால் நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்” என்று கண்ணர் சிந்தினான்.

அண்ணுத்துரை மனம் நெகிற்ந்தார். அவன் அவரது கைகளைக் கண்களில் ஒழுந்திக் கொண்டான். அவர் அவனது கைகளை முத்தமிட்டார். உள்ளம் உருசிற்று. சந்தோஷ ஆரவாரம் பெருகிற்று. எல்லோரும் அவனைக் கட்டித் தழுவி னார்கள். உடனே அண்ணுத்துரை மேடைமீது ஏறி திருச்சிநிகழ்ச்சியை வன்மையாகக் கண்டித்தார். கட்சியைப்பிட்டு விலக்குவேண் என்று எச்சரித்தார். நடிகர்கள் அவனை அலாக்காகத் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே ஒடினார்கள். கூட்டத்திலிருந்த தொண்டர்கள் அவன் கையிலும் வாயிலும் மிட்டாய்களையும் சர்க்கரையையும் கொட்டினார்கள்.

கூட்டம் ‘வாழ்க்’ முழுக்கத்தோடு உற்சாக மதமதப்பில் கணிந்தது. பிறகு அணைவரும் திரு டி. சண்முகம் வீட்டிட்டு மாலைப் பலகாரம் உண்ணச் சென்றார்கள். எல்லோருமே அவனிடம் மிகுந்த அண்பு பாராட்டினார்கள். கருணாநிதி வயத் தவிர. கருணாநிதி அப்பொழுதும் ‘இது ஒரு போலி நாட்கைம்’ என்று நெடுஞ்செழியனிடம் கொள்ளிக் கொண்டிருந்தார். அதை அவன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். உடனே அவன் நெடுஞ்செழியனிடம் ஜாடையாக “என்று டைய இருதயம் எப்போதும் உண்மையையே பேசும்” என்றான். அவர் மிகுந்த பணிலோடும் அன்போடும் அதைச் சிப்புக்கொண்டார்.

கருணாநிதிவயத் தவிர அணைவர் நெடுஞ்செழிய கட்சி, நூற்றுக்கு நூறு அமைதிக்குத் திரும்பிவிட்டது, என்ற நம் பிக்கை பிறந்தது. அன்று இரவு, சம்பத்திடம் அணைத்தையும் தெரிவித்தபோது அவர் பெரிதும் மகிழ்ச்சி வடைந்தார். இரண்டொரு தலைவரின் மட்டுமே அவன் செய்தது தவறு என்று வாதிட்டனர்.

நெங்கு நூற்றுநூல்

மறுநாள் சம்பத் வீட்டுக்கு அண்ணுத்துரை வர்தார். அண்ணுத்துரை, சம்பத், கருணாநிதி, அவன் ஆகிய நால் வரும் எல்லா மாவட்டங்களிலும் சுற்றுப் பயணம் செய்வ தென்றும் இந்த ஒற்றுமையைக் கீழ்மட்டத் தொண்டர்கள் வரை நினைநாட்டுவதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது!

அந்த வகையில் அண்ணுத்துரை மிகத் தெளிவாக இருந்தார். ஆனால், கட்சியை எப்படியும் உடைத்தேதே கிருவது என்று முடிவு கட்டியிருந்த கருணாநிதி அந்தக் கூட்டங்கள் நல்ல விவரங்களும் தெரிப்பதில் முனைந்தார். பலவீன மான அண்ணுத்துரையின் இதுவம் மீண்டும் சலங்மடையுமாறு மாற்றுவதில் அவர் வெற்றி பெற்றார்.

மாயவரத்தில் நடைபெற்ற முதற் கூட்டமே முற்றுகி கோண்வாக நடைபெற்றது. என் அப்படி அண்ணுத்துரை மாறினார் என்று விவரித்துக் கொண்டே போவது தேவையற்றது. சுயமாகச் சிந்திக்கிற சக்தியையே அவர் அப்போது இழந்திருந்தார். அவரை விஷயாக்குவதில் கருணாநிதி வெற்றி பெற்றார்.

ஒற்றுமைக்காப் போடப்பட்ட கூட்டங்களை யெல்லாம் ஒட்டி வைத்திருப்பதாகவும் ஏப்ரல் ஒன்பதாம் தேதி சென்னைக் கூட்டம் மட்டும் நடைபெறாம் என்றும் அண்ணுத்துரை அறிவித்து விட்டார். அவன் மிகவும் வெதனையுறிஞ்சு. ‘இதுவும் ஒரு அரசியலா?’ என்று அலுப்புற்றார். மிகச் சொச்சமென்று அண்ணுத்துரையிடம் வைத்திருந்த கடைசிநம்பிக்கையையும் இழந்தான். இனி யார் வந்தாலும் வரா

விட்டாலும் தான் கட்சியில் இருந்து விலகிவிடுவது என்று முடிவு கட்டினான்.

ஒர் இரவு முழுதும் சிந்தித்துக் கட்சியைவிட்டு விலகி விடுவதை தன் எதிர்காலத்திற்கு உகந்தது என்று இறுதியும் உறுதியுமாக முடிவு கட்டிக்கொண்டான்.

'நாளைக்கே நான் ராஜினாமாச் செய்யப் போகிறேன்' என்ற சம்பத்திடம் நெரிவித்தான். 'கொஞ்சம் பொறுங்கள் ஏப்ரல் ஒன்பதாம் தேதிக் காலையில் எல்லோரையும் வரச் சொல்லியிருக்கிறேன்; அன்றை ஒரு முடிவு எடுப்போம்' என்றார். அந்த முன்று நாட்களும் அவன் பொறுத் திருந்தான்.

விடுதலை தந்த ஏப்ரல் ஒன்பது

1961 ஏப்ரல் மாதம் ஒன்பதாம் தேதி, சம்பத்திட்டில் சம்பத் ஆதரவாளர்கள் திரண்டனர். வெகுநேரம் கூடி எதை எதையோ விவாதித்தனர். அவன் எந்த விவாதத்தையும் விரும்பவில்லை. "நீங்கள் எந்த முடிவு எடுத்தாலும் சரி. என்னுடைய ராஜினாமாவை இன்றைக்கே சமர்ப்பிக்கப் போகிறேன்" என்று ஒரேயடியாகச் சொல்லிவிட்டான். எந்த மதியழகனைப் பொதுச்செயலாளராக்குவதற்காக இவ்வளவு வைவரங்களும் நடைபெற்றதோ—அந்த மதியழகன் தேர்தல் வரும்போது ராஜினாமாச் செய்தால் வர வேண்டிய பதவி போய்விடுமே என்று கூறங்கினார்.

சம்பத் யோசித்தார் ஆஸல் அவன் யோசிக்கவில்லை. 'உங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூடப் புத்தி கிடையாது. நாம் எவ்வளவோ சமாதான வேட்கையைக் காட்டினாலும். இருந்தும் அவட்சியப்படுத்தப் பட்டிடாம். இதற்குமேல் எந்த மாண்புள்ள மனிதனும் இந்தக் கட்சியில் இருக்க மாட்டான் நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்களோ செய்யுங்கள்' என்ற கூறிவிட்டு ஒரு பேப்பரை எடுத்து மளமளவென்று தன் ராஜினாமாவை எழுதி ஸ்பத்தின் கையில் கொடுத்து விட்டுப் போயே போய்விட்டான்.

பிர்ஹாண்மௌர்ய் வணவாசம் முழுவு

அன்று மாலைப் பத்திரிகைகளில் அவனைப் போலவே சம்பத்தும் ஏராளமான நண்பர்களும் திராவிட முன்னேற்றக் கழங்திலிருந்து ராஜினாமாச் செய்துவிட்ட செய்தி பிரதான மாகப் பிரகரிக்கப் பட்டிருந்தது!

அவன் நெஞ்சு நிம்மதி யடைந்தது.

கண்முடித்தனமான அவனது அரசியல் வணவாசம் முடிந்துவிட்டது!

காட்டுக் குரங்குகளிடமிருந்து அவன் விடுதலை பெற்று விட்டான்!

இன்னான் சிறிய கூண்டுக்குள்ளே முடங்கிக் கிடற்ற அந்தப் பறவை, பரந்த வானத்தில் எழுந்து பறக்கத் துவங்கியது.

சபலத்திற்கும் ரவனத்திற்கும் ஆட்பட்ட கோழை மனி தர்களை 'தலைவர்கள்' என்று போற்றிப் பாடிய அவன் பாட்டு முடிந்து விட்டது.

சமுதாயத்தின் முன்றுந்தர மனிதர்களோடு அவனுக் கிருந்த உறவு அறந்து விட்டது!

அர்த்தமில்லாமல் அவன் வளரித்துக் கொண்டிருந்த வெறி தனிந்து விட்டது!

ஒரு நெடுஞ்சாலைக் கொள்ளைக் கூட்டத்திடமிருந்து அந்த அப்பாவி மனிதன் தப்பி வெளியே வந்துவிட்டான்!

பொய்யிலே பிறந்த பொய்யிலே வளர்ந்த பொருளற்ற
கூட்டத்தில் இருந்த அவன் புதிய உலகத்திற்கு வந்து
விட்டான்!

பாண்டவரசளைப் போகி—பதின்மூன்று அல்ல—பத்
தாண்டு காலம் வணவாசம் புரிந்த அவன், நாட்டுக்குத்
திரும்பிவிட்டான்!

கண்டுப் பறவை சுதந்திரப் பறவையாகி விட்டது!
வணவாசம் புரிந்த மிஞ்சுகம் அன்று மனிதன் ஆவது!
ஏப்ரல் ஒன்பது—அவன் வரலாற்றில் புனிதமான நான்!
அன்றுதான் அவன் உண்மையை நோக்கி நடைபோடத்
ஆவங்கினான்!

அன்று இரவு நிம்மதியாகத் தூங்கினான்!
மறுநாள் பொழுது 'மனிதா எழுந்திரு!' உள்ள வண
வாசம் முடிந்துவிட்டது' என்று அவனுக்கு நினைவுறத்திற்று!

